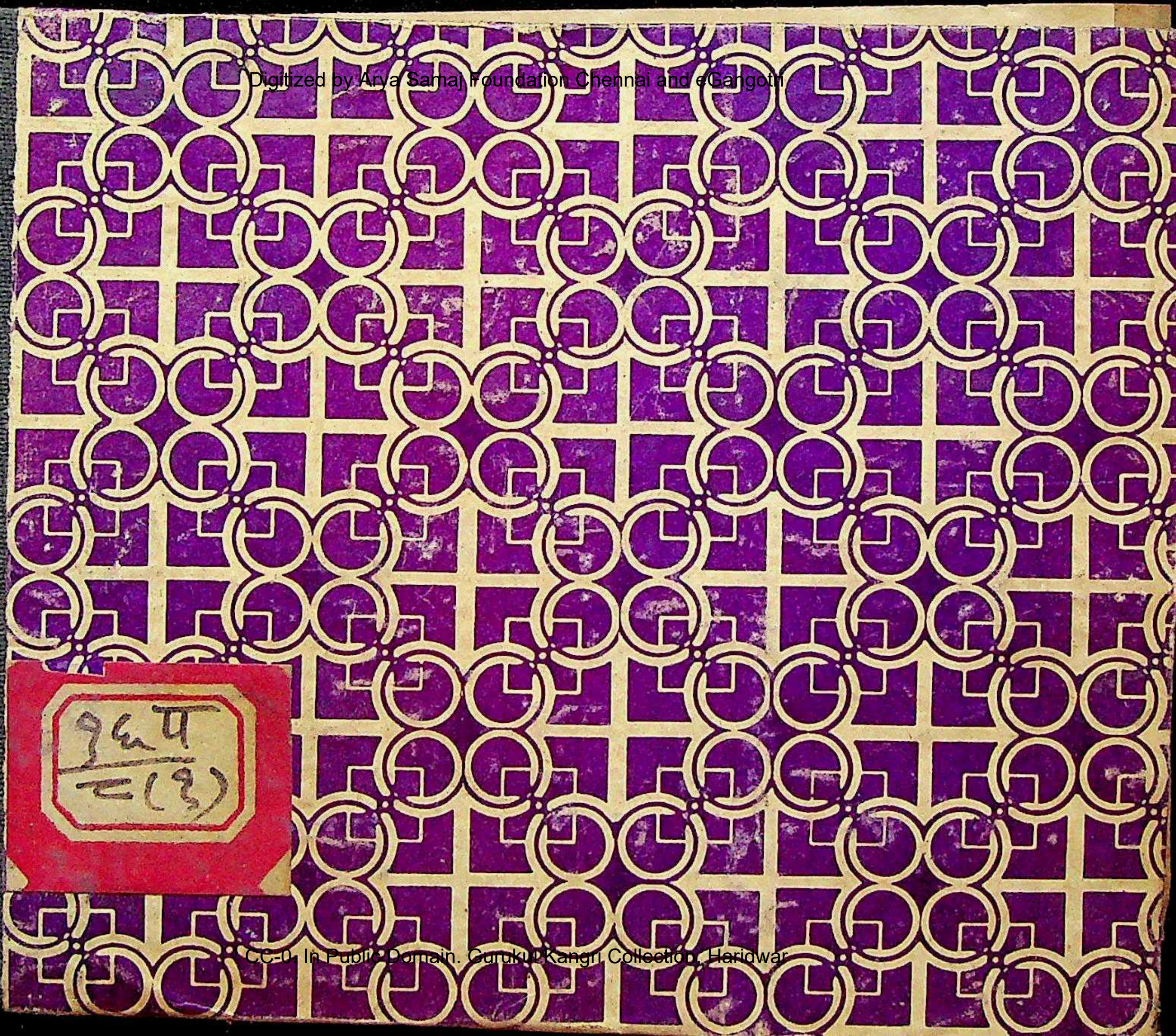

१५प
८(३)

३६५ प
८(१)

२६६

गुरुकुल कांगड़ी विश्वविद्यालय
कृपया पुस्तक के ऊपर कोई निशान आदि
न लगायें।

(६)२
५३६

पुस्तकालय

गुरुकुल कांगड़ी विश्वविद्यालय, हरिद्वार

वर्ग संख्या १६५ / ८(१) आगत संख्या ८६६

पुस्तक – वितरण की तिथि नीचे अंकित है। इस तिथि सहित ३०वें दिन तक यह पुस्तक पुस्तकालय में वापिस आ जानी चाहिए। अन्यथा १० पैसे के हिसाब से विलम्ब-दण्ड लगेगा।

पुस्तकालय साइंस इन्टर कालिज
गुरुकुल कांगड़ी विश्वविद्यालय,
हरिद्वार

१६५
८(१)

पुस्तक लौटाने की तिथि नीचे अङ्कित है। इस तिथि को पुस्तक न लौटने पर ५ पैसे प्रति दिवस अतिरिक्त दिनों का अर्थ-दण्ड लगाया जायगा। ८४४

२०००

मष III)

पुस्तकालय
गुरुकुल कांगड़ी विश्वविद्यालय,
हरिद्वार

वर्ग संख्या १६.प / च९
आगत संख्या ८४४

पुस्तक-वितरण की तिथि नीचे अंकित है। इस तिथि सहित १५वें दिन तक यह पुस्तक पुस्तकालय में वापिस आ जानी चाहिए। अन्यथा ५ पैसे प्रतिदिन के हिसाब से विलम्ब-दण्ड लगेगा।

10 JUL 1973
~~ब९४।३२ ४८~~
21 JUL 1973
~~K 42/23~~

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ
੨੦੦੦
ਮੋਖ ।।।)

48
2-3-9

੫੭੩

ਗਯਾਂ ਧੀਰ ਸਿੰਘ॥ गुरुद्वारा

धनारी

ECKED 1973
ਨ......

RBBMEIFS.H

ਰਹ : ਪੁਰਖ

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ
੨੦੦੦
ਮੁੱਲ ।।।)

ਸੁੱਧ ਤੇ ਪਦ ਛੇਦ

ਵਾਰਾਂ

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ

ਭੱਲੇ ਦੀਆਂ

(ਮੂਲ)

ਵਜ਼ੀਰ ਹਿੰਦ ਪ੍ਰੈਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਭਾਈ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ
ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਯਤਨ ਨਾਲ ਛਪਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਈਆਂ ।

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ੨੦੦੦ ਮੋਖ ।।।)

CHECKED 1973
Initial

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਵਾਰਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀਆਂ

(ਮੰਗਲਾਚਰਨ)

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ
ਨਮਸਕਾਰ ਗੁਰਦੇਵ ਕੋ ਸੱਤਨਾਮ ਜਿਸ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਣਾਯਾ
[illegible] ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ
ਭਵਜਲ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਕੇ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥ ਮਾਹਿੰ ਸਮਾਯਾ
[illegible]
ਜਨਮ ਮਰਨ ਭਉ ਕੱਟਿਆ ਸੰਸਾ ਰੋਗ ਵਿਜੋਗ ਮਿਟਾਯਾ
[illegible] [illegible]
ਸੰਸਾ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਸਬਾਯਾ
ਜਮ ਦੰਡ ਸਿਰੋਂ ਨ ਉੱਤਰੇ ਸਾਕਤ ਦੁਰਜਨ ਜਨਮ ਗਵਾਯਾ

ਚਰਨ ਗਹੇ ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ ਸਤਿ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਯਾ
ਭਾਇ ਭਗਤ ਗੁਰਪੁਰਬ ਕਰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ
ਜੇਹਾ ਬੀਉ ਤੇਹਾ ਫਲ ਪਾਯਾ ॥ ੧ ॥ (ਭਗਤਫਲਪਤਿ)

ਪਿਥਮੈ ਸਾਸ ਨ ਮਾਸ ਸਨ ਅੰਧ ਧੁੰਧ ਕਛ ਖ਼ਬਰ ਨ ਪਾਈ
ਰਕਤ ਬਿੰਦ ਕੀ ਦੇਹ ਰਚ ਪਾਂਚ ਤੱਤ ਕੀ ਜੜਤ ਜੜਾਈ
ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੋ ਚੌਥੀ ਧਰਤੀ ਸੰਗ ਮਿਲਾਈ
ਪੰਚਮ ਵਿੱਚ ਆਕਾਸ਼ ਕਰ ਕਰਤਾ ਛਠਮ ਅੱਦਿਸ਼ਟ ਸਮਾਈ
ਪੰਚ ਤੱਤ ਪੱਚੀਸ ਗੁਣ ਸੱਤ੍ਰ ਮਿੱਤ੍ਰ ਮਿਲ ਦੇਹ ਬਣਾਈ
ਅੰਡਜ, ਜੇਰਜ, ਸੇਤਜ, ਉਤਭੁਜ। ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ, ਮਧਮਾ, ਬੈਖਰੀ।
ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਚਲਿਤ ਕਰ ਆਵਾ ਗਉਣ ਚਰਿੱਤ ਦਿਖਾਈ
ਚੌਰਾਸੀਹ ਲੱਖ ਜੋਨਿ ਉਪਾਈ ॥ ੨ ॥ (ਮਾਨੁਖਾ ਜਨਮ ਦੀ ਉਤਮਤਾ)

ਚੌਰਾਸੀਹ ਲੱਖ ਜੋਨਿ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮ ਜਨਮ ਸੁ ਮਾਣਸ ਦੇਹੀ

ਅੱਖੀਂ ਵੇਖਣ ਕਰਨ ਸੁਨਨ ਮੁਖ ਸੁਭ ਬੋਲਣ ਬਚਨ ਸਨੇਹੀ
ਹੱਥੀਂ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਪੈਰੀਂ ਚਲ ਸਤਿਸੰਗ ਮਲੇਹੀ
ਕਿਰਤ ਵਿਰਤ ਕਰ ਧਰਮ ਦੀ ਖੱਟ ਖਵਾਲਣ ਕਾਰ ਕਰੇਹੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਜਨਮ ਸਕਾਰਥਾ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਸਮਝ ਸੁਣੇਹੀ
ਗੁਰ ਭਾਈ ਸੰਤੁਸ੍ਟ ਕਰ ਚਰਨਾਮ੍ਰਤ ਲੈ ਮੁਖ ਪਵੇਹੀ
ਪੈਰੀਂ ਪਵਣ ਨ ਛੋਡੀਐ ਕਲੀ ਕਾਲ ਰਹਿਰਾਸ ਕਰੇਹੀ
ਆਪ ਤਰੇ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਤਰੇਹੀ ॥ ੩ ॥ (ਜਗਤ ਕਾਰਣ)
ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਕਰ ਏਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਪਸਾਰਾ
ਪੰਚ ਤੱਤ ਪਰਵਾਣ ਕਰ ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰਾ
ਕਾਦਰ ਕਿਨੈ ਨ ਲੱਖਿਆ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜ ਕੀਆ ਅਵਤਾਰਾ
ਇਕਦੂੰ ਕੁਦਰਤ ਲੱਖ ਕਰ ਲੱਖ ਬਿਅੰਤ ਅਸੰਖ ਅਪਾਰਾ
ਮਾਯਸ਼ਟਾਂ ਹੋਂਦਾਂ ਦਰਜਾਂ ਵਿਚ ਅਸੰਖ ਅਪਾਰਾਂ

[illegible]

ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚ ਰੱਖਿਓਨ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਰੋੜ ਸੁਮਾਰਾ

[illegible]

ਇਕਸ ਇਕਸ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਚ ਦਸ ਦਸ ਕਰ ਔਤਾਰ ਉਤਾਰਾ
ਕੇੱਤੇ ਬੇਦ ਬਿਆਸ ਕਰ ਕਈ ਕਤੇਬ ਮੁਹੰਮਦ ਯਾਰਾ

ਕੁਦਰਤ [illegible]

ਕੁਦਰਤ ਇਕ ਏੱਤਾ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ([illegible])

ਚਾਰ ਜੁੱਗ ਕਰ ਥਾਪਨਾ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇੱਤਾ ਦ੍ਵਾਪਰ ਸਾੱਜੇ
ਚੌੱਥਾ ਕਲਿਜੁਗ ਥਾੱਪਿਆ ਚਾਰ ਵਰ੍ਹਣ ਚਾਰੋਂ ਕੇ ਰਾਜੇ

[illegible]

ਬ੍ਰਹਮਣ ਛੱਤ੍ਰੀ ਵੈਸ਼ ਸੂਦ੍ਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਏੱਕੋ ਵਰਣ ਬਿਰਾਜੇ

[illegible]

ਸਤਿਜੁਗ ਹੰਸ ਅਉਤਾਰ ਧਰ ਸੋਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਦੂਜਾ ਪਾਜੇ

ਬੇਮੁਹਤਾਜ

ਏੱਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਵਖਾਣੀਐ ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਤੇ ਬੇ ਮੁਹਤਾਜੇ

[illegible]

ਕਰ੍ਹਨ ਤਪੱਸ੍ਯਾ ਬਨ ਬਿਖੈ ਵਖਤ ਗੁਜਾਰਨ ਪਿੰਨੀ ਸਾੱਗ

[illegible]

ਲਖ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਆਰਜਾ ਕੋੱਠੇ ਕੋਟਨ ਮੰਦਰ ਸਾੱਜੇ

[illegible]

ਇਕ ਬਿਨਸੈ ਇਕ ਅਸਥਿਰ ਗਾਜੇ ॥ ੫ ॥ (ਤਥਾਚ)
ਤ੍ਰੇਤੈ ਛੱਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਧਰ ਸੂਰਜਬੰਸੀ ਬਡ ਅਵਤਾਰਾ
ਨਉਂ ਹਿੱਸੇ ਗਈ ਆਰਜਾ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ਪਸਾਰਾ
ਦ੍ਵਾਪਰ ਜਾਦਵ ਵੈਸ਼ ਕਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਅਉਧ ਘਟੈ ਆਚਾਰਾ
(ਸਤਜੁਗ ਵਿਖੇ)
ਰਿਗ ਬੇਦ ਮਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਕ੍ਰਿਤ ਪੂਰਬ ਮੁਖ ਸੁਭ ਕਰਮ ਬਿਚਾਰਾ
ਖੱਤ੍ਰੀ ਥਾਪੇ ਜੁਜਰ ਵੇਦ ਦੱਖਣ ਮੁਖ ਬਹੁ ਦਾਨ ਦਾਤਾਰਾ
ਵੈਸ਼ੈਂ ਥਾਪਿਆ ਸਯਾਮ ਵੇਦ ਪੱਛਮ ਮੁਖ ਕਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਰਾ
ਰਿਗ ਨੀਲੰਬਰ ਜੁਜਰ ਪੀਤ ਸ੍ਵੇਤੰਬਰ ਕਰ ਸਯਾਮ ਸੁਧਾਰਾ
ਤ੍ਰਿਹੁ ਜੁਗੀਂ ਤ੍ਰੈ ਧਰਮ ਉਚਾਰਾ ॥ ੬ ॥ (ਤਥਾਚ)
ਕਲਿਜੁਗ ਚੌਥਾ ਥਾਪਿਆ ਸੂਦ੍ਰ ਬਿਰਤ ਜਗ ਮਹਿ ਵਰਤਾਈ
ਕਰਮ ਸੁ ਰਿਗ ਜੁਜਰ ਸਯਾਮ ਦੇ ਕਰੇ ਜਗਤ ਰਿਦ ਬਹੁ ਸੁਕਚਾਈ

ਮਾਯਾ ਮੋਹੀ ਮੇਦਨੀ ਕਲਿ ਕਲ ਵਾਲੀ ਸਭ ਭਰਮਾਈ
ਉਠੀ ਗਿਲਾਨ ਜਗੱਤ੍ਰ ਵਿਚ ਹਉਮੈਂ ਅੰਦਰ ਜਲੈ ਲੁਕਾਈ
ਕੋਇ ਨ ਕਿੱਸੈ ਪੂਜਦਾ ਊਚ ਨੀਚ ਸਭ ਗਤਿ ਬਿਸਰਾਈ
ਭਏ ਬਿਅਦਲੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕਲਿ ਕਾੱਤੀ ਉਮਰਾਵ ਕਸਾਈ
ਰਹਿਆ ਤਪਾਵਸ ਤ੍ਰਿਹੁ ਜੁਗੀਂ ਚੌੱਥੇ ਜੁਗ ਜੋ ਦੇਇ ਸੁ ਪਾਈ
ਕਰਮ ਭ੍ਰਸ੍ਟ ਸਭ ਭਈ ਲੁਕਾਈ ॥ ੭ ॥ (ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ)
ਚਹੁੰ ਬੇੱਦਾਂ ਕੇ ਧਰਮ ਮੱਥ ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮੱਥ ਰਿਖਿ ਸੁਨਾਵੈ
ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਨਕਾਦਿਕਾਂ ਜਿਉਂ ਤਿਹ ਕਹਾ ਤਿਵੈਂ ਜਗ ਗਾਵੈ
ਗਾਵਨ ਪੜ੍ਹਨ ਬਿਚਾਰ ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਵਿਰਲਃ ਗਤਿ ਪਾਵੈ
ਇਹ ਅਚਰਜ ਮਨ ਆਂਵਦੀ ਪੜ੍ਹਤ ਗੁੜ੍ਹਤ ਕਛੁ ਭੇਦ ਨ ਆਵੈ
ਜੁਗਜੁਗ ਏੱਕੋ ਵਰਨ ਹੈ ਕਲਿਜੁਗ ਕਿਉਂ ਬਹੁਤੇ ਦਿਖਲਾਵੈ

ਕਥਾ
ਜੈਂਦ੍ਰੇ ਵੱਲੋ ਤ੍ਰਿਹੁ ਜੁਗੀਂ ਕੁਥ ਪੜ੍ਹ ਰਹੈ ਭਰਮ ਨਹਿੰ ਜਾਵੈ
ਚਾਰੇ ਵੇਦਾਂ ਵਿਚ ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ
ਜਜੋਂ ਕਰ ਕਥਿਆ ਚਾਰ ਵੇਦ ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸੰਗ ਸਾਂਖ ਸੁਣਾਵੈ
ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਮਤ ਸਭ ਗਾਵੈ ॥ ੮ ॥ (ਨਜੋਂਜ)

ਗੋਤਮ ਤਪੇ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਰਿਗ ਵੇਦ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ
ਘਟਕੇ
ਨਜਾਇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕੌ ਮਥ ਕਰ ਸਭ ਬਿਧ ਕਰਤੇ ਹੱਥ ਜਣਾਈ
ਸਭ ਕੁਛ ਕਰਤੇ ਵੱਸ ਹੈ ਹੋਰ ਬਾਤ ਵਿਚ ਚਲੇ ਨ ਕਾਈ
ਦੁਹੀਂ ਸਿਰੀਂ ਕਰਤਾਰ ਹੈ ਆਪੁ ਨਿਆਰਾ ਕਰ ਦਿਖਲਾਈ
ਮਾਜੀ
ਕਰਤਾ ਕਿਨੈ ਨ ਦੇਖਿਆ ਕੁਦਰਤ ਅੰਦਰ ਭਰਮ ਭੁਲਾਈ
ਲੁਕਾਕੇ ਮ ਕਰਤਾ ਗੌਤਮ ਨੇ
ਸੋਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਛੁਪਾਇਕੈ ਪਰਦਾ ਭਰਮ ਕਰਤਾਰ ਸੁਣਾਈ
ਦੂਜੇ
ਰਿਗ ਕਹੇ ਸੁਣ ਗੁਰਮੁਖਹੁ ਆਪੇ ਆਪੁ ਨ ਦੂਜੀ ਰਾਈ
ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਨਾਂ ਨ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥ ੯ ॥ ਮੀਮਾਂਸਾ (੨)

ਫਿਰ ਜੈਮਨ ਰਿਖ ਬੋਲਿਆ ਜੁਜਰ ਵੇਦ ਮਥ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ
ਕਰਮਾਂ ਉੱਤੇ ਨਿੱਬੜੈ ਦੇਹੀ ਮੱਧਜ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਵੈ
ਥਾਪਸ ਕਰਮ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕਰਮ ਵਾਸ ਕਰ ਆਵੈ ਜਾਵੈ
ਸਹਸਾ ਮਨਹੁ ਨ ਚੁੱਕਈ ਕਰਮਾਂ ਅੰਦਰ ਭਰਮ ਭੁਲਾਵੈ
ਭਰਮ ਵਰਤਣ ਜਗੱਤ ਕੀ ਇੱਕੋ ਮਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਾਵੈ
ਜੁਜਰ ਵੇਦ ਕੋ ਮਥਨ ਕਰ ਤੱਤ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚ ਭਰਮ ਮਿਲਾਵੈ
ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਇ ਜਗੱਤ ਵਿਚ ਕਰਮ ਬੰਧ ਕਰ ਆਵੈ ਜਾਵੈ
ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਨਾਂ ਨ ਸਹਸਾ ਜਾਵੈ ॥ ੧੦ ॥ (ਵੇਦਾਂਤ)
ਸਜਾਮ ਵੇਦ ਕਉ ਸੋਧ ਕਰ ਮਥ ਵੇਦਾਂਤ ਬਿਆਸ ਸੁਣਾਯਾ
ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਬਾਹਿਰਾ ਆਪੇ ਆਪਨ ਬ੍ਰਹਮ ਜਣਾਯਾ
ਨਦਰੀ ਕਿਸੇ ਨ ਲਿਆਵਦੀ ਹਉਮੈਂ ਅੰਦਰ ਭਰਮ ਭੁਲਾਯਾ

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਭੇਦ
ਆਪ ਪੁਜਾਇ ਜਗੱਤ ਵਿਚ ਭਾਉ ਭਗਤ ਦਾ ਮਰਮ ਨ ਪਾਯਾ
ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੀ ਵੇਦ ਮਥਿ ਅਗਨੀ ਅੰਦਰ ਤਪਤ ਤਪਾਯਾ
ਮਾਯਾ ਦੰਡ ਨ ਉੱਤਰੇ ਜਮ ਦੰਡੇ ਬਹੁ ਦੁਖ ਰੂਆਯਾ
ਚਤੁਰ ਸਲੋਕੀ ਭਾਗਵਤ
ਨਾਰਦ ਮੁਨ ਉਪਦੇਸਿਆ ਮਥ ਭਗਵਤ ਗੁਨ ਗੀਤ ਕਰਾਯਾ
ਬਿਨ ਸਰਨੀ ਨਹਿਂ ਕੋਇ ਤਰਾਯਾ ॥ ੧੧ ॥(ਸਾਂਖ)

ਦ੍ਵਾਪਰ ਜੁਗ ਬਤੀਤ ਭਏ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਸਿਰ ਛੱਤ੍ਰ ਫਿਰਾਈ
ਵੇਦ ਅਥਰਬਣ ਥਾਪਿਆ ਉੱਤਰ ਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਨਗਾਈ
ਕਪਲ ਰਖੀਸ਼ਰ ਸਾਂਖ ਮਥ ਅਥਰਬਣ ਬੇਦਕੀ ਰਿਚਾ ਸੁਨਾਈ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰ ਸਾਰ ਝੂਠ ਨਿਰਣਾ ਕਰੇ
ਗਿਆਨ ਮਹਾਂ ਰਸ ਪੀਅ ਕੈ ਸਿਮਰੇ ਨਿੱਤ ਅਨਿੱਤ ਨਿਆਈ
ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ
ਗਜਾਨ ਬਿਨਾਂ ਨਹਿ ਪਾਈਐ ਜੇ ਕੋਈ ਕੋਟ ਜਤਨ ਕਰ ਧਾਈ
ਕਰਮ ਜੋਗ ਦੇਹੀ ਕਰੇ ਸੋ ਅਨਿੱਤ ਖਿਨ ਟਿਕੈ ਨ ਰਾਈ

ਮਤ

ਗਿਆਨ ਮਤੇ ਸੁਖ ਊਪਜੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭਰਮ ਚੁਕਾਈ
ਗੁਰਮੁਖ ਗਜਾਨੀ ਸਹਿਜ ਸਮਾਈ ॥ ੧੨ ॥ (ਵੈਸੇਸਕ)

(ਆਚਾਰਜਕੋ)

ਬੇਦ ਅਥਰਵਬਣ ਮਥਨ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਬਾਸੇਖਕ ਗੁਣ ਗਾਵੈ

ਕ੍ਰਪਤਕੋ

ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ ਸਮੇਂ ਬਿਨਾਂ ਫਲ ਹੱਥਿ ਨ ਆਵੈ
ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਸੱਭਕੋ ਮੰਨੈ ਹੁਕਮ ਸੋ ਸਹਜ ਸਮਾਵੈ

(ਕਿਸੈਂ ਸੰਤਿ ਹੈ ਸਮਾਜੇਕਰਦੇ)

ਆਪਹੁ ਕਛੂ ਨ ਹੋਵਈ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਨਹਿੰ ਮਨਿ ਵਸਾਵੈ
ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਲਹੈ ਰਿਖਿ ਕਣਾਦਿਕ ਭਾਖ ਸੁਣਾਵੈ

ਕਰਾ

ਸਤਜੁਗ ਕਾ ਅਨਿਆਉਂ ਸੁਣ ਇਕ ਫੇੜੇ ਸਭ ਜਗਤ ਮਰਾਵੈ
ਤ੍ਰੇਤੇ ਨਗਰੀ ਪੀੜੀਐ ਦ੍ਵਾਪਰ ਵੰਸ ਕੁਵੰਸ ਕੁਹਾਵੈ
ਕਲਿਜੁਗ ਜੋ ਫੇੜੇ ਸੋ ਪਾਵੈ ॥ ੧੩ ॥ (ਪਤੰਜਲ ਨੇ)

(ਆਚਾਰਜ)

ਸੇਖਨਾਗ ਪਾਤੰਜਲ ਮਥਿਆ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨਾਗ ਸੁਣਾਈ

ਵੇਦ ਅਥਰਬਣ ਬੋਲਿਆ ਜੋਗ ਬਿਨਾਂ ਨਹਿੰ ਭਰਮ ਚੁਕਾਈ
ਜਿਉਂ ਕਰ ਮੈਲੀ ਆਰਸੀ ਸਿਕਲ ਬਿਨਾਂ ਨਹਿੰ ਮੁਖ ਦਿਖਾਈ
ਜੋਗ ਪਦਾਰਥ ਨਿਰਮਲਾ ਅਨਹਦ ਧੁਨ ਅੰਦਰ ਲਿਵ ਲਾਈ
ਅਸ੍ਟਦਸਾ ਸਿਧਿ ਨਉ ਨਿਧੀ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋਗੀ ਚਰਨ ਲਗਾਈ
ਤ੍ਰਿਹੁ ਜੁੱਗਾਂ ਕੀ ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚ ਪਾਤੰਜਲ ਪਾਈ
ਹਥੋ ਹੱਥੀ ਪਾਈਐ ਭਗਤ ਜੋਗ ਕੀ ਪੂਰ ਕਮਾਈ
ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਸੁਭਾਈ ॥ ੧੪ ॥

ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੇਰ ਸਰੀਰ ਕਾ ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਬੱਧਾ ਆਵੈ ਜਾਵੈ
ਫਿਰ ਫਿਰ ਫੇਰ ਵਟਾਈਐ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ਮਰਮ ਕਉ ਪਾਵੈ
ਸਤਿਜੁਗ ਦੂਜਾ ਭਰਮ ਕਰ ਤ੍ਰੇੱਤੇ ਵਿਚ ਜੋਂਨੀ ਫਿਰ ਆਵੈ
ਤ੍ਰੇੱਤੇ ਕਰਮਾਂ ਬਾਂਧਤੇ ਦੁਆਪੁਰ ਫਿਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰਾਵੈ

ਦੁਆਪੁਰ ਮਮਤਾ ਅਹੰਕਰ ਹਉਮੈ ਅੰਦਰ ਗਰਬਿ ਗਲਾਵੈ
ਤ੍ਰਿਹੁ ਜੁਗਾਂ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੰਸਾ ਨ ਚੁਕਾਵੈ
ਫਿਰ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਦਰ ਦੇਹ ਧਰ ਕਰਮਾਂ ਅੰਦਰ ਫੇਰ ਫਸਾਵੈ
ਅਉਸਰ ਚੁੱਕਾ ਹੱਥ ਨ ਆਵੈ ॥ ੧੫ ॥ (ਕਲਜੁਗ ਤੇ ਨਾਮ)
ਕਲਿਜੁਗ ਕੀ ਸੁਣ ਸਾਧਨਾਂ ਕਰਮ ਕਿਰਤ ਕੀ ਚਲੈ ਨ ਕਾਈ
ਬਿਨਾਂ ਭਜਨ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਭਾਉ ਭਗਤ ਬਿਨ ਠੌੜ ਨ ਥਾਈ
ਲਹੇ ਕਮਾਣਾ ਏਤ ਜੁਗ ਪਿਛਲੀਂ ਜੁੱਗੀਂ ਕਰੀ ਕਮਾਈ
ਪਾਯਾ ਮਾਣਸ ਦੇਹ ਕਉ ਐਥੋਂ ਚੁਕਿਆਂ ਠੌਰ ਨ ਠਾਈ
ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਸੁਣ ਜੈਸੇ ਬੇਦ ਅਥਰਬਣ ਗਾਈ
ਭਾਉ ਭਗਤ ਪਰਵਾਣ ਹੈ ਜੱਗ ਹੋਮ ਤੇ ਪੁਰਬ ਕਮਾਈ
ਕਰਕੇ ਨੀਚ ਸਦਾਵਣਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਲੇਖੈ ਅੰਦਰ ਪਾਈ

ਕਲਿਜੁਗ ਨਾਵੈ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੧੬ ॥ (ਜੁਗਗਰਦੀ)
ਜੁਗ ਗਰਦੀ ਜਬ ਹੋਵਹੇ ਉਲਟੇ ਜੁਗ ਕਿਆ ਹੋਇ ਵਰਤਾਰਾ?
ਉਠੇ ਗਿਲਾਨ ਜਗੱਤ ਵਿਚ ਵਰਤੈ ਪਾਪ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰਾ
ਵਰਨਾਵਰਨ ਨ ਭਾਵਨੀ ਖਹਿ ਖਹਿ ਜਲਨਿ ਬਾਂਸ ਅੰਗਿਆਰਾ
ਨਿੰਦਯਾ ਚਾਲੈ ਵੇਦ ਕੀ ਸਮਝਨ ਨਹਿੰ ਅਗਿਆਨ ਗੁਬਾਰਾ
ਬੇਦ? ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰ ਹੱਟ ਹੈ ਜਿਸ ਲਗ ਭਵਜਲ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝ ਨ ਬੁੱਝੀਐ ਜਿੱਚਰ ਧਰੇ ਨ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾ
ਗੁਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਇੱਕ ਹੈ ਸੱਚਾ ਸ਼ਾਹ ਜਗਤ ਵਣਜਾਰਾ
ਚੜ੍ਹੈ ਸੂਰ ਮਿਟ ਜਾਇ ਅੰਧਾਰਾ ॥ ੧੭ ॥ (ਬੌਧ ਮਤ)
ਕਲਿਜੁਗ ਬੋਧ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਬੋਧ ਅਬੋਧ ਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਵੈ
ਕੋਇ ਨ ਕਿਸੇ ਵਰਜਈ ਸੋਈ ਕਰੈ ਜੋਈ ਮਨ ਭਾਵੈ

[illegible]

ਕਬਰਾਂ
ਕਿਸੈ ਪੁਜਾਈ ਸਿਲਾ ਸੁੰਨ ਕੋਈ ਗੋਰੀਂ ਮੜ੍ਹੀਂ ਪੁਜਾਵੈ
ਲੜਾਈ
ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਖੰਡ ਕਰ ਕਲਹ ਕ੍ਰੋਧ ਬਹੁ ਵਾਦ ਵਧਾਵੈ
ਆਪੋ ਧਾਪੀ ਹੋਇ ਕੈ ਨਜਾਰੇ ਨਜਾਰੇ ਧਰਮ ਚਲਾਵੈ
ਸੂਰਜ
ਕੋਈ ਪੂੱਜੈ ਚੰਦ੍ਰ ਸੂਰ ਕੋਈ ਧਰਤ ਅਕਾਸ਼ ਮਨਾਵੈ
ਅਗਨੀ ਨੂੰ
ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੋ ਧਰਮ ਰਾਜ ਕੋਈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ
ਫੋਕਟ ਧਰਮੀ ਭਰਮ ਭੁਲਾਵੈ ॥ ੧੮ ॥ (ਮਤਾਂਤਰ)
ਖਤ੍ਰੀ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਸੂਦ੍ਰ, ਵੈਸ਼, ਗ੍ਰਿਹਸਥੀ, ਬਾਨਪ੍ਰਸਤੀ, ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ, ਸੰਨਿਆਸੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ
ਭਈ ਗਿਲਾਨ ਜਗੱਤ ਵਿਚ ਚਾਰ ਵਰਨ ਆਸ਼ਰਮ ਉਪਾਏ
x ਦਸ਼ ਨਾਮ ਸੰਨਜੱਾਸੀਆਂ ਜੋਗੀ ਬਾਰਹ ਪੰਥ ਚਲਾਏ
ਨੰਗੇ ਜੈਨੀ ਝਗੜੇ ਪੈਦਾ ਕਿਤੇ॥
ਜੰਗਮ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਵੜੇ ਦਗੇ ਦਗੰਬਰ ਵਾਦ ਕਰਾਏ
ਬ੍ਰਮਣ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰ ਕਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਲੜਾਏ
ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਖਟ ਦਰਸ਼ਨ ਬਹੁ ਵੈਰ ਕਰ ਨਾਲ ਛੱਤੀਸ ਪਾਖੰਡ ਚਲਾਏ

x ਗਿਰੀ, ਪੁਰੀ, ਭਾਰਤੀ, ਆਸ੍ਰਮੀ, ਵੰਨੀ, ਅਰਣਜਾਦਿ॥

ਤੰਤ ਮੰਤ ਰਾਸਾਇਣਾਂ ਕਰਾਮਾਤ ਕਾਲਖ ਲਪਟਾਇ
ਏੱਕਸ ਤੇ ਬਹੁ ਰੂਪ ਕਰ ਰੂਪ ਕਰੂੱਪੀ ਘਣੇ ਦਿਖਾਇ
ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਦਰ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇ ॥ ੧੯ ॥ (ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਮਤ)

ਅਬੂਬਕਰ, ਸਦੀਕ, ਉਮਰ ਫਾਰੂਕ, ਉਸਮਾਨ ਗਨੀ,
ਬਹੁ ਵਾਟੀਂ ਜਗ ਚੱਲੀਆਂ ਜਬ ਹੀ ਭਏ ਮਹੰਮਦ ਯਾਰਾ
ਕੌਮ ਬਹੱਤਰ ਸੰਗ ਕਰ ਬਹੁ ਬਿਧ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਪਸਾਰਾ
ਰੋਜ਼ੇ ਈਦ ਨਿਮਾਜ਼ ਕਰ ਕਰਮੀਂ ਬੰਦ ਕੀਆ ਸੰਸਾਰਾ
ਪੀਰ ਪੈਕੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਗਉਸ ਕੁਤਬ ਬਹੁ ਭੇਖ ਸਵਾਰਾ
ਠਾਕੁਰ ਦੁਆਰੇ ਢਾਹਿ ਕੈ ਤਿਹ ਠਉੜੀਂ ਮਾਸੀਤ ਉਸਾਰਾ
ਮਾਰਨ ਗਊ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਪਾਪ ਬਿਥਾਰਾ
ਕਾਫ਼ਰ ਮੁਲਹਦ ਇਰਮਨੀ ਰੂਮੀ ਜੰਗੀ ਦੁਸ਼ਮਨ ਦਾਰਾ
ਪਾਪੇ ਦਾ ਵਰਤਿਆ ਵਰਤਾਰਾ ॥ ੨੦ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ

ਚਾਰ ਵਰਨ ਚਾਰ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਜਗ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਣੇ
ਖ਼ੁਦੀ ਬਖੀਲੀ ਤਕਬਰੀ ਖਿੰਚੋ ਤਾਨ ਕਰੇਨਿ ਧਿਙਾਣੇ
ਗੰਗ ਬਨਾਰਸ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮੱਕਾ ਕਾਬਾ ਮੁਸਲਮਾਣੇ
ਸੁੰਨਤ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਤਿਲਕ ਜੰਞੂ ਹਿੰਦੂ ਲੋਭਾਣੇ
ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਕਹਾਇੰਦੇ ਇਕ ਨਾਮ ਦੁਇ ਰਾਹ ਭੁਲਾਣੇ
ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਭੁਲਾਇ ਕੈ ਮੋਹੇ ਲਾਲਚ ਦੁਨੀ ਸੈਤਾਣੇ
ਸੱਚ ਕਿਨਾਰੇ ਰਹਿ ਗਯਾ ਖਹਿ ਮਰਦੇ ਬਾਹਮਣ ਮਉਲਾਣੇ
ਸਿਰੋਂ ਨ ਮਿਟੇ ਆਵਣ ਜਾਣੇ ॥ ੨੧ ॥ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ)
ਚਾਰੇ ਜਾਗੇ ਚਹੁ ਜੁਗੀਂ ਪੰਚਾਇਣ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ ਹੋਇਆ
ਆਪੇ ਪੱਟੀ ਕਲਮ ਆਪ ਆਪੇ ਲਿਖਣਹਾਰਾ ਹੋਇਆ
ਬਾਝ ਗੁਰੂ ਅੰਧੇਰ ਹੈ ਖਹਿ ਖਹਿ ਮਰਦੇ ਬਹੁ ਬਿਧ ਲੋਆ

ਬੈਲ ਉਦਾਸ ਰਾਤ
ਵਰਤਿਆ ਪਾਪ ਜਗੱਤ੍ਰ ਤੇ ਧਉਲ ਉਡੀਣਾ ਨਿਸ ਦਿਨ ਰੋਆ
ਗਰਕ ਪਤਾਲ ਦੇ ਟੋਇਆ ਵਿਚ
ਬਾਝ ਦਇਆ ਬਲ ਹੀਣ ਹੋ ਨਿੱਘਰ ਚਲੋਂ ਰਸਾਤਲ ਟੋਆ
ਇਕਲੇ ਨਾਲ
ਖੜਾ ਇੱਕ ਤੇ ਪੈਰ ਤੇ ਪਾਪ ਸੰਗ ਬਹੁ ਭਾਰਾ ਹੋਆ
ਕੋਈ
ਥੰਮੇ ਕੋਇ ਨ ਸਾਧ ਬਿਨ, ਸਾਧੁ ਨ ਦਿੱਸੈ ਜਗ ਵਿਚ ਕੋਆ
ਰੂਪੀ ਬੈਲ ਪੁਕਾਰਦਾ ਖੜੋਕੇ
ਧਰਮ ਧੌਲ ਪੁਕਾਰੈ ਤਲੈ ਖੜੋਆ ॥ ੨੨ ॥ (ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ)

ਬੇਨਤੀ ਈਸ਼੍ਵਰ ਨੇ ਭੇਜਿਆ
ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ×ਦਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਗ ਮਾਹਿ ਪਠਾਯਾ ×ਭ੍ਰਮ
ਸੋਣੇ ਦੀ ਰਾਹ ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਚਰਨ ਪਾਹੁਲ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਰਹਿਰਾਸ ਕਰ ਚਰਨਾਮ੍ਰਤ ਸਿੱਖਾਂ ਪੀਲਾਯਾ°
ਪੂ ਸਾਰਿਆਂ ਹੋਰ ਪੂਜਾ ਵਿਚੋਂ ਹਟਾ ਦਿਤੀਆਂ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਦਿਖਾਯਾ
ਚਾਰੇ ਪੈਰ ਧਰਮ ਦੇ ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕ ਵਰਨ ਕਰਾਯਾ
ਰਾਜਾ ਗਰੀਬ ਸਮਾਨ ਜਾਨਣੋ ਨਿਰਮਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਜਗ ਵਿਚ ਵਰਤਾਏ
ਰਾਣਾ ਰੰਕ ਬਰਾਬਰੀ ਪੈਰੀਂ ਪਵਣਾ ਜਗ ਵਰਤਾਯਾ
ਅਸਚਰਜ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰੀਂ ਦੀ ਮਤ ਸਮਝਾਈ
ਉਲਟਾ ਖੇਲੁ ਪਿਰੰਮ ਦਾ ਪੈਰਾਂ ਉਪਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਯਾ

° ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਮਝਾਈ।

ਕਲਿਜੁਗ ਬਾਬੇ ਤਾਰਿਆ ਸੱਤਿਨਾਮ ਪੜ੍ਹ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਣਾਇਆ
ਕਲਜੁਗ
ਕਲਿ ਤਾਰਣ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਆਇਆ ॥ ੨੩ ॥ (ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਸੰਗ)
ਦਰਗਾਹੋਂ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਮੰਗਣ ਤੇ ਘਾਲਣੀ
ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਬੇ ਪਾਯਾ ਬਖ਼ਸ਼ਦਰ ਪਿੱਛੋਂ ਦੇ ਫਿਰ ਘਾਲਕਮਾਈ
(ਦਰਗਹ ਸਾਰੇ)
ਰੇਤ ਅੱਕ ਆਹਾਰ ਕਰ ਰੋੜਾਂ ਕੀ ਗੁਰ ਕਰੀ ਵਛਾਈ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ
ਭਾਰੀ ਕਰੀ ਤਪੱਸਿਆ ਬਡੇ ਭਾਗ ਹਰਿ ਸਜੋਂ ਬਣਿ ਆਈ
ਪਉੜੀ ਨਾਂ ਸਚ ਖੰਡੋ ਪੁਕਾਰ ਮਿਲੀ (ਧਰਤੀ)
ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ
ਬਾਬਾ ਪੈਧਾ ਸੱਚ ਖੰਡ ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮ ਗਰੀਬੀ ਪਾਈ
ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ (ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਧੀਰਤ)
ਬਾਬਾ ਦੇਖੈ ਧਯਾਨ ਧਰ ਜਲਤੀ ਸਭ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦਿੱਸ ਆਈ
ਹਨੇਰਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ
ਬਾਝਹੁ ਗੁਰੂ ਗੁਬਾਰ ਹੈ ਹੈ ਹੈ ਕਰਦੀ ਸੁਣੀ ਲੁਕਾਈ
ਭੇਖ ਧਾਰਿਆ ਮਾਯਾ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ ਰਹਿਣ ਦੀ ਤੋਰੀ
ਬਾਬੇ ਭੇਖ ਬਣਾਇਆ ਉਦਾਸੀ ਕੀ ਰੀਤ ਚਲਾਈ
ਧਰਤੀ ਸੋਧਣ ਲਈ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਦਿਤੀ
ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੋਧਨ ਧਰਤ ਲੁਕਾਈ ॥ ੨੪ ॥ (ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ [illegible]
ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਪੁਰਬ ਆਦਿਕ
ਬਾਬਾ ਆਯਾ ਤੀਰਥੀਂ ਤੀਰਥ ਪੁਰਬ ਸੱਭੇ ਫਿਰ ਦੇਖੈ

ਪਿਛਲੇ [illegible] ਕਿਸੇ ਲੇਖੇ ਨਹੀਂ
ਪੂਰਬ ਧਰਮ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਰ ਭਾਉ ਭਗਤ ਬਿਨ ਕਿਤੇ ਨ ਲੇਖੈ
ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਆਂ
ਭਾਉ ਨ ਬ੍ਰਹਮੇ ਲਿੱਖਿਆ ਚਾਰ ਬੇਦ ਸਿਮਰਤਿ ਪੜ੍ਹ ਦੇਖੈ
ਆਦਿਕ
ਢੂੰਢੀ ਸਗਲੀ ਪਿਰਥਮੀ ਸਤਿਜੁਗ ਆਦਿ ਦੁਆਪੁਰ ਤ੍ਰੇਤੈ
ਕਲਿਜੁਗ ਧੁੰਧੂਕਾਰ ਹੈ ਭਰਮ ਭੁਲਾਈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭੇਖੈ
ਭੇਖੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨ ਪਾਈਐ ਆਪ ਗਵਾਏ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖੈ
ਉੱਚ ਨੀਚ ਨਿਉਂ ਕੇ
ਗੁਰਮੁਖ ਵਰਨ ਅਵਰਨ ਹੋਇ ਨਿਵ ਚੱਲੈ ਗੁਰਸਿਖ ਵਿਸੇਖੈ
ਕਮਾਈ
ਤਾਂ ਕਛ ਘਾਲ ਪਵੈ ਦਰ ਲੇਖੈ ॥ ੨੫ ॥

ਚਿਰੰਜੀਵੀ ਸਾਧਨ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜੋਗੀ
ਜਤੀ ਸਤੀ ਚਿਰ ਜੀਵਣੇ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਨਾਥ ਗੁਰ ਚੇਲੇ
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਰਖੀਸ਼ਰਾਂ ਭੈਰੋ ਖੇਤ੍ਰਪਾਲ ਬਹੁ ਮੇਲੇ
ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਅਪੱਛਰਾਂ ਕਿੰਨਰ ਜਛ ਚਲਿਤ ਬਹੁ ਖੇਲੇ
ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ
ਰਾਕਸ ਦਾਨੋ ਦੈਤ ਲਖ ਅੰਦਰ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਦੁਹੇਲੇ

ਹਉਂਮੈਂ ਅੰਦਰ ਸੱਭ ਕੋ ਡੁੱਬੇ ਗੁਰੂ ਸਣੇ ਬਹੁ ਚੇਲੇ
ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਇ ਨ ਦਿੱਸਈ ਢੂੰਢੇ ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰੀ ਮੇਲੇ
ਡੁੱਬੇ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਸਭ ਪੀਰ ਪੈਕੰਬਰ ਕਉਮਿ ਕਤੇਲੇ
ਅੰਧੀ ਅੰਧੇ ਖੂਹੇ ਠੇਲੇ ॥ ੨੬ ॥ ([illegible])

ਗੁਬਾਰ, ਅਗਿਆਨ — ਗਿਆਨ
ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਮਿਟੀ ਧੁੰਧ ਜਗ ਚਾਨਣ ਹੋਆ
ਨੱਸਿਆ
ਜਿਉਂ ਕਰ ਸੂਰਜ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਰੇ ਛਪੇ ਅੰਧੇਰ ਪਲੋਆ
ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਭਬਕਿਆਂ ਮਿਰਗਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ਧੀਰਜ ਧਰਦੀ
ਸਿੰਘ ਬੁਕੇ ਮਿਰਗਾਵਲੀ ਭੰਨੀ ਜਾਇ ਨ ਧੀਰ ਧਰੋਆ
ਹੁੰਦੀ
ਜਿੱਥੇ ਬਾਬਾ ਪੈਰ ਧਰੇ ਪੂਜਾ ਆਸਣ ਥਾਪਣ ਸੋਆ
ਸਿਧ ਆਸਣ ਸਭ ਜਗਤ ਦੇ ਨਾਨਕ ਆਦਿ ਮਤੇ ਜੇ ਕੋਆ
ਹੋਈਆਂ — ਸ਼ਬਦ
ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਧਰਮਸਾਲ ਹੋਵੈ ਕੀਰਤਨ ਸਦਾ ਵਿਸੋਆ
ਬਾਬੇ ਤਾਰੇ ਚਾਰ ਚੱਕ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਚਾ ਢੋਆ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਲਿ ਵਿੱਚ ਪਰਗਟ ਹੋਆ ॥ ੨੭ ॥ (ਸੁਮੇਰ ਜਾਣਾ)
ਬੱਬੇ ਡਿੱਠੀ ਪਿਰਥਮੀ ਨਵੈ ਖੰਡ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਆਹੀ
ਫਿਰ ਜਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੁਮੇਰ ਪਰ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਈ
ਚੌਰਾਸੀਹ ਸਿਧ ਗੋਰਖਾਦਿ ਮਨ ਅੰਦਰ ਗਿਣਤੀ ਵਰਤਾਈ
ਸਿੱਧਪੁਛਣ ਸੁਣ ਬਾਲਿਆ ਕੌਨ ਸ਼ਕਤ ਤੁਹਿ ਏਥੇ ਲਿਆਈ
ਹਉਂ ਜਪਿਆ ਪਰਮੇਸ਼ਰੋ ਭਾਉ ਭਗਤ ਸੰਗ ਤਾੜੀ ਲਾਈ
ਆਖਨ ਸਿਧਸੁਣ ਬਾਲਿਆ ਅਪਣਾ ਨਾਉਂ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਬਤਾਈ
ਬਾਬਾ ਆਖੇ ਨਾਥ ਜੀ ! ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਜਪੇ ਗਤਿ ਪਾਈ
ਨੀਚ ਕਹਾਇਐ ਊਚ ਘਰ ਆਈ ॥ ੨੮ ॥ (ਸਿਧਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਤ੍ਰ)
ਫਿਰ ਪੁਛਣ ਸਿਧ ਨਾਨਕਾ ! ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ਕਜਾ ਵਰਤਾਰਾ
ਸਭ ਸਿੱਧੀ ਏਹ ਬੁਝਿਆ ਕਲਿ ਤਾਰਣ ਨਾਨਕ ਅਵਤਾਰਾ

ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ! ਸੱਚ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਕੂੜ ਅੰਧਾਰਾ
ਕੂੜ ਅਮਾਵਸ ਵਰਤਿਆ ਹਉਂ ਭਾਲਣ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੰਸਾਰਾ
ਪਾਪ ਗਿਰਾਸੀ ਪਿਰਥਮੀ ਧੌਲ ਖੜਾ ਧਰ ਹੇਠ ਪੁਕਾਰਾ
ਸਿੱਧ ਛਪ ਬੈਠੇ ਪਰਬਤੀਂ ਕੌਣ ਜਗਤ ਕਉ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ
ਜੋਗੀਗ੍ਯਾਨਵਿਹੂਣਿਆ ਨਿਸਦਿਨ ਅੰਗਲਗਾ ਇਨਿ ਛਾਰਾ
ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਡੁਬਾ ਜਗ ਸਾਰਾ ॥ ੨੯ ॥ (ਭਾਰਤ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ)
ਕਲ ਆਈ ਕੁਤੇ ਮੁਹੀਂ ਖਾਜ ਹੋਇਆ ਮੁਰਦਾਰ ਗੁਸਾਈ
ਰਾਜੇ ਪਾਪ ਕਮਾਂਵਦੇ ਉਲਟੀ ਵਾੜ ਖੇਤ ਕਉ ਖਾਈ
ਪਰਜਾ ਅੰਧੀ ਗ੍ਯਾਨ ਬਿਨ ਕੂੜ ਕੁਸੱਤ ਮੁਖਹੁ ਆਲਾਈ
ਚੇੱਲੇ ਸਾਜ ਵਜਾਇੰਦੇ ਨੱਚਨ ਗੁਰੂ ਬਹੁਤ ਬਿਧ ਭਾਈ
ਸੇਵਕ ਬੈਠਨ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਰ ਉਠ ਘਰੀਂ ਤਿਨਾੜੇ ਜਾਈ

ਸੱਚ
ਕਾਜ਼ੀ ਹੋਏ ਰਿਸ਼ਵਤੀ ਵੱਢੀ ਲੈਕੇ ਹੱਕ ਗਵਾਈ
(ਕਾਂਕੂਆਂ) [illegible]
ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਦਾਮ ਹਿਤ ਭਾਵੈਂ ਆਇ ਕਿਥਾਊ ਜਾਈ
ਸਾਰੇ ਵਿਚ
ਵਰਤਿਆ ਪਾਪ ਸਭਸ ਜਗ ਮਾਂਹੀ ॥ ੩੦ ॥ [illegible])
ਸਿੱਧੀਂ ਮਨੇ ਬਿਚਾਰਿਆ ਕਿਵੇਂ ਦਰਸ਼ਨ ਏਹ ਲੇਵੇ ਬਾਲਾ
ਐਸਾ ਜੋਗੀ ਕਲੀ ਮਾਹਿ ਹਮਰੇ ਪੰਥ ਕਰੇ ਉਜਿਆਲਾ
ਖੱਪਰ ਦਿੱਤਾ ਨਾਥ ਜੀ ਪਾਣੀ ਭਰ ਲੈਵਣ ਉਠ ਚਾਲਾ
ਬਾਬਾ ਆਯਾ ਪਾਣੀਐ ਡਿਠੇ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਪੁਰਖ ਕੇਹੜਾ ਝੱਲੇ ਗੁਰਦੀ ਝਾਲਾ
ਫਿਰ ਆਯਾ ਗੁਰ ਨਾਥ ਜੀ ਪਾਣੀ ਠਉੜ ਨਹੀਂ ਉਸ ਤਾਲਾ
ਸ਼ਬਦ ਜਿਤੀ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਕੀਤੋਸੁ ਅਪਣਾ ਪੰਥ ਨਿਰਾਲਾ
ਕਲਿਜੁਗ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸੁਖਾਲਾ ॥ ੩੧ ॥

ਬੱਾਬਾ ਫਿਰ ਮੱਕੇ ਗਯਾ ਨੀਲ ਬਸਤ੍ਰ ਧਾਰੇ ਬਨਵਾਲੀ
ਆਸਾ ਹੱਥ ਕਿਤਾਬ ਕੱਛ ਕੂਜ਼ਾ ਬਾਂਗ ਮੁਸੱਲਾ ਧਾਰੀ
ਬੈਠਾ ਜਾਇ ਮਸੀਤ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਹਾਜੀ ਹੱਜ ਗੁਜ਼ਾਰੀ
ਜਾ ਬੱਾਬਾ ਸੁੱਤਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੱਲ ਮਹਿਰਾਬੇ ਪਾਇੰ ਪਸਾਰੀ
ਜੀਵਣ ਮਾਰੀ ਲੱਤ ਦੀ ਕੇੜ੍ਹਾ ਸੁਤਾ ਕੁਫਰ ਕੁਫਾਰੀ
ਲੱਤਾਂ ਵੱਲ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਪਇਆ ਹੋਇ ਬਜਗਾਰੀ
ਟੰਗੋਂ ਪਕੜ ਘਸੀਟਿਆ ਫਿਰਿਆ ਮੱਕਾ ਕਲਾ ਦਿਖਾਰੀ
ਹੋਇ ਹੈਰਾਨ ਕਰੇਨ ਜੁਹਾਰੀ ॥ ੩੨ ॥

ਪੁਛਣ ਗੱਲ ਈਮਾਨ ਦੀ ਕਾਜ਼ੀ ਮੁਲਾਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਈ
ਵਡਾ ਸਾਂਗ ਵਰਤਾਇਆ ਲਖ ਨ ਸੱਕੈ ਕੁਦਰਤਿ ਕੋਈ
ਪੁਛੰਣ ਫੋਲ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਹਿੰਦੂ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨੋਈ

ਬੱਾਬਾ ਆਖੇ ਹਾਜੀਆਂ ਸੁਭ ਅਮਲਾਂ ਬੱਾਝੋਂ ਦੋਵੇਂ ਰੋਈ
ਹਿੰਦੂ ਮੁੱਸਲਮਾਨ ਦੋਇ ਦਰਗਹਿ ਅੰਦਰ ਲੈਨ ਨ ਢੋਈ
ਕੱਚਾ ਰੰਗ ਕੁਸੁੰਭ ਕਾ ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਥਿਰ ਨ ਰਹੋਈ
ਕਰਨ ਬਖੀਲੀ ਆਪ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਕਥਾਇ ਖਲੋਈ
ਰਾਹ ਸੈਤੱਾਨੀ ਦੁਨੀਆਂ ਗੋਈ ॥ ੩੩ ॥
ਧਰੀ ਨਿਸ਼ੱਾਨੀ ਕੌਸ ਦੀ ਮੱਕੇ ਅੰਦਰ ਪੂਜ ਕਰਾਈ
ਜਿੱਥੇ ਜਾਇ ਜਗੱਤ ਵਿੱਚ ਬੱਾਬੇ ਬਾਝ ਨ ਖਾਲੀ ਜਾਈ
ਘਰ ਘਰ ਬੱਾਬਾ ਪੂਜੀਏ ਹਿੰਦੂ ਮੁੱਸਲਮਾਨ ਗੁਆਈ
ਛਪੇ ਨਾਂਹਿ ਛਪਾਇਆ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੂਰਜ ਜਗ ਰੁਸ਼ਨਾਈ
ਬੁਕਿਆ ਸਿੰਘ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਮਿਰਗਾਵਲ ਭੰਨੀ ਜਾਈ
ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੰਦ ਨ ਲੁੱਕਈ ਕੱਢ ਕੁਨਾਲੀ ਜੋਤ ਛਪਾਂਈ

ਉਗਵਣ ਤੇ ਆਥੰਵਣੋ ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਭ ਝੂਕਾਈ
ਜਗ ਅੰਦਰ ਕੁਦਰਤ ਵਰਤਾਈ ॥ ੩੪ ॥
ਬਾੱਬਾ ਗਿਆ ਬਗ਼ਦਾਦ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਕੀਆ ਅਸਥਾਨਾ
ਇਕ ਬਾੱਬਾ ਅਕਾਲ ਰੂਪ ਦੂਜਾ ਰਬਾੱਬੀ ਮਰਦਾੱਨਾ
ਦਿੱਤੀ ਬਾਂਗ ਨਿਮਾਜ਼ ਕਰ ਸੁੰਨ ਸਮਾਨ ਹੋਆ ਜਹਾਨਾ
ਸੁੰਨ ਮੁੰਨ ਨਗਰੀ ਭਈ ਦੇਖ ਪੀਰ ਭਇਆ ਹੈਰਾਨਾ
ਵੇੱਖੈ ਧ੍ਯਾਨ ਲਗਾਇ ਕਰ ਇੱਕ ਫ਼ਕੀਰ ਵਡਾ ਮਸਤਾੱਨਾ
ਪੁਛਿਆ ਫਿਰਕੈ ਦਸਤਗੀਰ ਕੌਨ ਫ਼ਕੀਰ ਕਿਸਕਾ ਘਾਰਾਨਾ
ਨਾਨਕ ਕਲਿ ਵਿਚ ਆਇਆ ਰੱਦੁ ਫ਼ਕੀਰ ਇੱਕੋ ਪਹਿਚਾਨਾ
ਧਰਤ ਅਕਾਸ਼ ਚਹੁੰ ਦਿਸ ਜਾਨਾ ॥ ੩੫ ॥
ਪੁਛੈ ਪੀਰ ਤਕਰਾਰ ਕਰ ਏਹ ਫ਼ਕੀਰ ਵੱਡਾ ਆਤਾਈ

ਏਥੇ ਵਿੱਚ ਬਗ਼ਦਾਦ ਦੇ ਵੱਡੀ ਕਰਾਮਾਤ ਦਿਖਲਾਈ
ਪਾਤਾਲਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਲਖ ਓੜਕ ਭਾਲੀ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣਾਈ
ਫੇਰ ਦੁਰਾਇਣ ਦਸਤਗੀਰ ਅਸੀ ਭਿ ਵੇਖਾਂ ਜੋ ਤੁਹਿ ਪਾਈ
ਨਾਲ ਲੀਤਾ ਬੇਟਾ ਪੀਰ ਦਾ ਅੱਖੀਂ ਮੀਟ ਗਇਆ ਹਾਵਾਈ
ਲਖ ਆਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਲਖ ਅੱਖ ਫੁਰਕ ਵਿਚ ਸਭ ਦਿਖਲਾਈ
ਭਰ ਕਚਕੌਲਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦਾ ਧੁਰੋਂ ਪਤਾਲੋਂ ਲਈ ਕੜਾਹੀ
ਜ਼ਾਹਰ ਕਲਾ ਨ ਛਪੈ ਛਪਾਈ ॥ ੩੬ ॥

ਗੜ੍ਹ ਬਗ਼ਦਾਦ ਨਿਵਾਇਕੈ ਮੱਕਾ ਮਦੀਨਾ ਸੱਭ ਨਿਵਾਯਾ
ਸਿੱਧ ਚੁਰਾਸੀਹ ਮੰਡਲੀ ਖਟ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਖੰਡ ਜਿਣਾਯਾ
ਪਾਤਾਲਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਲੱਖ ਜੀੱਤੀ ਧਰਤੀ ਜਗਤ ਸਬਾਯਾ
ਜੀੱਤੀ ਨਵਖੰਡ ਮੇਦਨੀ ਸੱਤਿਨਾਮ ਕਾ ਚੱਕ੍ਰ ਫਿਰਾਯਾ

ਦੇਵ ਦਾਨੋਂ ਰਾਕਸ਼ ਦੈਤ ਸਭ ਚਿੱਤ ਗੁਪਤ ਸਭ ਚਰਨੀਂ ਲਾਯਾ
ਇੰਦ੍ਰਾਸਣ ਅਪੱਛਰਾਂ ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਮੰਗਲ ਗਾਯਾ
ਭਯਾ ਅਨੰਦ ਜਗੱਤ ਵਿਚ ਕਲਿਤਾਰਨ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਆਯਾ
ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਿਵਾਯਾ ॥
ਬਾਬਾ ਆਯਾ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਭੇਖ ਉਦਾਸੀ ਸਗਲ ਉਤਾਰਾ
ਪਹਿਰ ਸੰਸਾਰੀ ਕੱਪੜੇ ਮੰਜੀ ਬੈਠ ਕੀਆ ਅਵਤਾਰਾ
ਉਲਟੀ ਗੰਗ ਵਹਾਈਓਣ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਧਾਰਾ
ਪੁਤ੍ਰੀ ਕੌਲ ਨ ਪਾਲਿਆ ਮਨ ਖੋਟੇ ਆਕੀਨਸਿਆਰਾ
ਬਾਣੀ ਮੁਖਹੁ ਉਚਾਰੀਐ ਹੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈ ਮਿਟੈ ਅੰਧਾਰਾ
ਗਯਾਨ ਗੋਸ੍ਟ ਚਰਚਾ ਸਦਾ ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਉਠੇ ਧੁਨਿਕਾਰਾ
ਸੋਦਰ ਆਰਤੀ ਗਾਵੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਾਪ ਉਚਾਰਾ

ਗੁਰਮੁਖ ਭਾਰ ਅਥਰਬਣ ਤਾਰਾ ॥ ੩੮ ॥
ਮੇੱਲਾ ਸੁਣ ਸ਼ਿਵਰਾਤ ਦਾ ਬਾਬਾ ਅਚਲ ਵਟਾਲੇ ਆਈ
ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖਨ ਕਾਰਨੇ ਸਗਲੀ ਉਲਟ ਪਈ ਲੋਕਾਈ
ਲੱਗੀ ਵਰਸਨ ਲਛਮੀ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਉ ਨਿੱਧਿ ਸਵਾਈ
ਜੋਗੀ ਵੇਖ ਚਲਿਤ੍ਰ ਨੋਂ ਮਨ ਵਿਚ ਰਸ਼ਕ ਘਨੇਰੀ ਖਾਈ
ਭਗਤੀਆਂ ਪਾਈ ਭਗਤ ਆਨ ਲੋਟਾ ਜੋਗੀ ਲਇਆ ਛਪਾਈ
ਭਗਤੀਆਂ ਗਈ ਭਗਤ ਭੁਲ ਲੋਟੇ ਅੰਦਰ ਸੁਰਤ ਭੁਲਾਈ
ਬਾਬਾ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਪੁਰਖ ਕਢਜਾ ਲੋਟਾ ਜ਼ਹਾਂ ਲੁਕਾਈ
ਵੇਖ ਚਲਿੱਤ੍ਰ ਜੋਗੀ ਖੁਣਸਾਈ ॥ ੩੯ ॥
ਖਾਧੀ ਖੁਣਸ ਜੋਗੀਸ਼ਰਾਂ ਗੋਸ੍ਟ ਕਰਨ ਸਭੇ ਉਠ ਆਈ
ਪੁਛੇ ਜੋਗੀ ਭੰਗ੍ਰਨਾਥ ਤੁਹਿ ਦੁਧ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਕਾਂਜੀ ਪਾਈ

ਫਿੱਟਿਆ ਚਾਟਾ ਦੁਧ ਦਾ ਰਿੜਕਿਆਂ ਮਖਣ ਹਥ ਨ ਆਈ
ਭੇਖ ਉਤਾਰ ਉਦਾਸ ਦਾ ਵਤ ਕਿਉਂ ਸੰਸਾਰੀ ਰੀਤ ਚਲਾਈ
ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਭੇਗ੍ਰਨਾਥ ਤੇਰੀ ਮਾਉਂ ਕੁਚੱਜੀ ਆਹੀ
ਭਾਂਡਾ ਧੋਇ ਨ ਜਾਤਿਓਨ ਭਾਇ ਕੁਚੱਜੇ ਫੁਲ ਸੜਾਈ
ਹੋਇ ਅਤੀਤ ਗ੍ਰਿਹਸ੍ਤੁ ਤਜ ਫਿਰਉਨਹੂੰ ਕੇ ਘਰ ਮੰਗਨ ਜਾਈ
ਬਿਨ ਦਿੱਤੇ ਕਿਛ ਹਥ ਨ ਆਈ ॥ ੪੦ ॥
ਏਹ ਸੁਣ ਬਚਨ ਜੋਗੀਸ਼ਰਾਂ ਮਾਰ ਕਿਲਕ ਬਹੁ ਰੂਅ ਉਠਾਈ
ਖਟਦਰਸ਼ਨ ਕਉ ਖੇਦਿਆ ਕਲਿਜੁਗ ਬੇਦੀ ਨਾਨਕ ਆਈ
ਸਿਧ ਬੋਲਨ ਸਭ ਅਉਖਦੀਆਂ ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕੀ ਧੁਨੋ ਚੜ੍ਹਾਈ
ਰੂਪ ਵਟਾਯਾ ਜੋਗੀਆਂ ਸਿੰਘ ਬਾਘ ਬਹੁ ਚਲਿਤ ਦਿਖਾਈ
ਇਕ ਪਰ ਕਰਕੇ ਉੱਡਰਨ ਪੰਖੀ ਜਿਵੇਂ ਰਹੇ ਲੀਲਾਈ

ਇੱਕ ਨਾਗ ਹੋਇ ਪਵਨ ਛੋੜ, ਇਕਨਾਂ ਵਰਖਾ ਅਗਨ ਵਸਾਈ
ਤਾਰੇ ਤੋੜੇ ਭੰਗੂਨਾਥ ਇਕ ਚੜ੍ਹ ਮਿਰਗਾਨੀ ਜਲ ਤਰ ਜਾਈ
ਸਿੱਧਾਂ ਅਗਨਿ ਨ ਬੁਝੇ ਬੁਝਾਈ ॥ ੪੧ ॥
ਸਿਧ ਬੋਲੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕਾ ਤੁਹਿ ਜਗਨੂੰ ਕਰਾਮਾਤ ਵਿਖਲਾਈ
ਕੁਝ ਵਿਖਾਇ ਅਸਾਨੂੰ ਭੀ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਢਿੱਲ ਅਜੇਹੀ ਲਾਈ
ਬਾਬਾ ਬੋਲੇ ਨਾਥ ਜੀ ! ਅਸਾਂ ਵੇਖੇ ਜੋਗੀ ਵਸਤੁ ਨਾ ਕਾਈ
ਗੁਰ ਸੰਗਤ ਬਾਣੀ ਬਿਨਾਂ ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਰਾਈ
ਸ਼ਿਵ ਰੂਪੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਚਲੇ ਨਾਹੀਂ ਧਰਤ ਚਲਾਈ
ਸਿਧ ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਝੜ ਪਏ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕਲਾ ਛਪਾਈ
ਦੱਦੈ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਕਕੈ ਕੀਮਤ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ
ਸੋ ਦੀਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥ ੪੨ ॥

ਬਾਬਾ ਬੋਲੇ ਨਾਥ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਹੁ ਸੱਚ ਮੁਖਹੁ ਆਲਾਈ
ਬਾਝਹੁੰ ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਦੇ ਹੋਰ ਕਰਾਮਾਤ ਅਸਾਂ ਥੇ ਨਾਹੀ
ਬਸਤਰ ਪਹਿਰੋ ਅਗਨਿ ਕੇ ਬਰਫ਼ ਹਿਮਾਲੇ ਮੰਦਰ ਛਾਈ
ਕਰੋ ਰਸੋਈ ਸਾਰ ਦੀ ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਨੱਥ ਚਲਾਈ
ਏਵਡ ਕਰੀ ਵਿਥਾਰ ਕਉ ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਹੱਕੀ ਜਾਈ
ਤੋਲੀ ਧਰਤ ਅਕਾਸ਼ ਦੁਇ ਪਿੱਛੇ ਛਾਬੇ ਟੰਕ ਚੜ੍ਹਾਈ
ਏਹੋ ਬਲ ਰੱਖਾਂ ਆਪ ਵਿਚ ਜਿਸ ਆਖਾਂ ਤਿਸ ਪਾਸ ਕਰਾਈ
ਸੱਤਿਨਾਮ ਬਿਨ ਬਾਦਰ ਛਾਈ ॥ ੪੩ ॥
ਬਾਬੇ ਕੀਤੀ ਸਿੱਧ ਗੋਸ੍ਟ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਂਤਿ ਸਿੱਧਾਂ ਵਿਚ ਆਈ
ਜਿਣ ਮੇਲਾ ਸ਼ਿਵਰਾਤ ਦਾ ਖਟ ਦਰਸ਼ਨ ਆਦੇਸ਼ ਕਰਾਈ
ਸਿੱਧ ਬੋਲਨ ਸੁਭ ਬਚਨ ਧੰਨ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਵਡੀ ਕਮਾਈ

ਵੱਡਾ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਗੱਟਿਆ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਦਰ ਜੋਤ ਜਗਾਈ
ਮੇੱਲਿਓਂ ਬਾਬਾ ਉੱਠਿਆ ਮੁਲਤਾਨੇ ਦੀ ਜ਼ਜਾਰਤ ਜਾਈ
ਅੱਗੋਂ ਪੀਰ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਦੁੱਧ ਕਟੋਰਾ ਭਰ ਲੈ ਆਈ
ਬਾਬੇ ਕੱਢ ਕਰ ਬਗ਼ਲ ਤੇ ਚੰਬੇਲੀ ਦੁਧ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈ
ਜਿਉਂ ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਗੰਗ ਸਮਾਈ ॥ ੪੪ ॥

ਜ਼ਜਾਰਤ ਕਰ ਮੁਲਤਾਨ ਦੀ ਫਿਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰੇ ਨੂੰ ਆਯਾ
ਚੜ੍ਹੇ ਸਵਾਈ ਦਿਹਿ ਦਿਹੀ ਕਲਿਜੁਗ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਧਿਆਯਾ
ਵਿਣ ਨਾਵ ਹੋਰ ਮੰਗਣਾ ਸਿਰ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਸਬਾਯਾ
ਮਾਰਿਆ ਸਿੱਕਾ ਜਗਤ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲ ਪੰਥ ਚਲਾਯਾ
ਥਾਪਿਆ ਲਹਿਣਾ ਜੀਂਵਦੇ ਗੁਰਿਆਈ ਸਿਰ ਛਤ੍ਰ ਫਿਰਾਯਾ
ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇਕੈ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਵਟਾਯਾ

ਲਖ ਨ ਕੋਈ ਸਕਈ ਆਚਰਜ ਆਚਰਜ ਦਿਖਾਯਾ
ਕਾਯਾਂ ਪਲਟ ਸਰੂਪ ਬਨਾਯਾ ॥ ੪੫ ॥
ਸੋ ਟਿੱਕਾ ਸੋ ਛਤ੍ਰ ਸਿਰ ਸੋਈ ਸੱਚਾ ਤਖ਼ਤ ਟਿਕਾਈ
ਗੁਰਨਾਨਕ ਹੰਦੀ ਮੋਹਰ ਹੱਥ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਦੀ ਦੋਹੀ ਫਿਰਾਈ
ਦਿੱਤਾ ਛੱਡ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਬੈਠ ਖਡੂਰੇ ਜੋਤਿ ਜਗਾਈ
ਜੰਮੇ ਪੂਰਬ ਬੀਜਿਆ ਵਿਚ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕੂੜੀ ਚਤਰਾਈ
ਲਹਿਣੇ ਪਾਈ ਨਾਨਕੋਂ ਦੇਣੀ ਅਮਰਦਾਸ ਘਰ ਆਈ
ਗੁਰ ਬੈਠਾ ਅਮਰ ਸਰੂਪ ਹੋ ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਈ ਦਾਤਿ ਇਲਾਹੀ
ਫੇਰ ਵਸਾਯਾ ਗੋਂਦਵਾਲ ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਈ
ਦਾਤਿ ਜੋਤਿ ਖਸਮੈ ਵਡਿਆਈ ॥ ੪੬ ॥
ਦਿੱਚੇ ਪੂਰਬ ਦੇਵਣਾ ਜਿਸਦੀ ਵਸਤੁ ਤਿਸੇ ਘਰ ਆਵੈ

ਬੈਠਾ ਸੋਢੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਾਮਦਾਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਾਵੈ
ਪੂਰਨ ਤਾਲ ਖਟਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਤਸਰ ਵਿਚ ਜੋਤਿ ਜਗਾਵੈ
ਉਲਟਾ ਖੇਲ ਖਸੰਮ ਦਾ ਉਲਟੀ ਗੰਗ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸਮਾਵੈ
ਦਿੱਤਾ ਲਈਏ ਆਪਣਾ ਅਣਦਿੱਤਾ ਕਛ ਹੱਥ ਨ ਆਵੈ
ਫਿਰ ਆਈ ਘਰ ਅਰਜਨੇ ਪੁਤ ਸੰਸਾਰੀ ਗੁਰੂ ਕਹਾਵੈ
ਜਾਨ ਨ ਦੇਸਾਂ ਸੋਢੀਓਂ ਹੋਰਸ ਅਜਰ ਨ ਜਰਿਆ ਜਾਵੈ
ਘਰ ਹੀ ਕੀ ਵੱਥ ਘਰੇ ਰਹਾਵੈ ॥ ੪੭ ॥
ਪੰਜ ਪਿਆਲੇ ਪੰਜ ਪੀਰ ਛਠਮ ਪੀਰ ਬੈਠਾ ਗੁਰ ਭਾਰੀ
ਅਰਜਨ ਕਾਇਆਂ ਪਲਟਕੈ ਮੂਰਤਿ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਵਾਰੀ
ਚੱਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਸੋਢੀਆਂ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵਣ ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ
ਦਲ ਭੰਜਨ ਗੁਰ ਸੂਰਮਾ ਵਡ ਜੋਧਾ ਬਹੁ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ

ਪੁਛਨ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਛ ਮਹਿਲਾਂ ਤਕ ਦਰਸੁ ਨਿਹਾਰੀ
ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੋਲੈ ਮੁਖ ਤੇ ਸੁਣਹੁ ਸੰਸਾਰੀ
ਕਲਿਜੁਗ ਪੀੜ੍ਹੀ ਸੋਢੀਆਂ ਨਿਹਚਲ ਨੀਵ ਉਸਾਰ ਖਲ੍ਹਾਰੀ
ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਤਿਗੁਰ ਧਰੇ ਅਵਤਾਰੀ ॥ ੪੮ ॥
ਸਤਿਜੁਗ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਸਦੇਵ ਵੱਵਾ ਵਿਸ਼ਨਾ ਨਾਮ ਜਪਾਵੈ
ਦੁਆਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਾਹਾ ਹਰਿਹਰਿਨਾਮ ਜਪਾਵੈ
ਤ੍ਰੇਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਮ ਜੀ ਰਾਰਾ ਰਾਮ ਜਪੇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ
ਕਲਿਜੁਗ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੱਗਾ ਗੋਵਿੰਦ ਨਾਮ ਜਪਾਵੈ
ਚਾਰੇ ਜਾਗੇ ਚਹੁ ਜੁਗੀਂ ਪੰਚਾਇਣ ਵਿਚ ਜਾਇ ਸਮਾਵੈ
ਚਾਰੋਂ ਅੱਛਰ ਇਕ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪਾਵੈ
ਜਹਾਂ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਫਿਰ ਤਹਾਂ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪੯ ॥ ੧ ॥

੧ ਓਂ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਆਪਨੜੈ ਹਥਿ ਆਰਸੀ ਆਪੇ ਵੀ ਵੇਖੈ। ਆਪੇ ਵੇਖ ਵਿਖਾਇੰਦਾ ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨ ਭੇੱਖੈ। ਜੇਹਾ ਮੂੰਹ ਕਰ ਭਾਲਦਾ ਤੇ ਵੇਹੈ ਲੇਖੈ। ਹਸਦੇ ਹਸਦਾ ਵੇਖੀਐ ਸੋ ਰੂਪ ਸਰੇਖੈ। ਰੋਂਦੇ ਦਿੱਸੇ ਰੋਂਵਦਾ ਹੋਇ ਨਿਮਖ ਨਿਮੇਖੈ। ਆਪੇ ਆਪ ਵਰਤਦਾ ਸਤਸੰਗ ਵਿਸੇਖੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉਂ ਜੰਤ੍ਰੀ ਹਥ ਜੰਤ੍ਰ ਲੈ ਸਭ ਰਾਗ ਵਜਾਏ। ਆਪੇ ਸੁਣ ਸੁਣ ਮਗਨ ਹੋਇ ਆਪੇ ਗੁਨ ਗਾਏ। ਸ਼ਬਦਸੁਰਤਿ ਲਿਵ ਲੀਣ ਹੋਇ ਆਪ ਰੀਝ ਰਿਝਾਏ। ਕਥਤਾ ਬਕਤਾ ਆਪ ਹੈ ਸੁਰਤਾ ਲਿਵ ਲਾਏ। ਆਪੇ ਹੀ ਵਿਸਮਾਦ ਹੋਇ ਸਰਬੰਗ

ਸਮਾਇ। ਆਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਪਤੀਆਇ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਭੁਖਾ ਹੋਇਕੈ ਆਪ ਜਾਇ ਰਸੋਈ। ਭੋਜਨ ਆਪ ਬਨਾਇੰਦਾ ਰਸ ਵਿਚ ਰਸ ਹੋਈ। ਆਪੇ ਖਾਇ ਸਲਾਹ ਕੈ ਹੋਇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਸਮੋਈ। ਆਪੇ ਰਸੀਆ ਆਪ ਰਸ ਰਸ ਰਸਨਾਂ ਭੋਈ। ਦਾਤਾ ਭੁਗਤਾ ਆਪ ਹੈ ਸਰਬੰਗ ਸਮੋਈ। ਆਪੇ ਆਪ ਵਰਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਹੋਈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਪਲੰਘ ਵਛਾਇਕੈ ਆਪ ਅੰਦਰ ਸਉਂਦਾ। ਸੁਹਣੇ ਅੰਦਰਜਾਇਕੈ ਦੇਸੰਤਰ ਭਉਂਦਾ। ਰੰਕ ਰਾਉ ਰਾਉ ਰੰਕ ਹੋਇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਵਿਚ ਪਉਂਦਾ। ਤੱਤਾ ਸੀਅਰਾ ਹੋਇ ਜਲ ਆਵੱਟਣ ਖਉਂਦਾ। ਹਰਖ ਸੋਗ ਵਿਚ ਧਾਂਵਦਾ ਚਾਵਾਇ ਰਉਂਦਾ। ਆਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਰਉਂਦਾ ॥੪॥

ਸਮਸਰ ਵਰਸੈ ਸ੍ਵਾਂਤ ਬੂੰਦ ਜਿਉਂ ਸਭਨੀਂ ਥਾਈਂ। ਜਲ ਅੰਦਰ ਜਲ ਹੁਇ ਮਿਲੈ ਧਰਤੀ ਬਹੁ ਭਾਈ। ਕਿਰਖ ਬਿਰਖ ਰਸਕਸ ਘਣੇ ਫਲ ਫੁਲ ਸੁਹਾਈ। ਕੇੱਲੇ ਵਿਚ ਕਪੂਰ ਹੋਇ ਸੀਤਲ ਸੁਖਦਾਈ। ਮੋੱਤੀ ਹੋਵੈ ਸਿੱਪ ਮਹਿਬਹੁ ਮੋਲ ਮੁਲਾਈ। ਬਿਸੀਅਰ ਦੇ ਮੁਹਿ ਕਾਲ ਕੂਟ ਚਿਤਵੈ ਬੁਰਿਆਈ। ਆੱਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਸਤਸੰਗ ਸੁਭਾਈ ॥ ੫ ॥

ਸੋਈ ਤਾਂਬਾ ਰੰਗ ਸੰਗ ਜਿਉਂ ਕੈਹਾਂ ਹੋਈ। ਸੋਈ ਤਾਂਬਾ ਜਿਸਤ ਮਿਲ ਪਿਤਲ ਅਵਿਲੋਈ। ਸੋਈ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਸੰਗਤੀ ਭੂੰਗਾਰ ਭਲੋਈ। ਤਾਂਬਾ ਪਾਰਸ ਪਰਸਿਆ ਹੋਇ ਕੰਚਨ ਸੋਈ। ਸੋਈ ਤਾਂਬਾ ਭਸਮ ਹੋਇ ਅਉਖਧ ਕਰ ਭੋਈ। ਆੱਪੇ ਆਪ ਵਰਤਦਾ ਸੰਗਤ ਗੁਨ ਗੋਈ ॥ ੬ ॥

ਪਾਣੀ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਜਿਉਂ ਕਾਲਾ ਦਿਸੈ । ਰਤਾ ਰਤੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਮਿਲ ਮੇਲ ਸਲਿਸੈ।ਪੀਲੇ ਪੀਲਾ ਹੁਇ ਮਿਲੈ ਹਿਤ ਜੇਹੀ ਵਿਸੈ।ਸਾਵਾ ਸਾਵੇ ਰੰਗ ਮਿਲ ਸਭ ਰੰਗ ਸਰਿਸੈ।ਤਤਾ ਠੰਢਾ ਹੋਇਕੈ ਹਿਤ ਜਿਸੈ ਤਿਸੈ।ਆਪੇ ਆਪ ਵਰਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਜਿੱਸੈ ॥ ੭ ॥

ਦੀਵਾ ਬਲੈ ਬੈਸੰਤਰਹੁ ਚਾਨਣ ਆਨ੍ਹੇਰੇ। ਦੀਪਕ ਵਿੱਚਹੁ ਮੱਸ ਹੋਇ ਕੰਮ ਆਇ ਲਿਖੇਰੇ । ਕੱਜਲ ਹੋਵੈ ਕਾਮਨੀ ਸੰਗ ਭਲੇ ਭਲੇਰੇ।ਮਸਵਾਣੀ ਹਰਿ ਜਸ ਲਿਖੈ ਦਫ਼ਤਰ ਅਗਲੇਰੇ। ਆਪੇ ਆਪ ਵਰਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਚੌਫੇਰੇ ॥ ੮ ॥

ਬਿਰਖ ਹੋਵੈ ਬੀਉ ਬੀਜੀਐ ਕਰਦਾ ਪਾਸਾਰਾ । ਜੜ੍ਹ ਅੰਦਰ ਪੇਡ ਬਾਹਰਾ ਬਹੁ ਡਾਲ ਬਿਥਾਰਾ । ਪੱਤ ਫੁੱਲ ਫਲ

ਫਲੀ ਦਾ ਰਸ ਰੰਗ ਸੰਵਾਰਾ। ਵਾਸ ਨਿਵਾਸ ਉਲਾਸ਼ ਕਰ ਹੋਇ ਵਡ ਪਰਵਾਰਾ। ਫਲ ਵਿਚ ਬੀਉ ਸੰਜੀਉ ਹੋਇ ਫਲ ਫਲੋ ਹਜ਼ਾਰਾ। ਆਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੯॥

ਹੋਵੇ ਸੂਤ ਕਪਾਹ ਦਾ ਕਰ ਤਾਣਾਵਾਣਾ। ਸੂਤਹੁੰ ਕੱਪੜ ਜਾਣੀਐ ਆਖਾਣ ਵਖਾਣਾ। ਚਉਸੀ ਤੇ ਚਉਤਾਰ ਹੋਇ ਗੰਗਾ ਜਲ ਜਾਣਾ। ਖਾਸਾ ਮਲਮਲ ਸਿਰੀਸਾਫ਼ ਤਨ ਸੁਖ ਮਨ ਭਾਣਾ। ਪੱਗ ਦੁਪੱਟਾ ਚੋਲਣਾ ਪਟਕਾ ਪਰਵਾਣਾ। ਆਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਰੰਗ ਮਾਣਾ ॥ ੧੦ ॥

ਸੁਨਿਆਰਾ ਸੁਇਨਾ ਘੜੈ ਗਹਿਣੇ ਸਾਵਾਰੇ। ਪਿੱਪਲ ਵੱਤਰੇ ਵਾਲੀਆਂ ਤਾਨਉੜੇ ਤਾਰੇ। ਵੇੱਸਰ ਨੱਥ ਵਖਾਣੀਐ ਕੰਠ ਮਾਲਾ ਧਾਰੇ। ਟੀਕਤ ਮਣੀਆ ਮੋਤਿਸਰ ਗਜਰੇ ਪਾਸਾਰੇ।

ਦੂਰ ਝੁਹੱਟਾ ਗੋਲ ਛਾਪ ਕਰ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰੇ । ਆਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ੧੧ ॥

ਗੰਨਾ ਕੋਹਲੂ ਪੀੜੀਐ ਰਸ ਦੇ ਦਰਹਾਲ਼ਾ । ਕੋਈ ਕਰੇ ਗੁੜ ਭੇੱਲੀਆਂ ਕੇ ਸ਼ੱਕਰ ਵਾਲਾ । ਕੋਈ ਖੰਡ ਸਵਾਰਦਾ ਮੱਖਣ ਮਾਸਾਲਾ। ਹੋਵੈ ਮਿਸ਼ਰੀ ਕਲੀਕੰਦ ਮਿਠਿਆਈ ਢਾਲਾ। ਖਾਵੈ ਰਾਜਾ ਰੰਕ ਕਰ ਰਸ ਭੋਗ ਸੁਖਾਲਾ । ਆਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਾਲਾ ॥ ੧੨ ॥

ਗਾਈਂ ਰੰਗਬਰੰਗ ਬਹੁ ਦੁੱਧ ਉੱਜਲ ਵਰਣਾ। ਦੁੱਧਹੁੰ ਦਹੀਂ ਜਮਾਈਐ ਕਰ ਨਿਹਚਲ ਧਰਣਾ। ਦਹੀਂ ਵਿਲੋਇ ਅਲੋਈਐ ਛਾਹ ਮੱਖਣ ਤਰਣਾ। ਮੱਖਣ ਤਾਇ ਅਉਟਾਇ ਕੈ ਘਿਉ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣਾ । ਹੋਮ ਜੱਗ ਨਈਵੇਦ ਕਰ ਸਭ ਕਾਰਜ

ਸਰਣਾ।ਆਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇਜਰਣਾ॥੧੩॥

ਪਲ ਘੜੀਆਂ ਮੂਰਤ ਪਹਿਰ ਥਿੱਤ ਵਾਰ ਗਣਾਏ।ਦੋਇ ਪਖ ਬਾਰਹ ਮਾਹ ਕਰ ਸੰਜੋਗ ਬਨਾਏ।ਛਿਅ ਰੁਤੀਂ ਵਰਤਾਈਆਂ ਬਹੁ ਚਲਿਤ ਬਨਾਏ।ਸੂਰਜ ਇਕ ਵਰੱਤਦਾ ਲੋਕ ਵੇਦ ਅਲਾਏ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨਾ ਬਹੁ ਪੰਥ ਚਲਾਏ। ਆਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਮਝਾਏ ॥ ੧੪ ॥

ਇਕ ਪਾਣੀ ਇਕ ਧਰਤ ਹੈ ਬਹੁ ਬਿਰਖ ਉਪਾਏ। ਅਫਲ ਸਫਲ ਪਰਕਾਰ ਬਹੁ ਫਲ ਫੁੱਲ ਸੁਹਾਏ। ਬਹੁ ਰਸ ਰੰਗ ਸੁਭ ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਪਰ ਕਿਰਤ ਸੁਭਾਏ।ਬੈਸੰਤਰ ਇਕ ਵਰਨ ਹੋਇ ਸਭ ਤਰਵਰ ਛਾਏ।ਗੁਪਤਹੁ ਪਰਗਟ ਹੋਇਕੈ ਭਸ਼ਮੰਤ ਕਰਾਏ। ਆਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥ ੧੫॥

ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਵਣਾਸਪਤ ਸਭ ਚੰਦਨ ਹੋਵੈ। ਅਸ੍ਟ ਧਾਤ ਇਕ ਧਾਤ ਹੋਇ ਸੰਗ ਪਾਰਸ ਛੋਵੈ। ਨਦੀਆਂ ਨਾਲੇ ਵਾਹੜੇ ਮਿਲ ਗੰਗ ਗੰਗੋਵੈ। ਪਤਤਿ ਉਧਾਰਣ ਸਾਧ ਸੰਗ ਪਾਪਾਂ ਮਲ ਧੋਵੈ। ਨਰਕ ਨਿਵਾਰ ਅਸੰਖ ਹੋਇ ਲਖ ਪਤਤਿ ਸੰਗੋਵੈ। ਆਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਅਲੋਵੈ ॥ ੧੬ ॥

ਦੀਪਕ ਹੇਤ ਪਤੰਗ ਦਾ ਜਲ ਮੀਨ ਤਰੰਦਾ। ਮਿਰਗਨਾਦ ਵਿਸਮਾਦ ਹੈ ਭਵਰ ਕਵਲ ਵਸੰਦਾ। ਚੰਦ ਚਕੋਰ ਪਰੀਤ ਹੈ ਦੇਖ ਧਿਆਨ ਧਰੰਦਾ। ਚਕਵੀ ਸੂਰਜ ਹੇਤ ਹੈ ਸੰਜੋਗ ਬਣੰਦਾ। ਨਾਰ ਭਤਾਰ ਪਿਆਰ ਹੈ ਮਾਂ ਪੁਤ ਮਿਲੰਦਾ। ਆਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਪਰਚੰਦਾ ॥ ੧੭ ॥

ਅੱਖੀਂ ਅੰਦਰ ਦੇਖਦਾ ਸਭ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਾ। ਕੰਨੀਂ ਸੁਣਦਾ

ਸੁਰਤਿ ਕਰ ਆਖਾਣ ਵਖਾਣਾ। ਜੀਂਭੈ ਅੰਦਰ ਬੋਲਦਾ ਬਹੁ ਸਾਦ ਲੁਭਾਣਾ।ਹੱਥੀਂ ਕਿਰਤ ਕਮਾਂਵਦਾ ਪਗ ਚਲੈ ਸੁਜਾਣਾ। ਦੇਹੀ ਅੰਦਰ ਇਕ ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੀਂ ਪਰਵਾਣਾ। ਆਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਮਾਣਾ ॥ ੧੮ ॥

ਪਵਣ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਰਾਗ ਨਾਦ ਵੀਚਾਰਾ। ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਜਲ ਧਰਤ ਹੈ ਉਤਪਤਿ ਸੰਸਾਰਾ। ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਰਾਤ ਦਿਹੁ ਵਰਤੇ ਵਰਤਾਰਾ। ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਖੇਲ ਮੇਲ ਪਰ ਕਿਰਤ ਪਸਾਰਾ। ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਘਟ ਚੰਦ੍ਰ ਅਕਾਰਾ। ਆਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਰਧਾਰਾ।੧੯।

ਫੁੱਲਾਂ ਅੰਦਰ ਵਾਸੁ ਹੈ ਹੋਇ ਭਵਰ ਲੁਭਾਣਾ।ਅੰਬਾਂਅੰਦਰ ਰਸ ਧਰ ਕੋਇਲ ਰਸ ਮਾਣਾ। ਮੋਰ ਬਬੀਹਾ ਹੋਇਕੈ ਘਣ

ਵਰਸ ਸਿਵਾਣਾ । ਖੀਰ ਨੀਰ ਸੰਜੋਗ ਹੋਇ ਕਲੀਕੰਟ ਵਖਾਣਾ। ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਕਰ ਹੋਇ ਪਿੰਡ ਪਰਾਣਾ। ਆਪੇ ਆਪ ਵਰੱਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ੨੦ ॥ ੨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਆਦਿ ਵਖਾਣਿਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਵੇਸ ਸ਼ਬਦ ਸਿਵਾਣਿਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੱਚ ਸਮਾਣਿਆ।ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਚ ਦੇਸ ਘਰ ਪਰਵਾਣਿਆ ।ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤ ਆਵੇਸ਼ ਸਹਜ ਸੁਖਾਣਿਆ। ਭਗਤ ਵਛਲ ਪਰਵੇਸ਼ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣਿਆ।ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ਅੰਤ ਨ ਜਾਣਿਆ।

ਸਿਮਰ ਸਹਸ ਫਣ ਸ਼ਸ਼ ਤਿਲ ਨ ਪਛਾਣਿਆ।ਗੁਰਮੁਖ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਸੱਚੁ ਸੁਹਾਣਿਆ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਚੇੱਲੇ ਰਹਿਰਾਸ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਹੈ। ਗੁਰ ਚੇੱਲੇ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਨਾਨਕ ਦੇਉ ਹੈ। ਗੁਰਮਤ ਸਹਿਜ ਨਿਵਾਸ ਸਿਫ਼ਤ ਸਮੇਉ ਹੈ।ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਪਰਗਾਸ ਅਛਲ ਅਛੇਉ ਹੈ। ਗੁਰਮੁਖ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ਮਤਿ ਅਰਖੇਉ ਹੈ।ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਵਿਣਾਸ ਸਿਫ਼ਤ ਸਮੇਉ ਹੈ। ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਉਲਾਸ ਸ਼ਕਤਿ ਨ ਸੇਉ ਹੈ। ਘਰ ਹੀ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਸੱਚ ਸੁਚੇਉ ਹੈ। ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਅਭਿਆਸ ਗੁਰ ਸਿਖ ਦੇਉ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਚੇੱਲਾ ਪਰਵਾਣ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਣੀਐ।ਗੁਰਮੁਖ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣ ਅਕਥੁ ਕਹਾਣੀਐ। ਕੁਦਰਤ ਨੋਂ ਕੁਰਬਾਣ ਕਾੱਦਰ

ਜਾਣੀਐ । ਗੁਰਮੁਖ ਜਗ ਮਹਿ ਮਾਣ ਜਗ ਮਿਹਮਾਣੀਐ ।
ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਤਿ ਸੁਹਾਣ ਆਖ ਵਖਾਣੀਐ। ਦਰਿ ਢਾਢੀ ਦਰ
ਵਾਣ ਰਵੈ ਗੁਰ ਬਾਣੀਐ।ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨ ਹੇਤ ਪਛਾਣੀਐ।
ਸੱਚ ਸ਼ਬਦ ਨੀਸਾਣ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਣੀਐ।ਇੱਕੋ ਦਰ ਦੀਬਾਣ
ਸ਼ਬਦ ਸਿਵਾਣੀਐ ॥ ੩ ॥

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਵਾਹ ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਇਆ ।
ਚੇੱਲਾ ਸੁਰਤ ਸਮਾਹ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ । ਗੁਰ ਚੇੱਲੇ
ਵੀਵਾਹ ਤੁਰੀ ਚੜ੍ਹਾਇਆ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਬਾਹ
ਅਜਰ ਜਰਾਇਆ । ਸੱਚਾ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੱਚ ਸਮਾਇਆ ।
ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਪਤਿਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਚਲਾਇਆ । ਲਊ ਬੱਾਲੀ
ਦਰਗਾਹ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ । ਸੱਚੀ ਸਿਫ਼ਤ ਸਲਾਹ

ਅਪਿਉ ਪੀਆਇਆ। ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਅਸਗਾਹ ਅਘੜ ਘੜਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਮੂਲ ਨ ਮਿਲੈ ਅਮੋਲ ਨ ਕੀਮਤ ਪਾਈਐ। ਪਾਇ ਤ੍ਰਾਜੂ ਤੋਲ ਨ ਅਤੁਲ ਤੁਲਾਈਐ। ਨਿਜ ਘਰ ਤਖ਼ਤ ਅਡੋਲ ਨ ਡੋਲ ਡੁਲਾਈਐ। ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਨਿਰੋਲ ਨ ਰਲੈ ਰਲਾਈਐ। ਕਥਾ ਅਕੱਥ ਅਬੋਲ ਨ ਬੋਲ ਬੁਲਾਈਐ। ਸਦਾ ਅਭੁੱਲ ਅਭੋਲ ਨ ਭੁਲ ਭੁਲਾਈਐ। ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਅਲੋਲ ਸਹਜ ਸਮਾਈਐ। ਅਮਿਉ ਸਰੋਵਰ ਝੋਲ ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਈਐ। ਲਖ ਟੋੱਲੀ ਇਕ ਟੋਲ ਨ ਆਪ ਗਣਾਈਐ ॥ ੫ ॥

ਸੌਂਦਾ ਇੱਕਤੁ ਹੱਟ ਸ਼ਬਦ ਵਿਸਾਹੀਐ। ਪੂਰਾ ਪੂਰੇ ਵੱਟ ਕਿ ਆਖ ਸਲਾਹੀਐ। ਵਧੇ ਨ ਹੋਵੈ ਘਟ ਸਚੀ ਪਤਿਸ਼ਾਹੀਐ।

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਖੱਟ ਅਖੁਟ ਸਮਾਹੀਐ।ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਪਰਗੱਟ ਸਦਾ ਨਿਬਾਹੀਐ। ਚਾਵਲ ਇਕਤੇ ਸੱਟ ਨਾ ਦੂੱਜੀ ਵਾਹੀਐ। ਜਮ ਦੀ ਫਾਹੀ ਕੱਟ ਦਾਦ ਇਲਾਹੀਐ। ਪੰਜ ਦੂਤ ਸੰਘੱਟ ਸੁ ਵੇਰੀ ਫਾਹੀਐ। ਪਾਣੀ ਜਿਉਂ ਹਰਹੱਟ ਸੁ ਖੇਤ ਉਮਾਹੀਐ ॥ ੬ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਨ ਅਲਖ ਲਖਾਵਈ। ਵੇੱਖੈ ਥਾਪ ਉਥਾਪ ਜਿਉਂ ਤਿਸ ਭਾਵਈ। ਲੇਖ ਨ ਪੁੰਨ ਨ ਪਾਪ ਉਪਾਇ ਸਮਾਵਈ। ਲਾਗੂ ਵਰ ਨ ਸਰਾਪ ਨ ਆਪ ਜਣਾਵਈ।ਗਾਵੈ ਸ਼ਬਦ ਅਲਾਪ ਅਕੱਥ ਸੁਣਾਵਈ।ਅਕਥ ਕਥਾ ਜਪ ਜਾਪ ਨ ਜਗਤ ਕਮਾਵਈ। ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਪਰਤਾਪ ਆਪ ਗਵਾਵਈ। ਲਾਹੇ ਤਿੰਨੇ ਤਾਪ ਸੰਤਾਪ ਘਟਾਵਈ। ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਮਨ ਧ੍ਰਾਪ

ਨਿਜ ਘਰ ਆਵਈ ॥ ੭ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਤਿ ਗੁਰਮੁਖ ਭਾਲੀਐ। ਪੂਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਮੱਤਿ ਸ਼ਬਦ ਸਮ੍ਹਾਲੀਐ। ਦਰਗਹ ਧੋਈਐ ਪੱਤਿ ਹਉਮੈਂ ਜਾਲੀਐ। ਘਰ ਹੀ ਜੋਗ ਜੁਗੱਤਿ ਬੈਸਣ ਧਰਮ ਸਾਲੀਐ। ਪਾਵਣ ਮੋਖ ਮੁਕੱਤਿ ਗੁਰ ਸਿਖ ਪਾਲੀਐ। ਅੰਤਰ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗੱਤਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ। ਪਤਿਸ਼ਾਹੀ ਇਕ ਛੱਤ ਖਰੀ ਸੁਖਾਲੀਐ। ਪਾਣੀ ਪੀਹਣ ਘੱਤ ਸੇਵਾ ਘਾਲੀਅ। ਮਸਕੀੱਨੀ ਵਿਰ ਵੱਤ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀਐ ॥ ੮ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਾ ਖੇਲ ਗੁਰ ਉਪਦੇੱਸਿਆ। ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦਾ ਮੇਲ ਸ਼ਬਦ ਅਵੇੱਸਿਆ। ਫੁੱਲੀਂ ਤਿਲੀਂ ਫੁਲੇਲ ਸੰਗ ਸਲੇੱਸਿਆ। ਗੁਰ ਸਿਖ ਨੱਰ ਨਰੇਲ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇੱਸਿਆ। ਨ੍ਹਾਵਣ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲ ਵਸਨ ਸੁ ਦੇੱਸਿਆ । ਗੁਰ ਜਪ ਰਿਦੈ ਸੁਹੇਲ ਗੁਰ ਪਰਵੇੱਸਿਆ।ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਭਉ ਭੇਖ ਸਾਧ ਸਰੇੱਸਿਆ। ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਵਲ ਨਵੇਲ ਗੁਰਮੁਖ ਭੇਸਿਆ। ਖ਼ੈਰ ਦਲਾਲ ਦਲੇਲ ਸੇਵ ਸਹੇਸਿਆ ॥ ੯ ॥

ਗੁਰ ਮੂਰਤ ਕਰ ਧਯਾਨ ਸਦਾ ਹਜ਼ੂਰ ਹੈ । ਗੁਰਮੁਖ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ ਨੇੜ ਨ ਦੂਰ ਹੈ । ਪੂਰਬ ਲਿਖਤ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਰਮ ਅੰਕੂਰ ਹੈ।ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਪਰਧਾਨ ਸੇਵਕ ਸੂਰ ਹੈ। ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ ਸਦ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਅਸਥਾਨ ਜਗਮਗ ਨੂਰ ਹੈ। ਲਖ ਲਖ ਸਸੀਅਰ ਭਾਨ ਕਿਰਨ ਠਰੂਰ ਹੈ। ਲਖ ਲਖ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕੀਰਤਨ ਚੂਰ ਹੈ। ਭਗਤ ਵਛਲ ਪਰਵਾਣ ਚਰੰਨਾਂ ਧੂਰ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖ ਸਿਖ ਗੁਰ ਸੋਇ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ।
ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਲੈ ਸਿਖ ਸਿੱਖ ਸਦਾਇਆ। ਗੁਰ ਸਿਖ
ਇੱਕੋ ਹੋਇ ਜੋ ਗੁਰ ਭਾਇਆ। ਹੀਰਾ ਕਣੀ ਪਰੋਇ
ਹੀਰ ਬਿਧਾਇਆ। ਜਲਤਰੰਗ ਅਵਿਲੋਇ ਸਲਿਲ ਸਮਾਇਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮੋਇ ਦੀਪ ਦੀਪਾਇਆ। ਅਚਰਜ ਅਚਰਜ
ਢੋਇ ਚਲਿਤ ਬਣਾਇਆ। ਦੁਧਹੂ ਦਹੀਂ ਵਿਲੋਇ ਘੇਉ
ਕਢਾਇਆ। ਇਕ ਚਾਨਣ ਤ੍ਰਿਹੁ ਲੋਇ ਪ੍ਰਗਟੀ ਆਇਆ
॥੧੧॥

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਉ ਗੁਰਾਂ ਗੁਰ ਹੋਇਆ। ਅੰਗਦ
ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਸਹਿਜ ਸਮੋਇਆ। ਅਮਰਹੁ ਅਮਰ ਸਮੇਉ
ਅਲਖ ਅਲੋਇਆ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਰਿ ਖੇਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚੋਇ

ਆ। ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਕਰ ਸੇਉ ਢੋਐ ਢੋਇਆ। ਗੁਰ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਅਮੇਉ ਅਮਿਉ ਵਿਲੋਇਆ। ਸੱਚਾ ਸੱਚ ਸੁਹੇਉ ਸੱਚ ਖਲੋਇਆ। ਆਤਮ ਅਗਹ ਅਗੇਉ ਸ਼ਬਦ ਪਰੋਇਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਅਤਰ ਭਰੇਉ ਭਰਮ ਭਉ ਖੋਇਆ ॥ ੧੨ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਭਉ ਭਾਉ ਸਹਿਜ ਬੈਰਾਗ ਹੈ। ਗੁਰਮੁਖ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਉ ਸੁਰਤਿ ਸੁ ਜਾਗ ਹੈ। ਮਧਰ ਬਚਨ ਆਲਾਉ ਹਉਮੈਂ ਤ੍ਯਾਗ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਮੱਤਿ ਪਰਥਾਉ ਸਦ ਅਨੁਰਾਗ ਹੈ। ਪਿਰਮ ਪਿਆਲੇ ਸਾਉ ਮਸਤਕ ਭਾਗ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾਉ ਗ੍ਯਾਨ ਚਰਾਗ ਹੈ। ਅੰਤਰ ਗੁਰਮਤਿ ਚਾਉ ਅਲਿਪਤ ਅਦਾਗ ਹੈ। ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਚੜ੍ਹਾਉ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗ ਹੈ॥੧੩॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸ਼ਬਦ ਸਮ੍ਹਾਲ ਸੁਰਤਿ ਸਮ੍ਹਾਲੀਐ। ਗੁਰਮੁਖ

ਨਦਰ ਨਿਹਾਲ ਨੇਹ ਨਿਹਾੱਲੀਐ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੇਵਾ ਘਾਲ ਵਿਰਲੇ ਘਾੱਲੀਐ। ਗੁਰਮੁਖ ਦੀਨ ਦਜਾਲ਼ ਹੇਤਹਿ ਆਲੀਐ । ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਬਹੈਂ ਨਾਲ ਗੁਰ ਸਿਖ ਪਾੱਲੀਐ । ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਲਾਲ ਗੁਰਮੁਖ ਭਾੱਲੀਐ । ਗੁਰਮੁਖ ਅ ਅਕਾਲ ਭਗਤਿ ਸੁਖਾਲੀਐ । ਗੁਰਮੁਖ ਹੰਸਾ ਢਾਲ ਰਸਾਲੀਐ ॥ ੧੪ ॥

ਏਕਾਂ ਏਕੰਕਾਰ ਲਿਖ ਦੇਖਾਲਿਆ । ਊੜਾ ਓਅੰਕਾਰ ਪਾਸ ਬਹਾਲਿਆ । ਸੱਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰ ਨਿਰਭਉ ਭਾਲਿਆ। ਨਿਰਵੈਰਹੁ ਜੈਕਾਰ ਅਜੂਨ ਅਕਾਲਿਆ । ਸਚੁ ਨੀਸਾਣ ਅਪਾਰ ਜੋਤਿ ਉਜਾਲਿਆ । ਪੰਚ ਅਖਰ ਉਪਕਾਰ ਨਾਮ ਸਮ੍ਹਾਲਿਆ । ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸੁਖ ਸਾਰ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆਂ ।

ਨਉ ਅੰਗ ਸੁੰਨ ਸ਼ੁਮਾਰ ਸੰਗ ਨਿਰਾਲਿਆ । ਨੀਲ ਅਨੀਲ ਵਿਚਾਰ ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਿਆ ॥ ੧੫ ॥

ਚਾਰ ਵਰਨ ਸਤਿਸੰਗ ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲਿਆ । ਜਾਣ ਤੰਬੋਲਹੁ ਰੰਗ ਗੁਰਮੁਖ ਚੇਲਿਆ । ਪੰਜੇ ਸ਼ਬਦ ਅਭੰਗ ਅਨਹਦ ਕੇਲਿਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਤਰੰਗ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਿਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਪਰਸੰਗ ਗਿਆਨ ਸੰਗ ਮੇਲਿਆ । ਰਾਗ ਨਾਦ ਸਰਬੰਗ ਅਹਨਿਸ ਭੇਲਿਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਹਦ ਰੰਗ ਸੁੰਞ ਇਕੇੱਲਿਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥੀ ਪੰਗ ਬਾਰਹ ਖੇਲਿਆ ॥ ੧੬ ॥

ਹੋਈ ਆਗਜ਼ਾ ਆਦਿ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੋ । ਨਾਵੈ ਮਿਲਿਆ ਨਾਦ ਹਉਮੈ ਭੰਜਨੋ । ਬਿਸਮਾਦੇ ਬਿਸਮਾਦ

ਗੁਰਮੁਖ ਅੰਜਨੋ। ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਭਰਮ ਨਿਖੰਜਨੋ। ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਦ ਅਕਾਲ ਅਗੰਜਨੋ। ਸੇਵਕ ਸ਼ਿਵ ਸਨਕਾਦਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੰਜਨੋ। ਜਪੀਐ ਜੁਗਹ ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰ ਸਿਖ ਮੰਜਨੋ। ਪਿਰਮ ਪਿਆਲੇ ਸਾਦ ਪਰਮ ਪੁਰੰਜਨੋ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਨਾਦ ਸਰਬ ਸੁਰੰਜਨੋ ॥ ੧੭ ॥

ਮੁਰਦਾ ਹੋਇ ਮੁਰੀਦ ਨ ਗੱਲੀਂ ਹੋਵਨਾ। ਸਬਰ ਸਿਦਕ ਸ਼ਹੀਦ ਭਰਮ ਭਉ ਖੋਵਣਾ। ਗੋੱਲਾ ਮੁੱਲ ਖ਼ਰੀਦ ਕਾਰੇ ਜੋਵਣਾ। ਨਾ ਤਿਸ ਭੁਖ ਨ ਨੀਂਦ ਖਾਣਾ ਸੋਵਣਾ। ਪੀਹਣ ਹੋਇ ਜਦੀਦ ਪਾਣੀ ਢੋਵਣਾ। ਪੱਖੇ ਦੀ ਤਾਗੀਦ ਪਗ ਮਲ ਧੋਵਣਾ। ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਸੰਜੀਦ ਨ ਹੱਸਣ ਰੋਵਣਾ। ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਰਸੀਦ ਪਿਰਮ ਰਸ ਭੋਵਣਾ। ਚੰਦ ਮੁਮਾਰਖ ਈਦ

ਪੁਰ ਖਲੋਵਣਾ ॥ ੧੮ ॥

ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾਖ਼ਾਕ ਮੁਰੀਦੈ ਥੀਵਣਾ । ਗੁਰ ਮੂਰਤ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਮਰ ਮਰ ਜੀਵਣਾ । ਪਰਹਰ ਸੱਭੇ ਸਾਕ ਸੁਰੰਗ ਰੰਗੀਵਣਾ । ਹੋਰ ਨ ਝੱਖਣ ਝਾਕ ਸਰਨ ਮਨ ਸੀਵਣਾ । ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਪਾਕ ਅਮਿਅ ਰਸ ਪੀਵਣਾ । ਮਸਕੀਨੀ ਅਉਤਾਕ ਅਸਥਿਰ ਥੀਵਣਾ । ਦਸ ਅਉਰਾਤ ਤਲਾਕ ਸਹਜਿ ਅਲੀਵਣਾ । ਸ਼ਾਵਧਾਨ ਗੁਰ ਵਾਕ ਨ ਮਨ ਭਰਮੀਵਣਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਹੁਸ਼ਨਾਕ ਪਾਰ ਪਰੀਵਣਾ ॥ ੧੯ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣੀ ਜਾਇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ । ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤ ਲਾਇ ਮੱਥਾ ਲਾਇਆ । ਗੁਰਮਤਿ ਰਿਦੈ ਵਸਾਇ ਆਪ ਗੁਆਇਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ਹੁਕਮ ਕਮਾਇਆ। ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਭੈ ਭਾਇ ਨਿਜ ਘਰ ਪਾਇਆ। ਚਰਨ ਕਵਲ਼ ਪਤੀਆਇ ਭਵਰ ਲੁਭਾਇਆ। ਸੁਖ ਸੰਪਟ ਪਰਚਾਇ ਅਮਿਉ ਪੀਆਇਆ। ਧੰਨ ਜਣੇਂਦੀ ਮਾਇ ਸਹਿਲ਼ਾ ਆਇਆ ॥੨੦॥ ੩॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਕਰ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਧਾਰੇ
ਧਰਤਿ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਛੋੜਿਅਨੁ ਚੰਦ ਸੂਰ ਦੁਇ ਜੋਤਿ ਸਵਾਰੇ
ਖਾਣੀ ਚਾਰ ਬੰਧਾਨ ਕਰ ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੂਨਿ ਦੁਆਰੇ

ਇੱਕਸ ਇੱਕਸ ਜੂਨਿ ਵਿਚ ਜੀਅ ਜੰਤ ਅਨਗਣਤ ਅਪਾਰੇ
ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਦੁਲੰਭ ਹੈ ਸਫਲ ਜਨਮ ਗੁਰੁ ਸਰਣ ਉਧਾਰੇ
ਸਾਧ ਸੰਗ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨਭਾਇ ਭਗਤ ਗੁਰ ਗ੍ਯਾਨ ਬੀਚਾਰੇ
ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰੇ ॥ ੧ ॥
ਸਭਦੂੰ ਨੀਵੀਂ ਧਰਤਿ ਹੈ ਆਪ ਗਵਾਇ ਹੋਈ ਓਡੀਣੀ
ਧੀਰਜ ਧਰਮ ਸੰਤੋਖ ਦ੍ਰਿੜੂ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲੀਣੀ
ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਦੇ ਚਰਣ ਛੁਹਿ ਆਢੀਣੀ ਹੋਈ ਲਾਖੀਣੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਸੁਹਾਵਣੀ ਛਹਬਰ ਛੱਲੁ ਕਰੇਣੂ ਹੋਇ ਰੀਣੀ
ਮਿਲਿਆ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣੀਐ ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਪੀਇ ਪਤੀਣੀ
ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋਈ ਲੁਣੈ ਸਭ ਰਸ ਕਸ ਬਹੁ ਰੰਗ ਰੰਗੀਣੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਹੈ ਮਸਕੀਣੀ ॥ ੨ ॥

ਮਾਣਸ ਦੇਹ ਸੁ ਖੇਹ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਚ ਜੀਭੈ ਲਈ ਨਕੀਬੀ
ਅੱਖੀਂ ਦੇਖਨਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾਦ ਕੰਨ ਸੁਨ ਕਰਨ ਰਕੀਬੀ
ਨੱਕ ਸੁਵਾਸ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਪੰਜੇ ਦੂਤ ਬੁਰੀ ਤਰਤੀਬੀ
ਸਭਦੂੰ ਨੀਵੇਂ ਚਰਨ ਹੋਇ ਆਪ ਗਵਾਇ ਨਸੀਬ ਨਸੀਬੀ
ਹਉਮੈਂ ਰੋਗ ਮਿਟਾਇੰਦਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਤਬੀਬੀ
ਪੈਰੀਂ ਪੈਰ ਹਿਰਾਸ ਕਰ ਗੁਰਸਿਖ ਸੁਣ ਗੁਰਸਿੱਖ ਮਨੀਬੀ
ਮੁਰਦਾ ਹੋਇ ਮੁਰੀਦ ਗ਼ਰੀਬੀ ॥ ੩ ॥
ਜਿਉਂ ਲਹੁੜੀ ਚੀਚੂੰਗਲੀ ਪੈਧੀ ਛਾਪ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ
ਲਹੁੜੀ ਘਨਹਰ ਬੂੰਦ ਹੋਇ ਪਰਗਟ ਮੋੱਤੀ ਸਿੱਪ ਸਮਾਈ
ਲਹੁੜੀ ਬੂਟੀ ਕੇਸਰੈ ਮੱਥੈ ਟਿਕਾ ਸ਼ੋਭਾ ਪਾਈ
ਲਹੁੜੀ ਪਾਰਸ ਪਥਰੀ ਅਸ਼ੁ ਧਾਤ ਕੰਚਨ ਕਰਵਾਈ

ਜਿਉਂ ਮਣਿ ਲਹੁੜੇ ਸੱਪ ਸਿਰ ਦੇਖੈ ਲੁਕ ਲੁਕ ਲੋਕ ਲੁਕਾਈ
ਜਾਣ ਰਸਾਇਣ ਪਾਰਿਅਹੁੰ ਰੱਤੀ ਮੁਲ ਨ ਜਾਇ ਮੁਲਾਈ
ਆਪ ਗਣਾਇ ਨ ਆਪ ਗਣਾਈ ॥ ੪ ॥
ਅਗ ਤਤੀ ਜਲ ਸੀਅਲਾ ਕਿਤ ਅਵਗੁਣ ਕਿਤ ਗੁਣ ਵੀਚਾਰਾ
ਅਗੀ ਧੂੰਆਂ ਧਉਲਹਰ ਜਲ ਨਿਰਮਲ਼ ਗੁਰ ਗ੍ਯਾਨ ਸੁਚਾਰਾ
ਕੁਲ ਦੀਪਕ ਬੈਸੰਤਰਹੁ ਜਲ ਕੁਲ ਕਵਲ਼ ਵਡੇ ਪਰਵਾਰਾ
ਦੀਪਕ ਹੇਤ ਪਤੰਗ ਦਾਹ ਕਵਲ ਭਵਰ ਪਰਗਟ ਪਾਹਾਰਾ
ਅੱਗੀ ਲਾਟ ਉਚਾਟ ਹੈ ਸਿਰ ਉਚਾ ਕਰ ਕਰੈ ਕੁਚਾਰਾ
ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਨੀਵਾਣ ਵਾਸੁ ਪਾਣੀ ਅੰਦਰ ਪਰਉਪਕਾਰਾ
ਨਿਵ ਚੱਲੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰਾ ॥ ੫ ॥
ਰੰਗ ਮਜੀਠ ਕਸੁੰਭ ਦਾ ਕੱਚਾ ਪਕਾ ਕਿਤ ਵੀਚਾਰੇ

ਧਰਤੀ ਉੱਖਣ ਕਢੀਐ ਮੂਲ ਮਜੀਠ ਜੜੀ ਜੜ ਤਾਰੇ
ਉੱਖਲ ਮੂਹਲੇ ਕੁਟੀਐ ਪੀਹਣ ਪੀਸੈ ਚਕੀ ਭਾਰੇ
ਸਹੈ ਅਵੱਟਣ ਅੱਗ ਦਾ ਹੋਇ ਪਿਆਰੀ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰੇ
ਮੋਹਲੀਅਹੁ ਸਿਰ ਕੱਢਕੈ ਫੁਲ ਕਸੂੰਭ ਚੁਲੂੰਭ ਖਿਲਾਰੇ
ਖਟ ਤੁਰਸ਼ੀ ਦੇ ਰੰਗੀਐ ਕਪਟ ਸਨੇਹੁ ਰਹੈ ਦਿਨ ਚਾਰੇ
ਨੀਵਾਂ ਜਿਣੈ ਉਚੇਰਾ ਹਾਰੇ ॥ ੬ ॥

ਕੀੜੀ ਨਿਕੜੀ ਚਲਿਤ ਕਰ ਭ੍ਰਿੰਗੀ ਨੋਂ ਮਿਲ ਭ੍ਰਿੰਗੀ ਹੋਵੈ
ਨਿਕੜੀ ਦਿਸੈ ਮੱਕੜੀ ਸੂਤ ਮੂੰਹੋਂ ਕਢ ਫਿਰ ਸੰਗੋਵੈ
ਨਿਕੜੀ ਮਖਿ ਵਖਾਣੀਐ ਮਾਖਿਓਂ ਮਿਠਾ ਭਾਗਠ ਹੋਵੈ
ਨਿਕੜਾ ਕੀੜਾ ਆਖੀਐ ਪਟ ਪਟੋਲੇ ਕਰ ਢੰਗ ਢੋਵੈ
ਗੁਟਕਾ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਇਕੈ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ਜਾਇ ਖੜੋਵੈ

ਮੋਤੀ ਮਾਣਕ ਹੀਰਿਆਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਲੈ ਹਾਰ ਪਰੋਵੈ
ਪਾਇ ਸਮਾਇਣ ਦਹੀ ਵਲੋਵੈ ॥ ੭ ॥
ਲਤਾਂ ਹੇਠ ਲਤਾੜੀਐ ਘਾਹ ਨ ਕਢੈ ਸਾਹ ਵਿਚਾਰਾ
ਗੋਰਸ ਦੇ ਖੜ ਖਾਇਕੈ ਗਾਇ ਗ਼ਰੀਬੀ ਪਰ ਉਪਕਾਰਾ
ਦੁਧਹੂੰ ਦਹੀਂ ਜਮਾਈਐ ਦਹੀਅਹੁੰ ਮੱਖਣ ਛਾਹਿ ਪਿਆਰਾ
ਘਿਅ ਤੇ ਹੋਵਨ ਹੋਮ ਜਗ ਵੰਗ ਸੁਆਰਥ ਚਜ ਅਚਾਰਾ
ਧਰਮ ਧਉਲ ਪਰਗੱਟ ਹੋਇ ਧੀਰਜ ਵਹੈ ਸਹੈ ਸਿਰ ਭਾਰਾ
ਇਕ ਇਕ ਜਾਉ ਜਣੇਂਦਿਆਂ ਚਹੁ ਚੱਕਾਂ ਵਿਚ ਵੱਗ ਹਜ਼ਾਰਾ
ਤ੍ਰਿਣ ਅੰਦਰ ਵਡਾ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ੮ ॥
ਲਹੁੜਾ ਤਿਲ ਹੋਇ ਜੰਮਿਆ ਨੀਚਹੁ ਨੀਚ ਨ ਆਪ ਗਣਾਯਾ
ਫੁਲਾਂ ਸੰਗਤਿ ਵਸਿਆ ਹੁਇ ਨਿਰਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਸੁਹਾਯਾ

ਕੋਲ੍ਹੂ ਪਾਇ ਪੀੜਾਇਆ ਹੋਇ ਫੁਲੇਲ ਖੇਲ ਵਰਤਾਯਾ
ਪਤਤ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਚਲਿੱਤ੍ਰ ਕਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਸਿਰ ਧਰ ਸੁਖ ਪਾਯਾ
ਦੀਵੇ ਪਾਇ ਜਲਾਇਆ ਕੁਲ ਦੀਪਕ ਜਗ ਬਿਰਦਸਦਾਯਾ
ਕੱਜਲ ਹੋਯਾ ਦੀਵਿਅਹੁੰ ਅੱਖੀਂ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਸਮਾਯਾ
ਬਾਲਾ ਹੋਇ ਨ ਵਡਾ ਕਹਾਯਾ ॥ ੯ ॥

ਹੋਇ ਵਡੇਵਾਂ ਜੱਗ ਵਿਚ ਬੀੱਜੇ ਤਨ ਖੇਹ ਨਾਲ ਰਲਾਯਾ
ਬੂੱਟੀ ਹੋਇ ਕਪਾਹ ਦੀ ਟੀਂਡੇ ਹਸ ਹਸ ਆਪ ਖਿੜਾਯਾ
ਦੂਹ ਮਿਲ ਵੇਂੱਲਣ ਵੇਂੱਲਿਆ ਲੂੰਅ ਲੂੰਅ ਕਰ ਤੂੰਬ ਤੂੰਬਾਯਾ
ਪਿੰਞਣ ਪਿੰਞ ਉਡਾਇਆ ਕਰ ਕਰ ਗੋੱੜ੍ਹੀਂ ਸੂਤ ਕਤਾਯਾ
ਤਣ ਬੁਣ ਖੁੰਬ ਚੜ੍ਹਾਇਕੈ ਦੇ ਦੇ ਦੁਖ ਧੁਵਾਇ ਰੰਗਾਯਾ
ਕੈਂਚੀ ਕੱਟਣ ਕੱਟਿਆ ਸੂਈ ਧਾਗੇ ਜੋੜ ਸੀਵਾਯਾ

ਲੱਜਣ ਕੱਜਣ ਹੋਇ ਕਜਾਯਾ ॥ ੧੦ ॥

ਦਾਣਾ ਹੋਇ ਅਨਾਰ ਦਾ ਹੋਇ ਧੂੜ ਧੂੜੀ ਵਿਚ ਧਸੈ
ਹੋਇ ਬਿਰਖ ਹਰੀਆਵਲਾ ਲਾਲ ਗੁਲੱਾਲਾ ਫੁਲ ਵਿਗੱਸੈ
ਇੱਕਸ ਬਿਰਖ ਸਹੰਸ ਫੁਲ, ਫੁਲ ਫਲ ਇਕਦੂੰ ਇੱਕ ਸਰੱਸ
ਇਕਦੂੰ ਦਾਣੇ ਲੱਖ ਹੋਹਿੰ ਫਲ ਫਲ ਦੇ ਮਨ ਅੰਦਰ ਵੱਸੈ
ਤਿਸ ਫਲ ਤੋਟਿ ਨਆਵਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੱਸੈ
ਜਯੋਂ ਜਯੋਂ ਲਜਨ ਤੋੜ ਫਲਤਯੋਂ ਤਯੋਂ ਫਿਰਫਿਰਫਲੀਐ ਹੱਸੈ
ਨਿਵ ਚਲਨ ਗੁਰ ਮਾਰਗ ਵੱਸੈ ॥ ੧੧ ॥

ਰੇਣਿ ਰਸਾਇਣ ਸਿਝੀਐ ਰੇਤ ਹੇਤ ਕਰ ਕੰਚਨ ਵਸੈ
ਧੋਇ ਧੋਇ ਕਣਿ ਕਢੀਐ ਰੱਤੀ ਮਾਸਾ ਤੋਲਾ ਹਸੈ
ਪਾਇ ਕੁਠਾਲੀ ਗਾਲੀਐ ਰੈਣੀ ਕਰਿ ਸੁਨਿਆਰ ਵਿਗਸੈ

ਘੜ ਘੜ ਪੱਤ੍ਰ ਪਖਾਲੀਅਨ ਲੂਣੀ ਲਾਇ ਜਲਾਇ ਰਹੰਸੈ
ਬਾਰਹ ਵੰਨੀ ਹੋਇਕੈ ਲੱਗੈ ਲਵੈ ਕਸਉਟੀ ਕਸੈ
ਟਕਸਾਲੈ ਸਿਕਾ ਪਵੈ ਘਣ ਅਹਰਣ ਵਿਚ ਅਚਲ ਸਰਸੈ
ਸਾਲ ਸੁਨਾਈ ਆਪੇ ਪਸੈ ॥ ੧੨ ॥

ਖ਼ਸਖ਼ਸ ਦਾਣਾ ਹੋਇਕੈ ਖ਼ਾਕ ਅੰਦਰ ਹੁਇ ਖ਼ਾਕ ਸਮਾਵੈ
ਦੋਸਤ ਪੋਸਤ ਬੂਟ ਹੋਇ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗੀ ਫੁਲ ਖਿੜਾਵੈ
ਹੋਡਾ ਹੋਡੀ ਡੋਡੀਆਂ ਇਕਦੂੰ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਉ ਚੜ੍ਹਾਵੈ
ਸੂੱਲੀ ਉਪਰ ਖੇਲਣਾ ਪਿਛੋਂ ਦੇ ਸਿਰ ਛਤਰ ਧਰਾਵੈ
ਚੁਖ ਚੁਖ ਹੋਇ ਮਿਲਾਇਕੈ ਲੋਹੂ ਪਾਣੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੈ
ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਮਜਲਸੀ ਜੋਗ ਭੋਗ ਸੰਜੋਗ ਬਣਾਵੈ
ਅਮਲੀ ਹੋਇ ਸੁ ਮਜਲਸ ਪਾਵੈ ॥ ੧੩ ॥

ਰਸ ਭਰਿਆ ਰਸੁ ਰਖਦਾ ਬੋਲਣ ਅਣ ਬੋਲਣ ਅਭਰਿਠਾ
ਸੁਣਿਆ ਅਣਸੁਣਿਆ ਕਰੈ ਕਰੇ ਦੀਦਾਰ ਡਿਠਾ ਅਣਡਿਠਾ
ਅਖੀਂ ਧੂੜ ਅਟਾਈਆਂ ਅਖੀਂ ਵਿਚ ਅੰਗੂਰ ਬਹਿਠਾ
ਇਕਦੂੰ ਬਾਹਲੇ ਬੂਟ ਹੋਇ ਸਿਰ ਤਲਵਾਯਾ ਇਠਹੁ ਇਠਾ
ਦੋਂਹ ਖੂੰਡਾਂ ਵਿਚ ਪੀੜੀਐ ਟੋਟੇ ਲਾਹੇ ਇਤ ਗੁਣ ਮਿਠਾ
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਵਰਤਦਾ ਅਵਗੁਣਿਆਰੇ ਪਾਪ ਪਣਿਠਾ
ਮੰਨੈ ਗੰਨੈ ਵਾਂਗ ਸੁਧਿਠਾ ॥ ੧੪ ॥

ਘਣਹਰਿ ਬੂੰਦ ਸੁਹਾਵਣੀ ਨੀਵੀਂ ਹੋਇ ਅਗਾਸਹੁੰ ਆਵੈ
ਆਪ ਗਵਾਇ ਸਮੁੰਦ ਵੇਖ ਸਿਪੈ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਸਮਾਵੈ
ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਮੁਹਿ ਬੂੰਦ ਸਿਪ ਚੁਭੀ ਮਾਰ ਪਤਾਲ ਲੁਕਾਵੈ
ਫੜ ਕਢੈ ਮਰ ਜੀਵੜਾ ਪਰ ਕਾਰਜ ਨੋਂ ਆਪ ਫੜਾਵੈ

ਪਰਵਸ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਨੋਂ ਪਰ ਹੱਥ ਪੱਥਰ ਦੰਦ ਭਨਾਵੈ
ਭੁੱਲ ਅਭੁੱਲ ਅਮੁੱਲ ਦੈ ਮੋੱਤੀ ਦਾਨ ਨ ਪਛੋਤਾਵੈ
ਸਫਲ ਜਨਮ ਕੋਈ ਵਰਸਾਵੈ ॥ ੧੫ ॥
ਹੀਰੇ ਹੀਰਾ ਬੇੱਧੀਐ ਬਰਮੇ ਕਣੀ ਅਣੀ ਹੋਇ ਧੀਰੈ
ਧਾਗਾ ਹੋਇ ਪਰੋਈਐ ਹੀਰੇ ਮਾਲ ਰਸਾਲ ਗਹੀਰੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਲਿਵ ਹਉਮੈਂ ਮਾਰ ਮਰੈ ਮਨ ਧੀਰੈ
ਮਨਜਿਣਮਨਦੇ ਲਏ ਮਨ ਗੁਣ ਵਿਚ ਗੁਣ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਰੀਰੈ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਕਾਮਧੇਨੁ ਸੰਤ ਰੇਣਨ ਨੀਰੈ
ਸਿਲਾ ਅਲੂਣੀ ਚੱਟਣੀ ਲਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਤਰਸਨ ਸੀਰੈ
ਵਿਰਲਾ ਸਿਖ ਸੁਣੈ ਗੁਰੁ ਪੀਰੈ ॥ ੧੬ ॥
ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਸੁਣ ਅੰਦਰ ਸਿਆਣਾ ਬਾਹਰ ਭੋਲਾ

ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਵਿਣ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨ ਸੁਣਈ ਬੋਲਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇੱਖਣਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਅੰਨ੍ਹਾ ਖੋਲਾ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਲੈ ਪਿਰਮ ਪਿਆੱਲਾ ਚੁੱਪ ਚਬੋਲਾ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਚਰਣ ਧੋਇ ਚਰਣੋਦਕ ਝੋਲਾ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਚਿਤ ਭਵਰ ਕਰ ਭਵ ਜਲ ਅੰਦਰ ਰਹੈ ਨਿਰੋੱਲਾ
ਜੀਵਣ ਮੁਕਤਿ ਸਦਾਵਾ ਢੋੱਲਾ ॥ ੧੭ ॥
ਸਿਰਵਿੱਚ ਨਿੱਕੇ ਵਾਲ ਹੋਇ ਸਾਧੂ ਚਰਣ ਚਵਰ ਕਰ ਢਾਲੈ
ਗੁਰੁ ਸਰ ਤੀਰਥ ਨ੍ਹਾਇਕੈ ਹੰਝੂ ਭਰ ਭਰ ਪੈਰ ਪਖਾੱਲੈ
ਕਾਲੀਂ ਹੂੰ ਧਉਲੇ ਕਰੇ ਚਲਣਾ ਜਾਣ ਨੀਸ਼ਾਣ ਸਮ੍ਹਾੱਲੈ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾੱਲੈ
ਕਾਂਗ ਕੁਮੰਤਹੁੰ ਪਰਮ ਹੰਸ ਉੱਜਲ ਮੋਤੀ ਖਾਇ ਖਵਾਲੈ

ਵਾੱਲਹੁੰ ਨਿੱਕੀ ਆਖੀਐ ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਸੁਣ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਪਾਲੈ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਲੰਘੈ ਪਿਰਮ ਪਿਆਲੈ ॥ ੧੮ ॥

ਗੁਲਰ ਅੰਦਰ ਭੁਣਹਣਾ ਗੁਲਰ ਨੋਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਖਾਣੈ
ਗੁੱਲਰ ਲੱਗਨ ਲੱਖ ਫਲ ਇਕਦੂੰ ਲੱਖ ਅਲੱਖ ਨ ਜਾਣੈ
ਲਖ ਲਖ ਬਿਰਖ ਬਗੀਚਿਅਹੁੰ ਲੱਖ ਬਗੀਚੇ ਬਾਗ਼ ਬਖਾਣੈ
ਲੱਖ ਬਾਗ਼ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਚ ਲੱਖ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਲੂੰਅ ਵਿਚ ਆਣੈ
ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਜੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਰੰਗਮਾਣੈ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਸਾਹਿਬ ੇ ਚੱਲੈ ਓਹ ਭਾਣੈ
ਹਉਮੈਂ ਜਾਇ ਤ ਜਾਇ ਸਿਞਾਣ ॥ ੧੯ ॥

ਦੂਇ ਦਿਹ ਚੰਦ ਅਲੋਪ ਹੋਇ ਤੀਐ ਦਿਹ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੁਇ ਨਿੱਕਾ
ਉਠ ਉਠ ਜਗਤ ਜੁਹਾਰਦਾ ਗਗਨ ਮਹੇਸ਼ਰ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ

ਸੋਲਹ ਕਲਾ ਸੰਗਾਰੀਐ ਸਫਲ ਜਨਮ ਸੋਹੈ ਕਲ ਇਕਾ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਿਰਣ ਸੁਹਾਵਣੀ ਨਿਝਰ ਝਰੈ ਸਿੰਜੈ ਸਹ ਸਿਕਾ
ਸੀਤਲ ਸ਼ਾਂਤਿ ਸੰਤੋਖ ਦੇ ਸਹਜ ਸੰਜੋਗੀ ਰਤਨ ਅਮਿਕਾ
ਕਰੇ ਅਨ੍ਹੇਰੋਂ ਚਾਨਣਾ ਡੋਰ ਚਕੋਰ ਧਯਾਨ ਧਰ ਛਿਕਾ
ਆਪ ਗਵਾਇ ਅਮੋਲ ਮਣਿਕਾ ॥ ੨੦ ॥
ਹੋਇ ਨਿਮਾਣਾ ਭਗਤਿ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਧ੍ਰੂ ਹਰਿ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਯਾ
ਭਗਤ ਵਛਲ ਹੋਇਭੇਟਿਆ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣੇ ਆਪ ਦਿਵਾਯਾ
ਮਾਤਲੋਕ ਵਿਚ ਮੁਕਤਿ ਕਰ ਨਿਹਚਲ ਵਾਸ ਅਗਾਸ ਚੜ੍ਹਾਯਾ
ਚੰਦ ਸੂਰ ਤੇਤੀ ਕਰੋੜ ਪਰਦੱਖਣਾ ਚਉਫੇਰ ਫਿਰਾਯਾ
ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਵਖਾਣਦੇ ਪਰਗਟ ਕਰ ਪਰਤਾਪ ਜਣਾਯਾ
ਅਵਗਤ ਗਤ ਅਤਿ ਅਗਮ ਹੈ ਅਕਥ ਕਥਾ ਵੀਚਾਰਨ ਆਯਾ

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ ॥ ੨੧ ॥ ੪ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੈ ਸਾਧ ਸੰਗ ਹੋਰਤ ਸੰਗ ਕੁਸੰਗ ਨ ਰੱਚੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਸੁਹੇਲੜਾ ਬਾਰਹ ਪੰਥ ਨ ਖੇਚਲ ਖੱਚੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਵਰਨ ਅਵਰਨ ਹੋਇ ਰੰਗ ਸੁਰੰਗ ਤੰਬੋਲ ਪਰੱਚੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਦਰਸ਼ਨਦੇਖਣਾ ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨ ਪਰਸਣਨ ਸਰੱਚੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਹਚਲ ਮਤਿ ਹੈ ਦੂੱਜੈ ਭਾਇ ਲੁਭਾਇ ਨ ਪੱਚੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਵਣਾ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਰਹਿਰਾਸ ਨ ਹੱਚੈ

ਗੁਰਮੁਖ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਚਹ ਮੱਚੈ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰਮੁਖਇੱਕ ਅਰਾਧਣਾ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਨ ਹੋਇ ਦੁਚਿਤਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਗਵਾਇਆ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਨ ਤਾਮਸ ਪਿਤਾ
ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼ ਅਵੇਸ਼ ਕਰ ਸਣ ਦੂੱਤਾਂ ਵਿਖੜਾ ਗੜੁ ਜਿਤਾ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਪਾਹੁਨੜਾ ਜਗ ਹੋਇ ਅਥਿਤਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਗੁਰ ਸਿਖ ਮਾਂ ਪਿਉ ਭਾਈ ਮਿਤਾ
ਦੁਰਮਤ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰਕਰ ਗੁਰਮਤ ਸ਼ਬਦਸੁਰਤਿ ਮਨਸਿਤਾ
ਛੱਡ ਕੁਠੱਕੜ ਕੂੜ ਕੁਪਿੱਤਾ ॥ ੨ ॥
ਅਪਣੇ ਅਪਣੇ ਵਰਨ ਵਿਚ ਚਾਰ ਵਰਨਕੁਲ ਧਰਮਧਰੰਦੇ
ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨ ਛਿਅ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਗੁਰਗੁਰਮਤ ਖਟ ਕਰਮ ਕਰੰਦੇ
ਅਪਣੇ ਅਪਣੇ ਸਾਹਿਬੈ ਚਾਕਰ ਜਾਇ ਜੁਹਾਰ ਜੁੜੰਦੇ

ਅਪਣੇ ਅਪਣੇ ਵਣਜ ਵਿਚ ਵਾਪਾਰੀ ਵਾਪਾਰ ਮਚੰਦੇ
ਅਪਣੇ ਅਪਣੇ ਖੇਤ ਵਿਚ ਬੀਉ ਸਭੈ ਕਿਰਸਾਣ ਬਜੰਦੇ
ਕਾਰੀਗਰ ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਕਾਰਖਾਨੇ ਵਿਚ ਜਾਇ ਮਿਲੰਦੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਪੁਜੰਦੇ ॥ ੩ ॥
ਅਮਲੀ ਰੱਚਨ ਅਮਲੀਆਂ ਸੋਫੀ ਸੋਫੀ ਮੇਲ ਕਰੰਦੇ
ਜੂਆਰੀ ਜੂਆਰੀਆਂ ਵੇਕਰਮੀ ਵੇਕਰਮ ਰਚੰਦੇ
ਚੋਰਾਂ ਚੋਰਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਠੱਗ ਠੱਗ ਮਿਲ ਦੇਸ ਠਗੰਦੇ
ਮਸ਼ਕਰਿਆਂ ਮਿਲ ਮਸ਼ਕਰੇ ਚੁਗ਼ਲਾਂ ਚੁਗ਼ਲ ਉਮਾਹ ਮਿਲੰਦੇ
ਮਨਤਾਰੂ ਮਨਤਾਰੂਆਂ ਤਾਰੂ ਤਾਰੂ ਤਾਰ ਤਰੰਦੇ
ਦੁਖਿਆਰੇ ਦੁਖਿਆਰਿਆਂ ਮਿਲ ਮਿਲ ਅਪਣੇ ਦੁੱਖ ਰੁਵੰਦੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਸਿੰਖ ਵਸੰਦੇ ॥ ੪ ॥

ਕੋਈ ਪੰਡਤ ਜੋਤਕੀ ਕੋ ਪਾਂਧਾ ਕੋ ਵੈਦ ਸਦਾਏ
ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਰਾਉ ਕੋ ਕੋ ਮਹਿਤਾ ਚਉਧਰੀ ਅਖਾਏ
ਕੋਈ ਬਜ਼ਾਜ਼ ਸਰਾਫ਼ ਕੋ ਕੋ ਜਉਹਰੀ ਜੜਾਉ ਸਦਾਏ
ਪਾਸਾਰੀ ਪਰਚੂੱਨੀਆ ਕੋਈ ਦਲਾਲੀ ਕਿਰਸ ਕਮਾਏ
ਜਾਤਿ ਸਨਾਤ ਸਹੰਸ ਲਖ ਕਿਰਤ ਵਿਰਤ ਕਰ ਨਾਉਂ ਗਣਾਏ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਮਿਲ ਆਸਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ ਜਮਾਏ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਖ ਅਲਖ ਲਖਾਏ ॥ ੫ ॥

ਜਤੀ ਸਤੀ ਚਿਰ ਜੀਵਣੇ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਨਾਥ ਗੁਰ ਚੇਲੇ
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਰਖੀਸ਼ਰਾਂ ਭੈਰਉ ਖੇਤ੍ਰਪਾਲ ਬਹੁ ਮੇਲੇ
ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਅਪੱਛਰਾਂ ਕਿੰਨਰ ਜੱਛ ਚਲਿਤ ਬਹੁ ਖੇਲੇ
ਦੈਤ ਲਖ ਅੰਦਰ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਦੁਹੇਲੇ

ਹਉਮੈ ਅੰਦਰ ਮਭਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਰਸ ਕੇਲੇ
ਇਕ ਮਨ ਇਕ ਅਰਾਧਣਾ ਗੁਰਮਤਿ ਆਪ ਗਵਾਇ ਸੁਹੇਲੇ
ਚੱਲਣ ਜਾਣ ਪਏ ਸਿਰ ਤੇੱਲੇ ॥ ੬ ॥

ਜਤ ਸਤ ਸੰਜਮ ਹੋਮ ਜੱਗ ਜਪ ਤਪ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਬਹੁਤੇਰੇ
ਰਿਧ ਸਿਧ ਨਿਧ ਪਾਖੰਡ ਬਹੁ ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਅਗਲੇਰੇ
ਵੀਰਾਰਾਧਣ ਜੋਗਣੀ ਮੜੀ ਮਸਾਣ ਵਿਡਾਣ ਘਨੇਰੇ
ਪੂਰਕ ਕੁੰਭਕ ਰੇਚਕਾ ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਭੁਇਅੰਗਮ ਘੇਰੇ
ਸਿੱਧਾਸਣ ਪਰਚੇ ਘਣੇ ਹਠ ਨਿੱਗ੍ਰਹ ਕਉਤਕ ਲਖ ਹੇਰੇ
ਪਾਰਸ ਮਣੀ ਰਸਾਇਣਾ ਕਰਾਮਾਤ ਕਾਲਖ ਆਨ੍ਹੇਰੇ
ਪੂਜਾ ਵਰਤ ਉਪਾਰਣੇ ਵਰ ਸਰਾਪ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤਿ ਲਾਵੇਰੇ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਗੁਰਸ਼ਬਦ ਵਿਣ ਥਾਉਂ ਨ ਪਾਇਨ ਭਲੇ ਭਲੇਰੇ

ਕੂੜ ਇਕ ਗੰਢੀਂ ਸਉ ਫੇਰ ॥ ੭ ॥
ਸਉਣ ਸਗੁਨ ਵੀਚਾਰਣੇ ਨਉਂ ਗ੍ਰਹ ਬਾਰਹ ਰਾਸ ਵੀਚਾਰਾ
ਕਾੱਮਣ ਟੂਣੇ ਅਉਂਸੀਆਂ ਕਣ ਸੋਈ ਪਾਸਾਰ ਪਾਸਾਰਾ
ਗੱਦੋਂ ਕੁਤੇ ਬਿਲੀਆਂ ਇਲਮਲਾਲੀ ਗਿਦੜ ਛਾਰਾ
ਨਾਰਿ ਪੁਰਖ ਪਾਣੀ ਅਗਨਿ ਛਿਕ ਪਦ ਹਿਡਕੀ ਵਰਤਾਰਾ
ਥਿਤ ਵਾਰ ਭਦ੍ਰਾ ਭਰਮ ਦਿਸ਼ਾ ਸੂਲ ਸਹਿਸਾ ਸੰਸਾਰਾ
ਵਲਛਲ ਕਰ ਵਿਸਵਾਸ ਲਖ ਬਹੁ ਚੁਖੀਂ ਕਿਉਂ ਰਵੈ ਭਤਾਰਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾਃ ॥ ੮ ॥
ਨਦੀਆਂ ਨਾਲੇ ਵਾਹੜੇ ਗੰਗ ਸੰਗ ਗੰਗੋਦਕ ਹੋਈ
ਅਸ੍ਟ ਧਾਤ ਇਕ ਧਾਤ ਹੋਇ ਪਾਰਸ ਪਰਸੈ ਕੰਚਨ ਸੋਈ
ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਵਣਾਸਪਤਿ ਅਫਲ ਸਫਲ ਕਰ ਚੰਦਨ ਗੋਈ

ਛਿਅ ਰੁਤ ਬਾਰਹ ਮਾਹ ਕਰ ਸੁਝ ਸੁਝ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨਾ ਬਾਰਹ ਵਾਟ ਭਵੈ ਸਭ ਲੋਈ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਦੁਬਿਧਾ ਖੋਈ ॥
ਇਕ ਮਨ ਇਕ ਅਰਾਧ ਓਈ ॥ ੯ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਦਕ ਸਾਹੁਰੈ ਵਿਰਲੀ ਸੁਰ ਲਾਗਾਇਤ ਹੋਏ
ਜੰਮਣ ਭਦਣ ਮੰਗਣੇ ਮਰਣੈ ਪਰਣੈ ਕਰਦੇ ਢੋਏ
ਰੀੱਤੀ ਰੂੜੀ ਕੁਲਾ ਧਰਮ ਚਜ ਅਚਾਰ ਵਿਚਾਰ ਵਿਖੋਏ
ਕਰ ਕਰਤੂਤ ਕਸੂਤ ਵਿਚ ਪਾਇ ਦੁਲੀੱਚੇ ਗੈਣ ਚੰਦੋਏ
ਜੋਧ ਜਠੇਰੇ ਮੰਨੀਅਨਿ ਸਤੀਆਂ ਸਉਤ ਟੋਭੜੀ ਟੋਏ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵਿਣ ਮਰ ਮਰ ਜੰਮਣ ਦਈ ਵਿਗੋਏ
ਗੁਰਮੁਖ ਹੀਰੇ ਹਾਰ ਪਰੋਏ ॥ ੧੦ ॥

ਲਸ਼ਕਰ ਅੰਦਰ ਲਾਡਲੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਜਾਇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ
ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਚੜ੍ਹਨ ਪਿਛੇ ਸਭ ਉਮਰਾਉ ਪਿਆਦੇ
ਬਨ ਬਨ ਆਵਨ ਤਾਇਫੇ ਓਇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਸਾਦ ਮੁਰਾਦੇ
ਖ਼ਿਜ਼ਮਤਦਾਰ ਵਡੀਰੀਅਨ ਦਰਗਹਿ ਹੋਨ ਖ਼ੁਆਰ ਕੁਵਾਦੇ
ਅੱਗੇ ਢੋਈ ਸੇ ਲਹਨਿ ਸੇਵਾ ਅੰਦਰ ਕਾਰ ਕੁਸ਼ਾਦੇ
ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਵਰਤੈ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੇ
ਸ਼ਾਹ ਸੁਹੇੱਲੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੇ ॥ ੧੧ ॥

ਤਾਰੇ ਲੱਖ ਅਨ੍ਹੇਰ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਿਐ ਸੂਰਜ ਸੁਝੈ ਨ ਕੋਈ
ਸ਼ੀਹ ਬੁੱਕੇ ਮਿਰਗਾਵਲੀ ਭੰਨੀ ਜਾਇ ਨ ਆਇ ਖੜੋਈ
ਬਿਸੀਅਰ ਗਰੜੈ ਡਿੱਠਿਆਂ ਖੁਡੀਂ ਵੜਦੇ ਲਖ ਪਲੋਈ
ਪੰਖੇਰੂ ਸ਼ਾਹਬਾਜ਼ ਵੇਖ ਢੁਕ ਨ ਹੰਘਨ ਮਿਲੈ ਨ ਢੋਈ

ਚਾਰ ਵੀਚਾਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਸਾਧ ਸੰਗਮਿਲ ਦੁਰਮਤਿਖੋਈ
ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰ ਮਵਾੱਸਾ ਗੋਈ
ਗੁਰਮੁਖ ਜਾੱਤਾ ਜਾਣ ਜਣੋਈ ॥ ੧੨ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੱਚਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਗੁਰਮੁਖ ਗਾੱਡੀ ਰਾਹ ਚਲਾਯਾ
ਪੰਚ ਦੂਤ ਕਰ ਭੂਤ ਵੱਸ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂੱਜਾ ਭਾਉ ਮਿਟਾਯਾ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵ ਚੱਲਣਾ ਜਮ ਜਾਗਾਤੀ ਨੇੜ ਨ ਆਯਾ
ਬੇਮੁਖ ਬਾਰਹ ਬਾਟ ਕਰ ਸਾਧਸੰਗ਼ਤਿ ਸਚ ਖੰਡ ਵਸਾਯਾ
ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਭਉ ਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਯਾ
ਜਿਉਂ ਜ਼ਲ ਅੰਦਰ ਕਮਲ ਹੈ ਮਾਯਾ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਰਹਾਯਾ
ਆਪ ਗਵਾਇ ਨ ਆਪ ਗਣਾਯਾ ॥੧੩ ॥
ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਹੋਇਕੈ ਚਾੱਕਰ ਕੁੱਕਰ ਦੇਸ ਦੁਹਾਈ

ਜੰਮਦਿਆਂ ਰਣ ਵਿਚ ਜੂਝਣਾ ਨਾਨਕ ਦਾਦਕਹੋਇ ਵਧਾਈ
ਵੀਵਾਹੇ ਨੋਂ ਸਿਠਣੀਆਂ ਦੂਹੀਂ ਵੱਲੀਂ ਦੁਇ ਤੂਰ ਵਜਾਈ
ਰੋਵਣ ਪਿੱਟਣ ਮੋਇਆਂ ਨੌਂ ਵੈਣ ਅਲਾਹਣ ਧੂੰਮ ਧੁਮਾਈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਚੁ ਸੋਹਿਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਲਿਵਲਾਈ
ਬੇਦ ਕਤੇਬਹੁੰ ਬਾਹਰਾ ਜੰਮਣ ਮਰਣ ਅਲਿਪਤ ਰਹਾਈ
ਆੱਸਾ ਵਿਚ ਨਿਰਾਸ ਵਲਾਈ ॥ ੧੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਸੁਹੇਲੜਾ ਮਨਮੁਖ ਬਾਰਹ ਵਾਟ ਫਿਰੰਦੇ
ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇੰਦਾ ਮਨਮੁਖ ਭਵਜਲ ਵਿਚ ਡੁਬੰਦੇ
ਗੁਰਮੁਖਜੀਵਣ ਮੁਕਤਕਰ ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਫਿਰ ਜੰਮਮਰੰਦੇ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਇੰਦੇ ਮਨਮੁਖ ਦੂਖ ਫਲ ਦੁੱਖ ਲਹੰਦੇ
ਗੁਰਮੁਖ ਦਰਗਹ ਸੁਰਖ਼ਰੁ ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਪੁਰ ਡੰਡ ਸਹੰਦੇ

ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਗਵਾਇਆ ਮਨਮੁਖ ਹਉਮੈਂ ਅਗਨ ਜਲੰਦੇ
ਬੰਦੀ ਅੰਦਰ ਵਿਰਲੇ ਬੰਦੇ ॥ ੧੫ ॥
ਪੇਵਕੜੇ ਘਰ ਲਾਡਲੀ ਮਾਊ ਪੀਊ ਖਰੀ ਪਿਆਰੀ
ਵਿੱਚ ਭਰਾਵਾਂ ਭੈਣੜੀ ਨਾਨਕ ਦਾਦਕ ਸਨ ਪਰਵਾਰੀ
ਲੱਖ ਖ਼ਰਚ ਵੀਵਾਹੀਐ ਗਹਿਣੇ ਦਾਜ ਸਾਜ ਅਤਿ ਭਾਰੀ
ਸਾਹੁਰੜੈ ਘਰ ਮੰਨੀਐ ਸਣਖੱਤੀ ਪਰਵਾਰ ਸੁਧਾਰੀ
ਸੁਖ ਮਾਣੈ ਪਿਰ ਸੇਜੜੀ ਛੱਤੀ ਭੋਜਨ ਸਦਾ ਸੀਂਗਾਰੀ
ਲੋਕ ਵੇਦ ਗੁਣਗਿਆਨ ਵਿਚ ਅਰਧਸਰੀਰੀਮੋਖ ਦੁਆਰੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਨਿਹਚਉ ਨਾਰੀ ॥ ੧੬ ॥
ਜਿਉਂ ਬਹੁ ਮਿੱਤੀ ਵੇੱਸਿਆ ਸਭ ਕੁਲੱਖਣ ਪਾਪ ਕਮਾਵੈ
ਲੋਕਹੁੰ ਦੇਸਹੁੰ ਬਾਹਰੀ ਤ੍ਰਿ ਪੱਖਾਂ ਕਾਲੰਕ ਲਗਾਵੈ

ਡੁੱਬੀ ਡੋੱਬੈ ਹੋਰਨਾਂ ਮਹੁਰਾ ਮਿਠਾ ਹੋਇ ਪਰਾਵੈ
ਘੰਡਾ ਹੇੜਾ ਮਿਰਗ ਜਿਉਂ ਦੀਪਕ ਹੋਇ ਪਤੰਗ ਜਲਾਵੈ
ਦੂਹੀਂ ਸਰਾਈਂ ਜ਼ਰਦਰੂ ਪਥਰ ਬੇੜੀ ਪੂਰ ਡੁਬਾਵੈ
ਮਨਮੁਖ ਮਨ ਅਠ ਖੰਡ ਹੋਇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਸੰਗਤਿ ਭਰਮ ਭੁਲਾਵੈ
ਵੇਸੁਆ ਪੂੱਤ ਨ ਨਾਉਂ ਸਦਾਵੈ ॥ ੧੭ ॥

ਸੁਧ ਨ ਹੋਵੇ ਬਾਲ ਬੁਧਿ ਬਾਲਕ ਲੀਲ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਵਿਹਾਵੈ
ਭਰ ਜੋਬਨ ਭਰਮਾਇਐ ਪਰ ਤਨ ਪਰ ਧਨ ਨਿੰਦ ਲੁਭਾਵੈ
ਬਿਰਧ ਹੋਇਆ ਜੰਜਾਲ ਵਿਚ ਮਹਾਂ ਜਾਲ ਪਰਵਾਰ ਫਹਾਵੈ
ਬਲ ਹੀਣਾ ਮਤਿ ਹੀਣ ਹੋਇ ਨਾਉਂ ਬਹੱਤਰਿਆ ਬਰੜਾਵੈ
ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਬੋਲਾ ਪਿੰਗਲਾ ਤਨ ਥੱਕਾ ਮਨ ਦਹਦਿਸ ਧਾਵੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵਿਣੁ ਲੱਖ ਚੌਰਾਸੀਹ ਜੋਨ ਭਵਾਵੈ

ਅਉਸਰ ਚੁਕਾ ਹੱਥ ਨ ਆਵੈ ॥ ੧੮ ॥

ਹੰਸ ਨ ਛੱਡੈ ਮਾਨਸਰ ਬਗੁਲਾ ਬਹੁ ਛੱਪੜ ਫਿਰ ਆਵੈ
ਕੋਇਲ ਬੋੱਲੇ ਅੰਬ ਵਣ ਵਣ ਵਣ ਕਾਉਂ ਕੁਥਾਉਂ ਸੁਖਾਵੈ
ਵੱਗ ਨ ਹੋਵਨ ਕੁਤਈਂ ਗਾਈਂ ਗੋਰਸ ਵੰਸ ਵਧਾਵੈ
ਸਫਲ ਬਿਰਖ ਨਿਹਚਲ ਮੱਤੀਂ ਨਿਹਫਲ ਮਾਣਸ ਦਹਦਿਸ ਧਾਵੈ
ਅੱਗ ਤੱਤੀ ਜਲ ਸੀਅਲਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ ਦਿਖਲਾਵੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਗਵਾਇਆ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖ ਆਪ ਗਣਾਵੈ
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਕੁਦਾਉ ਹਰਾਵੈ ॥ ੧੯ ॥

ਗਜ ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਪਤੰਗ ਅਲ ਇੱਕਤ ਇੱਕਤ ਰੋਗ ਪਚੰਦੇ
ਮਾਣਸ ਦੇਹੀ ਪੰਜ ਰੋਗ ਪੰਜੇ ਦੂਤ ਕਸੂਤ ਕਰੰਦੇ
ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਡਾਇਣੀ ਹਰਖ ਸੋਗ ਬਹੁ ਰੋਗ ਵਧੰਦੇ

ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਗ ਭੰਭਲ ਭੂਸੇ ਖਾਇ ਭਵੰਦੇ
ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰਮੁਖ ਗਾਡੀ ਰਾਹ ਚਲੰਦੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਚੱਲਣਾ ਭਜ ਗਏ ਠਗ ਚੋਰ ਡਰੰਦੇ
ਲੈ ਲਾਹਾ ਨਿਜ ਘਰ ਨਿਬਹੰਦੇ ॥੨੦॥
ਬੇੜੀ ਚਾੜ੍ਹ ਲੰਘਾਇੰਦਾ ਬਾਹਲੇ ਪੂਰ ਮਾਣਸ ਮੋਹਾਣਾ
ਆੱਗੂ ਇੱਕ ਨਿਬਾਹਿੰਦਾ ਲਸ਼ਕਰ ਸੰਗ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਣਾ
ਫਿਰੈ ਮਹੱਲੈ ਪਾਹਰੂ ਹੋਇ ਨਿਚਿੰਦ ਸਵਨ ਪਰਧਾਣਾ
ਲਾੜਾ ਇਕ ਵਿਵਾਹੀਐ ਬਾਹਲੇ ਜਾਂਞੀ ਕਰ ਮਿਹਮਾਣਾ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਹੋਰ ਪਰਜਾ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਣਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦਨੀਸਾਣਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਣੈ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥੨੧॥੫॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਣੀਐ ਪੂਰੈ ਪੂਰਾ ਥਾਟ ਬਣਾਯਾ
ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਸਾਧਸੰਗ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ
ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਪਿਰਮ ਰਸ ਪੂਰਾ ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਚਲ਼ਾਯਾ
ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਦਰਸ਼ਣੋ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਯਾ
ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਬੈਹਣ ਕਰ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਤਖ਼ਤ ਰਚਾਯਾ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਸਚਖੰਡ ਹੈ ਭਗਤ ਵਛਲ ਹੁਇ ਵਸ ਗਤ ਆਯਾ
ਸੱਚ ਰੂਪ ਸਚ ਨਾਉਂ ਗੁਰਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਸਿਖਾਂਸਮਝਾਯਾ
ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਪਰਚਾ ਪਰਚਾਯਾ ॥ ੧ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਦਾ ਕਰੈ ਕਰਾਯਾ
ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ਦਾਤਾਰ ਹੈ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਦਾ ਦੇਇ ਦਿਵਾਯਾ
ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰਰੂਪ ਹੋਇ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਮਾਯਾ
ਜਗ ਭੋਗ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਕਰ ਪੂਜਾ ਪਰੈ ਨ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਯਾ
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪਿਉ ਪੁਤ ਹੋਇ ਦਿਤਾ ਖਾਇ ਪਹਨੈ ਪੈਨ੍ਹਾਯਾ
ਘਰਬਾਰੀ ਹੋਇ ਵਰਤਿਆ ਘਰਬਾਰੀ ਸਿਖ ਪੈਰੀਂ ਪਾਯਾ
ਮਾਯਾ ਵਿਚ ਉਦਾਸ ਰਖਾਯਾ ॥ ੨ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਉੱਠਕੇ ਜਾਇ ਅੰਦਰ ਦਰੀਆਇ ਨ੍ਹਵੰਦੇ
ਸਹਿਜ ਸਮਾਧਿ ਅਗਾਧਿ ਵਿਚ ਇਕ ਮਨਹੋ ਗੁਰ ਜਾਪ ਜਪੰਦੇ
ਮੱਥੈ ਟਿੱਕੇ ਲਾਲ ਲਾਇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਚਲ ਜਾਇ ਬਹੰਦੇ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵ ਲੀਨ ਹੋਇ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਗਾਵ ਸੁਣੰਦੇ

ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਭੈ ਵਰਤਮਾਨ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਗੁਰਪੁਰਬ ਕਰੰਦੇ
ਸੰਝੈ ਸੋਦਰ ਗਾਵਣਾ ਮਨ ਮੇਲੀ ਕਰ ਮੇਲ ਮਿਲੰਦੇ
ਰਾਤੀਂ ਕੀਰਤਿ ਸੋਹਿਲਾ ਕਰ ਆਰਤੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਵਡੰਦੇ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਿਰਮ ਚਖੰਦੇ ॥ ੩ ॥
ਇਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਕਰ ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਪਸਾਰਾ
ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੋ ਧਰਤਿ ਅਕਾਸ਼ ਧਰੇ ਨਿਰ ਧਾਰਾ
ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚ ਰਖਿਓਨ ਕਰ ਵਰਭੰਡ ਕਟੋੜ ਅਕਾਰਾ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ
ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲੈ ਵਸ ਹੋਇ ਭਗਤ ਵਛਲ ਹੋਇਸਿਰਜਣਹਾਰਾ
ਬੀਉ ਬੀਜ ਅਤਿ ਸੂਖਮੋ ਤਿਦੂੰ ਹੋਇ ਵਡ ਬਿਰਖ ਬਿਥਾਰਾ
ਫਲ ਵਿਚ ਬੀਉ ਸਮਾਇਦੈ ਇਕਦੂੰ ਬੀਅਹੁ ਲਖ ਹਜਾਰਾ

ਗੁਰਮਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਗੁਰੁ ਸਿਖਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਿਆਰਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਚਖੰਡ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ
ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥
ਪਉਣ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦਸੁਣਾਯਾ
ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਨਿਵਾਣ ਚਲਾਯਾ
ਧਰਤੀ ਮਾਤ ਮਹਤ ਕਰ ਓਤ ਪੋਤ ਸੰਜੋਗ ਬਣਾਯਾ
ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਰਾਤ ਦਿਹੁ ਬਾਲ ਸੁਭਾਇ ਜਗਤ ਖਿਲਾਯਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਜਨਮ ਸਕਾਰਥਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਸ ਆਪ ਗਵਾਯਾ
ਜੰਮਣ ਮਰਣਹੁੰ ਬਾਹਰੇ ਜੀਵਣ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਵਰਤਾਯਾ
ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਤਾ ਮਤਿ ਹੈ ਪਿਤਾ ਸੰਤੋਖ ਮੋਖ ਪਦ ਪਾਯਾ
ਧੀਰਜ ਧਰਮ ਭਿਰਾਵ ਦੁਇ ਜਪ ਤਪ ਜਤ ਸਤ ਪੁਤ ਜਣਾਯਾ

ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਪੁਰਖਹੁੰ ਪੁਰਖ ਚਲਿਤ ਵਰਤਾਯਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ ॥ ੫ ॥

ਪਰ ਘਰ ਜਾਇ ਪਰਾਹੁਣਾ ਆਸਾ ਵਿਚ ਨਿਰਾਸ ਵਲਾਏ
ਪਾਣੀਅੰਦਰ ਕਵਲਜਿਉਂ ਸੂਰਜ ਧਿਆਨ ਅਲਿਪਤਰਹਾਏ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਸਤਸੰਗ ਮਿਲ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਦੀ ਸੰਧ ਮਿਲਾਏ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਗੁਰ ਸਿਖ ਹੋਇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਚਖੰਡ ਵਸਾਏ
ਆਪ ਗਵਾਇ ਤੰਬੋਲ ਰਸ ਖਾਇ ਚਬਾਇ ਸੁਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਏ
ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਤਰਸਨ ਖੜੇ ਬਾਰਹ ਪੰਥ ਗਰੰਥ ਸੁਣਾਏ
ਛਿਅ ਰੁਤਿ ਬਾਰਹ ਮਾਸ ਕਰ ਇਕ ਇਕ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਦਿਖਾਏ
ਬਾਰਹ ਸੋਲਹ ਮੇਲਕੈ ਸਸੀਅਰ ਅੰਦਰ ਸੂਰ ਸਮਾਏ
ਸਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਨੋਂ ਲੰਘਕੈ ਗੁਰਮੁਖ ਇਕ ਮਨ ਇਕ ਧਿਆਏ

ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਜਗ ਪੈਰੀਂ ਪਾਏ ॥ ੬ ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਅਵੇਸ ਕਰ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਰਹਿਰਾਸ ਕਰੰਦੇ
ਚਰਣਸਰਨ ਮਸਤਕਧਰਨ ਚਰਨਰੇਣੁ ਮੁਖਤਿਲਕ ਸੁਹੰਦੇ
ਭਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਲੇਖ ਮੇਟ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਵਿਸੇਖ ਬਣੰਦੇ
ਜਗ ਮਗ ਜੋਤਿ ਉਦੋਤ ਕਰ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨ ਲੱਖ ਪੁਜੰਦੇ
ਹਉਮੈਂ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰ ਕੈ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਚ ਮੇਲਮਿਲੰਦੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਣ ਕਵਲ ਪੂਜਾ ਪਰਚੰਦੇ
ਸੁਖ ਸੰਪਟ ਹੁਇ ਭਵਰ ਵਸੰਦੇ । ੭ ॥
ਗੁਰਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਸਫਲ ਛੈ ਦਰਸਨ ਇਕਦਰਸਨ ਜਾਣੈ
ਦਿੱਬ ਦਿਸ਼੍ਰ ਪਰਗਾਸ ਕਰ ਲੋਕਵੇਦ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਪਛਾਣੈ
ਏੱਕਾ ਨਾਰੀ ਜਤੀ ਹੋਇ ਪਰ ਨਾਰੀ ਧੀ ਭੈਣ ਵਖਾਣੈ

ਪਰ ਧਨ ਸੂਅਰ ਗਾਇ ਜਿਉਂ ਮਕਰੂਹ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਣੈ
ਘਰਬਾਰੀ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਹੋਇ ਸਿਖਾ ਸੂਤ੍ਰ ਮਲ ਮੂਤ੍ਰ ਵਿਡਾਣੈ
ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗ੍ਯਾਨਧ੍ਯਾਨ ਗੁਰਸਿੱਖ ਸਿਞਾਣੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੈ ॥ ੮ ॥
ਗਾਈਂ ਬਾਹਲੇ ਰੰਗ ਜਿਉਂ ਖੜ ਚਰ ਦੁੱਧ ਦੇਨ ਇਕ ਰੰਗੀ
ਬਾਹਲੇ ਬਿਰਖ ਵਣਾਸਪਤਿ ਅਗਨੀ ਅੰਦਰ ਹੈ ਬਹੁ ਰੰਗੀ
ਰਤਨਾਂ ਵੇੱਖੈ ਸਭ ਕੋ ਰਤਨ ਪਾਰਖੂ ਵਿਰਲਾ ਸੰਗੀ
ਹੀਰੇ ਹੀਰਾ ਬੇਧਿਆ ਰਤਨਮਾਲ ਸਤਸੰਗਤ ਚੰਗੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਦਰ ਨਿਹਾਲਿਓਂ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲ ਨ ਹੋਰ ਸੁ ਮੰਗੀ
ਦਿੱਬ ਦੇਹ ਦਿਬ ਦਿਸ਼ਟ ਹੋਇ ਪੂਰਨਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤਿ ਅੰਗਅੰਗੀ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਲੰਗੀ ॥ ੯ ॥

ਸ਼ਬਦਸੁਰਤ ਲਿਵ ਸਾਧਸੰਗਪੰਚ ਸਬਦ ਇਕਸਬਦ ਮਿਲਾਏ
ਰਾਗ ਨਾਦ ਸੰਬਾਦ ਲਖ ਭਾਖਿਆ ਭਾਉ ਸੁਭਾਉ ਅਲਾਏ
ਗੁਰਮੁਖ ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨ ਧੁਨਿ ਜਾਣੈ ਜੰਤ੍ਰੀ ਜਤ੍ਰ ਵਜਾਏ
ਅਕਥ ਕਥਾ ਵੀਚਾਰਕੈ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਵਰਜ ਰਹਾਏ
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਵੇਸ ਕਰ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣ ਮਨ ਪਰਚਾਏ
ਜਾਇ ਮਿਲਨ ਗੁੜ ਕੀੜਿਆਂ ਰੱਖੈ ਰੱਖਣਹਾਰ ਲੁਕਾਏ
ਗੰਨ੍ਹਾ ਹੋਇ ਕੋਲ੍ਹੂ ਪੀੜਾਏ ॥ ੧੦ ॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੱਕਰੰਦ ਰਸ ਹੋਇ ਭਵਰ ਲੈ ਵਾਸ ਲੁਭਾਵੈ
ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਲੰਘ ਤ੍ਰਿਵੇਣੀ ਨਿਜਘਰ ਆਵੈ
ਸਾਹਿ ਸਾਹਿ ਮਨ ਪਵਣ ਲਿਵ ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਜਪੈ ਜਪਾਵੈ
ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਲਿਵ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਅਵੇਸ ਮਚਾਵੈ

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਚਰਨਾਰ ਬਿੰਦ ਸੁਖ ਸੰਪਟ ਵਿਚ ਸਹਜ ਸਮਾਵੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਪਿਰਮਰਸ ਦੇਹ ਬਿਦੇਹ ਪਰਮ ਪਦਪਾਵੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਅਲਖ ਲਖਾਵੈ ॥ ੧੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਹੱਥ ਸਕੱਥ ਹਨ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਗੁਰੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ
ਪਾਣੀ ਪੱਖਾ ਪੀਹਣਾ ਪੈਰ ਧੋਇ ਚਰਣਾਮ੍ਰਿਤ ਪਾਵੈ
ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਿਖ ਪੋਥੀਆਂ ਤਾਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਰਬਾਬ ਵਜਾਵੈ
ਨਮਸਕਾਰ ਡੰਡਉਤਕਰ ਗੁਰੁਭਾਈ ਗਲ ਮਿਲ ਗਲ ਲਾਵੈ
ਕਿਰਤ ਵਿਰਤ ਕਰ ਧਰ ਮਦੀ ਹਥਹੁੰ ਦੇਕੈ ਭਲਾ ਮਨਾਵੈ
ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਅਪਰਸ ਹੋਇ ਪਰ ਤਨ ਪਰਧਨ ਹਥ ਨ ਲਾਵੈ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਗੁਰ ਸਿਖ ਪੂਜਕੈ ਭਾਇ ਭਗਤ ਭੈ ਭਾਣਾ ਭਾਵੈ
ਆਪ ਗਵਾਇ ਨ ਆਪ ਗਣਾਵੈ ॥ ੧੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਪੈਰ ਸਕਾਰਥ ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਚਾਲ ਚਲੰਦੇ
ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਜਾਨ ਚਲ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਚਲ ਜਾਇ ਬਹੰਦੇ
ਧਾਵਨ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਨੋਂ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਨੋਂ ਖੋਜ ਲਹੰਦੇ
ਦੁਬਧਾ ਪੰਥ ਨ ਧਾਵਨੀ ਮਾਯਾ ਵਿਚ ਉਦਾਸ ਰਹੰਦੇ
ਬੰਦ ਖਲਾਸੀ ਬੰਦਗੀ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦੇ
ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਪਰਦੱਖਣਾਂ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਰਹਿਰਾਸ ਕਰੰਦੇ
ਗੁਰੁ ਚੇੱਲੇ ਪਰਚੈ ਪਰਚੰਦੇ ॥ ੧੩ ॥

ਗੁਰਸਿਖ ਮਨ ਪਰਗਾਸ ਹੈ ਪਿਰਮ ਪਿਆੱਲਾ ਅਜਰ ਜਰੰਦੇ
ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਬੇਕੀ ਧਿਆਨ ਧਰੰਦੇ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵਲੀਣਹੋਅਕਥਕਥਾ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੰਦੇ
ਭੂਤ ਭਵਿੱਖਹੁ ਵਰਤ ਮਾਨਅਬਗਤ ਗਤ ਅਤਿ ਅਲਖ ਲਖੰਦੇ

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲਅਛਲਛਲਭਗਤੁਵਛਲਕਰਅਛਲ ਛਲੰਦੇ
ਭਵਜਲ ਅੰਦਰ ਬੋਹਿਥੈ ਇੱਕਸ ਪਿੱਛੈ ਲੱਖ ਤਰੰਦੇ
ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਮਿਲਨ ਹਸੰਦੇ ॥ ੧੪ ॥
ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਆਖੀਐ ਬਹਿਲੇ ਬਿਸੀਅਰ ਤਿਸ ਲਪਟਾਹੀਂ
ਪਾਰਸ ਅੰਦਰ ਪੱਥਰਾਂ ਪੱਥਰ ਪਾਰਸ ਹੋਇ ਨ ਜਾਹੀਂ
ਮਣੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੱਪਾਂ ਸਿਰੀਂ ਓਇ ਭਿ ਸੱਪਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰਾਹੀਂ
ਲਹਿਰੀਂ ਅੰਦਰ ਹੰਸਲੇ ਮਾਣਕ ਮੋੱਤੀ ਚੁਗ ਚੁਗ ਖਾਹੀਂ
ਜਜੋਂ ਜਲ਼ ਕਵਲ਼ ਅਲਿਪਤ ਹੈ ਘਰਬਾਰੀ ਗੁਰਸਿੱਖਤਿਵਾਹੀਂ
ਆੱਸਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ ਹੋਇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤ ਜੀਵਾਹੀਂ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਿਤੁ ਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹੀਂ ॥ ੧੫ ॥
ਧੰਨ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਬਣਾਯਾ

ਧੰਨ ਧੰਨ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਸੁਣ ਚਰਣ ਸਰਣ ਗੁਰ ਸਿਖਜੁਆਯਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਧੰਨ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਸੰਗ ਚਲਾਯਾ
ਧੰਨਧੰਨਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਧੰਨਮਸਤਕ ਗੁਰ ਚਰਣੀਂ ਲਾਯਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਧੰਨਹੈ ਧੰਨਧੰਨ ਗੁਰਸਿਖ ਪਰਸਣ ਆਯਾ
ਭਾਉ ਭਗਤ ਗੁਰ ਸਿੱਖਵਿੱਚਹੋਇਦਿਆਲਗੁਰੂ ਮੁਹਿ ਲਾਯਾ
ਦੁਰਮਤ ਦੂੱਜਾ ਭਾਉ ਮਿਟਾਯਾ ॥ ੧੬ ॥

ਧੰਨ ਪਲ ਚਸਾ ਘੜੀ ਪਹਰ ਧੰਨ ਧੰਨ ਥਿੱਤ ਸੁਵਾਰ ਸਭਾੱਗੇ
ਧੰਨ ਧੰਨ ਦਿਹ ਰਾਤ ਹੈ ਪੱਖ ਮਾਹ ਰੁਤਿ ਸੰਮਤ ਜਾੱਗੇ
ਧੰਨ ਅਭੀਚ ਨਿਛੱਤ੍ਰ ਹੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ਤਿਆੱਗੇ
ਧੰਨ ਧੰਨ ਸੰਜੋਗ ਹੈ ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਪਿਰਾੱਗੇ
ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਆਇਕੈ ਚਰਣ ਕਵਲ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਗੇ

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਵੇਸ ਕਰ ਅਨਭੈ ਪਿਰਮ ਪਿਰੀ ਅਨੁਰੱਾਗੇ
ਸ਼ਬਦਸੁਰਤ ਲਿਵ ਸਾਧ ਸੰਗ ਅੰਗ ਅੰਗ ਇਕ ਰੰਗ ਸਮੱਾਗੇ
ਰਤਨਮਾਲ਼ ਕਰ ਕੱਚੇ ਧਾਗੇ ॥ ੧੭ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਮਿੱਠਾ ਬੋੱਲਣਾ ਜੋ ਬੋੱਲੈ ਸੋਈ ਜਪੁ ਜਾਪੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਅਖੀਂ ਦੇੱਖਣਾ ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨ ਧਰੈ ਆਪੁ ਸੁਆਪੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਨਣਾ ਸੁਰਤਕਰ ਪੰਚਸ਼ਬਦਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਅਲਾਪੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਕਿਰਤ ਕਮਾਵਣੀ ਨਮਸਕਾਰ ਡੰਡਉਤ ਸਿਵਾਪੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਚੱਲਣਾ ਪਰਦੱਖਣਾ ਪੂਰਨ ਪਰਤਾਪੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਖਾਣਾ ਪੈਨ੍ਹਣਾ ਜੋਗ ਭੋਗ ਸੰਜੋਗ ਪਛਾਪੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸਵਣ ਸਮਾਧਿ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪ ਨ ਥਾਪ ਉਥਾਪੈ
ਘਰਬਾਰੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਲਹਰ ਨ ਭਵਜਲੋਂ ਭਉ ਨ ਵਿਆਪੈ

ਪਾਰ ਪਏ ਲੰਘ ਵਰੈ ਸਰਾਪੈ ॥ ੧੮ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ ਧਿਆਨ ਮੂਲ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਜਾਣੈ
ਸਤਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਸਿਮਰਣ ਪਰਵਾਣੈ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਮਕਰੰਦ ਰਸ ਪੂਜਾ ਮੂਲ ਪਿਰਮ ਰਸ ਮਾਣੈ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵ ਸਾਧਸੰਗ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਅੰਦਰ ਆਣੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਅਗੰਮ ਹੈ ਗੁਰਮਤ ਨਿਹਚਲ ਚੱਲਣ ਭਾਣੈ
ਵੇਦ ਕਤੇੱਬਹੁੰ ਬਾਹਰੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਉਣ ਆਖ ਵਖਾਣੈ
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਉਲੰਘ ਸਿਞਾਣੈ ॥ ੧੯ ॥
ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ਢੀਂਗੁਲੀ ਗਲ ਬੰਧੇ ਜਲ ਉੱਡਾ ਆਵੈ
ਘੁੱਘੂ ਸੁਝ ਨ ਸੁਝਈ ਚਕਵੀ ਚੰਦ ਨ ਡਿਠਾ ਭਾਵੈ
ਸਿੰਬਲ ਬਿਰਖ ਨ ਸਫਲ ਹੋਇ ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਨਵਾਸ ਸਮਾਵੈ

ਸੱਪੈ ਦੁਧ ਪੀਆਲੀਐ ਤੁੰਮੇ ਦਾ ਕਉੜਤ ਨ ਜਾਵੈ
ਜਿਉਂ ਥਣ ਚੰਬੜ ਚਿੱਚੜੀ ਲੋਹੂ ਪੀਐ ਦੁਧ ਨਾਂ ਖਾਵੈ
ਸਭ ਅਵਗੁਣ ਮੈਂ ਤਨ ਵਸਨ ਗੁਣ ਕੀੱਤੇ ਅਵਗੁਣ ਨੌਂ ਧਾਵੈ
ਥੋਮ ਨ ਵਾਸ ਕਥੂਰੀ ਆਵੈ ॥ ੨੦ ॥ ੬ ॥

* * *

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਚੁ ਖੰਡ ਵਸਾਯਾ
ਗੁਰਸਿਖਲੈ ਗੁਰਸਿਖਹੋਇ ਆਪਗਵਾਇ ਨ ਆਪ ਗਣਾਯਾ

ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੱਭੋ ਸਾਧਨਾਂ ਸਾਧ ਸਧਾਇ ਸਾਧ ਸਦਵਾਯਾ
ਚਹੁ ਵਰਨਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਮਾਯਾ ਵਿਚ ਉਦਾਸ ਰਹਾਯਾ
ਸਚਹੁ ਓਰੈ ਸਭ ਕਿਹੁ ਸਚ ਨਾਉਂ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਯਾ
ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਸਭਕੋ ਮੰਨੈ ਹੁਕਮ ਸੁ ਸਚ ਸਮਾਯਾ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ ॥ ੬ ॥

ਸਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਨੋਂ ਸਾਧਕੈ ਚੰਦ ਸੂਰ ਦਿਹੁ ਰਾਤ ਸਧਾਏ
ਸੁਖਦੁਖ ਸਾਧੇ ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਲੰਘਾਏ
ਜਨਮ ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਮੁਕਤ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਮਿਤ੍ਰਸ਼ਤ੍ਰ ਨਿਵਾਏ
ਰਾਜ ਜੋਗ ਜਿਣ ਵੱਸ ਕਰ ਸਾਧ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਰਹਾਏ
ਵਸਗਤ ਕੀੱਤੀ ਨੀਂਦ ਭੁਖ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਜਿਣ ਘਰਆਏ
ਉਸਤਤ ਨਿੰਦਾ ਸਾਧਕੈ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਣ ਸਬਾਏ

ਪੈਰੀ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਸਦਾਏ ॥ ੨ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਵੇਦ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਲੰਘਾਏ
ਭੂਤ ਭਵਿੱਖਹੁ ਵਰਤਮਾਨ ਆਦ ਮਧ ਜਿਣ ਅੰਤ ਸਿਧਾਏ
ਮਨਬਚਕਰਮ ਇਕਤ੍ਰਕਰਜੰਮਨ ਮਰਨ ਜੀਵਨ ਜਿਣ ਆਏ
ਆਧਬਿਆਧ ਉਪਾਧ ਸਾਧ ਸੁਰਗ ਮਿਰਤ ਪਾਤਾਲ ਨਿਵਾਏ
ਉੱਤਮ ਮਧਮ ਨੀਚ ਸਾਧ ਬਾਲਕ ਜੋਬਨ ਬਿਰਧ ਜਿਣਾਏ
ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਲੰਘ ਤ੍ਰਿਬੇਣੀ ਨ੍ਹਾਏ
ਗੁਰਮੁਖ ਇਕ ਮਨ ਇਕ ਧਿਆਏ ॥ ੩ ॥

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸਾਧਕੈ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ
ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾਂ ਚਾਰ ਜੁਗ ਚਾਰ ਵਰਨ ਚਾਰ ਵੇਦ ਵਖਾਣੀ
ਧਰਮਅਰਥਕਾਮਮੋਖਜਿਣਰਜਤਮਸਤ ਗੁਣ ਤੁਰੀਆ ਰਾਣੀ

ਸਨਕਾਦਕ ਆਸ੍ਰਮ ਉਲੰਘ ਚਾਰ ਵੀਰ ਵਸਗਤ ਕਰ ਆਣੀ
ਚਉਪੜ ਜਿਉਂ ਚਉਸਾਰ ਮਾਰ ਜੋੜਾ ਹੋਇਨ ਕੋਇ ਰਞਾਣੀ
ਰੰਗ ਬਰੰਗ ਤੰਬੋਲ ਰਸ ਬਹੁ ਰੰਗੀਂ ਇਕ ਰੰਗ ਨੀਸਾਣੀ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੪ ॥
ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੋ ਧਰਤਿ ਅਕਾਸ਼ ਉਲੰਘ ਪਇਆਣਾ
ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਵਿਰੋਧ ਲੰਘ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਹਾਣਾ
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮ ਅਰਥ ਸੁ ਗ੍ਰੰਥ ਪੰਚ ਪਰਵਾਣਾ
ਖੇਚਰ ਭੂਚਰ ਚਾਚਰੀ ਉਨ ਮਨ ਲੰਘ ਅਗੋਚਰ ਬਾਣਾ
ਪੰਚਾਇਣ ਪਰਮੇਸ਼ਰੋਂ ਪੰਚ ਸ਼ਬਦ ਘਨਘੋਰ ਨੀਸ਼ਾਣਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਚ ਭੂ ਆਤਮਾ ਸਾਧਸੰਗਤ ਮਿਲ ਸਾਧ ਸੁਹਾਣਾ
ਸਹਿਜ ਸਮਾਧਿ ਨ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ॥ ੫ ॥

ਛਿਅ ਰੁਤੀਂ ਕਰ ਸਾਧਨਾਂ ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨ ਸਾਧੈ ਗੁਰਮੱਤੀ
ਛਿਅ ਰਸ ਰਸਨਾਂ ਸਾਧਕੈ ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਭਾਇ ਭਗੱਤੀ
ਛਿਅ ਚਿਰਜੀਵੀ ਛਿਅ ਜਤੀ ਰਕ੍ਰ ਵਰਤ ਛਿਅ ਸਾਥ ਜੁਗੱਤੀ
ਛਿਅ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਛਿਅ ਕਰਮ ਜਿਣ ਛਿਆਂ ਗੁਰਾਂ ਗੁਰੁ ਸੁਰਤ ਨਿਰੱਤੀ
ਛਿਅ ਵਰਤਾਰੇ ਸਾਧਕੈ ਛਿਅ ਛਕ ਛੱਤੀ ਪਵਣ ਪਰੱਤੀ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤੀ ॥ ੬ ॥
ਸੱਤ ਸਮੁੰਦ ਉਲੰਘਿਆ ਦੀਪ ਸਤ ਇਕ ਦੀਪਕ ਬਲਿਆ
ਸਤ ਸੂਤ ਇਕ ਸੂਤ ਕਰ ਸੱਤੇ ਪੁਰੀਆਂ ਲੰਘ ਉਛਲਿਆ
ਸਤ ਸਤੀਂ ਜਿਣ ਸਪਤ ਰਿਖ ਸਤ ਸੁਰਾਂ ਜਿਨ ਅਟਲ ਨ ਟਲਿਆ
ਸਤੇ ਸੀਵਾਂ ਸਾਧਕੈ ਸਤੀਂ ਸੀਵੀਂ ਸੁਫਲਿਓ ਫਲਿਆ
ਸਤ ਅਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਸਤ ਵਸਗਤ ਕਰ ਉਪਰੇਰੈ ਚਲਿਆ

ਸੱਤੇ ਧਾਰੀਂ ਲੰਘਕੈ ਭੈਰਉ ਖਤ੍ਰਪਾਲ ਦਲ ਮਲਿਆ
ਸੱਤੇ ਰੋਹਣ ਸੱਤ ਵਾਰ ਸੱਤ ਸੁਹਾਗਣ ਸਾਧਿ ਨ ਫਲਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਖਲਿਆ ॥ ੭ ॥
ਅੱਠੇ ਸਿੱਧੀਂ ਸਾਧਕੈ ਸਾਧਕ ਸਿੱਧ ਸਮਾਧਿ ਫਲਾਈ
ਅਸ਼ਟ ਕੁਲੀਂ ਬਿਖ ਸਾਧਨਾਂ ਸਿਮਰਣ ਸ਼ੇਖ ਨ ਕੀਮਤ ਪਾਈ
ਮਣ ਹੋਇ ਅੱਠ ਪੈਂਸੇਰੀਆਂ ਪੰਜੂ ਅੱਠੇ ਚਾਲੀ ਭਾਈ
ਜਿਉਂ ਚਰਖ਼ਾ ਅਠ ਖੰਭੀਆ ਇੱਕਤ ਸੂਤ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਈ
ਅੱਠ ਪਹਿਰ ਅਸ਼ਟਾਂਗ ਜੋਗ ਚਾਵਲ ਰੱਤੀ ਮੱਾਸਾ ਰਾਈ
ਅਠਕੱਾਨਾ ਮਨ ਵੱਸ ਕਰ ਅਸ਼ਟ ਧਾਤੁ ਇਕ ਧਾਤ ਕਰਾਈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੮ ॥
ਨੱਥ ਚਲਾਏ ਨਵੈਂ ਨਾਥ ਨੱਥਾਂ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਸਹਾਈ

ਨੌ ਨਿਧਾਨਫੁਰਮਾਨਵਿੱਚ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ ਗਜਾਨ ਗੁਰੁ ਭਾਈ
ਨੌਂ ਭਗਤੀਂ ਨੌਂ ਭਗਤ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰੇਮਭਗਤ ਲਿਵਲਾਈ
ਨੌਂ ਗ੍ਰਹਸਾਧ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਸਤਗੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ
ਨਉਂ ਖੰਡ ਸਾਧ ਅਖੰਡ ਹੋ ਨਉਂ ਦੁਆਰਲੰਘਨਿਜ ਘਰਜਾਈ
ਨੌਂ ਅਗਨੀਲ਼ ਅਨੀਲ ਹੋਨਉਂ ਕੁਲ ਨਿੱਗ੍ਰਹ ਸਹਜ ਸਮਾਈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅਲਖ ਲਖਾਈ ॥ ੯ ॥
ਸਨੱਜਾਸੀ ਦਸ ਨਾਵ ਧਰ ਸੱਚ ਨਾਂਵ ਵਿਣ ਨਾਂਵ ਗਣਾਯਾ
ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਅਕਾਰ ਕਰ ਏਕੰਕਾਰ ਨ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ
ਤੀਰਥ ਪੁਰਬ ਸੰਜੋਗ ਵਿਚ ਦਸ ਪੁਰਬੀਂ ਗੁਰਪੁਰਬ ਨ ਪਾਯਾ
ਇਕ ਮਨ ਇੱਕਨਚੇਤੜੇ ਸਾਧਸੰਗਤ ਵਿਣ ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਯਾ
ਦਸ ਦਹੀਆ ਦਸ ਅੱਸ੍ਵਮੇਧ ਖਾਇ ਅਮੇਧ ਨਿਖੇਧ ਕਰਾਯਾ

ਇੰਦਰੀਆਂ ਦਸ ਵੱਸ ਕਰ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਵਰਜ ਰਹਾਯਾ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਜੱਗ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ॥ ੧੦ ॥

ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਗੁਰਮੁਖ ਵਰਤ ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ ਭਾਯਾ
ਗਿਆਰਹ ਰੁਦ੍ਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਿਚ ਪਲ ਦਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨ ਪਾਯਾ
ਗਜਾਰਹ ਕਸ ਗਜਾਰਹ ਕਸੇ ਕਸ ਕਸਵੱਟੀ ਠੱਸ ਕਸਾਯਾ
ਗਿਆਰਹ ਗੁਣ ਫੈਲਾਉ ਕਰ ਕੱਚ ਪਕਾਈ ਅਘੜ ਘੜਾਯਾ
ਗਿਆਰਹ ਦਾਉ ਚੜ੍ਹਾਉ ਕਰ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਕੁਦਾਉ ਹਰਾਯਾ
ਗਿਆਰਹ ਗੇੜਾ ਸਿੱਖ ਸੁਣ ਗੁਰ ਸਿਖ ਲੈ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਸਦਾਯਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵਸਾਯਾ ॥ ੧੧ ॥

ਬਾਰਹ ਪੰਥ ਸਧਾਇਕੈ ਗੁਰਮੁਖ ਗਾਡੀ ਰਾਹ ਚਲਾਯਾ
ਸੂਰਜ ਬਾਰਹ ਮਾਹ ਕਰ ਸਸੀਅਰ ਇੱਕਤੁ ਮਾਹਿ ਫਿਰਾਯਾ

ਬਾਰਹ ਸੋਲ਼ਹ ਮੇਲ ਕਰ ਸਸੀਅਰ ਅੰਦਰ ਸੂਰ ਸਮਾਯਾ
ਬਾਰਹ ਤਿਲਕ ਮਿਟਾਇ ਕੈ ਗੁਰਮੁਖ ਤਿਲਕ ਨੀਸਾਣ ਚੜ੍ਹਾਯਾ
ਬਾਰਹ ਰੱਾਸੀਂ ਸਾਧਕੈ ਸੱਚ ਰਾਸ ਰਹਰਾਸ ਲੁਭਾਯਾ
ਬਾਰਹ ਵੰਨੀ ਹੋਇਕੈ ਬਾਰਹ ਮੱਾਸੇ ਤੋਲ ਤੁਲਾਯਾ
ਪਾਰਖ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਕਰਾਯਾ ॥ ੧੨ ॥

ਤੇਰਹ ਤਾਲ ਅਊਰਿਆ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਤਪ ਤਾਲ ਪੁਰਾਯਾ
ਤੇਰਹ ਰਤਨ ਅਕਾਰਥੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਰਤਨ ਧਨ ਪਾਯਾ
ਤੇਰਹ ਪਦ ਕਰ ਜੱਗ ਵਿਚ ਪਿਤਰ ਕਰਮ ਕਰ ਭਰਮ ਭੁਲਾਯਾ
ਲਖ ਲਖ ਜੱਗ ਨ ਪੁੱਜਨੀ ਗੁਰਸਿਖ ਚਰਣੋਦਕ ਪੀਆਯਾ
ਜੱਗ ਭੋਗ ਨਈਵੇਦ ਲੱਖ ਗੁਰਮੁਖ ਮੁਖ ਇਕ ਦਾਣਾ ਪਾਯਾ
ਗੁਰ ਭਾਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਿਰਮ ਚਖਾਯਾ

ਭਗਤ ਵਛਲ ਹੁਇ ਅਛਲ ਛਲਾਯਾ ॥ ੧੩ ॥
ਚੋਦਹ ਵਿੱਦਯਾ ਸਾਧ ਕੈ ਗੁਰਮਤ ਅਬਗਤ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ
ਚਉਦਹ ਭਵਨ ਉਲੰਘਕੈ ਨਿਜ ਘਰ ਵਾਸ ਨੇਹੁ ਨਿਰਬਾਣੀ
ਪੰਦ੍ਰਹ ਥਿੱਤੀਂ ਪੱਖ ਇਕ ਕ੍ਰਿਸ਼੍ਨ ਸ਼ੁਕਲ ਦੁਇ ਪੱਖ ਨਿਸ਼ਾਣੀ
ਸੋਲਹ ਸਾਰ ਸੰਘਾਰ ਕਰ ਜੋੜਾ ਜੁੜਿਆ ਨਿਰਭਉ ਜਾਣੀ
ਸੋਲਹ ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਣੋ ਸਸਿ ਘਰ ਸੂਰਜ ਵਿਰਤੀ ਹਾਣੀ
ਨਾਰਿ ਸੋਲਹ ਸ਼ੀਂਗਾਰ ਕਰ ਸੇਜ ਭਤਾਰਪਿਰਮ ਰਸ ਮਾਣੀ
ਸ਼ਿਵ ਤੈ ਸ਼ਕਤਿ ਸੱਤਿ ਰਹਵਾਣੀ ॥ ੧੪ ॥
ਗੋਤ ਅਠਾਰਹ ਸੋਧਕੈ ਪੜ੍ਹ ਪੁਰਾਣ ਅਠਾਰਹ ਭਾਈ
ਉੱਨੀ ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਲੰਘ ਬਾਈਂ ਉਮਰੇ ਸਾਧ ਨਿਵਾਈ
ਸੰਖ ਅਸੰਖ ਲੁਟਾਇਕੈ ਤੇਈ ਚੌਵੀ ਪੰਝੀ ਪਾਈ

ਛੱਬੀ ਜੋੜ ਮਤਾਈਆਂ ਆਣ ਅਠਾਈ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈ
ਉਲੰਘ ਉਣੱਤੀ ਤੀਹ ਸਾਧ ਲੰਘੇ ਤੀਹ ਇਕਤੀਹਵਾਂ ਧਾਈ
ਸਾਧ ਸੁਲੱਖਣ ਬੱਤੀਏ ਤੇੱਤੀ ਧ੍ਰੂ ਰਉਫੇਰ ਫਿਰਾਈ
ਰਉਤੀ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਲਖਾਈ ॥ ੧੫ ॥

ਵੇਦ ਕਤੇਬਹੁੰ ਬਾਹਰਾ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਈ
ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਅਚਰਜ ਹੈ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਸ਼ਟ ਅਗੋੱਚਰ ਭਾਈ
ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਕਰ ਤੋਲ ਨ ਤੁੱਲਾ ਧਰਨ ਸਮਾਈ
ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਬਾਹਰਾ ਬੱਕੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵ ਲਾਈ
ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਅਗੋੱਚਰਰਾ ਮੱਤ ਬੁੱਧ ਸਾਧ ਸੋੱਝੀ ਪਾਈ
ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਹੈ ਭਗਤ ਵਛਲ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਛਾਈ
ਵਡਾ ਆਪ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੧੬ ॥

ਵਣ ਵਣ ਵਿੱਚ ਵਣਾਸਪਤ ਰਹੈ ਉਜਾੜ ਅੰਦਰ ਅਵਸਾਰੀ
ਚੁਣ ਚੁਣ ਅੰਜਨ ਬੂਟੀਆਂ ਪਤਸ਼ਾਹੀ ਬਾਗ਼ ਲਾਇ ਸਵਾਰੀ
ਸਿੰਜਸਿੰਜ ਬਿਰਖਵਡੀਰੀਅਨ ਸਾਰ ਸਮ੍ਹਾਲ ਕਰਨ ਵੀਚਾਰੀ
ਹੋਨ ਸਫਲ ਰੁਤ ਆਈਐ ਅੰਮ੍ਰਤ ਫਲ ਅੰਮ੍ਰਤ ਰਸਭਾਰੀ
ਬਿਰਖਹੁੰ ਸਾਉ ਨ ਆਵਈ ਫਲ ਵਿਚਸਾਉ ਸੁਗੰਧ ਸੰਜਾਰੀ
ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਜਗੱਤ੍ਰ ਵਿਚ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨਿਰੰਕਾਰੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰੀ ॥ ੧੭ ॥
ਅੰਬਰ ਨਦਰੀ ਆਂਵਦਾ ਕੇਵਡ ਵੱਡਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ
ਉੱਚਾ ਕੇਵਡ ਆਖੀਐ ਸੁੰਨ ਸਰੂਪ ਨ ਆਖ ਵਖਾਣੈ
ਲੈਨ ਉਡਾਰੀ ਪੰਖਣੂ ਅਨਲ ਮਨਲ ਉਡ ਖ਼ਬਰ ਨ ਆਣੈ
ਓੜਕ ਮੂਲ ਨ ਲਭਈ ਸੱਭੇ ਹੋਇ ਫਿਰਨ ਹੈਰਾਣੈ

ਲੱਖ ਅਗਾਸ਼ ਨ ਅੱਪੜਨ ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਦਰ ਨੋਂ ਕੁਰਬਾਣੈ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖ ਸਾਧਸੰਗਤ ਵੱਸਾ ਨਿਰਬਾਣੈ
ਮੁਰਦਾ ਹੋਇ ਮੁਰੀਦ ਸਿਵਾਣੈ ॥ ੧੮ ॥
ਗੁਰੁ ਮੂਰਤਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਸੂਰਜ ਸੁਝੈ
ਸੂਰਜ ਕਵਲ ਪਰੀਤ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕਰ ਬੁਝੈ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਨਿੱਝਰ ਧਾਰ ਵਰ੍ਹੈ ਗੁਣ ਗੁਝੈ
ਕਿਰਖ ਬਿਰਖ ਹੁਇ ਸਫਲਫਲਚੰਨਣ ਵਾਸ ਨਿਵਾਸ ਨ ਖੁਝੈ
ਅਫਲ ਸਫਲ ਸਮ ਦਰਸ ਹੈ ਮੋਹੁ ਨ ਧੋਹੁ ਨ ਦੁਬਧਾ ਲੁਝੈ
ਗੁਰਮੁਖਸੁਖਫਲ ਪਿਰਮਰਸਜੀਵਨ ਮੁਕਤਭੁਗਤ ਕਰ ਦੁਝੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਸਹਿਜ ਸਮੁਝੈ ॥ ੧੯ ॥
ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰਜਾਣੀਐ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇ ਸੁਰਤ ਧੁਨ ਚੇਲਾ

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਚ ਖੰਡ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤ ਪਰਚੈ ਹੋਇ ਮੇੱਲਾ
ਗ੍ਯਾਨਧ੍ਯਾਨ ਸਿਮਰਣ ਜੁਗਤ ਕੂੰਜ ਕੂਰਮ ਹੰਸ ਵੰਸ ਨਵੇੱਲਾ
ਬਿਰਖਹੁੰ ਫਲ ਫਲਤੇ ਬਿਰਖ ਗੁਰੁਸਿਖ ਸਿਖ ਗੁਰੁ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਹੇਲਾ
ਵੀਹਾਂ ਅੰਦਰ ਵਰਤਮਾਨ ਹੋਇ ਇਕੀਹ ਅਗੋੱਚਰ ਖੇੱਲਾ
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਕਰ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਵਹੇੱਲਾ
ਸਿਫ਼ਤ ਸਲਾਹਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇੱਲਾ ॥ ੨੦ ॥ ੯ ॥

* * *

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਕਰ ਕੁਦਰਤ ਅੰਦਰ ਕੀਆ ਪਸਾਰਾ
ਪੰਜ ਤੱਤ ਪਰਵਾਣ ਕਰ ਚਹੁੰ ਖਾਣੀਂ ਵਿਚ ਸਭ ਵਰਤਾਰਾ

ਕੇਵਡ ਧਰਤੀ ਆਖੀਐ ਕੇਵਡ ਤੋਲ ਅਗਾਸ਼ ਅਕਾਰਾ
ਕੇਵਡ ਪਵਣ ਵਖਾਣੀਐ ਕੇਵਡ ਪਾਣੀ ਤੋਲ ਵਿਥਾਰਾ
ਕੇਵਡ ਅਗਨੀ ਭਾਰ ਹੈ ਤੁਲ ਨ ਤੋਲ ਅਤੋਲ ਭੰਡਾਰਾ
ਕੇਵਡ ਆਖਾਂ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋਨਵਿਚਜਲਥਲ ਮਹੀਅਲਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰਾ
ਇੱਕਸ ਇੱਕਸ ਜੋਨ ਵਿੱਚ ਜੀਅ ਜੰਤ ਅਗਣਤ ਅਪਾਰਾ
ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ਸਮ੍ਹਾਲਦਾ ਕਰ ਬ੍ਰਮੰਡ ਕਰੋੜ ਸ਼ੁਮਾਰਾ
ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚ ਰੱਖਿਓਨ ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਵਿਥਾਰਾ
ਸਿਰ ਸਿਰ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਦਾ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਉਪਾਵਣਹਾਰਾ
ਕੁਦਰਤ ਕਵਣੁ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੨ ॥
ਕੇਵਡ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਹੈ ਦਯਾ ਧਰਮ ਤੇ ਅਰਥ ਵੀਚਾਰਾ

ਕੇਵਡ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਹੈ ਕੇਵਡ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰਾ
ਕੇਵਡ ਦਿਸ਼ਟ ਵਖਾਣੀਐ ਕੇਵਡ ਰੂਪ ਰੰਗ ਪਰਕਾਰਾ
ਕੇਵਡ ਸੁਰਤ ਸਲਾਹੀਐ ਕੇਵਡ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚਾਰ ਪਸਾਰਾ
ਕੇਵਡ ਵਾਸ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਕੇਵਡ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਅਚਾਰਾ
ਕੇਵਡ ਰਸ ਕਸ ਆੱਖੀਅਨ ਕੇਵਡ ਸਾਦ ਨਾਦ ਓਅੰਕਾਰਾ
ਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥ ੩ ॥
ਕੇਵਡ ਦੁਖ ਸੁਖ ਆੱਖੀਐ ਕੇਵਡ ਹਰਖ ਸੋਗ ਵਿਸਥਾਰਾ
ਕੇਵਡ ਸੱਚੁ ਵਖਾਣੀਐ ਕੇਵਡ ਕੂੜ ਕਮਾਵਣਹਾਰਾ
ਕੇਵਡ ਰੁਤੀਂ ਮਾਹ ਕਰ ਦਿਹ ਰਾੱਤੀਂ ਵਿਸਮਾਦ ਵੀਚਾਰਾ
ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਕੇਵਡੀ ਕੇਵਡ ਨੀਂਦ ਭੁਖ ਆਹਾਰਾ
ਕੇਵਡ ਆੱਖਾਂ ਭਾਉ ਭਉ ਸ਼ਾਂਤਿ ਸਹਜ ਉਪਕਾਰ ਵਿਕਾਰਾ

ਤੋਲ ਅਤੋਲ ਨ ਤੋਲਣਹਾਰਾ ॥ ੪ ॥
ਕੇਵਡ ਤੋਲ ਸੰਜੋਗ ਦਾ ਕੇਵਡ ਤੋਲ ਵਿਜੋਗ ਵੀਚਾਰਾ
ਕੇਵਡ ਹੱਸਣ ਆਖੀਐ ਕੇਵਡ ਰਵਣ ਦਾ ਬਿਸਥਾਰਾ
ਕੇਵਡ ਹੈ ਨਿਰਵਿਰਤ ਪੱਖ ਕੇਵਡ ਹੈ ਪਰਵਿਰਤ ਪਸਾਰਾ
ਕੇਵਡ ਆਖਾਂ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕੇਵਡ ਆਖਾਂ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ
ਕੇਵਡ ਕੁਦਰਤ ਆਖੀਐ ਇਕਦੂੰ ਕੁਦਰਤ ਲੱਖ ਹਜ਼ਾਰਾ
ਦਾਨੇ ਕੀਮਤ ਨਾ ਪਵੈ ਕੇਵਡ ਦਾਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰਾ
ਅਕਥ ਕਥਾ ਅਬਗਤਿ ਨਿਰਧਾਰਾ ॥ ੫ ॥
ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੋਨ ਵਿੱਚ ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਦੁਲੰਭ ਉਪਾਯਾ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਚਾਰ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਦਾਯਾ
ਕਿਤੜੇ ਪੁਰਖ ਵਖਾਣੀਅਨ ਨਾਰ ਸ਼ੁਮਾਰ ਅਗਣਤ ਗਣਾਯਾ

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਯਾ ਚਲਤੁ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਰਚਾਯਾ
ਬੇਦ ਕਤੇਬਾਂ ਵਾਚਦੇ ਇੱਕ ਸਾਹਬ ਦੁਇ ਰਾਹ ਚਲਾਯਾ
ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਚ ਖੇਲਕਰ ਜੋਗਭੋਗ ਬਹੁ ਚਲਤ ਬਣਾਯਾ
ਸਾਧ ਅਸਾਧ ਸੰਗਤ ਫਲ ਪਾਯਾ ॥ ੬ ॥
ਚਾਰ ਵਰਨ ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸੁਣਾਯਾ
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਰੇਵਣੇ ਦੇਵ ਸਥਲ ਤੀਰਥ ਭਰਮਾਯਾ
ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਅਪੱਛਰਾਂ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣ ਛਾਯਾ
ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ਸਿੱਧ ਨਾਥ ਅਵਤਾਰ ਗਣਾਯਾ
ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਹੋਮ ਜੱਗ ਵਰਤ ਨੇਮ ਨਈਵੇਦ ਪੂਜਾਯਾ
ਸਿਖਾ ਸੂਤ੍ਰ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕ ਪਿਤਰ ਕਰਮਵੇਦਕਰਮ ਕਮਾਯਾ
ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੜ੍ਹਾਯਾ ॥ ੭ ॥

ਪੀਰ ਪੈਕੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਗਉਸ ਕੁਤਬ ਵਲੀਉੱਲਹ ਜਾਣੇ
ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਖ਼ ਆਖੀਅਨ ਲਖ ਲਖ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਵਖਾਣੇ
ਸੁੰਹਦੇ ਲਖ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਇ ਲਖ ਅਬਦਾਲ ਮਲੰਗ ਮੁਲਾਣੇ
ਸਿੰਦੀ ਰੁਕਨ ਕਲੰਦਰਾਂ ਲੱਖ ਉਲਮਾਉ ਮੁੱਲਾਂ ਮੌਲਾਣੇ
ਸ਼ਰੈ ਸ਼ਰੀਅਤ ਆਖੀਐ ਤਰਕ ਤਰੀਕਤ ਰਾਹ ਸਿਵਾਣੇ
ਮਾਰਫ਼ਤੀ ਮਾਰੂਫ਼ ਲਖ ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਹੁਕਮ ਸਮਾਣੇ
ਬਜਰ ਕਵਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਮੁਹਾਣੇ ॥ ੮ ॥

ਕਿਤੜੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਾਰਸੁਤ ਵਾਤੀਸਰ ਲਾਗਾਇ ਤਿਲੋਏ
ਕਿਤੜੇ ਗਉੜ ਕਨਉਜੀਏ ਤੀਰਥਵਾਸੀ ਕਰਦੇ ਢੋਏ
ਕਿਤੜੇ ਲੱਖ ਸਨਉਢੀਏ ਪਾਂਧੇ ਪੰਡਤ ਵੈਦ ਖਲੋਏ
ਛੇਤੜਿਆਂ ਲੱਖ ਜੋਤਸੀ ਵੇਦ ਵੇਦਵੇ ਲਖ ਪਲੋਏ

ਕਿਤੜੇ ਲੱਖ ਕਵੀਸ਼ਰਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਟ ਬ੍ਰਹਮਾਉ ਦਖੋਏ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਅਭਿਆਗਤਾਂ ਘਰ ਘਰ ਮੰਗਦੇ ਲੈ ਕਨਸੋਏ
ਕਿਤੜੇ ਸਉਣ ਸਵਾਣੀ ਹੋਏ ॥ ੯ ॥
ਕਿਤੜੇ ਖਤ੍ਰੀ ਬਾਹਰੀ ਕੇਤੜਿਆਂ ਹੀ ਬਾਵੰਜਾਹੀ
ਪਾਵਾਂਧੇ ਪਾਰਾਧਿਆਂ ਫਲੀਆਂ ਖੋਖਰਾਇਣ ਅਵਗਾਹੀ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਚਉਝੋਤਰੀ ਕੇਤੜਿਆਂ ਸੇਰੀਣ ਵਿਲਾਹੀ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਅਵਤਾਰ ਹੋਇ ਚੱਕ੍ਰਵਰਤ ਰਾਜੇ ਦਰਗਾਹੀ
ਸੂਰਜ ਵੰਸੀ ਆਖੀਅਨ ਸੋਮਵੰਸ ਸੂਰਵੀਰ ਸਿਪਾਹੀ
ਧਰਮਰਾਇ ਧਰਮਾਤਮਾਂ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰਨ ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ
ਦਾਮ ਖੜਗ ਮੰਤ੍ਰ ਭਗਤ ਸਲਾਹੀ ॥ ੧੦ ॥
ਕਿਤੜੇ ਵੈਸ਼ ਵਖਾਣੀਅਨ ਰਾਜਪੂਤ ਰਾਵਤ ਵੀਚਾਰੀ

ਤੂਅਰ ਗਉੜ ਵਪਾਰ ਲਖ ਮੱਲਣਹਾਸ ਚਉਹਾਣ ਚਿਤਾਰੀ
ਕਛਵਾਹੇ ਰਾਠਾਉੜ ਲੱਖ ਰਾਣੇ ਰਾਇ ਭੂਮੀਏਂ ਭਾਰੀ
ਬਾਘ ਬਘੇੱਲੇ ਕੇੱਤੜੇ ਬਲਵੰਡ ਲਖ ਬੂੰਦੇਲੇ ਕਾਰੀ
ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਹੀ ਭਰਟੀਏ ਦਰਬਾਰਾਂ ਅੰਦਰ ਦਰਬਾਰੀ
ਕਿਤੜੇ ਗੁਣੀ ਭਦਉੜੀਏ ਦੇਸ ਦੇਸ ਵੱਡੇ ਇਤਬਾਰੀ
ਹਉਂਮੈ ਮੂਏ ਨ ਹਉਮੈਂ ਮਾਰੀ ॥ ੧੧ ॥

ਕਿਤੜੇ ਸੂਦ ਸਦਾਇੰਦੇ ਕਿਤੜੇ ਕਾਇਥ ਲਿੱਖਣਹਾਰੇ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਹੀ ਬਾਣੀਏਂ ਕਿਤੜੇ ਭਾਬੜਿਆਂ ਸੁਨਿਆਰੇ
ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਲਖ ਜੱਟ ਹੋਇ ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਛੀਂਬੇ ਸੈਂਸਾਰੇ
ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਠਾਠੇਰਿਆਂ ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਲੋਹਾਰ ਵਿਚਾਰੇ
ਕਿਤੜੇ ਤੇੱਲੀ ਆਖੀਅਨ ਕਿਤੜੇ ਹਲਵਾਈ ਬਾਜ਼ਾਰੇ

ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਲਖ ਪੰਖੀਏ ਕਿਤੜੇ ਨਾਈ ਤੇ ਵਣਜਾਰੇ
ਚਹੁੰ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਗੋਤ ਅਪਾਰੇ ॥ ੧੨ ॥
ਕਿਤੜੇ ਗਿਰਹੀ ਆਖੀਅਨ ਕੇਤੜਿਆਂ ਲੱਖ ਫਿਰਨ ਉਦਾੱਸੀ
ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਜੋਗੀਸ਼ਰਾਂ ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਹੋਏ ਸੰਨਯਾੱਸੀ
ਸੰਨਯਾੱਸੀ ਦਸ ਨਾਮ ਧਰ ਜੋਗੀ ਬਾਰਹ ਪੰਥ ਨਿਵਾੱਸੀ
ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਲੱਖ ਪਰਮਹੰਸ ਕਿਤੜੇ ਬਾਨਪ੍ਰਸ੍ਤ ਬਨਵਾੱਸੀ
ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਹੀ ਡੰਡ ਧਾਰ ਕਿਤੜੇ ਜੈੱਨੀ ਜੀਅ ਦੈਆਸੀ
ਛਿਅ ਘਰ ਛਿਅ ਗੁਰ ਆੱਖੀਅਨ ਛਿਅ ਉਪਦੇਸ਼ ਭੇਸ ਅਭਯਾੱਸੀ
ਛਿਅ ਰੁਤ ਬਾਰਹ ਮਾਹ ਕਰ ਸੂਰਜ ਇੱਕੋ ਬਾਰਹ ਰਾੱਸੀ
ਗੁਰਾਂ ਗੁਰੂ ਸਤਗੁਰੁ ਅਬਿਨਾੱਸੀ ॥ ੧੩ ॥
ਕਿਤੜੇ ਸਾਧ ਵਖਾਣੀਅਨ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ ਪਰਉਪਕਾਰੀ

ਕੇਤੜਿਆਂ ਲੱਖ ਸੰਤ ਜਨ ਕੇਤੜਿਆਂ ਨਿਜ ਭਗਤ ਭੰਡਾਰੀ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਵੀਚਾਰੀ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਸਮਦਰਸੀਆਂ ਕੇਤੜਿਆਂ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰੰਕਾਰੀ
ਕਿਤੜੇ ਲੱਖ ਬਬੇਕੀਆਂ ਕਿਤੜੇ ਦੇਹ ਬਿਦੇਹ ਅਕਾਰੀ
ਭਾਇ ਭਗਤ ਭੈ ਵਰਤਣਾਂ ਸਹਜ ਸਮਾਧ ਬੈਰਾਗ ਸਵਾਰੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰੀ ॥ ੧੪ ॥
ਕਿਤੜੇ ਲਖ ਅਸਾਧ ਜੱਗ ਕਿਤੜੇ ਚੋਰ ਜਾਰ ਜੂਆਰੀ
ਵਟਵਾੜੇ ਠੱਗ ਕੇਤੜੇ ਕੇਤੜਿਆਂ ਨਿੰਦਕ ਅਵਚਾਰੀ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਆਕਿਰਤਘਣ ਕਿਤੜੇ ਬੇਮੁਖ ਤੇ ਅਣਚਾਰੀ
ਸ੍ਵਾਮ ਧੋਹੀ ਵਿਸਵਾਸ ਘਾਤ ਲੂਣ ਹਰਾਮੀ ਮੂਰਖ ਭਾਰੀ
ਬਿਖਲੀਪਤ ਵੇਸੁਵਾ ਰਵਤ ਮਦ ਮਤਵਾਲੇ ਵਡੇ ਵਿਕਾਰੀ

ਵਿਸ਼੍ਰ ਵਿਰੋਧੀ ਕੇਤੜੇ ਕੇਤੜਿਆਂ ਕੂੜੇ ਕੂੜਿਆਰੀ
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਬਿਨ ਅੰਤ ਖੁਆਰੀ॥ ੧੫ ॥
ਕਿਤੜੇ ਸੁੰਨੀ ਆਖੀਅਨਿ ਕਿਤੜੇ ਈਸਾਈ ਮੂਸਾਈ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਹੀ ਰਾਫ਼ਜ਼ੀ ਕਿਤੜੇ ਮੁਲਹਦ ਗਣਤ ਨ ਆਈ
ਲੱਖ ਫ਼ਿਰੰਗੀ ਇਰਮਨੀ ਰੂਮੀ ਜੰਗੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾਈ
ਕਿਤੜੇ ਸੱਯਦ ਆਖੀਅਨ ਕਿਤੜੇ ਤੁਰਕ ਮਾਨ ਦੁਨਿਆਈ
ਕਿਤੜੇ ਮੁਗ਼ਲ ਪਠਾਣ ਹਨ ਹਬਸ਼ੀ ਤੇ ਕਿਲਮਾਕ ਅਵਾਈ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਈਮਾਨ ਵਿਚ ਕਿਤੜੇ ਬੇਈਮਾਨ ਬਲਾਈ
ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਨ ਲੁਕੈ ਲੁਕਾਈ ॥ ੧੬ ॥
ਕਿਤੜੇ ਦਾਤੇ ਮੰਗਤੇ ਕਿਤੜੇ ਵੈਦ ਕੇਤੜੇ ਰੋਗੀ
ਕਿਤੜੇ ਸਹਜ ਸੰਜੋਗ ਵਿਚ ਕਿਤੜੇ ਵਿੱਛੜ ਹੋਇ ਵਿੰਜੋਗੀ

ਕੇਤੜਿਆਂ ਭੁੱਖੇ ਮਰਨ ਕੇਤੜਿਆਂ ਰਾਜੇ ਰਸ ਭੋਗੀ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਦੇ ਸੋਹਲੇ ਕੇਤੜਿਆਂ ਦੁਖ ਰੋਵਨ ਸੋਗੀ
ਦੁਨੀਆਂ ਆਵਣ ਜਾਵਣੀ ਕਿਤੜੀ ਹੋਈ ਕਿਤੜੀ ਹੋਗੀ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਹੀ ਸੱਰਿਆਰ ਕੇਤੜਿਆਂ ਦਗ਼ਬਾਜ਼ ਦਰੋਗ਼ੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਕੋ ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਜੋੱਗੀ ॥੧੭॥
ਕਿਤੜੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਆਖੀਅਨ ਕੇਤੜਿਆਂ ਹੀ ਦਿੱਸਣ ਕਾਣੇ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਰੁਗੇ ਫਿਰਨ ਕਿਤੜੇ ਰਤੀਆਨੇ ਉਕਤਾਣੇ
ਕਿਤੜੇ ਨਕਟੇ ਗੁਣਗੁਣੇ ਕਿਤੜੇ ਬੋਲੇ ਬੁੱਚੇ ਲਾਣੇ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਗਿਲ੍ਹੜ ਗਲੀਂ ਅੰਘ ਰਸਾਉਲੀ ਵੇਣ ਵਿਹਾਣੇ
ਟੁੰਡੇ ਬਾਂਡੇ ਕੇਤੜੇ ਗੰਜੇ ਲੁੰਜੇ ਕੋਹੜੀ ਜਾਣੇ
ਕਿਤੜੇ ਲੂਲ੍ਹੇ ਪਿੰਗੁਲੇ ਕਿਤੜੇ ਕੁਬੇ ਹੋਇ ਕੁੜਾਣੇ

ਕਿਤੜੇ ਖੁਸਰੇ ਹੀਜੜੇ ਕੇਤੜਿਆਂ ਗੁੰਗੇ ਤੁਤਲਾਣੇ
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਿਣ ਆਵਣ ਜਾਣੇ ॥ ੧੮ ॥
ਕੇਤੜਿਆਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਗ ਕਿਤੜੇ ਮਸਲਤ ਕਰਨ ਵਜ਼ੀਰਾਂ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਉਮਰਾਉ ਲਖ ਮਨਸਬਦਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਵਡੀਰਾਂ
ਹਿਕਮਤ ਵਿੱਚ ਹਕੀਮ ਲੱਖ ਕਿਤੜੇ ਤਰਕਸ਼ਬੰਦ ਅਮੀਰਾਂ
ਕਿਤੜੇ ਚਾਕਰ ਚਾਕਰੀ ਭੋਈ ਮੇਠ ਮਹਾਵਤ ਮੀਰਾਂ
ਲੱਖ ਫ਼ਰਾਸ਼ ਲੱਖ ਸਾਰਵਾਨ ਮੀਰਾਂਖ਼ੋਰ ਸਈਸ ਵਹੀਰਾਂ
ਕਿਤੜੇ ਲੱਖ ਜਲੇਬਦਾਰ ਗਾੱਡੀਵਾਣ ਚਲਾਇ ਗਡੀਰਾਂ
ਛੜੀਦਾਰ ਦਰਵਾਨ ਖ਼ਲੀਰਾਂ ॥ ੧੯ ॥
ਕਿਤੜੇ ਲੱਖ ਨਗਾਰਚੀ ਕੇਤੜਿਆਂ ਢੋੱਲੀ ਸਹਨਾਈ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਹੀ ਤਾਇਫ਼ੇ ਢਾਢੀ ਬੱਚੇ ਕਲਾਵਤ ਗਾਈ

ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਬਹੁਰੂਪੀਏ ਬਾਜ਼ੀਗਰ ਲੱਖ ਭੰਡ ਅਤਾਈ
ਕਿਤੜੇ ਲੱਖ ਮਸਾਲਚੀ ਸ਼ਮਾਂ ਚਰਾਗ਼ ਕਰਨ ਰੁਸ਼ਨਾਈ
ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਹੀ ਕੋਰਚੀ ਆਲਮਤੋਗ ਸਿਲਹ ਸੁਖਦਾਈ
ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਹੀ ਆਬਦਾਰ ਕਿਤੜੇ ਬਾਵਰਚੀ ਨਾਨਵਾਈ
ਤੰਬੋੱਲੀ ਤੋਸਕਚੀ ਸੁਹਾਈ ॥ ੨੦ ॥

ਕੇਤੜਿਆਂ ਖ਼ੁਸ਼ਬੋਇਦਾਰ ਕੇਤੜਿਆਂ ਰੰਗਰੇਜ਼ ਤੰਬੋਲੀ
ਕਿਤੜੇ ਮੇਵੇਦਾਰ ਹਨ ਹੁਡਕ ਹੁਡਕੀਏ ਲੋਲਣ ਲੋਲੀ
ਖ਼ਿਜ਼ਮਤਗਾਰ ਖ਼ਵਾਸ ਲੱਖ ਗੋਲੰਦਾਜ਼ ਤੋਪਚੀ ਤੋਲੀ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਤਹਵੀਲਦਾਰ ਮੁਸ਼ਰਫ਼ਦਾਰ ਦਾਰੋਗ਼ੇ ਓਲੀ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਕਿਰਸਾਣ ਹੋਇਕਰਕਿਰਸਾਣੀ ਅਤੁਲ ਅਤੋਲੀ
ਮਸਤੌਫ਼ੀ ਬੂਤਾਤੁ ਲਖ ਮੀਰਸ਼ਾਮੇ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਕੋਲ ਕੋਲੀ

ਕੇਤੜਿਆਂ ਦੀਵਾਨ ਹੋਇ ਕਰਨ ਕਰੋੜੀ ਮੁਲਕ ਢੰਢੋਲੀ
ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਮੋਲ ਅਮੋਲੀ ॥ ੨੧ ॥
ਕੇਤੜਿਆਂ ਹੀ ਜਾਉਹਰੀ ਲੱਖ ਸਰਾਫ਼ ਬਜ਼ਾਜ਼ ਵਪਾਰੀ
ਸਉਦਾਗਰ ਸਉਦਾਗਰੀ ਗਾਂਧੀ ਕਾਸੇਰੇ ਪਾਸਾਰੀ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਪਰਚੂਨੀਏਂ ਕੇਤੜਿਆਂ ਦੱਲਾਲ ਬਜ਼ਾਰੀ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਸਿਕਲੀਗਰਾਂ ਕਿਤੜੇ ਲੱਖ ਕਮੱਗਰ ਕਾਰੀ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਕੁਮਿਹਾਰ ਲੱਖ ਕਾਗਦ ਕੁਟ ਘਣੇ ਲੂਣਾਰੀ
ਕਿਤੜੇ ਦਰਜ਼ੀ ਧੋੱਬੀਆਂ ਕਿਤੜੇ ਜ਼ਰ ਲੋਹੇ ਸਿਰਹਾਰੀ
ਕਿਤੜੇ ਭੜਭੂੰਜੇ ਭਠਿਆਰੀ ॥ ੨੨ ॥
ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਕਾਰੂੰਜੜੇ ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਦਬਗਰ ਕਾਸਾਈ
ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਮੁਨਿਆਰ ਲੱਖ ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਚਮਿਆਰ ਅਰਾਈ

ਭੰਗਹੇਰੇ ਹੋਇ ਕੇੱਤੜੇ ਬਗਨੀ ਗਰਾਂ ਕਲਾਲ ਹਵਾਈ
ਕਿਤੜੇ ਭੰਗੀ ਪੋਸਤੀ ਅਮਲੀ ਸੋਫ਼ੀ ਘਣੀ ਲੁਕਾਈ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਘੁਮਿਆਰ ਲੱਖ ਗੁੱਜਰ ਲੱਖ ਅਹੀਰ ਗਣਾਈ
ਕਿਤੜੇ ਹੀ ਲੱਖ ਚੂਹੜੇ ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਸਨਾਤ ਅਲਾਈ
ਨਾਂਵ ਥਾਂਵ ਲਖ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥ ੨੩ ॥

ਉਤਮ ਮੱਧਮ ਨੀਚ ਲਖ ਗੁਰਮੁਖ ਨੀਚਹੁੰ ਨੀਚ ਸਦਾਏ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਸਿਖ ਆਪ ਗਵਾਏ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਭਉ ਭਾਉ ਕਰ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਕਾਰ ਕਮਾਏ
ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣ ਨਿਵ ਚਲਣ ਹੱਥਹੁੰ ਦੇਕੈ ਭਲਾ ਮਨਾਏ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵ ਲੀਣ ਹੋ ਦਰਗਹ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣਾ ਪਾਏ
ਚੱਲਣ ਜਾਣ ਅਜਾਣ ਹੋਇ ਆੱਸਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ ਵਲਾਏ

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅਲਖ ਲਖਾਏ ॥ ੨੪ ॥ ੮ ॥

* * *

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਮੂਰਤਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਅਬਗਤਿ ਅਬਿਨਾੱਸੀ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਸਤਸੰਗਿ ਨਿਵਾਸੀ
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਚ ਖੰਡ ਹੈ ਭਾਉ ਭਗਤ ਅਭਯਾੱਸੀ
ਚਹੁੰ ਵਰਨਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਗੁਰਮਤਿ ਪਰਗਾੱਸੀ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਗੁਰਮੁਖ ਰਹਿਰਾੱਸੀ
ਮਾਯਾ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਗਤਿ ਹੋਇ ਆਸ ਨਿਰਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਬਾਰੀਕ ਹੈ ਸਿਲ ਚੱਟਨ ਫਿੱਕੀ
ਤ੍ਰਿੱਖੀ ਖੰਡੇ ਧਾਰ ਹੈ ਉਹ ਵਾੱਲਹੁੰ ਨਿੱਕੀ
ਭੂਤ ਭਵਿੱਖ ਨ ਵਰਤਮਾਨ ਸਰ ਮਿੱਕ ਨ ਮਿੱਕੀ
ਦੁਤੀਆ ਨਾਸਤ ਇਤ ਘਰ ਹੋਇ ਇੱਕਾ ਇੱਕੀ
ਦੂਆ ਤੀਆ ਵੀਸਰੈ ਸਣ ਕੱਕਾ ਕਿੱਕੀ
ਸੱਭੈ ਸਿੱਕਾ ਪਰਹਰੈ ਸੁਖ ਇੱਕਤੁ ਸਿੱਕੀ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਆੱਖੀਐ ਗੁਰਮਤ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਹੁਕਮ ਰਜ਼ਾਈ ਚੱਲਣਾ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰੀ
ਭਾਣਾ ਭਾਵੈ ਖਸਮ ਕਾ ਨਿਹਚਹੁ ਨਿਰੰਕਾਰੀ
ਇਸ਼ਕ ਮੁਸ਼ਕ ਮਹਕਾਰ ਹੈ ਹੋਇ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ
ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਸਾਬਤੇ ਮਸਤੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ

ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਗਵਾਇਆ ਜਿਣ ਹਉਮੈਂ ਮਾਰੀ ॥ ੩ ॥
ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਭੈ ਚੱਲਣਾ ਹੋਇ ਪਾਹੁਣ ਚਾਰੀ
ਚੱਲਣ ਜਾਣ ਅਜਾਣ ਹੋਇ ਗਹੁ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰੀ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਨਿੱਤ ਪਰਾਹੁਣੇ ਏਹ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਟਹਲ ਕਮਾਵਣੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਿਆਰੀ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵਲੀਣ ਹੋਇ ਪਰਵਾਰ ਸਧਾਰੀ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਜਾਇ ਸਹਜ ਘਰ ਨਿਰਮਲਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ੪ ॥
ਪਰਮਜੋਤਿ ਪਰਗਾਸ ਕਰ ਉਨਮਨ ਲਿਵ ਲਾਈ
ਪਰਮ ਤੱਤ ਪਰਵਾਣ ਕਰ ਅਨਹਦ ਧੁਨ ਵਾਈ
ਪਰਮਾਰਥ ਪਰਬੋਧ ਕਰ ਪਰਮਾਤਮ ਹਾਈ
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਵੇਸ ਕਰ ਅਨਭਉ ਪਦ ਪਾਈ

ਸਾਧਸੰਗਤਕਰਸਾਧਨਾਂ ਇਕਮਨ ਇਕ ਧਿਆਈ
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਚੜ੍ਹਾਉ ਚੜ੍ਹਇਉਂ ਨਿਜਘਰਜਾਈ ॥ ੫ ॥
ਦਰਪਣ ਵਾਂਗ ਧਿਆਨ ਧਰ ਆਪ ਆਪ ਨਿਹੱਾਲੈ
ਘਟ ਘਟ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਚੰਦ ਜਲ ਵਿਚ ਭੱਾਲੈ
ਗੋਰਸ ਗਾਂਈਂ ਵੇਖਦਾ ਘਿਉ ਦੁੱਧ ਵਿਚਾਲੈ
ਫੁੱਲਾਂ ਅੰਦਰ ਵਾਸ ਲੈ ਫਲ ਸਾਉ ਸਮ੍ਹਾਲੈ
ਕਾਸਟ ਅਗਨ ਚਲਿੱਤ ਵੇਖ ਜਲ ਧਰਤ ਹਿਆਲੈ
ਘਟ ਘਟ ਪੂਰਣ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖਾਲੈ ॥ ੬ ॥
ਦਿੱਬ ਦਿਸ਼੍ਰ ਗੁਰ ਧਿਆਨ ਧਰਸਿਖ ਵਿਰਲਾਕੋਈ
ਰਤਨ ਪਾਰਖੂ ਹੋਇਕੈ ਰਤਨਾਂ ਅਵਲੋਈ
ਮਨ ਮਾਣਕ ਨਿਰਮੋਲਕਾ ਸਤਸੰਗ ਪਰੋਈ

ਰਤਨਮਾਲ ਗੁਰਸਿੱਖਜਗ ਗੁਰਮਤ ਗੁਣਘੋਈ
ਜੀਵੰਦਿਆਂ ਮਰ ਅਮਰ ਹੋਇ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸਮੋਈ
ਓਤ ਪੋਤ ਜੋਤਿ ਜੋਤ ਮਿਲ ਜਾਣੈ ਜਾਣੋਈ ॥ ੭ ॥
ਰਾਗ ਨਾਦ ਵਿਸਮਾਦਹੋਇਗੁਣ ਗਹਰਗੰਭੀਰਾ
ਸਬਦਸੁਰਤਲਿਵਲੀਣਹੋਇ ਅਨਹਦਧੁਨ ਧੀਰਾ
ਜੰਤ੍ਰੀ ਜੰਤ੍ਰੂ ਵਜਾਇੰਦਾ ਮਨ ਉਨਮਨ ਘੀਰਾ
ਵੱਜ ਵਜਾਇ ਸਮਾਇ ਲੈ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵਜ਼ੀਰਾ
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣੀਐ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਪੀਰਾ
ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਬੇਧ ਹੀਰੇ ਹੀਰਾ ॥ ੮ ॥
ਪਾਰਸ ਹੋਯਾ ਪਾਰਸਹੁੰ ਗੁਰਮੁਖ ਵਡਿਆਈ
ਹੀਰੈ ਹੀਰਾ ਬੇਧਿਆ ਜੋਤ ਜੋਤ ਮਿਲਾਈ

ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵਲੀਣ ਹੋਇ ਜੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰੀ ਵਜਾਈ
ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਪਰਚਾ ਪਰਚਾਈ
ਪੁਰਖਹੁੰ ਪੁਰਖ ਉਪਾਇਆ ਪੁਰਖੋਤਮ ਹਾਈ
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਉਲੰਘਕੈ ਹੋਇ ਸਹਜ ਸਮਾਈ ॥ ੯ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖਦੇ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਖੈ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵਲੀਣ ਹੋਇ ਅੰਤਰ ਗਤ ਲੇੱਖੈ
ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਹੋਇ ਚੰਦਨ ਭੇੱਖੈ
ਚਰਣੋਦਕ ਮਕਰੰਦ ਰਸ ਵਿਸਮਾਦ ਵਿਸੇਖੈ
ਗੁਰਮਤ ਨਿਹਚਲ ਚਿੱਤ ਕਰ ਵਿਚ ਰੂਪ ਨ ਰੈਖੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਚਖੰਡ ਜਾਇ ਹੋਇ ਅਲਖ ਅਲੇਖੈ ॥੧੦॥
ਅਖੀਂ ਅੰਦਰ ਵੇਖਦਾ ਦਰਸਨ ਵਿਚ ਦਿੱਸੈ

ਸ਼ਬਦੈ ਵਿੱਚ ਵਖਾਣੀਐ ਸੁਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰਿਸੈ
ਚਰਣ ਕਮਲ ਵਿਚ ਵਾਮਨਾਂ ਮਨ ਭਵਰ ਸਲਿੱਸੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸੰਜੋਗ ਮਿਲ ਵਿੰਜੋਗ ਨ ਕਿੱਸੈ
ਗੁਰਮਤਿ ਅੰਦਰ ਚਿੱਤ ਹੈ ਚਿਤ ਗੁਰਮਤ ਜਿੱਸੈ
ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈ ਤਿੱਸੈ ॥ ੧੧॥
ਅੱਖੀਂ ਅੰਦਰ ਦਿਸ਼ਟ ਹੋਇ ਨੱਕ ਸਾਹ ਸੰਜੋਈ
ਕੰਨਾਂ ਅੰਦਰ ਸੁਰਤ ਹੋਇ ਜੀਭ ਸਾਦ ਸਮੋਈ
ਹੱਥੀਂ ਕਿਰਤ ਕਮਾਵਣੀ ਪੈਰ ਪੰਥ ਸਥੋਈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਇਆ ਮਤ ਸ਼ਬਦ ਵਿਲੋਈ
ਪਰਕਿਰਤੀ ਹੂੰ ਬਾਹਰਾ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੋਈ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਚੰਨਣ ਬਿਰਖ ਮਿਲ ਚੰਨਣ ਹੋਈ ॥ ੧੨ ॥

ਅਬਗਤ ਗਤ ਅਬਗੱਤ ਦੀ ਕਜੋਂ ਅਲਖ ਲਖਾਇ
ਅਕਥ ਕਥਾ ਹੈ ਅਕੱਥ ਦੀ ਕਿਉਂ ਆਖ ਸੁਣਾਇ
ਅਚਰਜ ਨੌਂ ਅਚਰਜ ਮਿਲੈ ਹੈਰਾਣ ਕਰਾਇ
ਵਿਸਮੱਾਦੇ ਵਿਸਮਾਦ ਹੌਇ ਵਿਸਮਾਦ ਸਮਾਇ
ਵੇਦ ਨ ਜਾਣੈ ਭੇਦ ਕਿਹੁ ਸ਼ੇਖ ਨਾਗ ਨ ਪਾਇ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਲਾਹਣਾ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਅਲਾਇ ॥ ੧੩ ॥
ਲੀਹਾਂ ਅੰਦਰ ਚੱਲੀਐ ਜਿਉਂ ਗੱਡੀ ਰਾਹੁ
ਹੁਕਮ ਰਜਾਈ ਚੱਲਣਾ ਸਾਧ ਸੰਗ ਨਿਬਾਹੁ
ਜਿਉਂ ਧਨ ਸੋਘਾ ਰੱਖਦਾ ਘਰ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਹੁ
ਜਿਉਂ ਮਿਰਯਾਦ ਨ ਛੱਡਈ ਸਾਇਰ ਅਸਗਾਹੁ
ਲੱਤਾਂ ਹੇਠ ਲਤਾੜੀਐ ਅਜਰਾਵਰ ਘਾਹੁ

ਧਰਮਸਾਲ ਹੈ ਮਾਨਸਰ ਹੰਸ ਗੁਰ ਸਿਖ ਵਾਹੁ
ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਕੀਰਤਨ ਖਾਹੁ ॥ ੧੪ ॥
ਚੰਨਣ ਜਿਉਂ ਵਣਖੰਡ ਵਿਚ ਓਹ ਆਪ ਲੁਕਾਇ
ਪਾਰਸ ਅੰਦਰ ਪਰਬਤਾਂ ਹੋਇ ਗੁਪਤ ਵਲਾਇ
ਸੱਤ ਸਮੁਦੀਂ ਮਾਨਸਰ ਨਹਿੰ ਅਲਖ ਲਖਾਇ
ਜਿਉਂ ਪਰਛਿੰਨਾ ਪਾਰ ਜਾਤ ਨਹਿੰ ਪਰਗਟੀ ਆਇ
ਜਿਉਂ ਜਗ ਅੰਦਰ ਕਾਮਧੇਨੁ ਨਹਿੰ ਆਪ ਜਣਾਇ
ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈ ਕਿਉਂ ਆਪ ਗਣਾਇ ॥ ੧੫ ।
ਦੁਇ ਦੁਇ ਅਖੀਂ ਆਖੀਅਨ ਇਕ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਸੈ
ਦੁਇ ਦੁਇ ਕੰਨ ਵਖਾਣੀਅਨ ਇਕ ਸੁਰਤ ਸਲਿੱਸੇ
ਦੁਇਦੁਇ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨ ਤ੍ਰਿਸੈ

ਇੱਕ ਜੋਤਿ ਦੁਇ ਮੂਰਤੀਂ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਸਰਿਸੈ
ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਸਮਝਾਏ ਕਿੱਸੈ ॥ ੧੬ ॥
ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਿਖ ਪੈਰੀਂ ਪਾਏ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਕਰ ਧਰਮਸਾਲ ਸਿਖ ਸੇਵਾ ਲਾਏ
ਭਾਇ ਭਗਤ ਭੈ ਸੇਂਵਦੇ ਗੁਰੁਪੁਰਬ ਕਰਾਏ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵ ਕੀਰਤਨ ਸਚ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਸੱਚ ਦਾ ਸਚ ਪਾਰ ਲੰਘਾਏ
ਸੱਚ ਮਿਲੈ ਸਚਿਆਰ ਨੌਂ ਮਿਲ ਆਪ ਗਵਾਏ ॥ ੧੭ ॥
ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਨੀਵੇਂ ਚਰਣ ਸਿਰ ਪੈਰੀਂ ਪਾਂਦੇ
ਮੂੰਹ ਅਖੀਂ ਨਕ ਕੰਨ ਹਥ ਦੇ ਭਾਰ ਉਚਾਂਦੇ
ਸਭ ਚਿਹਨ ਛਡ ਪੂੱਜੀਅਨ ਕਉਣ ਕਰਮ ਕਮਾਂਦੇ

ਗੁਰੁ ਸਰਣੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤੀ ਨਿਤ ਰਲ ਰਲ ਜਾਂਦੇ
ਵਤਨ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਨੋਂ ਕਰ ਪਾਰ ਵਸਾਂਦੇ
ਮੇਰੀ ਖਲਹੁ ਮੌਜੜੇ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਹੰਢਾਂਦੇ
ਮਸਤਕ ਲੱਗੇ ਸਾਧ ਰੇਣੁ ਵਡ ਭਾਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ॥ ੧੮ ॥
ਜਿਉਂ ਧਰਤੀ ਧੀਰਜ ਧਰਮ ਮਸਕੀਨੀ ਮੂੜੀ
ਸਭ ਦੂੰ ਨੀਵੀਂ ਹੋਇ ਰਹੀ ਤਿਸ ਮਣੀ ਨ ਕੂੜੀ
ਕੋਈ ਹਰਿਮੰਦਰ ਕਰੈ ਕੋ ਕਰੈ ਅਰੂੜੀ
ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ ਫਲ ਅੰਬ ਲਿਸੂੜੀ
ਜੀਵੰਦਿਆਂ ਮਰ ਜੀਵਣਾ ਜੁੜ ਗੁਰਮੁਖ ਜੂੜੀ
ਲੱਤਾਂ ਹੇਠ ਲਤਾੜੀਐ ਗਤ ਸਾਧਾਂ ਧੂੜੀ ॥ ੧੯ ॥
ਜਿਉਂ ਪਾਣੀ ਨਿਵ ਚੱਲਦਾ ਨੀਵਾਣ ਚਲਾਯਾ

ਸਭਨਾਂ ਰੰਗਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲੈ ਰਲ ਜਾਇ ਰਲਾਯਾ
ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਮਾਂਵਦਾ ਉਨ ਆਪ ਗਵਾਯਾ
ਕਾਠ ਨ ਡੋਬੈ ਪਾਲਕੈ ਸੰਗ ਲੋਹ ਤਰਾਯਾ
ਵੁਠੇ ਮੀਂਹ ਸੁਕਾਲ ਹੋਇ ਰਸ ਕਸ ਉਪਜਾਯਾ
ਜੀਵੰਦਿਆਂ ਮਰ ਸਾਧ ਹੋਇ ਸੁਫਲਿਓ ਜਗ ਆਯਾ ॥ ੨੦॥
ਸਿਰ ਤਲਵਾਇਆ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇ ਅਚਲ ਨ ਚਲਿਆ
ਪਾਣੀ ਪਾਲਾ ਧੁਪ ਸਹ ਓਹ ਤਪਹੁ ਨ ਟਲਿਆ
ਸਫਲਜੋ ਬਿਰਖ ਸੁਹਾਵੜਾ ਫਲ ਸੁਫਲਜੋ ਫਲਿਆ
ਫਲ ਦੇਇ ਵੱਟ ਗਵਾਇਕੈ ਕਰਵੱਤ ਨ ਹਲਿਆ
ਬੁਰੇ ਕਰਨ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਭਲਿਆਈ ਭਲਿਆ
ਅਵਗੁਣ ਕੀਤੇ ਗੁਣ ਕਰਨ ਜਗ ਸਾਧ ਵਿਰਲਿਆ

ਅਉਸਰ ਆਪ ਛਲਾਇੰਦੇ ਤਿਨ ਅਉਸਰ ਛਲਿਆ॥੨੧॥
ਮੁਰਦਾ ਹੋਇ ਮੁਰੀਦ ਸੁ ਗੁਰ ਗੋਰ ਸਮਾਵੈ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵਲੀਣ ਹੋਇ ਓਹ ਆਪ ਗਵਾਵੈ
ਤਨੁ ਧਰਤੀ ਕਰ ਧਰਮਸਾਲ ਮਨ ਦੱਭ ਵਿਛਾਵੈ
ਲੱਤਾਂ ਹੇਠ ਲਤਾੜੀਐ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਵੈ
ਭਾਇ ਭਗਤ ਨੀਵਾਣ ਹੋਇ ਗੁਰਮਤਿ ਠਹਰਾਵੈ
ਵਰਸੈ ਨਿੱਝਰ ਧਾਰ ਹੋਇ ਸੰਗਤਿ ਚਲ ਆਵੈ॥ ੨੨ ॥ ੯॥

* * *

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਧ੍ਰ ਹਸਦਾ ਘਰ ਆਇਆ ਕਰਪਿਆਰਪਿਉ ਕੁੱਛੜ ਲੀਤਾ
ਬਾੱਹਹੂੰ ਪਕੜ ਉਠਾਲਿਆ ਮਨ ਵਿਚ ਰੋਸ ਮਤ੍ਰੇਈ ਕੀਤਾ
ਡਡਹੁ ਲਿਕਾ ਮਾਂ ਪੁਛੈ ਤੂੰ ਸਾਵਾਣੀ ਹੈਂ ਕਿ ਸਰੀਤਾ
ਸਾਵਾਣੀ ਹਾਂ ਜਨਮ ਦੀ ਨਾਮ ਨ ਭਗਤੀ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹੀਤਾ
ਕਿਸ ਉੱਦਮ ਤੇ ਰਾਜ ਮਿਲੈ ਸ਼ੱਤ੍ਰੂ ਤੇ ਸਭ ਹੋਵਣ ਮੀਤਾ
ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਆਰਾਧੀਐ ਜਿਦੂੰ ਹੋਈਐ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤਾ
ਬਾਹਰ ਚਲਿਆ ਕਰਨ ਤਪ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਇ ਅਤੀਤਾ
ਨਾਰਦ ਮੁਨ ਉਪਦੇਸਿਆ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਅਮਿਉ ਰਸ ਪੀਤਾ
ਪਿਛਹੁ ਰਾਜੇ ਸੱਦਿਆ ਅਬਚਲ ਰਾਜ ਕਰਹੁ ਨਿਤਨੀਤਾ

ਹਾਰ ਚਲੈ ਗੁਰਮੁਖ ਜਗ ਜੀਤਾ ॥ ੧ ॥
ਘਰ ਹਰਣਾਖਸ ਦੈਤ ਦੇ ਕੱਲਰ ਕਵਲ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਲਾਦ
ਪੜ੍ਹਨ ਪਠਾਯਾ ਚਾਟ ਸ਼ਾਲ ਪਾਂਧੇ ਚਿਤ ਹੋਆ ਅਹਿਲਾਦ
ਸਿਮਰੈ ਮਨ ਵਿਚ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗਾਵੈ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਹਦਨਾਦ
ਭਗਤ ਕਰਨ ਸਭ ਚਾਟੜੇ ਪਾਂਧੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਵਿਸਮਾਦ
ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਰੂਆਇਆ ਦੋਖੀ ਦੈਤ ਵਧਾਯਾ ਵਾਦ
ਜਲ ਅਗਨੀ ਵਿਚ ਘੱਤਿਆ ਜਲੈ ਨ ਡੂਬੈ ਗੁਰਪਰਸਾਦ
ਕੱਢ ਖੜਗ ਸਦ ਪੁੱਛਿਆ ਕਉਣ ਸੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਉਸਤਾਦ
ਥੰਮ੍ਹ ਪਾੜ ਪਰਗੱਟਿਆ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਅਨਾਦ
ਬੇਮੁਖ ਪਕੜ ਪਛਾੜਿਅਨੁ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਆਦ ਜੁਗਾਦ
ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾਦ ॥ ੨ ॥

ਬਲਿ ਰਾਜ਼ਾ ਘਰਿ ਆੱਪਣੈ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਜੱਗ ਕਰਾਵੈ
ਬਾਵਨ ਰੂੱਪੀ ਆਇਆ ਚਾਰ ਬੇਦ ਮੁਖ ਪਾਠ ਸੁਣਾਵੈ
ਰਾਜੇ ਅੰਦਰ ਸੱਦਿਆ ਮੰਗ ਸੁਆੱਮੀ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ
ਅਛਲ ਛਲਣ ਤੁਧੁ ਆਇਆ ਸ਼ੁੱਕਰ ਪਰੋਹਤ ਕਹਿ ਸਮਝਾਵੈ
ਕਰੌਂ ਅਢਾਈ ਧਰਤ ਮੰਗ ਪਿੱਛਹੁੰ ਦੇ ਤ੍ਰਿਹੁ ਲੋਅ ਨ ਮਾਵੈ
ਦੁਇ ਕਰਵਾ ਕਰ ਤਿੰਨ ਲੋਅ ਬਲ ਰਾਜਾ ਲੈ ਮਗਰੁ ਮਿਣਾਵੈ
ਬਲ ਛਲ ਆਪ ਛਲਾਇਅਨੁ ਹੋਇ ਦਯਾਲ ਮਿਲੈ ਗਲ ਲਾਵੈ
ਦਿੱਤਾ ਰਾਜ ਪਤਾਲ ਦਾ ਹੋਇ ਅਧੀਨ ਭਗਤ ਜਸ ਗਾਵੈ
ਹੋਇ ਦਰਵਾਨ ਮਹਾਂ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਅੰਬਰੀਕ ਮੋਹਿ ਵਰਤ ਹੈ ਰਾਤ ਪਈ ਦੁਰਬਾਸ਼ਾ ਆਯਾ
ਭੀੜਾ ਓਸ ਉਪਾਰਣਾ ਓਹ ਉਠ ਨ੍ਹਾਵਣ ਨਦੀ ਸਿਧਾਯਾ

ਚਰਣੋਦਕ ਲੈ ਪੋਖਿਆ ਓਹ ਸਰਾਪ ਦੇਣ ਨੋਂ ਧਾਯਾ
ਚੱਕ੍ਰ ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਕਾਲਰੂਪ ਹੋਇ ਭੀਹਾਵਲ ਗਰਬ ਗਵਾਯਾ
ਬਾਮ੍ਹਣ ਭੰਨਾਂ ਜੀਉ ਲੈ ਰਖ ਨ ਹੰਘਨ ਦੇਵ ਸਬਾਯਾ
ਇੰਦ੍ਰਲੋਕ ਸ਼ਿਵਲੋਕ ਤਜ ਬ੍ਰਹਮਲੋਕ ਬੈਕੁੰਠ ਤਜਾਯਾ
ਦੇਵਤਿਆਂ ਭਗਵਾਨ ਸਣ ਸਿੱਖ ਦੇਇ ਸਭਨਾਂ ਸਮਝਾਯਾ
ਆਇ ਪਇਆ ਸਰਣਾਗਤੀ ਮਾਰੀਦਾ ਅੰਬਰੀਕ ਛੁਡਾਯਾ
ਭਗਤ ਵਛਲ ਜਗ ਬਿਰਦ ਸਦਾਯਾ ॥ ੪ ॥
ਭਗਤ ਵਡਾ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਯਾ ਵਿਚ ਉਦਾਸੀ
ਦੇਵ ਲੋਕ ਨੋਂ ਚੱਲਿਆ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਸਭਾ ਸੁਖ ਵਾਸੀ
ਜਮਪੁਰਗਯਾਪੁਕਾਰ ਸੁਣ ਵਿਲਲਾਵਨਜੀ ਨਰਕਨਿਵਾਸੀ
ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੋਂ ਆਖਿਓਨੁ ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਕਰ ਬੰਦਖ਼ਲਾਸੀ

ਕਰੇ ਬੇਨਤੀ ਧਰਮਰਾਇ ਹਉਂ ਸੇਵਕ ਠਾਕੁਰ ਅਬਨਾਸੀ
ਗਹਣੇ ਧਰਿਅਨ ਇਕ ਨਾਉਂ ਪਾਪਾਂ ਨਾਲ ਕਰੈ ਨਿਰਜਾੱਸੀ
ਪਾਸੰਗ ਪਾਪ ਨ ਪੁਜਨੀਂ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਉਂ ਅਤੁਲ ਨ ਤੁਲਾੱਸੀ
ਨਰਕਹੁੰ ਛੁਟੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੱਟੀ ਗਲਹੁੰ ਸਿਲਕ ਜਮ ਫਾੱਸੀ
ਮੁਕਤ ਜੁਗਤਿ ਨਾਵੈਂ ਦੀ ਦਾੱਸੀ ॥ ੫ ॥
ਸੁਖ ਰਾਜੇ ਹਰੀਚੰਦ ਘਰ ਨਾਰ ਸੁ ਤਾਰਾ ਲੋਚਨ ਰਾਣੀ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਗਾਂਵਦੇ ਰਾੱਤੀਂ ਜਾਇ ਸੁਣੈ ਗੁਰ ਬਾਣੀ
ਪਿੱਛੋਂ ਰਾਜਾ ਜਾਗਿਆ ਅਧੀ ਰਾਤ ਨਿਖੰਡ ਵਿਹਾਣੀ
ਰਾਣੀ ਦਿਸ ਨ ਆਵਈ ਮਨ ਵਿਚ ਵਰਤਗਈ ਹੈਰਾਣੀ
ਹੋਰਤੁ ਰਾਤੀ ਉਠਕੈ ਚੱਲਿਆ ਪਿਛੈ ਤਰਲ ਜੁਆਣੀ
ਰਾਣੀ ਪਹੁਤੀ ਸੰਗਤੀਂ ਰਾਜੇ ਖੜੀ ਖੜਾਉਂ ਨੀਸਾਣੀ

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਆਰਾਧਿਆ ਜੋੜੀ ਜੁੜੀ ਖੜਾਉਂ ਪੁਰਾਣੀ
ਰਾਜੇ ਡਿਠਾ ਚਲਿਤ ਇਹ ਇਹ ਖੜਾਂਵ ਹੈ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣੀ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੀ ॥ ੬ ॥

ਆਇਆ ਸੁਣਿਆ ਬਿਦਰ ਦੇ ਬੋੱਲੈ ਦੁਰਜੋਧਨ ਹੋਇ ਰੁਖਾ
ਘਰ ਅਸਾਡੇ ਛੱਡਕੈ ਗੋੱਲੇ ਦੇ ਘਰ ਜਾਹਿ ਕਿ ਸੁਖਾ
ਭੀਖਮ ਦ੍ਰੋਣਾ ਕਰਣ ਤਜ ਸਭਾ ਸੀਂਗਾਰ ਵਡੇ ਮਾਨੁਖਾ
ਝੁਗੀ ਜਾਇ ਵਲਾਇਓਨ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਜੀਅ ਅੰਦਰ ਧੁਖਾ
ਹਸ ਬੋੱਲੇ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਸੁਣਿ ਹੋ ਰਾਜਾ ਹੁਇ ਸਨਮੁਖਾ
ਤੇਰੇ ਭਾਉ ਨ ਦਿੱਸਈ ਮੇਰੇ ਨਾਹੀਂ ਅਪਦਾ ਦੁਖਾ
ਭਾਉ ਜਿਵੇਹਾ ਬਿਦਰ ਦੇ ਹੋਰੀ ਦੇ ਚਿਤ ਚਾਉ ਨ ਚੁਖਾ
ਗੋਵਿੰਦ ਭਾਉ ਭਗਤ ਦਾ ਭੁਖਾ ॥ ੭ ॥

ਅੰਦਰ ਸਭਾ ਦੁਸਾਸਣੈ ਮੱਥੇ ਵਾਲ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਆਂਦੀ
ਦੂੱਤਾਂ ਨੋਂ ਫੁਰਮਾਇਆ ਨੰਗੀ ਕਰਹੁ ਪੰਚਾਲੀ ਬਾਂਦੀ
ਪੰਜੇ ਪਾਂਡੋ ਵੇਖਦੇ ਅਉਘਟ ਰੁਧੀ ਨਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ
ਅੱਖੀਂ ਮੀਟ ਧਿਆਨ ਧਰ ਹਾਹਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਰੈ ਵਿਲਲਾਂਦੀ
ਕੱਪੜ ਕੋਟ ਉਸਾਰਿਓਨ ਢੱਕੇ ਦੂਤ ਨ ਪਾਰ ਵਸਾਂਦੀ
ਹੱਥ ਮਟੋੜਨ ਸਿਰ ਧੁਣਨ ਪੱਛੋਤਾਨ ਕਰਨ ਜਾਹਜਾਂਦੀ
ਘਰ ਆਈ ਠਾਕੁਰ ਮਿਲੇ ਪੈਜ ਰਹੀ ਬੋੱਲੇ ਸ਼ਰਮਾਂਦੀ
ਨਾਥ ਅਨਾੱਥਾਂ ਬਾਣ ਧੁਰਾਂਦੀ ॥ ੮ ॥

ਬਿੱਪ ਸੁਦਾੱਮਾਂ ਦਾਲਦੀ ਬਾਲ ਸਖਾਈ ਮਿੱਤ੍ਰ ਸਦਾਏ
ਲਾੱਗੂ ਹੋਈ ਬਾਮ੍ਹਣੀ ਮਿਲ ਜਗਦੀਸ ਦਲਿੱਦ੍ਰ ਗਵਾਏ
ਚਲਿਆ ਗਣਦਾ ਗਟੀਆਂ ਕਯੋਂ ਕਰ ਜਾਈਏ ਕੌਣ ਮਿਲਾਏ

ਪਹੁਤਾ ਨਗਰ ਦੁਆਰਕਾ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰ ਖਲੋੱਤਾ ਜਾਏ
ਦੂਰਹੁ ਦੇਖ ਡੰਡਉਤ ਕਰ ਛਡ ਸਿੰਘਾਸਣ ਹਰ ਜੀ ਆਏ
ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਪਰਦਖਣਾ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਕੇ ਲੈ ਗਲ ਲਾਏ
ਚਰਣੋਦਕ ਲੈ ਪੈਰ ਧੋਇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਪਰ ਬੈਠਾਏ
ਪੁਛੈ ਕੁਸਲ ਪਿਆਰ ਕਰ ਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਏ
ਲੈਕੇ ਤੰਦੁਲ ਚਬਿਓਨ ਵਿਦਾ ਕਰੇ ਅਗੇ ਪਹੁਚਾਏ
ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਸੁਕਚ ਪਠਾਏ ॥ ੯ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤ ਜੈਦੇਉ ਕਰ ਗੀਤ ਗੋਵਿੰਦ ਸਹਜ ਧੁਨ ਗਾਵੈ
ਲੀਲ੍ਹਾ ਚਲਿਤ ਵਖਾਣਦਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਠਾਕੁਰ ਭਾਵੈ
ਅਖਰ ਇਕ ਨ ਆਵੜੈ ਪੁਸਤਕ ਬੰਨ੍ਹ ਸੰਧਿਆ ਕਰ ਆਵੈ
ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਘਰ ਆਇਕੈ ਭਗਤ ਰੂਪ ਲਿਖ ਲੇਖ ਬਣਾਵੈ

ਅਖਰ ਪੜ੍ਹ ਪਰਤੀਤ ਕਰ ਹੁਇ ਵਿਸਮਾਦ ਨ ਅੰਗ ਸਮਾਵੈ
ਵੇੱਖੈ ਜਾਇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਬਿਰਖ ਇਕ ਆਚਰਜ ਸੁਹਾਵੈ
ਗੀਤ ਗੋਵਿੰਦ ਸੰਪੂਰਣੋਂ ਪਤੁ ਪਤੁ ਲਿਖਿਆ ਅੰਤ ਨ ਪਾਵੈ
ਭਗਤ ਹੇਤੁ ਪਰਗਾਸ ਕਰ ਹੋਇ ਦਇਆਲ ਮਿਲੈ ਗਲ ਲਾਵੈ
ਸੰਤ ਅਨੰਤ ਨ ਭੇਦ ਗਣਾਵੈ ॥ ੧੦ ॥

ਕੰਮ ਕਿਤੇ ਪਿਉ ਚਲਿਆ ਨਾਮ ਦੇਵ ਨੋਂ ਆਖ ਸਿਧਾਯਾ
ਠਾਕੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਂ ਦੁਧ ਪੀਆਵਣ ਕਹਿ ਸਮਝਾਯਾ
ਨਾਮ ਦੇਉ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕਪਲ ਗਾਇ ਦੁਹਿਕੈ ਲੈਆਯਾ
ਠਾਕੁਰ ਨੋਂ ਨ੍ਹਾਵਾਲਕੈ ਚਰਣੋਦਕ ਲੈ ਤਿਲਕ ਚੜ੍ਹਾਯਾ
ਹਥ ਜੋੜ ਬਿਨਤੀ ਕਰੈ ਦੁਧ ਪੀਅਹੁ ਜੀ ਗੋਵਿੰਦ ਰਾਯਾ
ਨਿਹਚਉ ਕਰ ਆਰਾਧਿਆ ਹੋਇ ਦਯਾਲ ਦਰਸ ਦਿਖਲਾਯਾ

ਭਰੀ ਕਟੋਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਲੈ ਠਾਕੁਰ ਨੋ ਦੁਧ ਪੀਆਯਾ
ਗਾਇ ਮੁਈ ਜੀਵਾਲਿਓਨ ਨਾਮਦੇਉ ਦਾ ਛਪਰ ਛਾਯਾ
ਫੇਰ ਦੇਹੁਰਾ ਰਖਿਓਨ ਚਾਰ ਵਰਨ ਲੈ ਪੈਰੀਂ ਪਾਯਾ
ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਦਾ ਕਰੇ ਕਰਾਯਾ ॥ ੧੧ ॥

ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖਣ ਨਾਮਦੇਵ ਭਲਕੇ ਉਠ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਆਵੈ
ਭਗਤ ਕਰਨ ਮਿਲ ਦੁਇ ਜਣੇ ਨਾਮਦੇਉ ਹਰ ਚਲਤ ਸੁਣਾਵੈ
ਮੇਰੀ ਭੀ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖਾਂ ਜੇ ਤਿਸ ਭਾਵੈ
ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਨੋਂ ਪੁਛਿਓਸ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿਵੈਂ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਪਾਵੈ
ਹਸਕੈ ਠਾਕੁਰ ਬੋਲਿਆ ਨਾਮਦੇਉ ਨੋਂ ਕਹ ਸਮਝਾਵੈ
ਹਥ ਨ ਆਵੈ ਭੇਟ ਸੋ ਤੁਸ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਮੈਂ ਮੁਹਿ ਲਾਵੈ
ਹਉਂ ਅਧੀਨ ਹਾਂ ਭਗਤ ਦੇ ਪਹੁਚ ਨ ਹੰਘਾਂ ਭਗਤੀ ਦਾਵੈ

ਹੋਇ ਵਿਚੋਲਾ ਆਣ ਮਿਲਾਵੈ ॥ ੧੨ ॥

ਬੱਾਮ੍ਹਣ ਪੂੱਜੇ ਦੇਵਤੇ ਧੰਨਾ ਗਊ ਚਰਾਵਣ ਆਵੈ
ਧੰਨੈ ਡਿਠਾ ਚਲਿਤ ਏਹ ਪੂਛੈ ਬਾਮ੍ਹਣ ਆਖ ਸੁਣਾਵੈ
ਠਾਕੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਜੋ ਇੱਛੈ ਸੋਈ ਫਲ ਪਾਵੈ
ਧੰਨਾ ਕਰਦਾ ਜੋਦੜੀ ਮੈਂ ਭਿ ਦੇਹ ਇਕ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ
ਪੱਥਰ ਇਕ ਪਲੇਟ ਕਰ ਦੇ ਧੰਨੇ ਨੋਂ ਗੈਲ ਛਡਾਵੈ
ਠਾਕੁਰ ਨੋਂ ਨ੍ਹਾਵਾਲਕੈ ਛਾਹਿ ਰੋਟੀ ਲੈ ਭੋਗ ਚੜ੍ਹਾਵੈ
ਹੱਥ ਜੋੜ ਮਿੰਨਤ ਕਰੈ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪੈ ਬਹੁਤ ਮਨਾਵੈ
ਹਉਂ ਭੀ ਮੂੰਹ ਨ ਜੁਠਾਲਸਾਂ ਤੂੰ ਰੁਠਾ ਮੈਂ ਕਿਹੁ ਨ ਸੁਖਾਵੈ
ਗੋਸਾਈਂ ਪਰਤੱਖ ਹੋਇ ਰੋੱਟੀ ਖਾਇ ਛਾਹਿ ਮੁਹਿ ਲਾਵੈ
ਭੋਲਾ ਭਾਉ ਗੋਵਿੰਦ ਮਿਲਾਵੈ ॥ ੧੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਬੇਣੀ ਭਗਤ ਕਰ ਜਾਇ ਇਕਾਂਤ ਬਹੈ ਲਿਵਲਾਵੈ
ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਧਿਆਤਮੀ ਹੋਰਸੁ ਕਿਸੈ ਨ ਅਜਰ ਲਖਾਵੈ
ਘਰ ਆਯਾ ਜਾਂ ਪੁਛੀਐ ਰਾਜਦੁਆਰ ਗਇਆ ਆਲਾਵੈ
ਘਰ ਸਭ ਵਥੂ ਮੰਗੀਅਨ ਵਲ ਛਲ ਕਰਕੈ ਝੱਬ ਲੰਘਾਵੈ
ਵੱਡਾਂ ਸਾਂਗ ਵਰਤਦਾ ਓਹ ਇਕ ਮਨ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਧਯਾਵੈ
ਪੈਜ ਸਵਾਰੈ ਭਗਤ ਦੀ ਰਾਜਾ ਹੁਇਕੈ ਘਰ ਚਲ ਆਵੈ
ਦੇਇ ਦਿਲਾੱਸਾ ਤੁਸਕੈ ਅਣਗਣਤੀ ਖਰਚੀ ਪਹੁੰਚਾਵੈ
ਓਥਹੁ ਆਯਾ ਭਗਤ ਪਾਸ ਹੋਇ ਦਿਆਲ ਹੇਤ ਉਪਜਾਵੈ
ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਜੈਕਾਰ ਕਰਾਵੈ ॥ ੧੪ ॥
ਹੋਇ ਬਿਰਕਤ ਬਨਾਰਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦਾ ਰਾਮਾਨੰਦ ਗੁਸਾਈਂ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉੱਠਕੇ ਜਾਂਦਾ ਗੰਗਾ ਨਾਵਣ ਤਾਈਂ

ਅੱਗੋਂਹੀ ਦੇ ਜਾਇਕੇ ਲੰਮਾ ਪਿਆ ਕਬੀਰ ਤਿਬਾਈਂ
ਪੈਰੀਂ ਟੂੰਬ ਉਠਾਲਿਆ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮ ਸਿੱਖ ਸਮਝਾਈਂ
ਜਿਉਂ ਲੋਹਾ ਪਾਰਸ ਛੁਹੇ ਚੰਨਣ ਵਾਸ ਨਿੰਮ ਮਹਿਕਾਈ
ਪਸੂ ਪਰੇਤਹਿੰ ਦੇਵ ਕਰ ਪੂਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ
ਅਚਰਜ ਨੋਂ ਅਚਰਜ ਮਿਲੈ ਵਿਸਮਾਦੈ ਵਿਸਮਾਦ ਮਿਲਾਈ
ਝਰਣਾ ਝਰਦਾ ਨਿੱਝਰਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਬਾਣੀ ਅਘੜ ਘੜਾਈ
ਰਾਮ ਕਬੀਰੈ ਭੇਦ ਨ ਭਾਈ ॥ ੧੫ ॥
ਸੁਣ ਪਰਤਾਪ ਕਬੀਰ ਦਾ ਦੂੱਜਾ ਸਿੱਖ ਹੋਆ ਸੈਣ ਨਾਈ
ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤ ਰਾਤ੍ਰੀਂ ਕਰੈ ਭਲਕੈ ਰਾਜ ਦੁਆਰੈ ਜਾਈ
ਆਏ ਸੰਤ ਪਰਾਹੁਣੇ ਕੀਰਤਨ ਹੋਆ ਰੈਣ ਸਬਾਈ
ਛੱਡ ਨ ਸੱਕੈ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਜ ਦੁਆਰ ਨ ਸੇਵ ਕਮਾਈ

ਸੈਣ ਰੂਪ ਹਰ ਹੋਇਕੈ ਆਯਾ ਰਾਣੇ ਨੋਂ ਰੀਝਾਈ
ਸਾਧ ਜਨਾਂਨੋਂ ਵਿਦਾ ਕਰ ਰਾਜ ਦੁਆਰ ਗਇਆ ਸ਼ਰਮਾਈ
ਰਾਣੇ ਦੂਰਹੂੰ ਸੱਦਕੈ ਗਲਹੁ ਕਵਾਇ ਖੋਲ੍ਹ ਪੈਨ੍ਹਾਈ
ਵਸ ਕੀੱਤਾ ਹਉਂ ਤੁਧ ਅੱਜ ਬੋਲੈ ਰਾਜਾ ਸੁਣੈ ਲੁਕਾਈ
ਪਰਗਟ ਕਰੈ ਭਗਤ ਵਡਿਆਈ । ੧੬ ॥

ਭਗਤ ਭਗਤ ਜਗ ਵੱਜਿਆ ਚਹੁ ਚੱਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਚਮਰੇੱਟਾ
ਪਾਣਾਂ ਗੰਢੈ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕੁਲਾ ਧਰਮ ਢੋਇ ਢੋਰ ਸਮੇੱਟਾ
ਜਿਉਂ ਕਰ ਮੈਲੇ ਚੀੱਥੜੇ ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਅਮੋਲ ਪਲੇੱਟਾ
ਚਹੁੰ ਵਰਨਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ਦਾ ਗਯਾਨ ਧਿਆਨ ਕਰ ਭਗਤ ਸਹੇਟਾ
ਨ੍ਹਾਵਣ ਆਯਾ ਸੰਗ ਮਿਲ ਬਾਨਾਰਸ ਕਰ ਗੰਗਾ ਥੇਟਾ
ਕੱਢ ਕਸੀਰਾ ਸਉਂਪਿਆ ਰਵਿਦਾਸੈ ਗੰਗਾ ਜੀ ਭੇਟਾ

ਲੱਗਾ ਪੁਰਬ ਅਭੀਰ ਦਾ ਡੱਠਾ ਚਲ਼ਿਤ ਅਚਰਜ ਅਮੇਟਾ
ਲਇਆ ਕਸੀਰਾ ਹੱਥ ਕੱਢ ਸੂਤ ਇਕ ਜਿਉਂ ਤਾਣਾ ਪੇਟਾ
ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਹਰ ਮਾਂ ਪਿਉ ਬੇਟਾ ॥ ੧੭ ॥
ਗੋਤਮ ਨਾਰ ਅਹਿੱਲਿਆ ਤਿਸਨੋਂ ਵੇਖ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਭਾਣਾ
ਪਰ ਘਰ ਜਾਇ ਸਰਾਪ ਲੈ ਹੋਇ ਸਹਸ ਭਗ ਪੱਛੋਤਾਣਾ
ਸੁੰਞਾ ਹੋਆ ਇੰਦ੍ਰਲੋਕ ਲੁਕਿਆ ਸਰਵਰ ਮਨ ਸ਼ਰਮਾਣਾ
ਸਹਸ ਭਗਹੁੰ ਲੋਇਣ ਸਹਸ ਲੈਂ ਦੋਈ ਇੰਦ੍ਰਪੁਰੀ ਸਿਧਾਣਾ
ਸਤੀ ਸਤਹੁੰ ਟਲ ਸਿਲਾ ਹੋਇ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੈ ਬਾਝਪਰਾਣਾ
ਰਘੁਪਤ ਚਰਣ ਛੁਹੰਦਿਆਂ ਚਲੀ ਸੁਰਗਪੁਰਬਣੇ ਬਿਬਾਣਾ
ਭਗਤ ਵਛਲ ਭਲਧਾਈਅਹੁੰ ਪਤਿਤਉਧਾਰਣ ਪਾਪ ਕਮਾਣਾ
ਗੁਣ ਨੋਂ ਗੁਣ ਸਭਕੋ ਕਰੈ ਅਉਗੁਣ ਕੀਤੇ ਗੁਣ ਤਿਸ ਜਾਣਾਂ

ਅਵਗਤ ਗਤਿ ਕਿਆ ਆਖ ਵਖਾਣਾ ॥੧੮॥
ਵਾੱਟੈ ਮਾਣਸ ਮਾਰਦਾ ਬੈਠਾ ਬਾਲਮੀਕ ਬਟਵਾੜਾ
ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਮਨ ਵਿਚ ਹੋਆ ਖਿੰਜੋਤਾੜਾ
ਮਾਰਨ ਨੋਂ ਲੋਚੈ ਘਣਾ ਕੱਢ ਨ ਹੰਘੈ ਹੱਥ ਉਘਾੜਾ
ਸਤਗੁਰ ਮਨੂਆ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇ ਨ ਆਵੈ ਉਛੇਹਾੜਾ
ਅਉਗਣ ਸਭ ਪਰਗਾੱਸਿਅਨੁ ਰੋਜਗਾਰੁ ਹੈ ਏਹੁ ਅਸਾੜਾ
ਘਰ ਵਿਚ ਪੁਛਣ ਘੱਲਿਆ ਅੰਤਕਾਲ ਹੈ ਕੋਇ ਅਸਾੜਾ
ਕੋੜਮੜਾ ਚਉਖੰਨੀਐ ਕੋਇ ਨ ਬੇਲੀ ਕਰਦੇ ਝਾੜਾ
ਸੱਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਇ ਉਧਾਰਿਅਨ ਟੱਪ ਨਿਕੱਥਾ ਉਪਰਵਾੜਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਲੰਘੇ ਪਾਪ ਪਹਾੜਾ ॥ ੧੯ ॥
ਪਤਿਤ ਅਜਾਮਲ ਪਾਪ ਕਰ ਜਾਇ ਕਲਾਂਵਤਣੀਦੇ ਰਹਿਆ

ਗੁਰੁ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਇਕੈ ਪਾਪ ਕਮਾਵੈ ਦੁਰਮਤ ਦਹਿਆ
ਬਿਰਥਾਜਨਮ ਗਵਾਇਅਨੁ ਭਵਜਲ ਅੰਦਰ ਫਿਰਦਾ ਵਹਿਆ
ਛਿਅ ਪੁਤ ਜਾਏ ਵੇਸਵਾ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਫਲ ਇੱਛੇ ਲਹਿਆ
ਪੁਤ੍ਰ ਉਪੰਨਾਂ ਸੱਤਵਾਂ ਨਾਉਂ ਧਰਨ ਨੋਂ ਚਿਤ ਉਮਹਿਆ
ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਜਾਇਕੈ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਉਂ ਨਰਾਇਣ ਕਹਿਆ
ਅੰਤਕਾਲ ਜਮ ਦੂਤ ਵੇਖ ਪੁਤ ਨਰਾਇਣ ਬੋਲੈ ਛਹਿਆ
ਜਮਗਨਮਾਰੇ ਹਰਜਨਾਂਗਇਆ ਸੁਰਗ ਜਮਡੰਡ ਨ ਸਹਿਆ
ਨਾਇ ਲਹੇ ਦੁਖ ਡੇਰਾ ਢਹਿਆ ॥ ੨੦ ॥

ਗਨਕਾ ਪਾਪਣ ਹੋਇਕੈ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਗਲ ਹਾਰ ਪਰੋਤਾ
ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਆਚਾਣਚਕ ਗਨਕਾ ਵਾੜੇ ਆਇ ਖਲੋਤਾ
ਦੁਰਮਤਿ ਦੇਖ ਦਇਆਲ ਹੋਇ ਹਥਹੁੰ ਉਸਨੋਂ ਦਿਤੋਸੁਤੋਤਾ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਖੇਲ ਗਇਆ ਦੇ ਵਣਜ ਸਓਤਾ
ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਤਿਸ ਤੋਤਅਹੁੰ ਨਿਤ ਪੜ੍ਹਾਇ ਕਰੈ ਅਸੋਤਾ
ਪਤਤ ਉਧਾਰਣ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੁਰਮਤਿ ਪਾਪ ਕਲੇਵਰ ਧੋਤਾ
ਅੰਤਕਾਲ ਜਮ ਜਾਲ ਤੋੜ ਨਰਕੈ ਵਿਚ ਨ ਖਾਧਸ ਗੋਤਾ
ਗਈ ਬੈਕੁੰਠ ਬਿਬਾਣ ਚੜ੍ਹ ਨਾਉਂ ਨਰਾਇਣ ਛੋਤ ਅਛੋਤਾ
ਥਾਉਂ ਨਿਥਾਵੈਂ ਮਾਣ ਮਣੋਤਾ ॥ ੨੧ ॥

ਆਈ ਪਾਪਣ ਪੂਤਨਾਂ ਦੁਹੀਂ ਥਣੀ ਵਿਹੁ ਲਾਇ ਵਹੇਲੀ
ਆਇ ਬੈਠੀ ਪਰਵਾਰਵਿਚ ਨੇਹੁਲਾਇ ਨਵਹਾਣਿ ਨਵੇਲੀ
ਕੁਛੜ ਲਏ ਗੋਵਿੰਦ ਰਾਇ ਕਰ ਚੇਟਕ ਚਤੁਰੰਗ ਮਹੇਲੀ
ਮੋਹਣ ਮੰਮੇ ਪਾਇਓਨ ਬਾਹਰ ਆਈ ਗਰਬ ਗਹੇਲੀ
ਦੇਹਵਧਾਇ ਉਚਾਇਅਨੁ ਤਿਹ ਚਰਿਆਰ ਨਾਰ ਅਠਖੇਲੀ

ਤਿਹੁ ਲੋਆਂ ਦਾ ਭਾਰ ਦੇ ਚੰਮੜਿਆ ਗਲ ਹੋਇ ਦੁਹੇਲੀ
ਖਾਇ ਪਛਾੜ ਪਹਾੜ ਵਾਂਗ ਜਾਇ ਪਈ ਉਜਾੜ ਧਕੇਲੀ
ਕੀਤੀ ਮਾਊ ਤੁੱਲ ਸਹੇਲੀ॥ ੨੨ ॥

ਜਾਇ ਸੁਤਾ ਪਰਭਾਸ ਵਿਚ ਗੋਡੇ ਉਤੇ ਪੈਰ ਪਸਾਰੇ
ਚਰਣ ਕਵਲਵਿਚ ਪਦਮਹੈ ਝਿਲ ਮਿਲ ਝਲਕੈਵਾਂਗੀਤਾਰੇ
ਬੱਧਕ ਆਯਾ ਭਾਲਦਾ ਮਿਰਗੈ ਜਾਣ ਬਾਣ ਲੈ ਮਾਰੇ
ਦਰਸ਼ਨ ਡਿੱਠੋਸੁ ਜਾਇਕੈ ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰੇ
ਗਲਵਿਚ ਲੀਤਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਜੀ ਅਵਗੁਣਕੀਤੇ ਹਰਿ ਨ ਚਿਤਾਰੇ
ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤੋਖਿਆ ਪਤਤ ਉਧਾਰਣ ਬਿਰਦ ਬੀਚਾਰੇ
ਭਲੇ ਭਲੇ ਕਰ ਮੰਨੀਅਨ ਬੁਰਿਆਂ ਦੇ ਹਰ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ
ਪਾਪ ਕਰੇਂਦੇ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰੇ॥ ੨੩ ॥ ੧੦ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਪਤਿਸ਼ਾਹ ਜੁਹਾਰੀ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸੱਚ ਖੰਡ ਹੈ ਆਇ ਝਰੋਖੈ ਖੋਲ੍ਹੈ ਬਾਰੀ
ਅਮਿਉ ਕਿਰਨਨਿੱਝਰਝਰੈ ਅਨਹਦਨਾਦਵਾਇਨਦਰਬਾਰੀ
ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦੀ ਮਜਲਸੈ ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਪੀਵਣ ਭਾਰੀ
ਸਾਕੀ ਹੋਇ ਪੀਆਵਣਾ ਉਲਸ ਪਿਆਲੈ ਖਰੀ ਖ਼ੁਮਾਰੀ
ਭਾਇ ਭਗਤ ਭੈ ਚੱਲਣਾ ਮਸਤ ਅਲਮਸਤ ਸਦਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ
ਭਗਤ ਵਛਲ ਹੋਇ ਭਗਤ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਇੱਕਤ ਨੁਕਤੈ ਹੋਇ ਜਾਇ ਮਹਰਮ ਮੁਜਰਮ ਖ਼ੈਰ ਖ਼ੁਆਰੀ
ਮਸਤਾਨੀ ਵਿਚ ਮਸਲਤੀ ਗੈਰ ਮਹੱਲ ਜਾਣਾ ਮਨ ਮਾਰੀ

ਗੱਲ ਨ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲੈ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦੇ ਕਾਰ ਕਰਾਰੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਿਰਮ ਰਸ ਦੇਹ ਬਿਦੇਹ ਵਡੇ ਵੀਚਾਰੀ
ਗੁਰਮੂਰਤ ਗੁਰਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਸਾਧਸੰਗਤ ਆਸਣ ਨਿਰੰਕਾਰੀ
ਆਦਪੁਰਖ ਆਦੇਸ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਤ ਵੇਲਾ ਸ਼ਬਦ ਅਹਾਰੀ
ਅਵਗਤ ਗਤ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਅਕਥ ਕਥਾ ਅਸਗਾਹ ਅਪਾਰੀ
ਸਹਿਨ ਅਵੱਟਣ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰਮੁਖਜਨਮਸਕਾਰਥਾ ਗੁਰਸਿਖ ਮਿਲਗੁਰਸਰਨੀ ਆਯਾ
ਆਦ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸਕਰ ਸਫਲ ਮੂਰਤ ਗੁਰਦਰਸ਼ਨ ਪਾਯਾ
ਪਰਦੱਖਣਾ ਡੰਡਉਤਕਰ ਮਸਤਕ ਚਰਣ ਕਮਲ ਗੁਰ ਲਾਯਾ
ਸਤਗੁਰੁ ਪੁਰਖ ਦਇਆਲ ਹੋਇਵਾਹਿਗੁਰੂਸਚੁਮੰਤ੍ਰਸੁਣਾਯਾ
ਸੱਚ ਰਾਸ ਰਹਰਾਸ ਦੇ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਜਗ ਪੈਰੀਂ ਪਾਯਾ

ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਵਿਰੋਧ ਹਰ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ਤਜਾਯਾ
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਲੈ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਸਦਾਯਾ ॥ ੩ ॥
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵ ਲੀਣਹੋਸਾਧਸੰਗਤਸੱਚਮੇਲ ਮਿਲਾਯਾ
ਹੁਕਮ ਰਜ਼ਾਈ ਚੱਲਣਾਂ ਆਪ ਗਵਾਇ ਨ ਆਪ ਜਣਾਯਾ
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਅਵੇਸ਼ ਕਰ ਪਰਉਪਕਾਰ ਅਚਾਰ ਲੁਭਾਯਾ
ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਅਪਿਉ ਪੀ ਸਹਜਸਮਾਈ ਅਜਰੁ ਜਰਾਯਾ
ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣ ਨਿਵ ਚਲਣ ਹਥਹੁੰ ਦੇਕੈ ਭਲਾ ਮਨਾਯਾ
ਇਕ ਮਨ ਇੱਕ ਅਰਾਧਣਾ ਦੁਬਧਾ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਮਿਟਾਯਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਨਿਜ ਪਦ ਪਾਯਾ ॥ ੪ ॥
ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਬਾਰੀਕ ਹੈ ਖੰਡੇ ਧਾਰ ਗਲੀ ਅਤ ਭੀੜੀ

ਓਥੈ ਟਿਕੈ ਨ ਭੁਣਹਣਾ ਚੱਲ ਨ ਸਕੈ ਉੱਪਰ ਕੀੜੀ
ਵਾਲਹੁੰ ਨਿੱਕੀ ਆਖੀਐ ਤੇਲ ਤਿਲਹੁੰ ਲੈ ਕੋਲ੍ਹੂ ਪੀੜੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਵੰਸੀ ਪਰਮਹੰਸ ਖੀਰ ਨੀਰ ਨਿਰਨਉ ਜੁੱ ਨਿਵੀੜੀ
ਸਿਲ ਅਲੂਣੀ ਚੱਟਣੀ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਨਿਵੀੜੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਚੱਲਣਾ ਆਸ ਨਿਰਾਸੀ ਝੀੜ ਉਝੀੜੀ
ਸਹਜ ਸਰੋਵਰ ਸੱਚ ਖੰਡ ਸਾਧਸੰਗਤ ਸਚ ਤਖ਼ਤ ਹਰੀੜੀ
ਚੜ੍ਹ ਇੱਕੀਹ ਪਤ ਪਉੜੀਆਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਗੁਰਸ਼ਬਦ ਸਹੀੜੀ
ਗੁੰਗੇ ਦੀ ਮਠਿਆਈਐ ਅਕਥ ਕਥਾ ਵਿਸਮਾਦ ਬਰੀੜੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਫਲ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਲੀੜੀ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਚਰਣੋਦਕ ਗੁਰਚਰਣ ਪਖਾਲੇ
ਸੁਖ ਸੰਪਟ ਵਿਚ ਰੱਖਕੈ ਚਰਣ ਕਵਲ ਮਕਰੰਦ ਪਿਆਲੇ

ਕਉਲੱਾਲੀ ਸੂਰਜ ਮੁਖੀ ਲੱਖ ਕਵਲ ਖਿੜੰਦੇ ਰਲੀਆਲੇ
ਚੰਦ੍ਰਮੁਖੀ ਹੋਇਕੁਮਦਨੀ ਚਰਣ ਕਵਲ ਸੀਤਲ ਅਮੀਆਲੇ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਲਖ ਸੂਰਜ ਹੋਵਨ ਅਲਕਾਲੇ
ਲਖ ਤਾਰੇ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹੇ ਜਿਉਂ ਛਪ ਜਾਨ ਨ ਆਪ ਸਮ੍ਹਾਲੇ
ਚਰਣਕਵਲ ਦਲ ਜੋਤ ਵਿਚ ਲਖਸੂਰਜ ਲੁਕਜਾਨ ਰਵਾਲੇ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਲੈ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਸੁਖਾਲੇ ॥ ੬ ॥
ਚਾਰਵਰਨਇਕ ਵਰਨ ਕਰਵਰਨ ਅਵਰਨਤਮੋਲ ਗੁਲਾਲੇ
ਅਸ਼੍ਟ ਧਾਤ ਇਕ ਧਾਤ ਕਰ ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਨ ਭੇਦ ਵਿਚਾਲੇ
ਚੰਨਣਵਾਸ ਵਣਾਸਪਤ ਅਫਲ ਸਫਲ ਵਿਚ ਵਾਸ ਬਹਾਲੇ
ਲੋਹਾ ਸੁਇਨਾ ਹੋਇਕੈ ਸੁਇਨਾ ਹੋਇ ਸੁਗੰਧ ਵਿਖਾਲੇ
ਸੁਇਨੇ ਅੰਦਰ ਰੰਗ ਰਸ ਚਰਣਾਮ੍ਰਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਤਵਾਲੇ

ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਮੁਇਨਿਅਹੁੰ ਜਗਮਗ ਜਤ ਹੀਰੇ ਪਰਵਾਲੇ
ਦਿੱਬ ਦੇਹ ਦਿੱਬਦ੍ਰਿਸ਼ਟਹੋਇ ਸ਼ਬਦਸੁਰਤ ਦਿਬ ਜੋਤਿ ਉਜਾਲੇ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਰਸਕ ਰਸਾਲੇ ॥ ੭ ॥
ਪ੍ਰੇਮਪਿਆੱਲਾਸਾਧ ਸੰਗ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਅਨਹਦ ਲਿਵਲਾਈ
ਧਿਆੱਨੀ ਚੰਦ ਚਕੋਰ ਗਤ ਅੰਮ੍ਰਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਵਰਸਾਈ
ਘਨਹਰ ਚਾਤ੍ਰਿਕਮੋਰਜਜੋਂ ਅਨਹਦ ਧੁਨ ਸੁਨ ਪਾਇਲ ਪਾਈ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਮਕਰੰਦਰਸ ਸੁਖ ਸੰਪਟ ਹੁਇਭਵਰ ਸਮਾਈ
ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਵਿਚਮੀਨ ਹੋਇ ਗੁਰਮੁਖ ਚਾਲ ਨ ਖੋਜਖੁਜਾਈ
ਅਪਿਉ ਪੀਅਣਨਿੱਝਰਝਰਨਅਜਰਜਰਨਨ ਅਲਖਲਖਾਈ
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਉਲੰਘ ਕੈ ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਗੁਰਮੁਖ ਫਲ ਪਾਈ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੮ ॥

ਕੱਛੂ ਆਂਡਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕਰ ਪਰਪੱਕ ਨਦੀ ਵਿਚ ਆਣੈ
ਕੂੰਜ ਰਿਦੈ ਸਿਮਰਣ ਕਰੈ ਲੈ ਬੱਚਾ ਉਡਦੀ ਅਸਮਾਣੈ
ਬੱਤਕ ਬੱਚਾ ਤੁਰ ਤਰੈ ਜਲ ਥਲ ਵਰਤੈ ਸਹਜ ਵਿਡਾਣੈ
ਕੋਇਲ ਪਾਲੈ ਕਾਵਣੀ ਮਿਲਦਾ ਜਾਇ ਕੁਟੰਬ ਸਿਞਾਣੈ
ਹੰਸ ਵੰਸ ਵਸ ਮਾਨਸਰ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗਾਣੈ
ਗ੍ਯਾਨਧ੍ਯਾਨਸਿਮਰਨ ਸਦਾਸਤਗੁਰ ਸਿੱਖ ਰਖੈ ਨਿਰਬਾਣੈ
ਭੂਤ ਭਵਿਖਹੁੰ ਵਰਤਮਾਨ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣੈ
ਜਾਤੀ ਸੁੰਦਰ ਲੋਕ ਨ ਜਾਣੈ ॥ ੯ ॥

ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਵਣਾਸਪਤ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਚੰਦਨ ਹੋਈ
ਫਲ ਵਿਣ ਚੰਦਨ ਬਾਵਨਾ ਆਦ ਅਨਾਦ ਬਿਅੰਤ ਸਦੋਈ
ਚੰਦਨ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨਹੁੰ ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਨ ਚੰਦਨ ਹੋਈ

ਅਸ੍ਟ ਧਾਤ ਇਕ ਧਾਤ ਹੋਇ ਪਾਰਸ ਪਰਸੇ ਕੰਚਨ ਜੋਈ
ਕੰਚਨ ਹੋਇ ਨ ਚੰਦਨਹੁ ਵਰਤਮਾਨ ਵਰਤੈ ਸਭ ਲੋਈ
ਨਦੀਆਂ ਨਾਲੇ ਗੰਗ ਸੰਗ ਸਾਗਰ ਸੰਗਮ ਖਾਰਾ ਸੋਈ
ਬਗਲਾ ਹੰਸ ਨ ਹੋਵਈ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਜਾਇ ਖਲੋਈ
ਵੀਹਾਂ ਦੇ ਵਰਤਾਰੈ ਓਹੀ ॥ ੧੦ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਇੱਕੀ ਪੌੜੀਆਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਨਿਜਘਰਭੋਈ
ਸਾਧਸੰਗਤਹੈ ਸਹਜਘਰਸਿਮਰਣ ਦਰਸ ਪਰਸ ਗੁਣ ਗੋਈ
ਲੋਹਾ ਸੁਇਨਾ ਹੋਇਕੈ ਸੁਇਨਿਅਹੁਸੁਇਨਾਜਜੋਂ ਅਵਲੋਈ
ਚੰਦਨ ਹੋਵੈ ਨਿੰਮ ਵਣ ਨਿੰਮਹੁ ਚੰਦਨ ਬਿਰਖ ਪਲੋਈ
ਗੰਗੋਦਕ ਚਰਣੋਦਕਹੁੰ ਗੰਗੋਦਕ ਮਿਲ ਗੰਗਾ ਹੋਈ
ਕਾਗਹੁੰ ਹੰਸ ਸੁਵੰਸ ਹੋਇ ਹੰਸਹੁ ਪਰਮ ਹੰਸ ਵਿਰਲੋਈ

ਗੁਰਮੁਖ ਵੰਸੀ ਪਰਮਹੰਸ ਕੂੜ ਸੱਚ ਨੀਰ ਖੀਰ ਵਿਲੋਈ
ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਹੋਈ ॥ ੧੧ ॥
ਕੱਛੂਬੱਚਾਨਦੀਵਿੱਚ ਗੁਰਸਿਖ ਲਹਰ ਨ ਭਵਜਲ ਵਿਆਪੈ
ਕੂੰਜ ਬੱਚਾ ਲੈ ਉੱਡਰੈ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧ ਅਗਾਧ ਨ ਜਾਪੈ
ਹੰਸ ਵੰਸ ਹੈ ਮਾਨਸਰ ਸਹਜ ਸਰੋਵਰ ਵਡ ਪਰਤਾਪੈ
ਬੱਤਕ ਬੱਚਾ ਕੋਇਲੈ ਨੰਦ ਨੰਦਨ ਵਸੁਦੇਵ ਮਿਲਾਪੈ
ਰਵਿ ਸਸਿ ਚਕਵੀ ਤੇ ਚਕੋਰ ਸ਼ਿਵਸ਼ਕਤੀ ਲੰਘਵਰੈਸਰਾਪੈ
ਅਨਲ ਪੰਖ ਬੱਚਾ ਮਿਲੈ ਨਿਰਾਧਾਰ ਹੋਇ ਸਮਝੈ ਆਪੈ
ਗੁਰਸਿਖ ਸੰਧ ਮਿਲਾਵਣੀ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਪਰਚਾਇ ਪ੍ਰਚਾਪੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਥਾਪ ਉਥਾਪੈ ॥ ੧੨ ॥
ਤਾਰੂ ਪੋਪਟ ਤਾਰਿਆ ਗੁਰਮੁਖ ਬਾਲ ਸੁਭਾਇ ਉਦਾਸੀ

ਮੂਲਾ ਕੀੜ ਵਖਾਣੀਐ ਚਲਤਅਚਰਜ ਲੁਭਤ ਗੁਰਦਾਸੀ
ਪਿਰਥਾ ਖੇੜਾ ਸੋਇਰੀ ਚਰਣ ਸਰਣ ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਿਵਾਸੀ
ਭਲਾ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇੰਦਾ ਮਜਲਸ ਮਰਦਾਨਾ ਮੀਰਾਸੀ
ਪਿਰਥੀਮੱਲਸਹਗਲਭਲਾਰਾਮਾ ਡਿੱਡੀ ਭਗਤ ਅਭਿਆਸੀ
ਦਉਲਤਖ਼ਾਂ ਲੋਦੀ ਭਲਾ ਹੋਆ ਜਿੰਦ ਪੀਰ ਅਬਿਨਾਸੀ
ਮਾਲੋ ਮਾਂਗਾ ਸਿਖ ਦੋਇ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਰਸ ਰਸਕ ਬਿਲਾਸੀ
ਸਨਮੁਖ ਕਾਲੂ ਆਸ ਧਾਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਰਗਹ ਸਾਬਾਸੀ
ਗੁਰਮਤ ਭਾਉ ਭਗਤ ਪਰਗਾਸੀ ॥ ੧੩ ॥
ਭਗਤ ਜੋ ਭਗਤਾ ਓਹਰੀ ਜਾੱਪੂਵੰਸੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵੈ
ਸ਼ੀਹਾਂ ਉੱਪਲ ਜਾਣੀਐ ਗੱਜਣ ਉਪਲ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵੈ
ਮੈਲਸੀਆ ਵਿਚ ਆਖੀਐ ਭਾਗੀਰਥ ਕਾਲੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ

ਜਿੱਤਾ ਰੰਧਾਵਾ ਭੱਲਾ ਬੂੜਾ ਢੁਢਾ ਇਕ ਮਨ ਧਿਆਵੈ
ਫਿਰਣਾ ਖਹਰਾ ਜੋਧ ਸਿੱਖ ਜੀਵਾਈ ਗੁਰੁ ਸੇਵ ਸਮਾਵੈ
ਗੁਜਰ ਜਾਤ ਲੁਹਾਰ ਹੈ ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੁਣਾਵੈ
ਨਾਈ ਧਿੰਙ ਵਖਾਣੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਕੁਟੰਬ ਤਰਾਵੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅਲਖ ਲਖਾਵੈ ॥ ੧੪ ॥
ਪਾਰੋ ਜੁਲਕਾ ਪਰਮਹੰਸ ਪੂਰੇ ਸਤਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ
ਮਲੂ ਸ਼ਾਹੀ ਸੂਰਮਾ ਵਡਾ ਭਗਤ ਭਾਈ ਕੇਦਾਰੀ
ਦੀਪਾ ਦੇਉ ਨਰਾਇਣਦਾਸ ਬੂਲੇ ਦੇ ਜਾਈਏ ਬਲਿਹਾਰੀ
ਲਾਲ ਸੁ ਲਾਲੂ ਬੁਧਵਾਰ ਦੁਰਗਾ ਜੀਵਦ ਪਰਉਪਕਾਰੀ
ਜਗਾ ਬਣੀਆ ਜਾਣੀਐ ਸੰਸਾਰੂ ਨਾਲੈ ਨਿਰੰਕਾਰੀ
ਖਾਨੂ ਮਈਆ ਪੁਤ ਪਿਉ ਗੁਣ ਗਾਹਕ ਗੋਇੰਦ ਭੰਡਾਰੀ

ਜੋਧ ਰਸੋਈਆ ਦੇਵਤਾ ਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੁਤਰ ਤਾਰੀ
ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥ ੧੫ ॥
ਪ੍ਰਿਥੀਮੱਲ ਤੁਲਸਾ ਭਲਾ ਮੱਲਣ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਰੱਮੂ ਦੀਪਾ ਉੱਗ੍ਰਸੈਣ ਨਾਗਉਰੀ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰੀ
ਮੋਹਣ ਰਾਮੂ ਮਹਤਿਆ ਅਮਰੂ ਗੋਪੀ ਹਉਮੈਂ ਮਾਰੀ
ਸਾਹਾਰੂ ਗੰਗੂ ਭਲੇ ਭਾਗੂ ਭਗਤ ਭਗਤ ਹੈ ਪਿਆਰੀ
ਖਾਨੂ ਛੁਰਾ ਤਾਰੂ ਤਰੇ ਵੇਗਾ ਪਾਸੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ
ਉਗਰੂ ਨੰਦੂ ਸੂਦਨਾ ਪੂਰੋ ਝੱਟਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰੀ
ਮਲੀਆ ਸਾਹਾਰੂ ਭਲੇ ਛੀਂਬੇ ਗੁਰ ਦਰਗਾਹ ਦਰਬਾਰੀ
ਪਾਂਧਾ ਬੂਲਾ ਜਾਣੀਐ ਗੁਰੁ ਬਾਣੀ ਗਾਇਣ ਲੇਖਾਰੀ
ਭੱਲੇ ਵਾਸੀ ਸੰਗਤਿ ਭਾਰੀ ॥ ੧੬ ॥

ਸਨਮੁਖ ਭਾਈ ਤੀਰਥਾ ਸੱਭਰਵਾਲ ਸਭੇ ਸਿਰਦਾਰਾ
ਪੂਰੋ ਮਾਣਕਚੰਦ ਹੈ ਬਿਸ਼ਨਦਾਸ ਪਰਵਾਰ ਸਧਾਰਾ
ਪੁਰਖ ਪਦਾਰਥ ਜਾਣੀਐ ਤਾਰੂ ਭਾਰੂ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ
ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਹੈ ਮਹਾਂਨੰਦ ਬਿਧੀਚੰਦ ਬੁਧ ਬਿਮਲ ਵੀਚਾਰਾ
ਬਰਮਦਾਸ ਹੈ ਖੋਟੜਾ ਡੂੰਗਰਦਾਸ ਭਲੇ ਤਕਿਆਰਾ
ਦੀਪਾ ਜੇਠਾ ਤੀਰਥਾ ਸੈਂਸਾਰੂ ਬੂਲਾ ਸਚਿਆਰਾ
ਮਾਈਆ ਜਾਪਾ ਜਾਣੀਅਨ ਨਈਆ ਖੁਲਰ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰਾ
ਤੁਲਸਾ ਵਹੁਰਾ ਜਾਣੀਐ ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਵੇਸ ਅਚਾਰਾ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥ ੧੭ ॥
ਪੁਰੀਆ ਚੂਹੜ ਚਉਧਰੀ ਪੈੜਾ ਦਰਗਹ ਦਾਤਾ ਭਾਰਾ
ਬਾਲਾ ਕਿਸ਼ਨਾ ਝਿੰਗਰਨ ਪੰਡਿਤ ਰਾਇ ਸਭਾ ਸੀਂਗਾਰਾ

ਤੋਤਾਮਹਤਾ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਸ਼ਬਦ ਪਿਆਰਾ
ਜੜੀਆ ਸਾਈਂਦਾਸ ਹੈ ਸਭ ਕੁਲ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਅਪਾਰਾ
ਮਲਕ ਪੈੜਾ ਹੈ ਕੋਹਲੀ ਦਰਗਹ ਭੰਡਾਰੀ ਅਤ ਭਾਰਾ
ਮੀਆਂ ਜਮਾਲ ਨਿਹਾਲ ਹੈ ਭਗਤੂ ਭਗਤ ਕਮਾਵੈ ਕਾਰਾ
ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਵਰਤਾਰਾ ॥ ੨੮ ॥

ਆਨੰਤਾ ਕੂੱਕੋ ਭਲੇ ਸੱਭ ਵਧਾਵਣ ਹਨ ਸਿਰਦਾਰਾ
ਇੱਟਾ ਰੋੜਾ ਜਾਣੀਐ ਨਵਲ ਨਿਹੱਾਲੂ ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰਾ
ਤਖ਼ਤੂ ਧੀਰ ਗੰਭੀਰ ਹੈ ਦਰਗਹ ਤੁੱਲੀ ਜਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ
ਮਨਸਾਧਾਰ ਅਬਾਹ ਹੈ ਤੀਰਥ ਉੱਪਲ ਸੇਵਕ ਸਾਰਾ
ਕਿਸ਼ਨਾਂ ਝੰਝੀ ਆੱਖੀਐ ਪੰਮੂ ਪੁਰੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਆਰਾ
ਧਿੰਙੜ ਮੰਦੂ ਜਾਣੀਅਨ ਵਡੇ ਸੁਜਾਣ ਤਖਾਣ ਅਪਾਰਾ

ਬਨਬਾਲੀ ਤੇ ਪਰਸਰਾਮ ਬਾਲਵੈਦ ਹਉਂ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥ ੨੯ ॥

ਲਸ਼ਕਰ ਭਾਈ ਤੀਰਥਾ ਗੁਆਲੀਏਰ ਸੁਇਨੀ ਹਰਦਾਸ
ਭਾਵਾ ਧੀਰੁ ਉਜੈਣ ਵਿਚ ਸਾਧਸੰਗਤ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਨਿਵਾਸ
ਮੇਲ ਵਡਾ ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ ਸਨਮੁਖ ਸਿੱਖ ਸਹਜ ਪਰਗਾਸ
ਭਗਤ ਭਈਆ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਘਰੇ ਉਦਾਸ
ਮਲਕ ਕਟਾਰੂ ਜਾਣੀਐ ਪਿਰਥੀ ਮੱਲ ਜਰਾਦੀ ਖ਼ਾਸ
ਭਗਤੂ ਛੁਰਾ ਵਖਾਣੀਐ ਡੱਲੂ ਰਿਹਾਣੈ ਸ਼ਾਬਾਸ
ਸੁੰਦਰ ਸੁਆਮੀਦਾਸ ਦੁਇ ਵੰਸ ਵਧਾਵਣ ਕਵਲ ਵਿਗਾਸ
ਗੁਜਰਾਤੈ ਵਿਚ ਜਾਣੀਐ ਭੇਖਾਰੀ ਭਾਬੜਾ ਸੁਲਾਸ
ਗੁਰਮੁਖ ਭਾਉ ਭਗਤ ਰਹਿਰਾਸ ॥ ੩੦ ॥

ਸੂਹੰਡੇ ਮਾਈਆ ਲੰਬ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗਾਵੈ ਗੁਰ ਬਾਣੀ
ਚੂਹੜ ਚਉਝੜ ਲਖਣਊ ਗੁਰਮੁਖ ਅਨਦਿਨਨਾਮਵਖਾਣੀ
ਸਨਮੁਖ ਸਿੱਖ ਪਿਰਾਗ ਵਿੱਚ ਭਾਈ ਭਾਨਾ ਵਿਰਤੀ ਹਾਣੀ
ਜੱਟੂ ਤਪਾ ਸਜੌਣਪੁਰ ਗੁਰਮਤ ਨਿਹਚਲ ਸੇਵ ਕਮਾਣੀ
ਪਟਣੈ ਸੱਭਰਵਾਲ ਹੈ ਨਵਲ ਨਿਹਾੱਲਾ ਸੁੱਧ ਪਰਾਣੀ
ਜੈੱਤਾ ਸੇਠ ਵਖਾਣੀਐ ਵਿਣ ਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਹੋਰ ਨ ਜਾਣੀ
ਰਾਜ ਮਹਲ ਭਾੱਨੂ ਬਹਲ਼ ਭਾਉ ਭਗਤ ਗੁਰਮਤ ਮਨਭਾਣੀ
ਸਨਮੁਖ ਸੋੱਢੀ ਬੱਦਲੀ ਸੇਠ ਗੁਪਾੱਲੈ ਗੁਰਮਤ ਜਾਣੀ
ਸੁੰਦਰ ਚੱਢਾ ਆਗਰੇ ਢਾੱਕੇ ਮੋਹਣ ਸੇਵ ਕਮਾਣੀ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੀ ॥ ੩੧ ॥ ੧੧ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਜਾਇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਦਰਸ਼ਨਡਿਠਾ
ਬਲਿਹਾਰੀਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਗੁਰ ਸਭਾ ਬਹਿਠਾ
ਬਲਿਹਾਰੀਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਬੋਲ ਬੋਲਦੇ ਮਿੱਠਾ
ਬਲਿਹਾਰੀਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਪੁੱਤ੍ਰ ਮਿੱਤ੍ਰ ਗੁਰਭਾਈ ਇਠਾ
ਬਲਿਹਾਰੀਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਜਾਣਨ ਅਭਰਿਠਾ
ਬਲਿਹਾਰੀਤਿਨ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਆਪ ਤਰੇ ਤਾਰੇਨ ਸਰਿਠਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲਿਆਂ ਪਾਪ ਪਣਿਠਾ ॥ ੧ ॥
ਕੁਰਬਾਣੀ ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਪਿੱਛਲ ਰੱਤੀਂ ਉੱਠ ਬਹੰਦੇ

ਸੁਹੜ ਤਿਲੋਕਾ ਸੂਰਮਾ ਸਿਖ ਸਮੁੰਦਾ ਸਨਮੁਖ ਸਾਰਾ
ਕੂਲਾ ਭੁਲਾ ਝੰਝੀਆ ਭਾਗੀਰਥ ਸੁਇਨੀ ਸੁਚਿਆਰਾ
ਲਾਲੂ ਬਾਲੂ ਵਿਜ ਹਨ ਹਰਖਵੰਤ ਹਰਦਾਸ ਪਿਆਰਾ
ਧੀਰੂ ਨਿਹਾੱਲੂ ਤੁਲਸੀਆ ਬੂਲਾ ਚੰਡੀਆ ਬਹੁ ਗੁਣਿਆਰਾ
ਗੋੱਖੂ ਟੋਡਾ ਮਹਤਿਆ ਤੱਤਾ ਮੱਦੂ ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰਾ
ਝਾਂਝੂ ਅਤੇ ਮੁਕੰਦ ਹੈ ਕੀਰਤਨ ਕਰੈ ਹਜੂਰ ਕਿਦਾਰਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਪਰਗਟ ਪਾਹਾਰਾ ॥ ੧੯ ॥
ਗੰਗੂ ਨਾਊ ਸਹਗਲਾ ਰਾਮਾ ਧਰਮਾ ਉੱਦਾ ਭਾਈ
ਜੱਟੂ ਭੱਟੂ ਵੰਤਿਆ ਫਿਰਣਾ ਸੂਦ ਵਡਾ ਸਤ ਭਾਈ
ਭੋਲੂ ਭੱਟੂ ਜਾਣੀਅਨ ਸਨਮੁਖ ਤੇਵਾੜੀ ਸੁਖਦਾਈ
ਡੱਲਾ ਭਾਗੀ ਭਗਤ ਹੈ ਜਾਪੂ ਨਿਵਲਾ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ

ਮੂਲਾ ਸੂਜਾ ਧਾਵਣੇ ਚੰਦੂ ਚਉਝੜ ਸੇਵ ਕਮਾਈ
ਰਾਮਦਾਸ ਭੰਡਾਰੀਆ ਬਾਲਾ ਸਾਈਂਦਾਸ ਧਿਆਈ
ਗੁਰਮੁਖ ਬਿਸਨੂ ਬੀਬੜਾ ਮਾਛੀ ਸੁੰਦਰ ਗੁਰਮਤ ਪਾਈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੧੯ ॥

ਜੱਟੂ ਭਾਨੂ ਤੀਰਥਾ ਚਾਈ ਚਈਲੇ ਚਵੇ ਚਾਰੇ
ਸ਼ਣੇ ਨਿਹਾੱਲੇ ਜਾਣੀਅਨ ਸਨਮੁਖ ਸੇਵਕ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰੇ
ਸੇਖੜ ਸਾਧ ਵਖਾਣੀਅਹਿ ਨਾਉ ਭੁੱਲੂ ਸਿਖ ਸੁਚਾਰੇ
ਜਟੂ ਭੀਵਾ ਜਾਣੀਅਨ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਮੂਲਾ ਪਰਵਾਰੇ
ਚਤੁਰਦਾਸ ਮੂਲਾ ਕਪੂਰ ਹਾੜੂ ਗਾੜੂ ਵਿੱਜ ਵਿਚਾਰੇ
ਫਿਰਣਾਂ ਬਹਿਲ ਵਖਾਣੀਅਹਿ ਜੇਠਾ ਚੰਗਾ ਕੁਲ ਨਿਸਤਾਰੇ
ਵਿੱਸਾ ਗੋਪੀ ਤੁਲਸੀਆ ਭਾਰਦੁਆੱਜੀ ਸਨਮੁਖ ਸਾਰੇ

ਵੱਡਾ ਭਗਤ ਹੈ ਭਈਅੜਾ ਗੋਇੰਦ ਘੇਈ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ॥ ੨੦ ॥
ਕਾਲੂ ਚਾਊ ਬੰਮੀਆ ਮੂੱਲੇ ਨੌਂ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਪਿਆਰਾ
ਹੋੱਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮਾਹੀਆਂ ਗੋਇੰਦ ਘੇਈ ਗੁਰੁ ਨਿਸਤਾਰਾ
ਭਿੱਖਾ ਟੋੱਡਾ ਭੱਟ ਦੁਇ ਧਾਰੋ ਸੂਦ ਮਹਲ ਤਿਸ ਭਾਰਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਰਾੱਮੂ ਕੋਹਲੀ ਨਾਲ ਨਿਹਾੱਲੂ ਸੇਵਕ ਸਾਰਾ
ਛੱਜੂ ਭੱਲਾ ਜਾਣੀਐ ਮਾਈ ਦਿੱਤਾ ਸਾਧ ਵਿਚਾਰਾ
ਤੁਲਸਾ ਵਹੁਰਾ ਭਗਤ ਹੈ ਦਾਮੋਦਰ ਆਕਲ ਬਲਿਹਾਰਾ
ਭਾੱਨਾ ਆਵਲ ਵਿਗਹਮੱਲ ਬੁੱਧੂ ਛੀਂਬਾ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰਾ
ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਭਗਤ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ੨੧ ॥
ਦੀਪਕੁ ਦੀਪਾ ਕਾਸਰਾ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦਾ

ਪੱਟੀ ਅੰਦਰ ਚਉਧਰੀ ਢਿਲੋਂ ਲਾਲ ਲੰਗਾਹ ਸੁਹੰਦਾ
ਅਜਬ ਅਜਾਇਬ ਸੰਙਿਆ ਉਮਰਸ਼ਾਹ ਗੁਰ ਸੇਵ ਕਰੰਦਾ
ਪੈੜਾ ਛੱਜਲ ਜਾਣੀਐ ਕੰਦੂ ਸੰਘਰ ਮਿਲੈ ਹਸੰਦਾ
ਪੁੱਤ ਸਪੁੱਤ ਕਪੂਰਦੇਉ ਸਿੱਖੈ ਮਿਲਿਆ ਮਨ ਵਿਗਸੰਦਾ
ਸੰਮਣ ਹੈ ਸ਼ਹਬਾਜ਼ਪੁਰ ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਸਾਰ ਲਹੰਦਾ
ਜੋਧਾ ਜੱਲੋ ਤੁਲਸਪੁਰ ਮੋਹਣ ਆਲਮਗੰਜ ਰਹੰਦਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਵਡਿਆ ਵਡੇ ਮਸੰਦਾ ॥ ੨੨ ॥
ਢੇਸੀ ਜੋਧਹੁ ਸੰਗ ਹੈ ਗੋਇੰਦ ਗੋਲਾ ਹੱਸ ਮਿਲੰਦਾ
ਮੋਹਣ ਕੁੱਕ ਵਖਾਣੀਐ ਧੁੱਟੇ ਜੋਧੇ ਜਾਮ ਸੁਹੰਦਾ
ਮੰਞੂ ਪੰਨੂ ਪਰਵਾਣ ਹੈ ਪੀਰਾਣਾ ਗੁਰ ਭਾਇ ਚਲੰਦਾ
ਹਮਜਾ ਜੱਜਾ ਜਾਣੀਐ ਬਾਲਾ ਮਰਵਾਹਾ ਵਿਗਸੰਦਾ

ਨਿਰਮਲ ਨਾਨੋ ਓਹਰੀ ਨਾਲ ਸੂਰੀ ਚਉਧਰੀ ਰਹੰਦਾ
ਪਰਬਤ ਕਾਲਾ ਮੇਹਰਾ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲੂ ਸੇਵ ਕਰੰਦਾ
ਕਕਾ ਕਾਲਉ ਸੂਰਮਾ ਕੱਦ ਰਾਮਦਾਸ ਬਚਨ ਮਨੰਦਾ
ਸੇਠ ਸਭਾਗਾ ਚੂਹਣੀਅਹੁ ਆਰੋੜੇ ਭਾਰਾਉ ਗਵੰਦਾ
ਸਨਮੁਖ ਇਕਦੂ ਇਕ ਚੜ੍ਹੰਦਾ ॥ ੨੩ ॥
ਪੈੜਾ ਜਾਤਿ ਚੰਡਾਲੀਆ ਜੇਠੇ ਸੇਟੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ
ਲਟਕਣ ਘੂਰਾ ਜਾਣੀਐ ਗੁਰਦਿਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਚੁਰਭਾਈ
ਕਾਦਾਰਾ ਸਾਰਾਫ਼ ਹੈ ਭਗਤ ਵਡਾ ਭਗਵਾਨ ਸੁਭਾਈ
ਸਿੱਖ ਭਲਾ ਰਵਤਾਸ ਵਿਚ ਧਉਣ ਮੁਰਾਰੀ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ
ਆਡਿਤ ਸੁਇਨੀ ਸੂਰਮਾ ਚਰਣ ਸਰਣ ਚੂਹੜ ਜੇ ਸਾਈ
ਲਾਲਾ ਸੇਠੀ ਜਾਣੀਐ ਜਾਣੁ ਚਿਹਾਣੁ ਸਬਦ ਲਿਵ ਲਾਈ

ਰਾਮਾ ਝੰਝੀ ਆਖੀਐ ਹੇਮੂ ਸੋਈ ਗੁਰਮਤਿ ਪਈ
ਜੱਟੂ ਭੰਡਾਰੀ ਭਲਾ ਸ਼ਾਹਦਰੇ ਸੰਗਤਿ ਸੁਖਦਾਈ
ਪੰਜਾਬੈ ਗੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨੪ ॥

ਸਨਮੁਖ ਸਿਖ ਲਹੌਰ ਵਿਚ ਸੋਢੀ ਆਇਣ ਤਾਧਾ ਸਹਾਰੀ
ਸਾਈਂ ਦਿਤਾ ਝੰਝੀਆ ਸੈਦੋ ਜਟ ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰੀ
ਸਾਧੂ ਮਹਤਾ ਜਾਣੀਅਹਿ ਕੁਲ ਕੁਮਿਹਾਰ ਭਗਤ ਨਿਰੰਕਾਰੀ
ਲੱਖੂ ਵਿਚ ਪਟੋਲੀਆ ਭਾਈ ਲੱਧਾ ਪਰਉਪਕਾਰੀ
ਕਾਲੂ ਨਾਨੋ ਰਾਜ ਦੁਇ ਹਾੜੀ ਕੋਹਲੀਆ ਵਿਚ ਭਾਰੀ
ਸੂਦ ਕਲਿਆਣਾ ਸੂਰਮਾ ਭਾਨੂ ਭਗਤ ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰੀ
ਮੂਲਾ ਬੇਰੀ ਜਾਣੀਐ ਤੀਰਥ ਅਤੇ ਮੁਕੰਦ ਅਪਾਰੀ
ਕਹੁ ਕਿਸ਼ਨਾ ਮਹਜੰਗੀਆ ਸੇਠ ਮੰਗੀਣੇ ਨੋਂ ਬਲਿਹਾਰੀ

ਸਨਮੁਖ ਸੁਨਿਆਰਾ ਭਲਾ ਨਾਉਂ ਨਿਹੱਲੂ ਸੱਪਰਵਾਰੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ॥ ੨੫ ॥

ਭੱਾਨਾ ਮੱਲਣ ਜਾਣੀਐ ਕਾਬਲ ਰੇਖਰਾਉ ਗੁਰਭਾਈ
ਮਾਧੋ ਸੋੱਢੀ ਕਾਸ਼ਮੀਰ ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਚਾਲ ਚਲਾਈ
ਭਾਈ ਭੀਵਾ ਸ਼ੀਂਹਚੰਦ ਰੂਪਚੰਦ ਸਨਮੁਖ ਸਤ ਭਾਈ
ਪਰਤੱਾਪੂ ਸਿੱਖ ਸੂਰਮਾ ਨੰਦੇ ਵਿੱਠੜ ਸੇਵ ਕਮਾਈ
ਸੱਾਮੀਦਾਸ ਵਛੇਰ ਹੈ ਥਾਨੇਸਰ ਸੰਗਤਿ ਬਹਿਲਾਈ
ਗੋੱਪੀ ਮਹਿਤਾ ਜਾਣੀਐ ਤੀਰਥ ਨੱਥਾ ਗੁਰ ਸ਼ਰਣਾਈ
ਭਾਉ ਮੋਕਲ ਆੱਖੀਅਹਿ ਢਿੱਲੀ ਮੰਡਲ ਗੁਰਮਤ ਪਾਈ
ਜੀਵੰਦ ਜਗਸੀ ਫ਼ਤੇਪੁਰ ਸੇਠ ਤਲੋੱਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈ
ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨੬ ॥

ਮਹਿਤਾ ਸਕਤਾ ਆਗਰੈ ਚੱਢਾ ਹੋਆ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲਾ
ਗੜ੍ਹੀਅਲ ਮਥਰਾਦਾਸ ਹੈ ਸੱਪਰਵਾਰਾ ਲਾਲ ਗੁਲੱਾਲਾ
ਗੰਗਾ ਸਹਗਲ ਸੂਰਮਾ ਹਰਵੰਸ ਤਪੇ ਦਾਹਲ ਧਰਮਸਾਲਾ
ਅਣਦ ਮੁਰਾਰੀ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਕੱਲਜਾਣਾਕੁਲਕਵਲ ਰਸਾਲਾ
ਨੱਾਨੋ ਲਟਕਣ ਬਿੰਦਰਾਉ ਸੇਵਾ ਸੰਗਤ ਪੂਰਣ ਘਾਲਾ
ਹਾਂਢਾ ਆਲਮਚੰਦ ਹੈ ਸੈਂਸਾਰਾ ਤਾਲਵਾੜ ਸੁਖਾਲਾ
ਜਗਨਾ ਨੰਦਾ ਸਾਧ ਹੈ ਭਾਨੂ ਸੁਹੜ ਹੰਸਾਂ ਦੀ ਢਾਲਾ
ਗੁਰਭਾਈ ਰਤਨਾ ਦੀ ਮਾਲਾ ॥ ੨੭ ॥
ਸੀਂਗਾਰੂ ਜੈੱਤਾ ਭਲਾ ਸੂਰ ਬੀਰ ਮਨਿ ਪਰ ਉਪਕਾਰਾ
ਜੈੱਤਾ ਨੰਦਾ ਜਾਣੀਐ ਪੂਰਖ ਪਿਰਾਗਾ ਸ਼ਬਦ ਅਧਾਰਾ
ਤਿਲਕ ਤਲੋਕਾ ਪਾਠਕਾ ਸਾਧਸੰਗਤ ਸੇਵਾ ਹਿਤਕਾਰਾ

ਕੁਰਬਾਣੀ ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਸਰ ਨ੍ਹਾਵੰਦੇ
ਕੁਰਬਾਣੀ ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਇੱਕ ਮਨ ਹੋ ਗੁਰਜਾਪ ਜਪੰਦੇ
ਕੁਰਬਾਣੀ ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਚਲ ਜਾਇਜੁੜੰਦੇ
ਕੁਰਬਾਣੀ ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਨਿਤਗਾਇ ਸੁਣੰਦੇ
ਕੁਰਬਾਣੀ ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਮਨ ਮੇਲੀ ਕਰ ਮੇਲ ਮਿਲੰਦੇ
ਕੁਰਬਾਣੀ ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਭਾਇ ਭਗਤ ਗੁਰ ਪੁਰਬਕਰੰਦੇ
ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਫਲ ਸੁਫਲ ਫਲੰਦੇ ॥ ੨ ॥
ਹਉਂ ਤਿਸ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਹੋਂਦੇ ਤਾਣ ਜੁ ਹੋਇ ਨਿਤਾਣਾ
ਹਉਂ ਤਿਸ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਹੋਂਦੈ ਮਾਣ ਜੁ ਹੋਇ ਨਿਮਾਣਾ
ਹਉਂ ਤਿਸ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਛੱਡ ਸਿਆਣਪਹੋਇਇਆਣਾ
ਹਉਂ ਤਿਸ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਖਸਮੈ ਦਾ ਭਾਵੈ ਜਿਸ ਭਾਣਾ

ਹਉਂ ਤਿਸ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਦੇਖ ਲੁਭਾਣਾ
ਹਉਂ ਤਿਸ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਚੱਲਣ ਜਾਣ ਜੁਗਤ ਮਿਹਮਾਣਾ
ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਣਾ॥ ੩ ॥
ਹਉਂ ਤਿਸ ਘੋਲ ਘੁਮਾਇਆ ਗੁਰਮਤ ਰਿਦੈ ਗਰੀਬੀ ਆਵੈ
ਹਉਂ ਤਿਸ ਘੋਲ ਘੁਮਾਇਆ ਪਰ ਨਾਰੀ ਦੇ ਨੇੜ ਨ ਜਾਵੈ
ਹਉਂ ਤਿਸ ਘੋਲ ਘੁਮਾਇਆ ਪਰ ਦਰਬੈ ਨੋਂ ਹੱਥ ਨ ਲਾਵੈ
ਹਉਂ ਤਿਸ ਘੋਲ ਘੁਮਾਇਆ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸੁਣ ਆਪ ਹਟਾਵੈ
ਹਉਂ ਤਿਸ ਘੋਲ ਘੁਮਾਇਆ ਸਤਗੁਰ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਮਾਵੈ
ਹਉਂ ਤਿਸ ਘੋਲ ਘੁਮਾਇਆ ਥੋੜਾ ਸਵੈਂ ਥੋੜੋ ਹੀ ਖਾਵੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੋਈ ਸਹਿਜ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥
ਹਉਂ ਤਿਸਦੈ ਚਉਖੰਨੀਐ ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰ ਏਕੋ ਜਾਣੈ

ਹਉਂ ਤਿਸਦੈ ਚਉਖੰਨੀਐ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਨ ਅੰਦਰ ਆਣੈ
ਹਉਂ ਤਿਸਦੈ ਚਉਖੰਨੀਐ ਅਉਗਣ ਕੀਤੇ ਗੁਣ ਪਰਵਾਣੈ
ਹਉਂ ਤਿਸਦੈ ਚਉਖੰਨੀਐ ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖ ਵਖਾਣੈ
ਹਉਂ ਤਿਸਦੈ ਚਉਖੰਨੀਐ ਆਪ ਠਗਾਇ ਲੋੱਕਾਂ ਭਾਣੈ
ਹਉਂ ਤਿਸਦੈ ਚਉਖੰਨੀਐ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਰੈ ਰੰਗ ਮਾਣੈ
ਲਉਬਾੱਲੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣਾ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣੈ
ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਿਞਾਣੈ ॥ ੫ ॥
ਹੌਂ ਸਦਕੇ ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਸਤਗੁਰੁਨੋਂ ਮਿਲਆਪ ਗਵਾਯਾ
ਹਉਂ ਸਦਕੇ ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕਰਨ ਉਦਾੱਸੀਅੰਦਰ ਮਾਯਾ
ਹੌਂ ਸਦਕੇ ਤਿਨਗੁਰਸਿਖਾਂ ਗੁਰਮਤ ਗੁਰਚਰਣੀਚਿਤਲਾਯਾ
ਹੌਂ ਸਦਕੇ ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਗੁਰਸਿਖਦੇ ਗੁਰਸਿੱਖ ਮਿਲਾਯਾ

ਹਉਂ ਸਦਕੇਤਿਨ੍ਹ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਵਰਜ ਰਹਾਯਾ
ਹਉਂ ਸਦਕੇ ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਆੱਸਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ ਵਲਾਯਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਯਾ ॥ ੬ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਡਾ ਅਖਾਇੰਦਾ ਨਾਭਿ ਕਵਲ ਦੀ ਨਾਲ ਸਮਾਣਾ
ਆਵਾਗਵਣ ਅਨੇਕ ਜੁਗ ਓੜਕ ਵਿੱਚ ਹੋਆ ਹੈਰਾਣਾ
ਓੜਕਕੀੱਤੋਸੁ ਆੱਪਣਾ ਆਪ ਗਣਾਇਐ ਭਰਮ ਭੁਲਾਣਾ
ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਵਖਾਣਦਾ ਚਤੁਰਮੁਖੀ ਹੋਇ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ
ਲੋੱਕਾਂ ਨੋਂ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ਵੇਖ ਸਰਸ੍ਵਤੀ ਰੂਪ ਲੁਭਾਣਾ
ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਗਵਾਇਕੈ ਗਰਬ ਗ਼ਰੂਰੀ ਕਰ ਪਛਤਾਣਾ
ਅਕਥ ਕਥਾ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਵਖਾਣਾ ॥ ੭ ॥
ਬਿਸ਼ਨ ਲਏ ਅਵਤਾਰ ਦਸ ਵੈਰ ਵਰੋਧ ਜੋਧ ਸੰਘਾਰੇ

ਮੱਛ ਕੱਛ ਵੈਰਾਹ ਰੂਪ ਨਰ ਸਿਘ ਹੋਇ ਬਾਵਨ ਬੋਧਾਰੇ
ਪਰਸ ਰਾਮਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨਹੋ ਕਿਲਕ ਕਲੰਕੀ ਅਤ ਅਹੰਕਾਰੇ
ਖੱਤ੍ਰੀ ਮਾਰ ਇਕੀਹ ਵਾਰ ਰਾਮਾਇਣ ਕਰ ਭਾਰਥ ਭਾਰੇ
ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਨ ਸੱਾਧਿਓ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ਨ ਮਾਰੇ
ਸਤਗੁਰ ਪੁਰਖ ਨ ਭੇੱਟਿਆ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਹਲੰਗ ਨ ਸਾਰੇ
ਹਉਮੈਂ ਅੰਦਰ ਕਾਰ ਵਿਕਾਰੇ ॥ ੮ ॥
ਮਹਾਂਦੇਉ ਅਉਧੂਤ ਹੋਇ ਤਾਮਸ ਅੰਦਰ ਜੋਗ ਨ ਜਾਣੈ
ਭੈਰੋਂ ਭੂਤ ਕਸੂਤ ਵਿਚ ਖੇਤ੍ਰਪਾਲ ਬੈਤਾਲ ਧਿਙਾਣੈ
ਅੱਕ ਧਤੂਰਾ ਖਾਵਣਾ ਰੱਾਤੀਂ ਵੱਾਸਾ ਮੜ੍ਹੀ ਮਸਾਣੈ
ਪੈਨ੍ਹੈ ਹੱਾਥੀ ਸ਼ੀਂਹ ਖੱਲ ਡਉਰੂ ਵਾਇ ਕਰੈ ਹੈਰਾਣੈ
ਨੱਾਥਾਂ ਨਾਥ ਸਦਾਇੰਦਾ ਹੋਇ ਅਨਾਥ ਨ ਹਰਿ ਰੰਗ ਮਾਣੈ

ਸਿਰਠਿ ਸੰਘਾਰੈ ਤਾਮਸੀ ਜੋਗ ਨ ਭੋਗ ਨ ਜੁਗਤ ਪਛਾਣੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਸਾਧ ਸੰਗਾਣੈ ॥ ੯ ॥
ਵੱਡੀ ਆਰਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਦੀ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਰਾਜ ਕਮਾਵੈ
ਚਉਦਹ ਇੰਦ੍ਰ ਵਿਣਾਸਕਾਲ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਾ ਇਕ ਦਿਵਸ ਵਿਹਾਵੈ
ਧੰਧੇ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਰੈ ਲੋਮ ਸਦਾ ਇਕ ਰੋਮ ਛਿਜਾਵੈ
ਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੇਸ਼ ਵਖਾਣੀਅਨ ਚਿਰੰਜੀਵ ਹੋਇ ਸ਼ਾਂਤੁ ਨ ਆਵੈ
ਜੋਗ ਭੋਗ ਜਪ ਤਪ ਘਣੇ ਲੋਕ ਵੇਦ ਸਿਮਰਣ ਨ ਸੁਹਾਵੈ
ਆਪ ਗਣਾਇ ਨ ਸਹਿਜ ਸਮਾਵੈ ॥ ੧੦ ॥
ਨਾਰਦ ਮੁਨੀ ਅਖਾਇੰਦਾ ਆਗਮ ਜਾਣ ਨ ਧੀਰਜ ਆਣੈ
ਸੁਣ ਸੁਣ ਮਸਲਤ ਮਜਲਸੈ ਕਰ ਕਰ ਚੁਗਲੀ ਆਖ ਵਖਾਣੈ
ਬਾਲ ਬੁੱਧ ਸਨਕਾਦਕਾ ਬਾਲ ਸੁਭਾਉ ਨ ਵਿਰਤੀ ਹਾਣੈ

ਜਾਇ ਬੈਕੁੰਠ ਕਰੋਧ ਕਰ ਦੇ ਸਰਾਪ ਜੈ ਬਿਜੈ ਧਿਙਾਣੈ
ਅਹੰਮੇਉ ਸੁਕਦੇਉ ਕਰ ਗਰਭਵਾਸ ਹਉਮੈਂ ਹੈਰਾਣੈ
ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਅਉਲੰਗ ਭਰੈ ਉਦੈ ਅਸਤ ਵਿੱਚ ਆਵਣ ਜਾਣੈ
ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਚ ਗਰਬ ਗੁਮਾਣੈ ॥ ੧੧ ॥
ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋੱਖੀਆਂ ਜਤ ਸਤ ਜੁਗਤ ਸੰਤੋਖ ਨ ਜਾਤੀ
ਸਿੱਧ ਨਾਥ ਬਹੁ ਪੰਥ ਕਰ ਹਉਮੈਂ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਕਰਮਾਤੀ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਖਹ ਖਹ ਮਰਦੇ ਭਰਮ ਭਰਾਂਤੀ
ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇ ਵਰਤਿਆ ਬਾਰਹ ਬਾਟ ਉਚਾਟ ਜਮਾਤੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਵਰਨ ਅਵਰਨ ਹੋਇ ਰੰਗ ਸੁਰੰਗ ਤੰਬੋਲ ਸੁਵਾਤੀ
ਛਿਅ ਰੁਤ ਬਾਰਹ ਮਾਹ ਵਿਚ ਗੁਰਮੁਖ ਦਰਸ਼ਨ ਸੂਝ ਸੁਝਾਤੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਿਰਮ ਪਿਰਾਤੀ ॥ ੧੨ ॥

ਪੰਜ ਤੱਤ ਪਰਵਾਣ ਕਰ ਧਰਮਸਾਲ ਧਰਤੀ ਮਨ ਭਾਣੀ
ਪਾਣੀ ਅੰਦਰ ਧਰਤ ਧਰ ਧਰਤੀ ਅੰਦਰ ਧਰਿਆ ਪਾਣੀ
ਸਿਰ ਤਲਵਾਏ ਰੁੱਖ ਹੋਇ ਨਿਹਚਲ ਚਿੱਤ ਨਿਵਾਸਬਿਬਾਣੀ
ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਸੁਫਲਫਲਵੱਟ ਵਗਾਇ ਸਿਰਠ ਵਰਸਾਣੀ
ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਵਣਾਸਪਤ ਚੰਦਨ ਹੋਇ ਵਾਸ ਮਹਕਾਣੀ
ਸ਼ਬਦਸੁਰਤਿਲਿਵਸਾਧਸੰਗਗੁਰਮੁਖਸੁਖ ਫਲਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ
ਅਵਗਤਿ ਗਤਿ ਅਤਿ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥ ੧੩ ॥

ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਵਿਭੀਖਣੋਂ ਅੰਬਰੀਕ ਬਲਿ ਜਨਕ ਵਖਾਣਾ
ਰਾਜ ਕੁਆਰ ਹੁਇ ਰਾਜਸੀ ਆਸਾ ਬੰਧੀ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਾ
ਧ੍ਰੂ ਮਤਰੇਈ ਚੰਹਿਆ ਪੀਉ ਵੜ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਰਵਾਣਾ
ਭੇਦ ਬਿਭੀਖਣ ਲੰਕ ਲੈ ਅੰਬਰੀਕ ਲੈ ਚੱਕ੍ਰ ਲੁਭਾਣਾ

ਪੈਰ ਕੜਾਹੇ ਜਨਕ ਦਾ ਕਰ ਪਾਖੰਡ ਧਰਮ ਧਿਙਾਣਾ
ਆਪ ਗਣਾਇ ਵਿਗੁਚਣਾ ਦਰਗਹ ਪਾਇ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ੧੪ ॥
ਕਲਿਜੁਗ ਨੱਾਮਾਂ ਭਗਤ ਹੋਇ ਫੇਰ ਦੇਹੁਰਾ ਗਾਇ ਜੀਵਾਈ
ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਵਖਾਣੀਐ ਬੰਦੀਖ਼ੱਾਨੈ ਤੇ ਉਠ ਜਾਈ
ਧੰਨਾ ਜੱਟ ਉਧਾਰਿਆ ਸਧਨਾ ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਕਸਾਈ
ਜਨ ਰਵਦਾਸ ਚਮਾਰ ਹੋਇ ਚਹੁੰ ਵਰਨਾਂ ਵਿਚ ਕਰ ਵਡਿਆਈ
ਬੇਣ ਹੋਆ ਅਧਿਆਤਮੀ ਸੈਣ ਨੀਚ ਕੁਲ ਅੰਦਰ ਨਾਈ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਵਡੀ ਸਮਾਈ
ਅਲਖ ਲਖਾਇ ਨ ਅਲਖ ਲਖਾਈ ॥ ੧੫ ॥
ਸਤਜੁਗ ਉੱਤਮ ਆਖੀਐ ਇਕ ਫੇੜੈ ਸਭ ਦੇਸ ਦੁਹੇਲਾ

ਤ੍ਰੇਤੈ ਨਗਰੀ ਪੀੜੀਐ ਦੁਆਪੁਰ ਵੰਸ ਵਿਧੁੰਸ ਕੁਵੇਲਾ
ਕਲਜੁਗ ਸਚ ਨਿਆਉਂ ਹੈ ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ ਅਕੇਲਾ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਸਤਗੁਰ ਗੁਰ ਚੇਲਾ
ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਸਾਧ ਸੰਗਤਮਿਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ
ਮਿੱਠਾ ਬੋੱਲਣ ਨਿਵ ਚਲਣ ਹੱਥਹੁੰ ਦੇਣਾ ਸਹਿਜ ਸੁਹੇਲਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਨੇਹੁ ਨਵੇਲਾ ॥ ੧੯ ॥
ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਕਰ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਅਨੂਪ ਦਿਖਾਯਾ
ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਅਗੋਚਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਯਾ
ਚਾਰਵਰਨ ਚਾਰ ਮਜ਼ਹਬਾਚਰਣ ਕਵਲ ਸ਼ਰਣਾਗਤ ਆਯਾ
ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਅਪਰਸ ਜਗ ਅਸ਼ਟ ਧਾਤ ਇਕ ਧਾਤ ਕਰਾਯਾ
ਪੈਰੀਂ ਪਾਇ ਨਿਵਾਇਕੈ ਹਉਮੈਂ ਰੋਗ ਅਸਾਧ ਮਿਟਾਯਾ

ਹੁਕਮ ਰਜ਼ਾਈ ਚਲਣਾ ਗੁਰਮੁਖ ਗਾਡੀ ਰਾਹ ਚਲਾਯਾ
ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਥਾਟ ਬਣਾਯਾ ॥ ੧੭ ॥
ਜੰਮਣ ਮਰਣਹੁ ਬਾਹਰੇ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਜਗ ਵਿਚ ਆਏ
ਭਾਉ ਭਗਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਸਾਧਸੰਗਤ ਸੱਚ ਖੰਡ ਵਸਾਏ
ਮਾਨਸਰੋਵਰਪਰਮਹੰਸ ਗੁਰਮੁਖ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵਲਾਏ
ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਵਣਾਸਪਤਿ ਅਫਲ ਸਫਲ ਚੰਦਨ ਮਹਕਾਏ
ਭਵਜਲ ਅੰਦਰ ਬੋਹਿਥੇ ਹੋਇ ਪਰਵਾਰ ਸੁਧਾਰ ਲੰਘਾਏ
ਲਹਿਰ ਤਰੰਗ ਨ ਵਿਆਪਈ ਮਾਯਾ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਰਹਾਏ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਸਹਿਜ ਸਮਾਏ ॥੧੮ ॥
ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਧੰਨ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਕਰਾਯਾ
ਸਤਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨ ਧੰਨਹੈ ਧੰਨਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਗੁਰ ਧਿਆਨ ਧਰਾਯਾ

ਧੰਨ ਧੰਨ ਸਤਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਧੰਨਸੁਰਤਿਗੁਰੁਗਿਆਨਸੁਣਾਯਾ
ਚਰਨ ਕਵਲ ਗੁਰੁ ਧੰਨਧੰਨਧੰਨ ਮਸਤਕ ਗੁਰੁਚਰਣੀਲਾਯਾ
ਧਨ ਧਨ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ਧੰਨ ਰਿਦਾ ਗੁਰੁ ਮੰਤ੍ਰ ਵਸਾਯਾ
ਧਨ ਧਨ ਗੁਰੁ ਚਰਨਾਮਤੋਧੰਨਮੁਹਤਜਿਤ ਅਪਿਉ ਪੀਆਯਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅਜਰ ਜਰਾਯਾ ॥ ੧੯ ॥

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਗ ਸੋਭਾ ਲਹਿਰ ਤਰੰਗ ਅਤੋਲੇ
ਮਾਣਕ ਮੋੱਤੀ ਹੀਰਿਆਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਵੇਸ ਅਮੋਲੇ
ਰਾਗ ਰਤਨਅਨਹਦਧੁਨੀਸ਼ਬਦਸੁਰਤਲਿਵ ਅਗਮ ਅਲੋਲੇ
ਰਿਧਸਿਧ ਨਿਧਸਭਗੋਲੀਆਂ ਚਾਰਪਦਾਰਥ ਗੋਇਲ ਗੋਲੇ
ਲਖ ਲਖ ਚੰਦਚਰਾਗ਼ਚੀ ਲਖਲਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਚਨ ਝੋਲੇ
ਕਾਮਧੇਨੁ ਲਖ ਪਾਰਜਾਤ ਜੰਗਲ ਅੰਦਰ ਚਰਨ ਅਡੋਲੇ

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਬੋਲ ਅਬੋਲੇ ॥ ੨੦ ॥ ੧੨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਗਾਖੜੀ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਜਾਣੈ
ਪੀਰਾਂ ਪੀਰ ਵਖਾਣੀਐ ਗੁਰੁ ਗੁਰਾਂ ਵਖਾਣੈ
ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਕਰ ਰੋਜ ਵਿਡਾਣੈ
ਸੋ ਗੁਰ ਸੋਈ ਸਿੱਖ ਹੈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੈ
ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਇਕ ਸਿੱਖ ਹੈ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸਿਞਾਣੈ
ਮਿਹਰ ਮੁਹੱਬਤ ਮੇਲ ਕਰ ਭਉ ਭਾਉ ਸੁ ਭਾਣੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੁ ਸਿਖਹੁ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਹੈ ਪੀਰ ਪੀਰਹੁ ਕੋਈ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸੋਈ
ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਸ਼ਟ ਧਿਆਨ ਧਰ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਹੋਈ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਕਰ ਕੀਰਤਨ ਸਤਸੰਗ ਵਿਲੋਈ
ਵਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਜਪ ਹਉਂਮੈਂ ਖੋਈ
ਆਪ ਗਵਾਇ ਆਪ ਹੈ ਗੁਣ ਗੁਣੀ ਪਰੋਈ ॥ ੨ ॥
ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਸ਼ਟਿ ਸੰਜੋਗ ਹੈ ਭੈ ਭਾਇ ਸੰਜੋਗੀ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਬੈਰਾਗ ਹੈ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਰੋਗੀ
ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਨ ਭਰਮ ਹੈ ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਜੋਗੀ
ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਪੀਵਣਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਭੋਗੀ
ਗਜਾਨ ਧਜਾਨ ਸਿਮਰਣ ਮਿਲੈ ਪੀ ਅਪਿਓ ਅਸੋਗੀ ॥੩॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਪਿਰਮ ਰਸ ਕਿਉਂ ਆਪ ਵਖਾਣੈ
ਸੁਣ ਸੁਣ ਆੱਖਣ ਆੱਖਣਾ ਓਹ ਸਾਉ ਨ ਜਾਣੈ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਮਿਲ ਕਥਿ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣੈ
ਚਾਰ ਕਤੇਬਾਂ ਆੱਖੀਅਨ ਦੀਨ ਮੁਸਲਮਾਣੈ
ਸੇਖਨਾਗ ਸ਼ਿਮਰਣ ਕਰੈ ਸਾਂਗੀਤ ਸੁਹਾਣੈ
ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਅਸੰਖ ਸੁਣ ਹੋਇ ਹੈਰਾਣੈ
ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਰ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਪੀਲਾਏ ਭਾਣੈ ॥ ੪ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਿਰਮ ਰਸ ਛਿਅ ਰਸ ਹੈਰਾਣਾ
ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਰਸਦੇ ਵਿਸਮਾਦ ਵਿਡਾਣਾ
ਨਿੱਝਰ ਧਾਰਿ ਹਜ਼ਾਰ ਹੋਇ ਭੈ ਚਕਤ ਲੁਭਾਣਾ
ਇੜਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਸੋਹੰ ਨ ਸਮਾਣਾ

ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਚੜ੍ਹਾਉ ਚੜ੍ਹ ਪਰਚਾ ਪਰਵਾਣਾ
ਪੀਤੈ ਬੋਲ ਨ ਹੰਘਈ ਆਖਾਣ ਵਖਾਣਾ ॥ ੫ ॥
ਗੱਲੀਂ ਸਾਦ ਨ ਆਵਈ ਜਿੱਚਰ ਮੁਹੁ ਖਾਲੀ
ਮੁਖੁ ਭਰਿਐ ਕਿਉਂ ਬੋਲੀਐ ਰਸ ਜੀਭ ਰਸਾਲੀ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਸਿਮਰਣਉਲੰਘ ਨਹਿ ਨਦਰ ਨਿਹਾਲੀ
ਪੰਥ ਕੁਪੰਥ ਨ ਸੁਝਈ ਅਲਮਸਤ ਖਿਆਲੀ
ਡਗਮਗ ਚਾਲ ਸੁਢਾਲ ਹੈ ਗੁਰਮੱਤਿ ਨਿਰਾਲੀ
ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੰਦ ਨ ਲੁਕਈ ਢਕ ਜੋਤਿ ਕੁਨਾਲੀ ॥ ੬ ॥
ਲਖ ਲਖ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨਾਂ ਲਖ ਅਗਰ ਮਿਲੰਦੇ
ਲੱਖ ਕਪੂਰ ਕਥੂਰੀਆਂ ਅੰਬਰ ਮਹਕੰਦੇ
ਲਖ ਲਖ ਗਉੜੇ ਮੇਦ ਮਿਲ ਕੇਸਰ ਚਮਕੰਦੇ

ਸਭ ਸੁਗੰਧ ਰਲਾਇਕੈ ਅਰਗਜਾ ਕਰੰਦੇ
ਲੱਖ ਅਰਗਜੇ ਫੁਲੇਲ ਫੁਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਸੰਦੇ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਿਰਮ ਰਸ ਵਾਸੂ ਨ ਲਹੰਦੇ ॥ ੭ ॥
ਰੂਪ ਸਰੂਪ ਅਨੂਪ ਲਖ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਵਸੰਦੇ
ਰੰਗ ਬਿਰੰਗ ਸੁਰੰਗ ਲਖ ਬੈਕੁੰਠ ਰਹੰਦੇ
ਲਖ ਜੋਬਨ ਸੀਂਗਾਰ ਲਖ ਲਖ ਵੇਸ ਕਰੰਦੇ
ਲਖ ਦੀਵੇ ਲਖ ਤਾਰਿਆਂ ਜੋਤਿ ਸੂਰਜ ਚੰਦੇ
ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਲਖ ਮਣੀ ਜਗ ਮਗ ਟਹਕੰਦੇ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਿਰਮ ਰਸ ਜੋਤੀ ਨ ਪੁਜੰਦੇ ॥ ੮॥
ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਰਿੱਧਿ ਸਿੱਧਿ ਨਿਧਿ ਲੱਖ ਕਰੋੜੀ
ਲਖ ਪਾਰਸ ਲਖ ਪਾਰਜਾਤ ਲਖ ਲਖਮੀ ਜੋੜੀ

ਲਖ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਕਾਮਧੇਨੁ ਚਤੁਰੰਗ ਚਮੋੜੀ
ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਹੀਰਿਆਂ ਨਿਰ ਮੋਲ ਮਰੋੜੀ
ਲਖ ਕਵਲਾ ਸਸਿ ਮੇਰ ਲੱਖ ਲਖ ਰਾਜ ਬਹੋੜੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲਪਿਰਮ ਰਸ ਮੁਲ ਅਮੁਲ ਸਥੋੜੀ॥ ੯ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਲਖ ਲੱਖ ਲੱਖ ਲਹਿਰ ਤਰੰਗਾ
ਲਖ ਦਰੀਆਉ ਸਮਾਉ ਕਰਿ ਲਖ ਲਹਿਰੀਂ ਅੰਗਾ
ਲਖ ਦਰੀਆਉ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਲਖ ਤੀਰਥ ਗੰਗਾ
ਲਖ ਸਮੁੰਦ ਗੜਾੜ ਵਿਚ ਬਹੁ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗਾ
ਲਖ ਗੜਾੜ ਤਰੰਗ ਵਿਚ ਲਖ ਅਫੁ ਕਿਣੰਗਾ
ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਪੀਵਣਾ ਕੋ ਬੁਰਾ ਨ ਚੰਗਾ ॥ ੧੦ ॥
ਇਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਕਰਿ ਓਅੰਕਾਰ ਸੁਣਾਯਾ

ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਲਖ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਬਣਾਯਾ
ਪੰਜ ਤੱਤ ਉਤਪਤਿ ਲੱਖ ਤ੍ਰੈ ਲੋਅ ਸੁਹਾਯਾ
ਜਲ ਥਲ ਗਿਰ ਤਰਵਰ ਸੁਫਲ ਦਰੀਆਉ ਚਲਾਯਾ
ਲਖ ਦਰੀਆਉ ਸਮਾਉ ਕਰਤਿਲ ਤੁਲ ਨ ਤੁਲਾਯਾ
ਕੁਦਰਤ ਇੱਕ ਅਤੋਲਵੀਂ ਲੇਖਾ ਨ ਲਿਖਾਯਾ
ਕੁਦਰਤਿ ਕੀਮ ਨ ਜਾਣੀਐ ਕੱਾਦਰ ਕਿਨਿ ਪਾਯਾ ॥ ੧੧ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਅਵਗਤ ਗਤ ਭਾਈ
ਪਾਰਾਵਾਰ ਅਪਾਰ ਹੈ ਕੋ ਆਇ ਨ ਜਾਈ
ਆਦਿ ਅੰਤ ਪਰਜੰਤ ਨਾਹਿੰ ਪਰਮਾਦ ਵਡਾਈ
ਹਾਥ ਨ ਪਾਇ ਅਥਾਹ ਥੀਂ ਅਸਗਾਹ ਸਮਾਈ
ਪਿਰਮ ਪਿਆਲੇ ਬੂੰਦ ਇਕ ਕਿਨ ਕੀਮਤ ਪਾਈ

ਅਗਮਹੁ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਗੁਰੁ ਅਲਖ ਲਖਾਈ ॥੧੨॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਤਿਲ ਅਲਖ ਅਲੇਖੈ
ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੂਨਿ ਵਿਚ ਜੀਅ ਜੰਤ ਵਿਸੇਖੈ
ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਰੋਮਾਵਲੀ ਬਹੁ ਬਿਧ ਬਹੁ ਰੇਖੈ
ਰੋਮ ਰੋਮ ਲੱਖ ਲੱਖ ਸਿਰ ਮੁਹ ਲੱਖ ਸਰੇਖੈ
ਲਖ ਲਖ ਮੁਹਿ ਮੁਹਿ ਜੀਭ ਕਰ ਸੁਣ ਬੋਲੈ ਦੇਖੈ
ਸੰਖ ਅਸੰਖ ਇਕੀਹ ਵੀਹ ਸਮਸਰ ਨ ਨਿਮੇਖੈ ॥ ੧੩ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਪ੍ਰੇਮਰਸ ਹੋਇ ਗੁਰ ਸਿਖ ਮੇਲਾ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਪਰਚਾਇਕੈ ਨਿੱਤ ਨੇਹੁ ਨਵੇਲਾ
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਚੜ੍ਹਾਉ ਚੜ੍ਹ ਸਿਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਚੇਲਾ
ਅਪਿਉ ਪੀਐ ਅਜਰ ਜਰੈ ਗੁਰ ਸੇਵ ਸੁਹੇਲਾ

ਜ਼ੀਵੰਦਿਆਂ ਮਰ ਚੱਲਣਾ ਹਾਰ ਜਿਣੈ ਵਹੇਲਾ
ਸਿਲ ਆਲੂਣੀ ਚੱਟਣੀ ਲਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੇਲਾ ॥ ੧੪ ॥
ਪਾਣੀ ਕਾਠ ਨ ਡੋਬਈ ਪਾੱਲੈ ਦੀ ਲੱਜੈ
ਸਿਰ ਕਲਵੱਤ ਧਰਾਇਕੈ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਭਜੈ
ਲੋਹੇ ਜੜੀਐ ਬੋਹਿਥਾ ਭਾਰ ਭਰੇ ਨ ਤਜੈ
ਪੇਟੈ ਅੰਦਰ ਅੱਗ ਰੱਖ ਤਿਸ ਪੜਦਾ ਕਜ
ਅਗਰੈ ਡੋਬੈ ਜਾਣਕੈ ਨਿਰਮੋਲਕ ਧਜੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਚੱਲਣਾ ਛਡ ਖੱਬੈ ਸਜੈ ॥ ੧੫ ॥
ਖਾਣ ਉੱਖਣ ਕੱਢ ਆਣਦੇ ਨਿਰਮੋਲਕ ਹੀਰਾ
ਜਉਹਰੀਆਂ ਹੱਥ ਆਂਵਦਾ ਉਇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ
ਮਜਲਸ ਅੰਦਰ ਵੇਖਦੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਵਜ਼ੀਰਾ

ਮੁਲ ਕਰਨ ਅਜ਼ਮਾਇਕੈ ਸ਼ਾਹਾਂ ਮਨ ਧੀਰਾ
ਅਹਿਰਣ ਉੱਤੇ ਰੱਖਕੈ ਘਣ ਘਾਉ ਸਰੀਰਾ
ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਠਹਿਰਾਂਵਦਾ ਦਰਗਹ ਗੁਰ ਪੀਰਾ ॥ ੧੬ ॥
ਤਰ ਡੁਬੈ ਡੁਬਾ ਤਰੈ ਪੀ ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ
ਜਿਣ ਹਾਰੈ ਹਾਰੈ ਜਿਣੈ ਇਹ ਗੁਰਮੁਖ ਚਾਲਾ
ਮਾਰਗ ਖੰਡੇ ਧਾਰ ਹੈ ਭਵਜਲ ਭਰ ਨਾਲਾ
ਵਾਲਹੋਂ ਨਿਕਾ ਆਖੀਐ ਗੁਰੁ ਪੰਥ ਨਿਰਾਲਾ
ਹਉਮੈਂ ਝੱਜਰ ਭਾਰ ਹੈ ਦੁਰਮੱਤਿ ਦੁਰਾਲਾ
ਗੁਰਮਤਿ ਆਪ ਗਵਾਇਕੈ ਸਿਖ ਜਾਇ ਸੁਖਾਲਾ ॥੧੭॥
ਧਰਤਿ ਵੜੈ ਵੜ ਬੀਉ ਹੋਇ ਜੜ੍ਹ ਅੰਦਰ ਜੰਮੈ
ਹੋਇ ਬਰੂਟਾ ਚੁਹਚੁਹਾ ਮੂਲ ਡਾਲ ਧਰੰਮੈ

ਬਿਰਖ ਅਕਾਰ ਬਿਥਾਰ ਕਰ ਬਹੁ ਜਟਾ ਪਲੰਮੈ
ਜਟਾ ਲਟਾ ਮਿਲ ਧਰਤਿ ਵਿਚ ਹੋਇ ਮੂਲ ਅਗੰਮੈ
ਛਾਂਵ ਘਣੀ ਪਤ ਸੋਹਣੇ ਫਲ ਲੱਖ ਲਖੰਮੈ
ਫਲ ਫਲ ਅੰਦਰ ਬੀਜ ਬਹੁ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਮਹੰਮੈ ॥ ੧੮ ॥
ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਦੂਇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਪੰਜੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ
ਨਉਂ ਅੰਗ ਨੀਲ ਅਨੀਲ ਸੂੰਨ ਅਵਤਾਰ ਮਹੇਸ਼ਰ
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਅਸੰਖ ਸੰਖ ਮੁਕਤੇ ਮੁਕਤੇਸ਼ਰ
ਨਗਰ ਨਗਰ ਸੈ ਸਹੰਸ ਸਿੱਖ ਦੇਸ ਦੇਸ ਲਖੇਸ਼ਰ
ਇਕਦੂੰ ਬਿਰਖਹੁੰ ਲੱਖ ਫਲ ਫਲ ਬੀਅ ਲਮੇਸ਼ਰ
ਭੋਗ ਭੁਗਤ ਰਾਜੇਸੁਰਾ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਜੋਗੇਸ਼ਰ ॥ ੧੯ ॥
ਪੀਰ ਮੁਰੀੱਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਵਣਜਾਰੇ ਸ਼ਾਹੈ

ਸਉੱਦਾ ਇੱਕਤ ਹੱਟ ਹੈ ਸੈਂਸਾਰ ਵਿਸਾਹੇ
ਕੋਈ ਵੇੱਚੈ ਕਉੱਡੀਆਂ ਕੋ ਦੰਮ ਉਗਾਹੇ
ਕੋਈ ਰੁਪੱਯੇ ਵਿੱਕਣੈ ਸੁਨੱਈਯੇ ਕੋ ਡਾਹੇ
ਕੋਈ ਰਤਨ ਵਣੰਜਦਾ ਕਰ ਸਿਫ਼ਤ ਸਲਾਹੇ
ਵਣਜ ਸੁਪੱਤਾ ਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਵੇਸਾਹੁ ਨਿਬਾਹੇ ॥੨੦॥
ਸਉਦਾ ਇੱਕਤੁ ਹੱਟ ਹੈ ਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ
ਅਉਗੁਣ ਲੈ ਗੁਣ ਵਿੱਕਣੈ ਵਚਨੈ ਦਾ ਸੂਰਾ
ਸਫਲ ਕਰੈ ਸਿੰਮਲ ਬਿਰਖ ਸੋਵਰਨ ਮਨੂਰਾ
ਵਾਸ ਸੁਵਾਸ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕਾਉਂ ਹੰਸ ਨ ਊਰਾ
ਘੁਘੂ ਸੁਝ ਸੁਝਾਇੰਦਾ ਸੰਤ ਮੋਤੀ ਚੂਰਾ
ਵੇਦ ਕਤੇਬਹੂੰ ਬਾਹਰਾ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਹਜ਼ੂਰਾ ॥੨੧॥

ਲਖ ਉਪਮਾਂ ਉਪਮਾਂ ਕਰੈ ਉਪਮਾਂ ਨ ਵਖਾਣੈ
ਲਖ ਮਹਿਮਾਂ ਮਹਿਮਾਂ ਕਰੈ ਮਹਿਮਾਂ ਹੈਰਾਣੈ
ਲੱਖ ਮਹਾਤਮ ਮਹਾਤਮਾ ਨ ਮਹਾਤਮ ਜਾਣੈ
ਲਖ ਉਸਤਤ ਉਸਤਤ ਕਰੈ ਉਸਤਤ ਨ ਸਿਵਾਣੈ
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ ਹੈ ਮੈਂ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣੈ ॥ ੨੨ ॥
ਲੱਖ ਮਤਿ ਲਖ ਬੁਧ ਸੁਧ ਲਖ ਲਖ ਚਤੁਰਾਈ
ਲੱਖ ਲਖ ਉਕਤਿ ਸਿਆਣਪਾਂ ਲਖ ਸੁਰਤ ਸਮਾਈ
ਲਖ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਲਖ ਲਖ ਸਿਮਰਣ ਰਾਈ
ਲਖ ਵਿਦਜਾ ਲਖ ਇਸ਼ਟ ਜਪ ਤੰਤ ਮੰਤ ਕਮਾਈ
ਲਖ ਭੁਗਤ ਲਖਲਖਭਗਤ ਲਖ ਮੁਕਤਿ ਮਿਲਾਈ
ਜਿਉਂ ਤਾਂ ਦਿਹੁ ਉੱਗਵੈ ਆਨ੍ਹੇਰ ਗਵਾਈ

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅਗਮ ਹੈ ਹੋਇ ਪਿਰਮ ਸਖਾਈ ॥੨੩॥
ਲੱਖ ਅਚਰਜ ਅਚਰਜ ਹੋਇ ਅਚਰਜ ਹੈਰਾਣਾ
ਵਿਸਮ ਹੋਇ ਵਿਸਮਾਦ ਲਖ ਲਖ ਚੌਜ ਵਿਡਾਣਾ
ਲਖ ਅਦਭੁਤ ਪਰਮਦਭੁਤੀ ਪਰਮਦਭੂਤ ਭਾਣਾ
ਅਵਗਤਿ ਗਤਿ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਅਪਰੰਪਰ ਬਾਣਾ
ਅਕਥ ਕਥਾ ਅਜਪਾ ਜਪਣ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਵਖਾਣਾ
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ ਹੈ ਕੁਦਰਤਿ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥ ੨੪ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਣ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਉ
ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਅੰਗ ਤੇ ਸਚ ਸ਼ਬਦ ਸਮੇਉ
ਅਮਰਾਪਦ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦਹੁੰ ਅਤਿ ਅਲਖ ਅਭੇਉ
ਗੁਰ ਅਮਰਹੁੰ ਗੁਰੁ ਰਾਮਨਾਮ ਗਤ ਅਫਲ ਫਲੇਉ

ਰਾਮਦਾਸ ਅਰਜਨ ਗੁਰੂ ਅਬਿਚਲ ਅਰਥੇਉ
ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰੂ ਕਾਰਣ ਕਰਣੇਉ ॥੨੫॥੧੪॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਨਾਉਂ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਣੀਅ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਚ ਥਾਉਂ ਸ਼ਬਦ ਵਖਾਣੀਐ
ਦਰਗਹ ਸੱਚ ਨਿਆਉਂ ਜਲ ਦੁਧ ਛਾਣੀਐ
ਗੁਰ ਸਰਣੀ ਅਸਰਾਉ ਸੇਵ ਕਮਾਣੀਐ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਸੁਣ ਗਾਉ ਅੰਦਰ ਆਣੀਐ

ਤਿਸ ਕੁਰਬਾਣੀ ਜਾਉਂ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣੀਐ ॥ ੧ ॥
ਚਾਰ ਵਰਨ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਿ ਆਵਣਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਵਿੱਖ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਣਾ
ਤੁਲ ਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇੱਖ ਕੀਰਤਨ ਗਾਵਣਾ
ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਭਿੱਖ ਭਿਖਾਰੀ ਪਾਵਣਾ
ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਅਲਿੱਖ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਵਣਾ
ਸੁਝਨਿ ਭੂਹ ਭਵਿੱਖ ਨ ਆਪ ਜਣਾਵਣਾ ॥ ੨ ॥
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ
ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਅਵੇਸ ਅਘੜਘੜਾਇਆ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ· ਪਰਵੇਸ਼ ਅਪਿਉ ਪੀਆਇਆ
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੱਚ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ

ਗੁਰਮੁਖ ਭੂਪਤਿ ਭੇਸਨ ਧਿਆੱਏ ਮਾਇਆ
ਬ੍ਰਹਮੇ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਨ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਬਿਸ਼ਨੈ ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਨਾਵ ਗਣਾਇਆ
ਕਰ ਕਰ ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰ ਵਾਦ ਵਧਾਇਆ
ਬ੍ਰਹਮੈ ਵੇਦ ਵੀਚਾਰ ਆਖ ਸੁਣਾਇਆ
ਮਨ ਅੰਦਰ ਅਹੰਕਾਰ ਜਗਤ ਉਪਾਇਆ
ਮਹਾਂਦੇਉ ਲਾਇ ਤਾਰ ਤਾਮਸ ਤਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ਆਪ ਗਵਾਇਆ ॥ ੪ ॥
ਨਾਰਦ ਮੁਨੀ ਅਖਾਇ ਗੱਲ ਸੁਣਾਇਆ
ਲਾਇ ਤਬਾਰੀ ਖਾਇ ਚੁਗ਼ਲ ਸਦਾਇਆ
ਸਨਕਾਦਿਕ ਦਰ ਜਾਇ ਤਾਮਸ ਆਇਆ

ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਕਰਾਇ ਜਨਮ ਗਲਾਇਆ
ਜਿਨ ਸੁਕ ਜਣਿਆ ਮਾਇ ਦੁੱਖ ਸਹਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਖਾਇ ਅਜਰ ਜਰਾਇਆ ॥ ੫ ॥
ਧਰਤੀ ਨੀਵੀਂ ਹੋਇ ਚਰਣ ਚਿਤ ਲਾਇਆ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਰਸ ਭੋਇ ਆਪ ਗਵਾਇਆ
ਚਰਣ ਰੇਣ ਤ੍ਰਿਹੁੰ ਲੋਇ ਇੱਛ ਇਛਾਇਆ
ਧੀਰਜ ਧਰਮ ਸਮੋਇ ਸੰਤੋਖ ਸਮਾਇਆ
ਜੀਵਣ ਜਗਤ ਪਰੋਇ ਰਿਜ਼ਕ ਪੁਜਾਇਆ
ਮੰਨੈ ਹੁਕਮ ਰਜ਼ਾਇ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਇਆ ॥ ੬ ॥
ਪਾਣੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਧਰਤਿ ਵਿਚ ਪਾਣੀਐ
ਨੀਰਹੁ ਨੀਰ ਨਹਿੱਚ ਨਿਰਮਲ ਜਾਣੀਐ

ਸਹਿੰਦਾ ਬਾਹਲੀ ਖਿੱਚ ਨਿਵੈਂ ਨੀਵਾਣੀਐ
ਮਨ ਮੇੱਲੀ ਘੁਲਘਿੱਰ ਸਭ ਰੰਗ ਮਾਣੀਐ
ਵਿਛੜੈ ਨਾਹਿੰ ਵਿਰੱਰ ਦਰ ਪਰਵਾਣੀਐ
ਪਰਉਪਕਾਰ ਸਰੱਰ ਭਗਤਿ ਨੀਸਾਣੀਐ ॥ ੭ ॥
ਧਰਤੀ ਉੱਤੈ ਰੁੱਖ ਸਿਰ ਝਲਵਾਇਆ
ਆਪ ਸਹੰਦੇ ਦੁਖ ਜਗ ਵਰਸਾਇਆ
ਫਲ ਦੇ ਲਾਹਨ ਭੁਖ ਵੱਟ ਵਗਾਇਆ
ਛਾਵ ਘਣੀ ਬਹੁ ਸੁਖ ਮਨ ਪਰਚਾਇਆ
ਵੱਢਨ ਆਇ ਮਨੁਖ ਆਪ ਤਛਾਇਆ
ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਸਨਮੁਖ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ॥ ੮ ॥
ਰੁਖਹੁ ਘਰ ਛਾਵਾਇਸ ਥੰਮ੍ਹ ਥੰਮ੍ਹਾਇਆ

ਸਿਰ ਕਰਵੱਤ ਧਰਾਇ ਬੇੜ ਘੜਾਇਆ
ਲੋਹੇ ਨਾਲ ਜੜਾਇ ਪੂਰ ਤਰਾਇਆ
ਲੱਖ ਲਹਿਰ ਦਰੀਆਇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇਆ
ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਭੈ ਭਾਇ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਇਆ
ਇੱਕਸ ਪਿੱਛੈ ਲਾਇ ਲੱਖ ਛਡਾਇਆ॥੯॥
ਘਾਣੀ ਤਿਲ ਪੀੜਾਇ ਤੇਲ ਕਢਾਇਆ
ਦੀਵੈ ਤੇਲ ਜਲਾਇ ਅਨ੍ਹੇਰ ਗਵਾਇਆ
ਮਸੁ ਮਸਵਾਣੀ ਪਾਇ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਾਇਆ
ਸੁਣਸਿਖਲਿਖਲਿਖਾਇ ਅਲੇਖਸੁਣਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਗਵਾਇ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਇਆ
ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਲਿਵ ਲਾਇ ਸਹਜ ਸਮਾਇਆ ॥੧੦॥

ਦੱਧ ਦੇਇ ਖੜ ਖਾਇ ਨ ਆਪ ਗਣਾਇਆ
ਦੁਧਹੁੰ ਦਹੀਂ ਜਮਾਇ ਘਿਉ ਨਿਪਜਾਇਆ
ਗੋਹਾ ਮੂਤ ਲਿੰਬਾਇ ਪੂਜ ਕਰਾਇਆ
ਛੱਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਇ ਕੁਚੀਲ ਕਰਾਇਆ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਚਲ ਜਾਇ ਸਤਗੁਰੁ ਧਜਾਇਆ
ਸਫਲ ਜਨਮ ਜਗ ਆਇ ਸੁਖਫਲ ਪਾਇਆ ॥ ੧੧ ॥
ਦੁਖ ਸਹੈ ਕਾਪਾਹਿ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ
ਵੇਲਨ ਵੇਲ ਵਲਾਇ ਤੁੰਬ ਤੁੰਬਾਇਆ
ਪਿੰਞਨ ਪਿੰਞ ਫਰਾਇ ਸੂਤ ਕਤਾਇਆ
ਨਲੀ ਜੁਲਾਹੇ ਵਾਹਿ ਚੀਰ ਵੁਣਾਇਆ
ਖੁੰਬ ਚੜ੍ਹਾਇ ਨਿਵਾਹਿ ਨੀਰਿ ਧੁਵਾਇਆ

ਪੈਹਨ ਸ਼ਾਹ ਪਤਿਸ਼ਾਹ ਸਭਾ ਸੁਹਾਇਆ ॥ ੧੨ ॥
ਜਾਣ ਮਜੀਠੈ ਰੰਗ ਆਪ ਪੀਹਾਇਆ
ਕੱਦੇ ਨ ਛੱਡੈ ਸੰਗ ਬਣਤ ਬਣਾਇਆ
ਕਟ ਕਮਾਦ ਨਿਸੰਗ ਆਪ ਪੀੜਾਇਆ
ਕਰੈ ਨ ਮਨ ਰਸਭੰਗ ਅਮਿਉ ਚੁਆਇਆ
ਗੁੜ ਸ਼ੱਕਰ ਖੰਡ ਅਚੰਗ ਭੋਗ ਭੁਗਾਇਆ
ਸਾਧ ਨ ਮੋੜਨ ਅੰਗ ਜਗ ਪਰਚਾਇਆ ॥ ੧੩ ॥
ਲੋਹਾ ਅਹਰਣ ਪਾਇ ਤਾਵਣ ਤਾਇਆ
ਘਣ ਅਹਿਰਣ ਹਣਵਾਇ ਦੁਖ ਸਹਾਇਆ
ਆਰਸੀਆਂ ਘੜਵਾਇ ਮੁਲ ਕਰਾਇਆ
ਖਹੁਰੀ ਸਾਣ ਧਰਾਇ ਅੰਗ ਹਛਾਇਆ

ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰਖਾਇ ਸਿਕਲ ਕਰਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਗਵਾਇ ਆਪ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੧੪ ॥
ਚੰਗਾ ਰੁਖ ਵਢਾਇ ਰਬਾਬ ਘੜਾਇਆ
ਛੇਲੀ ਹੋਇ ਕੁਹਾਇ ਮਾਸ ਵੰਡਾਇਆ
ਆਂਦਹੁ ਤਾਰ ਬਣਾਇ ਚੰਮ ਮੜ੍ਹਾਇਆ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਆਇ ਨਾਦ ਵਜਾਇਆ
ਰਾਗ ਰੰਗ ਉਪਜਾਇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਇਆ
ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਧਿਆਇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧੫ ॥
ਚੰਨਣ ਰੁੱਖ ਉਪਾਇ ਵਣਖੰਡ ਰੱਖਿਆ
ਪਵਣ ਗਵਣ ਕਰ ਜਾਇ ਅਲਖ ਨ ਲੱਖਿਆ
ਵਾਂਸੂ ਬਿਰਖ ਸੁਹਾਇ ਸੱਚ ਪਰੱਖਿਆ

ਸੱਭੇ ਵਰਨ ਗਵਾਇ ਭੱਖ ਅਭੱਖਿਆ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਭੈ ਭਾਇ ਅਪਿਉ ਪੀ ਚੱਖਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਖਿਆ ॥ ੧੬ ॥
ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੇਵ ਕਮਾਵਣੀ
ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਭਿੱਖ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਪਾਵਣੀ
ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਅਲੱਖ ਬਾਣੀ ਗਾਵਣੀ
ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਰਸ ਇੱਖ ਅਮਿਉ ਚੁਆਵਣੀ
ਤੁਲ ਨ ਭੂਹ ਭਵਿੱਖ ਨ ਕੀਮਤਿ ਪਾਵਣੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਵਿੱਖ ਲਵੈ ਨ ਲਾਵਣੀ ॥ ੧੭ ॥
ਇੰਦ੍ਰਪੁਰੀ ਲਖ ਰਾਜ ਨੀਰ ਭਰਾਵਣੀ
ਲੱਖ ਸੁਰਗ ਸਿਰਤਾਜ ਗਲੀ ਪੀਹਾਵਣੀ

ਰਿਧ ਸਿਧ ਨਿਧ ਲਖ ਸਾਜ ਚੱਲ ਝੁਕਾਵਣੀ
ਸਾਧ ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਗ਼ਰੀੱਬੀ ਆਵਣੀ
ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਅਗਾਜ ਬਾਣੀ ਗਾਵਣੀ ॥ ੧੮ ॥
ਹੋਮ ਜੱਗ ਲਖ ਭੋਗ ਚਣੇ ਚਬਾਵਣੀ
ਤੀਰਥ ਪੁਰਬ ਸੰਜੋਗ ਪੈਰ ਧੁਵਾਵਣੀ
ਗਜਾਣ ਧਜਾਨ ਲਖ ਜੋਗ ਸ਼ਬਦ ਸੁਹਾਵਣੀ
ਰਹੈ ਨ ਸਹਸਾ ਸੋਗ ਝਾੱਤੀ ਪਾਵਣੀ
ਭਉਜਲ ਵਿੱਚ ਅਰੋਗ ਨ ਲਹਿਰ ਡਰਾਵਣੀ
ਲੰਘ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਗੁਰਮਤ ਆਵਣੀ ॥ ੧੯ ॥
ਧਰਤੀ ਬੀਉ ਬੀਜਾਇ ਸਹਜ ਫਲਾਇਆ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਮੁੱਖ ਪਵਾਇ ਨ ਲੇਖ ਲਿਖਾਇਆ

ਧਰਤੀ ਦੇਇ ਫਲਾਇ ਜੋਈ ਫਲ ਪਾਇਆ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਮੁੱਖ ਸਮਾਇ ਸਭ ਫਲ ਲਾਇਆ
ਬੀੱਜੇ ਬਾਝ ਨ ਖਾਇ ਨ ਧਰਤਿ ਜਮਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਚਿੱਤ ਵਸਾਇ ਇੱਛ ਪੁਜਾਇਆ ॥੨੦॥ ੧੪॥

* * *

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕੂੜੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੁਨੀਆਵੇ
ਸਤਿਗੁਰ ਨੱਥਾਂ ਨਾਥ ਹੈ ਹੋਇਨਉਂ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਨਿਥਾਵੇ
ਸਤਗੁਰ ਸੱਚ ਦਾਤਾਰ ਹੈ ਹੋਰ ਦਾਤੇ ਫਿਰਦੇ ਪਾਛਾਵੇ

ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਕਰ ਕਰਤੂਤ ਨ ਨ੍ਹਾਵਨ ਨ੍ਹਾਵੇ
ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸ਼ਾਹ ਹੈ ਹੋਰ ਸ਼ਾਹ ਵੇਸਾਹ ਉਰਾਵੇ
ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਵੈਦ ਹੈ ਹੋਰ ਵੈਦ ਸਭ ਵੈਦ ਕੁੜਾਵੇ
ਵਿਣ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭ ਨਿੱਗੋਸਾਵੇ ॥ ੧ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਰਥ ਜਾਣੀਐ ਅਠਿਸਠਿ ਤੀਰਥਸਰਣੀ ਆਏ
ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਉ ਅਭੇਉ ਹੈ ਹੋਰ ਦੇਵ ਗੁਰ ਸੇਵ ਤਰਾਏ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਸ ਪਰਸਿਐ ਲਖ ਪਾਰਸ ਪਾਖ਼ਾਕ ਸੁਹਾਏ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਰਜਾਤ ਪਾਰਜਾਤ ਲੱਖ ਸਫਲ ਧਿਆਏ
ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਹੈ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਸਿੱਖ ਸੁਣਾਏ
ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਰਣ ਚਿੰਤਾਮਣੀ ਅਚਿੰਤ ਕਰਾਏ
ਵਿਣ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਭ ਦੂਜੈ ਭਾਏ ॥ ੨ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੂਨਿ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮ ਜੂਨਿ ਸੁ ਮਾਣਸ ਦੇਹੀ
ਅੱਖੀਂ ਦੇਖੈ ਨਦਰ ਕਰ ਜਿਹਬਾ ਬੋਲੈ ਬਚਨ ਬਿਦੇਹੀ
ਕੰਨੀਂ ਸੁਣਦਾ ਸੁਰਤਿ ਕਰ ਵਾਸ ਲਏ ਨਕ ਸਾਸ ਸਨੇਹੀ
ਹੱਥੀਂ ਕਿਰਤ ਕਮਾਵਣੀ ਪੈਰੀਂ ਚੱਲਣ ਜੋਤ ਇਵੇਹੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਜਨਮ ਸਕਾਰਥਾ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖ ਮੱਤਿ ਕਿਨੇਹੀ
ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵਿਸਾਰਕੈ ਮਾਣਸ ਦੀ ਮਨ ਆਸ ਧਰੇਹੀ
ਪਸੂ ਪਰੇਤਹੁ ਬੁਰੀ ਬੁਰੇਹੀ ॥ ੩ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਛੱਡਕੈ ਮਨਮੁਖ ਹੋਇ ਬੰਦੇ ਦਾ ਬੰਦਾ
ਹੁਕਮੀ ਬੰਦਾ ਹੋਇਕੈ ਨਿੱਤ ਉਠ ਜਾਇ ਸਲਾਮ ਕਰੰਦਾ
ਅੱਠ ਪਹਿਰ ਹੱਥ ਜੋੜਕੈ ਹੋਇ ਹਜ਼ੂਰੀ ਖੜਾ ਰਹੰਦਾ
ਨੀਂਦ ਨ ਭੁੱਖ ਨ ਸੁਖ ਤਿਸ ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੈ ਡਰੰਦਾ

ਪਾਣੀ ਪਾਲਾ ਧੁਪ ਛਾਉਂ ਸਿਰ ਉਤੇ ਝੱਲ ਦੁਖ ਸਹੰਦਾ
ਆਤਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਸਾਰ ਵੇਖ ਰਣ ਵਿੱਚ ਘਾਇਲ ਹੋਇ ਮਰੰਦਾ
ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਵਿਣ ਜੂਨਿ ਭਵੰਦਾ ॥ ੪ ॥
ਨੱਥਾਂ ਨਾਥ ਨ ਸੇਵਨੀ ਹੋਇ ਅਨਾਥ ਗੁਰੂ ਬਹੁ ਚੇੱਲੇ
ਕੰਨ ਪੜਾਇ ਬਿਭੂਤਿ ਲਾਇ ਖਿੰਥਾ ਖੱਪਰ ਡੰਡਾ ਹੇਲੇ
ਘਰ ਘਰ ਟੁੱਕਰ ਮੰਗਦੇ ਸਿੰਙੀ ਨਾਦ ਵਜਾਇਨ ਭੇਲੇ
ਭੁਗਤਿ ਪਿਆੱਲਾ ਵੰਡੀਐ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਸ਼ਿਵਰਾੱਤੀ ਮੇਲੇ
ਬਾਰਹ ਪੰਥ ਚਲਾਇੰਦੇ ਬਾਰਹ ਵਾੱਟੀਂ ਖਰੇ ਦੁਹੇਲੇ
ਵਿਣ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਨ ਸਿੱਝਨੀ ਬਾਜ਼ੀਗਰ ਕਰ ਬਾਜ਼ੀ ਖੇਲੇ
ਅੰਨੈ ਅੰਨ੍ਹਾ ਖੂਹੇ ਠੇਲੇ ॥ ੫ ॥
ਸਚ ਦਾਤਾਰ ਵਿਸਾਰਕੈ ਮੰਗਤਿਆਂ ਨੋਂ ਮੰਗਣ ਜਾਹੀਂ

ਢੱਾਢੀ ਵਾਰਾਂ ਗਾਂਵਦੇ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਜੋਧ ਸਾਲਾਹੀਂ
ਨਾਈ ਗਾਵਣ ਸੱਦੜੇ ਕਰ ਕਰਤੂਤ ਮੁਏ ਬਦਰਾਹੀਂ
ਪੜ੍ਹਦੇ ਭੱਟ ਕਵਿੱਤ ਕਰ ਕੂੜ ਕੁਸੱਤ ਮੁਖਹੁ ਆਲਾਹੀਂ
ਹੋਇ ਅਸਰੀਤ ਪਰੋਹਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੀਤੈ ਵਿਰਤ ਮੰਗਾਹੀਂ
ਛੁਰੀਆਂ ਮਾਰਨ ਪੰਖੀਏ ਹਟ ਹਟ ਮੰਗਦੇ ਭਿੱਖ ਭਵਾਹੀਂ
ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਵਿਣ ਰੋਵਨ ਧਾਹੀਂ ॥ ੬ ॥
ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨ ਚੇਤਿਓ ਕੀਤੇ ਨੋਂ ਕਰਤਾ ਕਰ ਜਾਣੈ
ਨਾਰ ਭਤਾਰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਪੁੱਤ ਪੋਤਾ ਪਿਓ ਦਾਦ ਵਖਾਣੈ
ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਮਾਣ ਕਰ ਤੁੱਸਨਿ ਰੁੱਸਨਿ ਸਾਕ ਬਬਾਣੈ
ਸੀਹਰੁ ਪੀਹਰੁ ਨਾਨਕੇ ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧਾਰ ਧਿਙਾਣੈ
ਰੱਜ ਅਚਾਰ ਵੀਚਾਰ ਵਿਚ ਪੰਚਾਂ ਅੰਦਰ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੈ

ਅੰਤ ਕਾਲ ਜਮ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਸਾੱਥੀ ਕੋਇ ਨ ਹੋਇ ਸਿਞਾਣੈ
ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਵਿਣ ਜਾਇ ਸਮਾਣੈ ॥ ੭ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸ਼ਾਹ ਅਥਾਹ ਛਡ ਕੂੜੈ ਸ਼ਾਹ ਕੂੜੇ ਵਣਜਾਰੇ
ਸਉਦਾੱਗਰ ਸਉਦਾੱਗਰੀ ਘੋੜੇ ਵਣਜ ਕਰਨ ਅਤਿ ਭਾਰੇ
ਰਤਨਾਂ ਪਰਖ ਜਵਾਹਰੀ ਹੀਰੇ ਮਾਣਕ ਵਣਜ਼ ਪਸਾਰੇ
ਹੋਇ ਸਰਾਫ਼ ਬਜ਼ਾਜ਼ ਬਹੁ ਸੁਇਨਾਂ ਰੁੱਪਾ ਕੱਪੜ ਤਾਰੇ
ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਿਰਸਾਣ ਕਰ ਬੀਜ ਲੁਣਨ ਬੋਹਲ ਵਿਸਥਾਰੇ
ਲਾਹਾ ਤੋਟਾ ਵਰ ਸਰਾਪ ਕਰ ਸੰਜੋਗ ਵਿੰਜੋਗ ਵਿਚਾਰੇ
ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਵਿਣ ਦੁਖ ਸੈਂਸਾਰੇ ॥ ੮ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਵੈਦ ਨ ਸੇਵਿਓ ਰੋਗੀ ਵੈਦ ਨ ਰੋਗ ਮਿਟਾਵੈ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿਚ ਲੋਭ ਮੋਹ ਦੁਬਿਧਾ ਕਰ ਕਰ ਧ੍ਰੋਹ ਵਧਾਵੈ

ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਵਿਚ ਮਰ ਮਰ ਜੰਮੇ ਦੁੱਖ ਵਿਹਾਵੈ
ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਵਾਈਐ ਭਵਜਲ ਅੰਦਰ ਪਾਰ ਨ ਪਾਵੈ
ਆੱਸਾ ਮਨਸਾ ਮੋਹਣੀ ਤਾਮਸ ਤਿਸ਼ਨਾਂ ਸ਼ਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ
ਬਲਦੀ ਅੰਦਰ ਤੇਲ ਪਾਇ ਕਿਉਂ ਮਨ ਮੂਰਖ ਅੱਗ ਬੁਝਾਵੈ
ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਵਿਣ ਕਉਣ ਛੁਡਾਵੈ ॥ ੯ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੀਰਥ ਛੱਡਕੈ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨ੍ਹਾਵਣ ਜਾਹੀਂ
ਬਗਲ ਸਮਾਧ ਲਗਾਇਕੈ ਜਿਉਂ ਜਲ ਜੰਤਾਂ ਘੁਟ ਘੁਟ ਖਾਹੀਂ
ਹਸਤੀ ਨੀਰ ਨ੍ਹਵਾੱਲੀਅਨ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲ ਖੇਹ ਉਡਾਹੀਂ
ਨਦੀ ਨ ਡੁੱਬੈ ਤੂੰਬੜੀ ਤੀਰਥ ਵਿਸ਼ ਨਿਵਾਰੈ ਨਾਹੀਂ
ਪੱਥਰ ਨੀਰ ਪਖਾੱਲੀਐ ਚਿੱਤ ਕਠੋਰ ਨ ਭਿੱਜੈ ਕਾਹੀਂ
ਮਨਮੁਖ ਭਰਮ ਨ ਉੱਤਰੈ ਭੰਭਲ ਭੂਸੇ ਖਾਇ ਭਵਾਹੀਂ

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਿਣ ਪਾਰ ਨ ਪਾਹੀਂ ॥ ੧੦ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਸ ਪਰਹਰੈ ਪੱਥਰ ਪਾਰਸ ਢੂੰਢਣ ਜਾਏ
ਅਸ਼੍ਟ ਧਾਤ ਇਕ ਧਾਤ ਕਰ ਲੁਕਦਾ ਫਿਰੈ ਨ ਪ੍ਰਗਟੀ ਆਏ
ਲੈ ਵਣ ਵਾਸ ਉਦਾਸ ਹੋਇ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਭਰਮ ਭੁਲਾਏ
ਹੱਥੀਂ ਕਾਲਖ ਛੁੱਥਿਆਂ ਅੰਦਰ ਕਾਲਖ ਲੋਭ ਲੁਭਾਏ
ਰਾਜ ਦੰਡ ਤਿਸ ਪਕੜਿਆ ਜਮਪੁਰ ਭੀ ਜਮ ਦੰਡ ਸਹਾਏ
ਮਨਮੁਖ ਜਨਮ ਅਕਾਰਥਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕੁਦਾਇ ਹਰਾਏ
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਿਣ ਭਰਮ ਨ ਜਾਏ ॥ ੧੧ ॥
ਪਾਰਜਾਤ ਗੁਰ ਛੱਡਕੈ ਮੰਗਨ ਕਲਪਤਰੋਂ ਫਲ ਕੱਚੇ
ਪਾਰਜਾਤ ਲਖ ਸੁਰਗ ਸਣ ਆਵਾਗਵਣ ਭਵਣ ਵਿਚ ਪੱਚੇ
ਮਰਦੇ ਕਰ ਕਰ ਕਾਮਨਾਂ ਦਿੱਤ ਕੁਗਤ ਵਿਚ ਰੱਚ ਵਿਰੱਚੇ

ਤਾਰੇ ਹੋਇ ਅਗਾਸ਼ ਚੜ੍ਹ ਓੜਕ ਤੁਟ ਤੁਟ ਥਾਂ ਨ ਹਲੱਚੇ
ਮਾਂ ਪਿਉ ਹੋਏ ਕੇੱਤੜੇ ਕੇੱਤੜਿਆਂ ਦੇ ਹੋਏ ਬੱਚੇ
ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਬੀਉ ਬੀਜਦੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅੰਦਰ ਰਹਮੱਚੇ
ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਵਿਣ ਹਰਿ ਨ ਪਰੱਚੇ ॥ ੧੨ ॥

ਸੁਖ ਸਾੱਗਰ ਗੁਰੁ ਛੱਡਕੇ ਭਵਜਲ ਅੰਦਰ ਭੰਭਲ ਭੂੱਸੇ
ਲਹਰੀਂ ਨਾਲ ਪਛਾੜੀਅਨ ਹਉਮੈਂ ਅਗਨੀਂ ਅੰਦਰ ਲੂੱਸੇ
ਜਮ ਦਰ ਬੱਧੇ ਮਾਰੀਅਨ ਜਮ ਦੂੱਤਾਂ ਦੇ ਧੱਕੇ ਧੂੱਸੇ
ਗੋਇਲ ਵਾੱਸਾ ਚਾਰ ਦਿਨ ਨਾਉਂ ਧਰਾਇਨ ਈੱਸੇ ਮੂੱਸੇ
ਘੱਟ ਨ ਕੋਇ ਅਖਾਇੰਦਾ ਆੱਪੋ ਧਾੱਪੀ ਹੈਰਤ ਹੂੱਸੇ
ਸਾਇਰ ਦੇ ਮਰਜੀਵੜੇ ਕਰਨ ਮਜੂਰੀ ਖੇੱਚਲ ਖੂੱਸੇ
ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਵਿਣ ਡਾੱਗ ਡੰਗੁੱਸੇ ॥ ੧੩ ॥

ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਗੁਰੁ ਛੱਡਕੈ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਚਿੰਤਾ ਨ ਗਵਾਏ
ਚਿਤਵਣੀਆਂਲੱਖ ਰਾਤ ਦਿਹੁ ਤ੍ਰਾਸ ਨ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਅਗਨਬੁਝਾਏ
ਸੁਇਨਾ ਰੁੱਪਾ ਅੱਗਲਾ ਮਾਣਕ ਮੋੱਤੀ ਅੰਗ ਹੰਢਾਏ
ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਪੈਨ੍ਹਕੇ ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਮਹ ਮਹਕਾਏ
ਹੱਥੀ ਘੋੜੇ ਪਾਖਰੇ ਮਹਿਲ ਬਗ਼ੀਚੇ ਸੁਫਲ ਫਲਾਏ
ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ਸੇਜ ਸੁਖ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਧੋਹ ਲਪਟਾਏ
ਬਲਦੀ ਅੰਦਰ ਤੇਲ ਜਿਉਂ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਦੁੱਖ ਵਿਹਾਏ
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਿਣ ਜਮਪੁਰ ਜਾਏ ॥ ੧੪ ॥
ਲਖ ਤੀਰਥ ਲਖ ਦੇਵਤੇ ਪਾਰਸ ਲੱਖ ਰਸਾਇਣ ਜਾਣੈ
ਲਖ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਪਾਰਜਾਤ ਕਾਮਧੇਨ ਲੱਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਣੈ
ਰਤਨਾਂ ਸਣ ਸਾਇਰ ਘਣੇ ਰਿਧ ਸਿਧ ਨਿਧ ਸੋੱਭਾ ਸੁਲਤਾਣੈ

ਲੱਖ ਪਦਾਰਥ ਲੱਖ ਫਲ ਲੱਖ ਨਿਧਾਨ ਅੰਦਰ ਫੁਰਮਾਣੈ
ਲੱਖ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਲੱਖ ਲੱਖ ਨਾਥ ਅਵਤਾਰ ਸੁਹਾਣੈ
ਦਾਨੈ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਦਾਤੇ ਕਉਣ ਸ਼ੁਮਾਰ ਵਖਾਣੈ
ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਨੋਂ ਕੁਰਬਾਣੈ ॥ ੧੫ ॥
ਰਤਨਾਂ ਦੇਖੈ ਸਭ ਕੋ ਰਤਨ ਪਾਰਖੂ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ
ਰਾਗ ਨਾਦ ਸਭ ਕੋ ਸੁਣੈ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਸਮਝੈ ਵਿਰਲੋਈ
ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥਾਂ ਸਾਧਸੰਗਤ ਮਿਲ ਮਾਲ ਪਰੋਈ
ਹੀਰੈ ਹੀਰਾਂ ਬੇਧਿਆ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਮਿਲਿ ਪਰਚਾ ਹੋਈ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿਞਾਣੈ ਸੋਈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਸਹਜ ਘਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਜਾਣ ਜਣੋਈ
ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰੁ ਹੋਈ ॥ ੧੬ ॥

ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਅਮੋਲ ਹੈ ਹੋਇ ਅਮੋਲ ਸਾਧ ਸੰਗ ਪਾਏ
ਅੱਖੀਂ ਦੁਇ ਨਿਰਮੋਲਕਾ ਸਤਗੁਰੁ ਦਰਸ ਧਯਾਨ ਲਿਵਲਾਏ
ਮਸਤਕ ਸੀਸ ਅਮੋਲ ਹੈ ਚਰਣ ਸਰਣ ਗੁਰੁ ਧੂੜ ਸੁਹਾਏ
ਜਿਹਬਾ ਸ੍ਰਵਣ ਅਮੋਲਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਸੁਣ ਸਮਝਸੁਣਾਏ
ਹਸਤ ਚਰਣ ਨਿਰਮੋਲਕਾ ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਸੇਵ ਕਮਾਏ
ਗੁਰਮੁਖ ਰਿਦਾ ਅਮੋਲ ਹੈ ਅੰਦਰ ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਸਾਏ
ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੈ ਤੋਲ ਤੁਲਾਏ ॥ ੧੭ ॥
ਰਕਤ ਬਿੰਦ ਕਰ ਨਿੰਮਿਆ ਚਿਤ੍ਰ ਚਲਿਤ੍ਰ ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਬਣਾਯਾ
ਗਰਭ ਕੁੰਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜੀ ਉਪਾਇ ਤਨ ਸਾਜ ਸੁਹਾਯਾ
ਮੂੰਹ ਅੱਖੀਂ ਦੇ ਨੱਕ ਕੰਨ ਹੱਥ ਪੈਰ ਦੰਦ ਵਾਲ ਗਣਾਯਾ
ਦਿਸ਼੍ਟ ਸ਼ਬਦ ਗਤ ਸੁਰਤ ਲਿਵ ਰਾਗਰੰਗਰਸ ਪਰਸ ਲੁਭਾਯਾ

ਉੱਤਮ ਕੁਲ ਉੱਤਮ ਜਨਮ ਰੋਮ ਰੋਮ ਗਣ ਅੰਗ ਸਬਾਯਾ
ਬਾਲ ਬੁੱਧਿ ਮੁਹਿੰ ਦੁਧ ਦੇ ਮਲ ਮੂੱਤਰ ਸੂੱਤਰ ਵਿਚ ਆਯਾ
ਹੋਇ ਸ਼ਿਆਣਾ ਸਮਝਿਆ ਕਰਤਾ ਛੱਡ ਕੀੱਤੇ ਲਪਟਾਯਾ
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਿਣ ਮੋਹਯਾ ਮਾਯਾ ॥ ੧੯ ॥
ਮਨਮੁਖ ਮਾਣਸ਼ ਦੇਹ ਤੇ ਪਸੂ ਪਰੇਤ ਅਚੇਤ ਚੰਗੇਰੇ
ਹੋਇ ਸੁਚੇਤ ਅਚੇਤ ਹੋਇ ਮਾਣਸ਼ ਮਾਣਸ਼ ਦੇਵਲ ਹੇਰੇ
ਪਸੂ ਨ ਮੰਗੈ ਪਸੂ ਤੇ ਪੰਖੇਰੂ ਪੰਖੇਰੂ ਘੇਰੇ
ਚਉਰਾਸੀ ਲੱਖ ਜੂਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮ ਮਾਣਸ਼ ਜੂਨ ਭਲੇਰੇ
ਉੱਤਮ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਵਜਲ ਲੱਖ ਫੇਰੇ
ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਹੋਇਕੈ ਸੁਖ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਹੁਇ ਭਲੇ ਭਲੇਰੇ
ਕੁੱਤਾ ਰਾਜ ਬਹਾਲੀਐ ਚੱਕੀ ਚੱਟਣ ਜਾਇ ਅਨ੍ਹੇਰੇ

ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਵਿਣ ਗਰਭ ਵਸੇਰੇ ॥ ੧੯ ॥
ਵਣ ਵਣ ਵਾਸ ਵਣਾਸਪਤਿ ਚੰਦਨ ਬਾਝੁ ਨ ਚੰਦਨ ਹੋਈ
ਪਰਬਤ ਪਰਬਤ ਅਸ਼੍ਟ ਧਾਤ ਪਾਰਸ ਬਾਝੁ ਨ ਕੰਚਨ ਸੋਈ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਣ ਸਾਧ ਨ ਕੋਈ
ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਵੇਸ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਜਾਣੋਈ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵਲੀਣ ਹੋ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਅਪਿਉ ਪੀਓਈ
ਮਨ ਉਨ ਮਨ ਤਨ ਦੁੱਬਲੇ ਦੇਹ ਬਿਦੇਹ ਸਨੇਹ ਸਥੋਈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅਲਖ ਲਖੋਈ ॥ ੨੦ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਸਾਧ ਸੰਗ ਮਾਯਾ ਅੰਦਰ ਕਰਨ ਉਦਾਸੀ
ਜਿਉਂ ਜਲ ਅੰਦਰ ਕਵਲ ਹੈ ਸੂਰਜ ਧਯਾਨ ਅਗਾਸ ਨਿਵਾਸੀ
ਚੰਦਨ ਸੱਪੀਂ ਵੇੜ੍ਹਿਆ ਸੀਤਲ ਸ਼ਾਂਤਿ ਸੁਗੰਧ ਵਿਗਾਸੀ

ਸਾਧਸੰਗਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵ ਸਹਜਬਿਲਾੱਸੀ
ਜੋਗਜੁਗਤ ਭੋਗਭੁਗਤ ਜਿਣਜੀਵਣ ਮੁਕਤ ਅਛਲਅਬਨਾੱਸੀ
ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਆਸ ਨਿਰਾੱਸੀ
ਅਕਥ ਕਥਾ ਅਬਗਤਿ ਪਰਗਾੱਸੀ ॥ ੨੧ ॥ ੧੫ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਭਦੂੰ ਨੀਵੀਂ ਧਰਤਿ ਹੋਇ ਦਰਗਹ ਅੰਦਰ ਮਿਲੀਵਡਾਈ
ਕੋਈ ਗੋਡੈ ਵਾਹਿ ਹਲ ਕੋ ਮਲ ਮੂਤ ਕਸੂਤ ਕਰਾਈ
ਲਿੰਬ ਰਸੋਈ ਕੋ ਕਰੈ ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਪੂਜ ਚੜ੍ਹਾਈ

ਜੇਹਾ ਬੀੱਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ ਜੇਹਾ ਬੀਉ ਤੇਹੋ ਫਲ ਪਾਈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲਸਹਜਘਰ ਆਪ ਗਵਾਇ ਨ ਆਪਗਣਾਈ
ਜਾਗ੍ਰਤ ਸੁਪਨ ਸਖੋਪਤੀ ਉਨ ਮਨ ਮਗਨ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਈ ॥ ੧ ॥
ਧਰਤੀ ਅੰਦਰ ਜਲ ਵਸੈ ਜਲ ਬਹੁਰੰਗੀਂ ਰਸੀਂ ਮਿਲੰਦਾ
ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਕੋਇ ਚਲਾਇੰਦਾ ਨੀਵਾਂ ਹੋਇਨੀਵਾਣ ਚਲੰਦਾ
ਧੁੱਪੈ ਤੱਤਾ ਹੋਇਕੈ ਛਾਵੈਂ ਠੰਢਾ ਹੋਇ ਰਹੰਦਾ
ਨ੍ਹਾਵਣ ਜੀਵ ਜਿਆਂ ਮੁਇਆਂ ਪੀੱਤੈ ਸ਼ਾਂਤਿ ਸੰਤੋਖ ਹੋਵੰਦਾ
ਨਿਰਮਲ ਕਰਦਾ ਮੈਲਿਆਂ ਨੀਵੇਂ ਸਰਵਰ ਜਾਇ ਟਿਕੰਦਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਭਾਉ ਭਉ ਸਹਜ ਬੈਰਾਗਸਦਾ ਵਿਗਸੰਦਾ
ਪੂਰਨ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਰੰਦਾ ॥ ੨ ॥

ਜਲ ਵਿਚ ਕਵਲ ਅਲਿਪਤ ਹੈ ਸੰਗ ਦੋਖ ਨਿਰਦੋਖਰਹੰਦਾ
ਰਾੱਤੀ ਭਵਰ ਲੁਭਾਇੰਦਾ ਸੀਤਲ ਹੋਇ ਸੁਗੰਧ ਮਿਲੰਦਾ
ਭਲਕੇ ਸੂਰਜ ਧਿਆਨ ਧਰ ਪਰਫੁੱਲਤ ਹੁਇ ਮਿਲੈ ਹਸੰਦਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਸਹਜ ਘਰ ਵਰਤਮਾਨ ਅੰਦਰ ਵਰਤੰਦਾ
ਲੋੱਕਾਚਾਰੀ ਲੋਕ ਵਿਚ ਵੇਦ ਵੀਚਾਰੀ ਕਰਮ ਕਰੰਦਾ
ਸਾਵਧਾਨ ਗੁਰਗਯਾਨ ਵਿੱਚਜੀਵਨਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਵਿਚਰੰਦਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਵਸੰਦਾ ॥ ੩ ॥
ਧਰਤੀ ਅੰਦਰ ਬਿਰਖ ਹੋਇ ਪਹਿਲੋਂ ਦੇ ਜੜ੍ਹ ਪੈਰ ਟਿਕਾਈ
ਉੱਪਰ ਝੂਲੈ ਝੱਟਲਾ ਠੰਢੀ ਛਾਉਂ ਸੁ ਥਾਉਂ ਸੁਹਾਈ
ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਪਾਲਾ ਸਹੈ ਸਿਰ ਤਲਵਾਯਾ ਨਿਹਚਲ ਜਾਈ
ਫਲ ਦੇ ਵੱਟ ਵਗਾਇਆਂ ਸਿਰ ਕਲਵੱਤ ਲੈ ਲੋਹ ਤਰਾਈ

ਗੁਰਮੁਖ ਜਨਮ ਸਕਾਰਥਾ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈ
ਮਿੱਤ੍ਰ ਨ ਸੱਤ੍ਰ ਨ ਮੋਹ ਧ੍ਰੋਹ ਸਮਦਰਸੀ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਮਾਈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ੪ ॥
ਸੱਾਗਰ ਅੰਦਰ ਬੋਹਿਥਾ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਣਾ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ
ਭਾਰ ਅਥਰਬਣ ਲੱਦੀਐ ਲੈ ਵਾਪਾਰ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਪਾਰੀ
ਸਾਇਰ ਲਹਰ ਨ ਵਿਆਪਈ ਅਤ ਅਸਗਾਹ ਅਥਾਹ ਅਪਾਰੀ
ਬਾਹਲੇ ਪੂਰ ਲੰਘਾਇੰਦਾ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਪਾਰ ਉਤਾਰੀ
ਦੂਣੇ ਚਉਣੇ ਦੰਮ ਹੋਨ ਲਾਹਾ ਲੈ ਲੈ ਕਾਜ ਸਵਾਰੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਸਾਧ ਸੰਗ ਭਵਜਲ ਅੰਦਰ ਦੁੱਤਰ ਤਾਰੀ
ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ੫ ॥
ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਬਿਰਖ ਹੋਇ ਵਣ ਖੰਡ ਅੰਦਰ ਵਸੈ ਉਜਾੜੀ

ਪਾਸ ਨਿਵਾਸ ਵਣਾਸਪਤਿ ਨਿਹਚਲ ਲਾਇਉਰਧ ਤਪਤਾੜੀ
ਪਵਣ ਗਵਣ ਸਨਬੰਧ ਕਰ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਉਲਾਸ ਉਘਾੜੀ
ਅਫਲ ਸਫਲ ਸਮਦਰਸ ਹੋਇ ਕਰੇ ਵਣਸਪਤ ਚੰਦਨਵਾੜੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਸਾਧ ਸੰਗ ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਕਰੈ ਦਿਹਾੜੀ
ਅਉਗਣ ਕੀੱਤੇ ਗੁਣ ਕਰੈ ਕੱਰ ਪਕਾਈ ਉੱਪਰ ਵਾੜੀ
ਨੀਰ ਨ ਡੋਬੈ ਅੱਗ ਨ ਸਾੜੀ ॥ ੬ ॥

ਰਾਤ ਅੰਨ੍ਹੇਰੀ ਅੰਧਕਾਰ ਲੱਖ ਕਰੋੜ ਚਮੱਕਨ ਤਾਰੇ
ਘਰ ਘਰ ਦੀਵੇ ਬਾਲੀਅਨ ਪਰ ਘਰ ਤੱਕਨ ਚੋਰ ਚਕਾਰੇ
ਹੱਟ ਪਟਣ ਘਰ ਬਾਰੀਏ ਦੇਂਦੇ ਤਾਕ ਸਵਨ ਨਰ ਨਾਰੇ
ਸੂਰਜ ਜੋਤਿ ਉਦੋਤ ਕਰ ਤਾਰੇ ਰਾਤ ਅਨ੍ਹੇਰ ਨਿਵਾਰੇ
ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਇੰਦਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਵੀਚਾਰੇ

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਸਾਧ ਸੰਗ ਪਸੂ ਪਰੇਤ ਪਤਿਤ ਨਿਸਤਾਰੇ
ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰੇ ॥ ੭ ॥

ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਆੱਖੀਐ ਉੱਪਰ ਹੰਸ ਸੁਵੰਸ ਵਸੰਦੇ
ਮੋਤੀ ਮਾਣਕ ਮਾਨਸਰ ਚੁਣ ਚੁਣ ਹੰਸ ਅਮੋਲ ਚੁਗੰਦੇ
ਖੀਰ ਨੀਰ ਨਿਰਵਾਰਦੇ ਲਹਿਰੀਂ ਅੰਦਰ ਫਿਰਨ ਤਰੰਦੇ
ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਛੱਡਕੈ ਹੋਰਤੁ ਥਾਇਂ ਨ ਜਾਇ ਬਹੰਦੇ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਸਾਧ ਸੰਗ ਪਰਮ ਹੰਸ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਸੁਹੰਦੇ
ਇਕ ਮਨ ਇਕ ਧਿਆਇੰਦੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਨ ਜਾਇ ਫਿਰੰਦੇ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵ ਅਲਖ ਲਖੰਦੇ ॥ ੮ ॥

ਪਾਰਸ ਪੱਥਰ ਆੱਖੀਐ ਲੁਕਿਆ ਰਹੈ ਨ ਆਪ ਜਣਾਇ
ਵਿਰਲਾ ਹੋਇ ਸਿਞਾਣਦਾ ਖੋੱਜੀ ਖੋਜ ਲਏ ਸੋ ਪਾਇ

ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਅਪਰਸ ਹੋਇ ਅਸ਼੍ਟ ਧਾਤ ਇਕ ਧਾਤ ਕਰਾਏ
ਬਾਰਹ ਵੰਨੀ ਹੋਇਕੈ ਕੰਚਨ ਮੁੱਲ ਅਮੁੱਲ ਵਿਕਾਏ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲਸਾਧਸੰਗ ਸ਼ਬਦਸੁਰਤਲਿਵਅਘੜਘੜਾਏ
ਚਰਣ ਸਰਣ ਲਿਵ ਲੀਣ ਹੋਇ ਸੈਂਸਾਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਭਾਏ
ਘਰਬਾਰੀ ਹੋਇ ਨਿਜ ਘਰ ਜਾਏ ॥ ੯ ॥
ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਚਿੰਤਾ ਹਰੈ ਕਾਮਧੇਨ ਕਾਮਨਾਂ ਪੁਜਾਏ
ਫਲ ਫਲ ਦੇਂਦਾ ਪਾਰਜਾਤ ਰਿਧਸਿਧਨਿਧ ਨਵਨਾਥਲੁਭਾਏ
ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਅਕਾਰ ਕਰ ਪੁਰਖਾਰਥ ਕਰ ਨਾਂਵ ਗਣਾਏ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਸਾਧ ਸੰਗਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਸੇਵਾ ਲਾਏ
ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀਕਥੀ ਨ ਜਾਏ
ਪਾਰਬਹਮ ਪੂਰਨਬ੍ਰਹਮ ਭਗਤ ਵਛਲ ਹੋਇ ਅਛਲ ਛਲਾਏ

ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਨ ਕੀਮਤ ਪਾਏ ॥ ੧੦ ॥
ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਕਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਬਣਾਯਾ
ਤੋਲ ਅਤੋਲ ਨ ਤੋੱਲੀਐ ਤੁਲ ਨ ਤੁਲਾ ਧਾਰਲਿਖਾਯਾ
ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਨ ਲਿੱਖੀਐ ਅੰਗ ਨ ਅੱਖਰ ਲੇਖ ਤੋਲਾਯਾ
ਮੂਲ ਅਮੂਲ ਨ ਮੋੱਲੀਆ ਲੱਖ ਪਦਾਰਥ ਲਵੈ ਨ ਲਾਯਾ
ਬੋਲ ਅਬੋਲ ਨ ਬੋਲੀਐ ਸੁਣ ਸੁਣ ਆੱਖਣ ਆਖ ਸੁਣਾਯਾ
ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨ ਪਾਯਾ
ਕੁਦਰਤ ਕੀਮ ਨ ਜਾਣੀਐ ਕੇਵਡ ਕਾਦਰ ਕਿਤ ਘਰ ਆਯਾ
ਗੁਰਮੁਖਸੁਖਫਲਸਾਧਸੰਗਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਲਿਵਅਲਖਲਖਾਯਾ
ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਅਜਰ ਜਰਾਯਾ ॥ ੧੧ ॥
ਸਾਦਹੁੰ ਸ਼ਬਦਹੁੰ ਬਾਹਿਰਾ ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਿਉਂ ਜਿਹਬਾ ਜਾਣੈ

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਬਾਹਿਰਾ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਵਿੱਚ ਨ ਆਣੈ
ਗੰਧ ਸਪਰਸ ਅਗੋੱਚਰਾ ਨਾਸ ਸਾਸ ਹੈਰਤ ਹੈਰਾਣੈ
ਵਰਨਹੁੰ ਚਿਹਨਹੁੰ ਬਾਹਰਾ ਵਿਸ਼੍ਵ ਅਵਿਸ਼੍ਵ ਧਜਾਨ ਧਿਙਾਣੈ
ਨਿਰਾਲੰਬ ਅਵਲੰਬ ਵਿਣ ਧਰਤਿ ਅਗਾਸ਼ ਨਿਵਾਸਵਿਡਾਣੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਚ ਖੰਡ ਹੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸਿਞਾਣੈ
ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਦਰ ਨੋਂ ਕੁਰਬਾਣੈ ॥ ੧੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਅਗੰਮ ਹੈ ਜਿਉਂ ਜਲ ਅੰਦਰ ਮੀਨ ਚਲੰਦਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਖੋਜ ਅਲੱਖ ਹੈ ਜਿਉਂ ਪੰਖੀ ਆਗਾਸ਼ ਉਡੰਦਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਰਹਿਰਾਸ ਹੈ ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ ਨਗਰ ਵਸੰਦਾ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੰਬੋਲ ਰਸ ਪਿਰਮ ਪਿਆਲੈ ਰੰਗ ਰਙੰਦਾ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵਲੀਣ ਹੋਇ ਚੰਦਨਵਾਸ ਨਿਵਾਸਕਰੰਦਾ

ਗ੍ਯਾਨ ਧ੍ਯਾਨ ਸਿਮਰਨ ਜੁਗਤਿ ਕੂੰਜ ਕੂਰਮ ਹੰਸਵੰਸਵਧੰਦਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅਲਖ ਲਖੰਦਾ ॥ ੧੩ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਵੇਦਾਂ ਸਣੈ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਕਰ ਭੇਦ ਨ ਪਾਯਾ
ਮਹਾਂਦੇਵ ਅਵਧੂਤ ਹੋਇ ਨਮੋ ਨਮੋ ਕਰਿ ਧ੍ਯਾਨ ਨ ਆਯਾ
ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਅਕਾਰ ਕਰ ਏਕੰਕਾਰ ਨ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ
ਰਿਧਸਿਧਨਿਧ ਲੈ ਨਾਥ ਨਉਂ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁਆਦੇਸ਼ ਕਰਾਯਾ
ਸਹਸਨਾਂਵ ਲੈ ਸਹਸ ਮੁਖ ਸਿਮਰਨ ਸੰਖ ਨ ਨਾਉਂ ਧਿਆਯਾ
ਲੋਮਸ ਤਪ ਕਰ ਸਾਧਨਾਂ ਹਉਮੈਂ ਸਾਧ ਨ ਸਾਧੁ ਸਦਾਯਾ
ਚਿਰਜੀਵਣ ਬਹੁ ਹੰਢਣਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅਲੁ ਨ ਚਖਾਯਾ
ਕੁਦਰਤਿ ਅੰਦਰ ਭਰਮ ਭੁਲਾਯਾ ॥ ੧੪ ॥
ਗੁਰਮੁਖਸੁਖਫਲਸਾਧਸੰਗ ਭਗਤ ਵਛਲਹੋਇਵਸਗਤਆਯਾ

ਕਾਰਣ ਕਰਤੇ ਵੱਸ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਕਰੇ ਕਰਾਯਾ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ ਭਾਣਾ ਭਾਯਾ
ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚ ਰੱਖਿਓਨ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਰੋੜ ਸਮਾਯਾ
ਬੀਅਹੁੰ ਕਰ ਬਿਸਥਾਰ ਵੜ ਫਲ ਅੰਦਰ ਫਿਰ ਬੀਉ ਵਸਾਯਾ
ਅਪਿਉ ਪੀਵਣ ਅਜਰ ਜਰਣ ਆਪ ਗਵਾਇ ਨ ਆਪ ਜਣਾਯਾ
ਅੰਜਨ ਵਿਚ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਯਾ ॥ ੧੫ ॥

ਮਹਿਮਾਂ ਮਹ ਮਹਿਕਾਰ ਵਿਚ ਮਹਿਮਾਂ ਲੱਖ ਨ ਮਹਿਮਾਂ ਜਾਣੈ
ਲੱਖ ਮਹਾਤਮ ਮਹਾਤਮਾਂ ਤਿਲ ਨ ਮਹਾਤਮ ਆਖ ਵਖਾਣੈ
ਉਸਤਤ ਵਿਚ ਲਖ ਉਸਤਤੀਂ ਪਲ ਉਸਤਤ ਅੰਦਰ ਹੈਰਾਣੈ
ਅਚਰਜ ਵਿਚ ਲਖ ਅਚਰਜਾਂ ਅਚਰਜ ਅਚਰਜ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣੈ
ਵਿਸਮਾਦੀ ਵਿਸਮਾਦ ਲੱਖ ਵਿਸਮਾਦਹੁੰ ਵਿਸਮਾਦ ਵਿਹਾਣੈ

ਅਬਗਤਿ ਗਤਿ ਅਤਿ ਅਗਮ ਹੈ ਅਕਥ ਕਥਾਆਖਾਣਵਖਾਣੈ
ਲਖ ਪਰਵਾਣ ਪਰੈ ਪਰਵਾਣੈ ॥ ੧੬ ॥

ਅਗਮਹੁੰ ਅਗਮ ਅਗੰਮਹੈ ਅਗਮ ਅਗਮ ਅਤ ਅਗਮਸੁਣਾਏ
ਅਲਖਹੁੰਅਲਖ ਅਲੱਖਹੈਅਲਖ ਅਲਖ ਲਖ ਅਲਖਧਿਆਏ
ਅਪਰੰਪਰ ਅਪਰੰਪਰਹੁੰ ਅਪਰੰਪਰ ਅਪਰੰਪਰ ਭਾਏ
ਆਗੋੱਚਰ ਆਗੋੱਚਰਰਹੁੰ ਆਗੋੱਚਰ ਆਗੋੱਚਰ ਜਾਏ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਆਗਾਧਿ ਅਲਾਏ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਭਗਤ ਵਛਲ ਹੋ ਅਛਲਛਲਾਏ
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਚੜ੍ਹਾਉ ਚੜ੍ਹਾਏ ॥ ੧੭ ॥

ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਬਣਾਯਾ
ਅਬਗਤ ਗਤ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਗੁਰ ਮੂਰਤਹਇ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਚਖੰਡ ਵਿਚ ਭਗਤ ਵਛਲ ਹੋ ਅਛਲਛਲਾਯਾ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕ ਵਰਨ ਹੋਇ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ਕਰਾਯਾ
ਧਯਾਨਮੂਲ ਦਰਸ਼ਨ ਗੁਰੂ ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨਦਰਸ਼ਨਵਿਚਆਯਾ
ਆਪੇ ਆਪ ਨ ਆਪ ਜਣਾਯਾ ॥ ੧੮ ॥

ਚਰਣ ਕਵਲ ਸ਼ਰਣਾਗਤੀ ਸਾਧਸੰਗਤਮਿਲ ਗੁਰ ਸਿਖਆਏ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਿਸ਼੍ਟ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਬ ਦਿਸ਼੍ਟ ਦੇ ਪੈਰੀਂ ਪਾਏ
ਚਰਨ ਰੇਣ ਮਸਤਕ ਤਿਲਕ ਭਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਲੇਖ ਮਿਟਾਏ
ਚਰਣੋਦਕ ਲੈ ਆਚਮਨ ਹਉਮੈਂ ਦੁਬਿਧਾ ਰੋਗ ਗਵਾਏ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਸਹਜਿ ਘਰ ਆਏ
ਚਰਣਕਵਲ ਵਿੱਚ ਭਵਰਹੋਇ ਸੁਖ ਸੰਪਟ ਮਕਰੰਦ ਲੁਭਾਏ
ਪੂਜ ਮੂਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚਰਣ ਦੂਤੀਆ ਨਾਸਤ ਲਵੈ ਨ ਲਾਏ

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਗੁਰ ਸ਼ਰਣਾਇ ॥ ੧੯ ॥
ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਵੇਦ ਲਖ ਮਹਾਂਭਾਰਥ ਰਾਮਾਯਣ ਮੇੱਲੇ
ਸਾਰ ਗੀਤਾ ਲੱਖ ਭਾਗਵਤ ਜੋਤਕ ਵੈਦ ਚਲੱਤੀ ਖੇੱਲੇ
ਚਉਦਹ ਵਿੱਦਯਾ ਸਾਅੰਗੀਤ ਬ੍ਰਹਮੇ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ਰ ਭੇੱਲੇ
ਸਨਕਾਦਿਕ ਲਖ ਨਾਰਦਾ ਸੁਕ ਬਿਆਸ ਲਖ ਸ਼ੇਖ ਨਵੇੱਲੇ
ਗਯਾਨਧਯਾਨ ਸਿਮਰਣ ਘਣੇ ਦਰਸ਼ਨਵਰਨਗੁਰੂ ਬਹੁ ਚੇੱਲੇ
ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰਾਂ ਗੁਰੁ ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲ ਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਹੇੱਲੇ
ਅਕਥ ਕਥਾ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਨਮੋ ਨਮੋ ਕੇੱਲੇ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ॥ ੨੦ ॥
ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਆੱਖੀਅਨ ਲੱਖ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦੇ
ਰਿਧ ਸਿਧ ਨਿਧ ਲਖ ਸੇਵਕੀਂ ਕਾਮਧੇਨ ਲਖ ਵੱਗ ਚਰੰਦੇ

ਲਖ ਪਾਰਸ ਪਥਰੋੱਲੀਆਂ ਪਾਰਜਾਤ ਲਖ ਬਾਗ਼ ਫਲੰਦੇ
ਚਿਤਵਣ ਲਖ ਚਿੰਤਾਮਣੀ ਲੱਖ ਰਸਾਇਣ ਕਰਦੇ ਛੰਦੇ
ਲੱਖ ਰਤਨ ਰਤਨਾੱਗਰਾਂ ਸਭ ਨਿਧਾਨ ਸਭ ਫਲ ਸਿਮਰੰਦੇ
ਲੱਖ ਭਗਤੀ ਲਖ ਭਗਤ ਹੋਇ ਕਰਾਮਾਤ ਪਰਚੈ ਪਰਚੰਦੇ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵ ਸਾਧ ਸੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆੱਲਾ ਅਜਰਜਰੰਦੇ
ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਸਤ ਸੰਗ ਮਿਲੰਦੇ ॥ ੨੧ ॥ ੧੬ ॥

* * *

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਾਗਰ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਮਥ ਚਉਦਹ ਰਤਨ ਅਮੋਲ ਕਢਾਏ

ਸਸੀਅਰ ਸਾਰੰਗ ਧਨੁਖ ਮਦ ਕੌਸਤਕ ਲੱਛ ਧਨੰਤਰ ਪਾਇ
ਆਰੰਭਾ ਕਾਮਧੇਨ ਲੈ ਪਾਰਜਾਤ ਅਸ੍ਵ ਅਮਿਉ ਪੀਆਏ
ਐਰਾਪਤਿ ਗਜ ਸੰਖ ਬਿਖ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਮਿਲ ਵੰਡ ਦਿਵਾਏ
ਮਾਲਕ ਮੋੱਤੀ ਹੀਰਿਆਂ ਬਹੁ ਮੁੱਲੇ ਸਭ ਕੋ ਵਰਸਾਏ
ਸੰਖ ਸਮੁੰਦਹੁੰ ਸੱਖਣਾ ਧਾਹਾਂ ਦੇ ਦੇ ਰੋਇ ਸੁਣਾਏ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਗੁਰੁਉਪਦੇਸ਼ ਨ ਰਿਦੈ ਵਸਾਏ
ਨਿਹਫਲ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮ ਗਵਾਏ ॥ ੧ ॥

ਨਿਰਮਲ ਨੀਰ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸੁੱਭਰ ਸਰਵਰ ਕਵਲ ਫੁਲੰਦੇ
ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਰੂਪ ਅਤਿ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਹੋਇ ਮਹਕੰਦੇ
ਭਵਰਾਂ ਵਾੱਸਾ ਮੰਝ ਵਣ ਖੋੱਜਹਿ ਏੱਕੋ ਖੋਜ ਲਹੰਦੇ
ਲੋਭ ਲੁਭਤ ਮਕਰੰਦ ਰਸ ਦੂਰ ਦਿਸੰਤਰ ਆਇ ਮਿਲੰਦੇ

ਸੂਰਜ ਗਗਨ ਉਦੋਤ ਹੋਇ ਸਰਵਰ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਧਰੰਦੇ
ਡੱਡੂ ਚਿੱਕੜ ਵਾਸ ਹੈ ਕਵਲ ਸਿਞਾਣ ਨਮਾਣ ਸਕੰਦੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਰਹਿਤ ਨ ਰਹੰਦੇ
ਮਸਤਕ ਭਾਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੰਦੇ ॥ ੨ ॥

ਤੀਰਥ ਪੁਰਬ ਸੰਜੋਗ ਲੋਗ ਚਹੁੰ ਕੁੰਡਾਂ ਦੇ ਆਇ ਜੁੜੰਦੇ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੰਦੇ
ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਹੋਮ ਜੱਗ ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰ ਵੇਦ ਸੁਣੰਦੇ
ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਸਿਮਰਣ ਜੁਗਤ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਥਾਨ ਪੁਜੰਦੇ
ਬੱਗਾਂ ਬੱਗੇ ਕੱਪੜੇ ਕਰ ਸਮਾਧਿ ਅਪਰਾਧ ਨਿਵੰਦੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਨ ਚਾਲ ਚਲੰਦੇ
ਕਪਟ ਸਨੇਹੀ ਫਲ ਨ ਲਹੰਦੇ ॥ ੩ ॥

ਸਾਵਣ ਵਣ ਹਰੀਆਵਲੇ ਵੁੱਠੇ ਸੁੱਕੈ ਅੱਕ ਜਵਾਹਾ
ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਬੰਬੀਹੇ ਸ੍ਰਾਂਤਿ ਬੂੰਦ ਸਿੱਪ ਅੰਦਰ ਮੋੱਤੀ ਓਮਾਹਾ
ਕਦਲੀ ਵਣਹੁੰ ਕਪੂਰ ਹੋਇ ਕੱਲਰ ਕਵਲ ਨ ਹੋਇ ਸਮਾਹਾ
ਬਿਸੀਅਰ ਮੁਹਿ ਕਾਲਕੂਟ ਹੋਇ ਧਾਤ ਸੁ ਪਾਤ੍ਰ ਕੁਪਾਤ੍ਰ ਵੁਰਾਹਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਉੱਭੇ ਸਾਹਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਪਿਰਮਰਸ ਮਨਮੁਖ ਬਦਰਾਹੀ ਬਦਰਾਹਾ
ਮਨਮੁਖ ਟੋੱਟਾ ਗੁਰਮੁਖ ਲਾਹਾ ॥ ੪ ॥

ਵਣ ਵਣ ਵਿੱਚ ਵਣਾਸਪਤਿ ਇੱਕੋ ਧਰਤੀ ਇੱਕੋ ਪਾਣੀ
ਰੰਗ ਬਿਰੰਗੀ ਫੁਲ ਫਲ ਸਾਦ ਸੁਗੰਧ ਸਨਬੰਧ ਵਿਡਾਣੀ
ਉੱਚਾ ਸਿੰਮਲ ਝਾਟਲਾ ਨਿਹਫਲ ਚੀਲੂ ਚੜ੍ਹੈ ਅਸਮਾਣੀ
ਜਲਦਾ ਵਾਂਸ ਵਡਾਈਐ ਵੰਝਲੀਆਂ ਵੱਜਨ ਬੇਬਾਣੀ

ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਵਣਾਸਪਤਿ ਵਾਂਸ ਰਹੈ ਨਿਰਗੰਧ ਰਵਾਣੀ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਰਿਦੈ ਨ ਵਸੈ ਅਭਾਗ ਪਰਾਣੀ
ਹਉਮੈਂ ਅੰਦਰ ਭਰਮ ਭੁਲਾਣੀ ॥ ੫ ॥
ਸੂਰਜ ਜੋਤਿ ਉਦੋਤ ਕਰ ਚਾਨਣ ਕਰੈ ਅਨ੍ਹੇਰ ਗਵਾਏ
ਕਿਰਤ ਵਿਰਤ ਜਗ ਵਰਤਮਾਨ ਸਭਨਾਂ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਕਰਾਏ
ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਮਿਰਗਾਵਲੀ ਭਾੱਖਿਆ ਭਾਉ ਅਲਾਉ ਸੁਣਾਏ
ਬਾਂਗਾਂ ਬੁਰਗੂ ਸਿੰਗੀਆਂ ਨਾਦ ਬਾਦ ਨੀਸ਼ਾਣ ਵਜਾਏ
ਘੁਘੂ ਸੁੱਝ ਨ ਸੁਝਈ ਜਾਇ ਉਜਾੜੀ ਝੱਥ ਵਲਾਏ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਭਾਉ ਭਗਤ ਮਨ ਭਉ ਨ ਵਸਾਏ
ਮਨਮੁਖ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ ਗਵਾਏ ॥ ੬ ॥
ਚੰਦ ਚਕੋਰ ਪਰੀਤ ਹੈ ਜਗ ਮਗ ਜੋਤਿ ਉਦੋਤ ਕਰੰਦਾ

ਕਿਰਖਬਿਰਖਹੁਇਸਫਲਫਲ ਸੀਤਲ ਸ਼ਾਂਤਅਮਿਓ ਵਰਸੰਦਾ
ਨਾਰਿ ਭਤਾਰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਿਹਜਾ ਭੋਗ ਸੰਜੋਗ ਬਣੰਦਾ
ਸਭਨਾਂ ਰਾਤ ਮਿਲਾਵੜਾ ਚਕਵੀ ਚਕਵਾ ਮਿਲ ਵਿਛੜੰਦਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕਪਟ ਸਨੇਹ ਨ ਥੇਹ ਲਹੰਦਾ
ਮਜਲਸ ਆਵੈ ਲਸਣ ਖਾਇ ਗੰਦੀ ਵਾਸੁ ਮਚਾਏ ਗੰਦਾ
ਦੂੱਜਾ ਭਾਉ ਮੰਦੀ ਹੂੰ ਮੰਦਾ ॥ ੭ ॥
ਖਟ ਰਸ ਮਿਠ ਰਸ ਮੇਲਕੈ ਛੱਤੀਹ ਭੋਜਨ ਹੋਨ ਰਸੋਈ
ਜੇਵਣਵਾਰ ਜਿਵਾਲੀਐ ਚਾਰ ਵਰਨ ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨ ਲੋਈ
ਤ੍ਰਿਪਤਿਭੁਗਤਿ ਕਹਿ ਹੋਇ ਜਿਸ ਜਿਹਬਾ ਸਾਉ ਸਿਞਾਣੈ ਸੋਈ
ਕੜਛੀ ਸਾਉ ਨ ਸੰਭਲੈ ਛੱਤੀਹ ਬਿੰਜਨ ਵਿੱਚ ਸੰਜੋਈ
ਰੱਤੀ ਰੱਤਕ ਨਾਰ ਲੈ ਰਤਨਾਂ ਅੰਦਰ ਹਾਰ ਪਰੋਈ

ਸਾਧਸੰਗਤ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਵੇਸ ਨ ਹੋਈ
ਕਪਟ ਸਨੇਹ ਨ ਦਰਗਹ ਢੋਈ ॥ ੮ ॥
ਨਦੀਆਂ ਨਾਲੇ ਵਾਹੜੇ ਗੰਗ ਸੰਗ ਮਿਲ ਗੰਗ ਹੁਵੰਦੇ
ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਸੇਂਵਦੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ਸੇਵ ਕਰੰਦੇ
ਲੋਕਵੇਦ ਗੁਣਗਿਆਨ ਵਿੱਚਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣਨਾਉਂ ਸੁਣੰਦੇ
ਹਸਤੀ ਨੀਰ ਨੁਵਾਲੀਅਨਿ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲ ਛਾਰ ਛਣੰਦੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਗੁਰੁਉਪਦੇਸ਼ ਨ ਚਿੱਤਧਰੰਦੇ
ਤੁੰਮੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਜੀਐ ਬੀਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਨ ਫਲੰਦੇ
ਕਪਟ ਸਨੇਹ ਨ ਸ਼ਹ ਪੁਜੰਦੇ ॥ ੯ ॥
ਰਾਜੇ ਦੇ ਸਉ ਰਾਣੀਆਂ ਸੇਜੈ ਆਵੈਂ ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ
ਸੱਭੇ ਹੀ ਪਟਰਾਣੀਆਂ ਰਾਜੇ ਇਕ ਦੂੰ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ

ਸਭਨਾਂ ਰਾਜਾ ਰਾਵਣਾ ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਸੇਜ ਸਵਾਰੀ
ਸੰਤਤ ਸਭਨਾਂ ਰਾਣੀਆਂ ਇੱਕ ਅੱਧ ਕਾ ਸੰਢ ਵਿਚਾਰੀ
ਦੋਸ ਨ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਐ ਪੂਰਬ ਲਿਖਤ ਨ ਮਿਟੈ ਲਿਖਾਰੀ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਨ ਮਨ ਉਰਧਾਰੀ
ਕਰਮ ਹੀਣ ਦੁਰਮਤਿ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥ ੧੦ ॥
ਅਸ਼ਟ ਧਾਤ ਇਕ ਧਾਤ ਹੋਇ ਸਭ ਕੋ ਕੰਚਨ ਆਖ ਵਖਾਣੈ
ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਮੁੱਲ ਅਮੁੱਲ ਪੰਚ ਪਰਵਾਣੈ
ਪੱਥਰ ਪਾਰਸ ਪਰਸੀਐ ਪਾਰਸ ਹੋਇ ਨ ਕੁਲ ਅਭਮਾਣੈ
ਪਾਣੀ ਅੰਦਰ ਸੱਟੀਐ ਤੜਭੜ ਡੁੱਬੈ ਭਾਰ ਭੁਲਾਣੈ
ਚਿੱਤ ਕਠੋਰ ਨ ਭਿੱਜਈ ਰਹੈ ਨਿਕੋਰ ਘੜੇ ਭੰਨ ਜਾਣੈ
ਅੱਗੀ ਅੰਦਰ ਫੱਟ ਜਾਇ ਅਹਿਰਣ ਘਣ ਅੰਦਰ ਹੈਰਾਣੈ

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਨ ਅੰਦਰਆਣੈ
ਕਪਟ ਸਨੇਹ ਨ ਹੋਇ ਧਿਙਾਣੈ ॥ ੧੧ ॥
ਮਾਣਕ ਮੋੱਤੀ ਮਾਨਸਰ ਨਿਰਮਲ ਨੀਰ ਸੁ ਥਾਉਂ ਸੁਹੰਦਾ
ਹੰਸ ਵੰਸ ਨਿਹਚਲ ਮਤੀ ਸੰਗਤਿ ਪੰਗਤਿ ਸਾਥ ਬਣੰਦਾ
ਮਾਣਕ ਮੋੱਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗ ਮਾਣ ਮਹੱਤ ਅਨੰਦ ਵਧੰਦਾ
ਕਾਉਂ ਨਿਥਾਉਂ ਨਿਨਾਉਂ ਹੈ ਹੰਸਾਂ ਵਿਚ ਉਦਾਸ ਹੋਵੰਦਾ
ਭੱਖ ਅਭੱਖ ਅਭੱਖ ਭਖ ਵਣ ਵਣ ਅੰਦਰ ਭਰਮ ਭਵੰਦਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਤਨ ਅੰਦਰਮਨਥਿਰ ਨ ਰਹੰਦਾ
ਬੱਜਰ ਕਪਾਟ ਨ ਖੁੱਲੈ ਜੰਦਾ ॥ ੧੨ ॥
ਰੋੱਗੀ ਮਾਣਸ ਹੋਇਕੈ ਫਿਰਦਾ ਬਾਹਲੇ ਵੈਦ ਪੁਛੰਦਾ
ਕੱਚੇ ਵੈਦ ਨ ਜਾਣਨੀ ਵੇਦਨ ਦਾਰੂ ਰੋੱਗੀ ਸੰਦਾ

ਹੋਰੋ ਦਾਰੂ ਰੋਗ ਹੋਰ ਹੋਇ ਪਚਾਇੜ ਦੁੱਖ ਸਹੰਦਾ
ਆਵੈ ਵੈਦ ਸੁ ਵੈਦੁ ਘਰਿ ਦਾਰੂ ਦੱਸੈ ਰੋਗ ਲਹੰਦਾ
ਸੰਜਮ ਰਹੈ ਨ ਖਾਇ ਪੱਥ ਖੱਟਾ ਮਿੱਠਾ ਸਾਉ ਚਖੰਦਾ
ਦੋਸ ਨ ਦਾਰੂ ਵੈਦ ਨੋਂ ਵਿਣ ਸੰਜਮ ਨਿੱਤ ਰੋਗ ਵਧੰਦਾ
ਕਪਟ ਸਨੇਹੀ ਹੋਇਕੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ ਆਇ ਬਹੰਦਾ
ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਚੰਦਾ ॥ ੧੩ ॥
ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਮੇਦੁ ਲੈ ਮੇਲ ਕਪੂਰ ਕਥੂਰੀ ਸੰਦਾ
ਹਭ ਸੁਗੰਧ ਰਲਾਇਕੈ ਗੁਰੁ ਗਾਂਧੀ ਅਰਗਜਾ ਕਰੰਦਾ
ਮਜਲਸ ਆਵੈ ਸਾਹਿਬਾਂ ਗੁਣ ਅੰਦਰ ਹੋਇ ਗੁਣ ਮਹਕੰਦਾ
ਗਦਹਾ ਦੇਹੀ ਖਉਲੀਐ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ਨਰਕ ਭਵੰਦਾ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਗੁਰਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਭਾਉ ਭਗਤ ਹਿਰਦੈ ਨ ਧਰੰਦਾ

ਅੰਨ੍ਹਾ ਅੱਖੀਂ ਹੋਵਈ ਬੋਲਾ ਕੰਨਾਂ ਸੁਣ ਨ ਸੁਣੰਦਾ
ਬੱਧਾ ਚੱਟੀ ਜਾਇ ਭਰੰਦਾ ॥ ੧੪ ॥
ਧੋੱਤੇ ਹੋਵਨ ਉੱਜਲੇ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਖਰੇ ਅਮੋੱਲੇ
ਰੰਗ ਬਰੰਗੀ ਰੰਗੀਅਨ ਸੱਭੇ ਰੰਗ ਸੁਰੰਗ ਅਡੋੱਲੇ
ਸਾਹਿਬ ਲੈ ਲੈ ਪੈਨ੍ਹਦੇ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰਸ ਵੰਸ ਨਿਕੋੱਲੇ
ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੁਹਾਵਣੇ ਚਜ ਅਚਾਰ ਸੀਂਗਾਰ ਵਿਚੋਲੇ
ਕਾਲਾ ਕੰਬਲ ਉੱਜਲਾ ਹੋਇ ਨ ਧੋੱਤੇ ਰੰਗ ਨਿਰੋੱਲੇ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਗੁਰਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਝਾੱਕੈ ਅੰਦਰ ਨੀਰ ਵਿਰੋੱਲੇ
ਕਪਟ ਸਨੇਹੀ ਉੱਜੜ ਖੋੱਲੇ ॥ ੧੫ ॥
ਖੇੱਤੈ ਅੰਦਰ ਜੰਮਕੈ ਸਭਦੂੰ ਉੱਚਾ ਹੋਇ ਵਿਖਾਲੇ
ਬੁਟ ਵੱਡਾ ਕਰ ਫੈਲਦਾ ਹੋਇ ਡੁਹਡੁਹਾ ਆਪ ਸਮ੍ਹੱਾਲੇ

ਖੇਤ ਸਫਲ ਹੋਇ ਲਾਵਣੀ ਛੁਟਨ ਤਿਲ ਬੂਆੜ ਨਿਰਾੱਲੇ
ਨਿਹਫਲ ਸਾਰੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਜਿਉਂ ਸਰਵਾੜ ਕਮਾਦ ਵਿਚਾੱਲੇ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕਪਟ ਸਨੇਹ ਕਰਨ ਬੇਤਾੱਲੇ
ਨਿਹਫਲ ਜਨਮ ਅਕਾਰਥਾ ਹਲਤ ਪਲਤ ਹੋਵਨਿ ਮੁਹ ਕਾਲੇ
ਜਮਪੁਰ ਜਮ ਜੰਦਾਰ ਹਵਾੱਲੇ ॥ ੧੯ ॥
ਉੱਜਲ ਕੈਹਾਂ ਚਿਲਕਣਾ ਥਾਲੀ ਜੇਵਣ ਜੂਠੀ ਹੋਵੈ
ਜੂਠਿ ਸੁਆਹੂ ਮਾਂਜੀਐ ਗੰਗਾ ਜਲ ਅੰਦਰ ਲੈ ਧੋਵੈ
ਬਾਹਰਿ ਸੁੱਚਾ ਧੋੱਤਿਆਂ ਅੰਦਰ ਕਾਲਖ ਅੰਤ ਵਿਗੋਵੈ
ਮਨ ਜੂਠੇ ਤਨ ਜੂਠ ਹੈ ਥੁੱਕ ਪਵੈ ਮੂਹਿੰ ਵੱਜੈ ਰੋਵੈ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕਪਟ ਸਨੇਹੀ ਗੱਲਾਂ ਗੋਵੈ
ਗੱਲੀਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨ ਹੋਵਈ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰ ਸਾਉ ਨ ਭੋਵੈ

ਮੱਖਣ ਖਾਇ ਨ ਨੀਰ ਵਿਲੋਵੈ ॥ ੧੭ ॥

ਰੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਰੁੱਖ ਹਨ ਦੋਵੈਂ ਅਰੰਡ ਕਨੇਰ ਦੁਆਲੇ
ਅਰੰਡ ਫਲੈ ਅਰਡੋਲੀਆਂ ਫਲ ਅੰਦਰ ਬੀਅ ਚਿੱਤ ਮਿਤਾਲੇ
ਨਿਬਹੈ ਨਾਹੀਂ ਨਿੱਜੜਾ ਹਰ ਵਰਿਆਈ ਹੋਇ ਉਚਾਲੇ
ਕਲੀਆਂ ਪਵਨ ਕਨੇਰ ਨੋਂ ਦੁਰਮਤ ਵਿੱਚ ਦੁਰਗੰਧ ਵਿਖਾਲੇ
ਬਾਹਰ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਹੋਇ ਅੰਦਰ ਚਿੱਟਾ ਦੁਬਧਾ ਨਾਲੇ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਗੁਰੁਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਗਣਤੀ ਵਿੱਚ ਭਵੈ ਭਰ ਨਾਲੇ
ਕਪਟ ਸਨੇਹ ਖੇਹ ਮੁਹਿੰ ਕਾਲੇ ॥ ੧੮ ॥

ਵਣ ਵਿੱਚ ਫਲੈ ਵਣਾਸਪਤਿ ਬਹੁ ਰਸ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਸੁਹੰਦੇ
ਅੰਬ ਸਦਾ ਫਲ ਸੋਹਣੇ ਆੜੂ ਸੇਵ ਅਨਾਰ ਫਲੰਦੇ
ਦਾਖ ਬਿਜਉਰੀ ਜਾਮਣੂੰ ਖਿਰਣੀ ਤੂਤ ਖਜੂਰ ਅਨੰਦੇ

ਪੀਲੂੰ ਪੇਂਝੂ ਬੇਰ ਬਹੁ ਕੌਲੇ ਤੇ ਅਖਰੋਟ ਬਣੰਦੇ
ਮੂਲ ਨ ਭਾਵਨ ਅੱਕ ਟਿੱਡ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਤਜ ਅੱਕ ਵਸੰਦੇ
ਜੇ ਥਣ ਜੋਕ ਲਵਾਈਐ ਦੁੱਧ ਨ ਪੀਐ ਲੋਹੂ ਗੰਦੇ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਗਣਤੀ ਅੰਦਰ ਝਾਕ ਝਖੰਦੇ
ਕਪਟ ਸਨੇਹ ਨ ਥੇਹ ਚੜ੍ਹੰਦੇ ॥ ੧੯ ॥
ਡੱਡੂ ਬਗੁਲੇ ਸੰਖ ਲਖ ਅੱਕ ਜਵਾਹੇਂ ਬਿਸੀਅਰ ਕਾਲੇ
ਸਿੰਬਲ ਘੁੱਘੂ ਚਕਵੀਆਂ ਕੜਛ ਹਸਤ ਲਖ ਸੰਢੀ ਨਾਲੇ
ਪਥਰ ਕਾਂਵ ਰੋਗੀ ਘਣੇ ਗਦਹਾ ਕਾਲੇ ਕੰਬਲ ਭੱਲੇ
ਕੈਹੈ ਤਿਲ ਬੂਆੜ ਲੱਖ ਅੱਕ ਤਿੱਡ ਅਰੰਡ ਤੁੰਮੇ ਚਿਤਰਾਲੇ
ਕਲੀ ਕਨੇਰ ਵਖਾਣੀਐ ਸਭ ਅਵਗੁਣ ਮੈਂ ਤਨ ਭੀਹਾਲੇ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੁਣ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਨ ਰਿਦੇ ਸਮ੍ਹਾਲੇ

ਧ੍ਰਿਗ ਜੀਵਣ ਬੇਮੁਖ ਬੇਤਾੱਲੇ ॥ ੨੦ ॥

ਲਖ ਨਿੰਦਕ ਲਖ ਬੇਮੁਖਾਂ ਦੂਤ ਦੁਸ਼੍ਟ ਲਖ ਲੂਣ ਹਰਾੱਮੀ
ਸ੍ਵਾਮ ਧ੍ਰੋਹੀ ਅਕਿਰਤਘਣ ਚੋਰ ਜਾਰ ਲਖ ਲਖ ਪਹਿਨਾੱਮੀ
ਬਾਮ੍ਹਣ ਗਾਈਂ ਵੰਸ ਘਾਤ ਲਾਇ ਤਬਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਅਸਾੱਮੀ
ਕੂੜਿਆਰ ਗੁਰੁ ਗੋਪ ਲੱਖ ਗੁਨਹਗਾਰ ਲਖ ਲਖ ਬਦਨਾੱਮੀ
ਅਪਰਾੱਧੀ ਬਹੁ ਪਤਿਤ ਲੱਖ ਅਵਗੁਣਿਆਰ ਖੁਆਰ ਖ਼ੁਨਾੱਮੀ
ਲੱਖ ਲਿਬਾੱਸੀ ਦਗ਼ਾਬਾਜ਼ ਲੱਖ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਲਾਮ ਸਲਾੱਮੀ
ਤੂੰ ਵੇਖਹਿੰ ਹਉਂ ਮੁੱਕਰਾਂ ਹਉਂ ਕਪਟੀ ਤੂੰ ਅੰਤਰਜਾੱਮੀ
ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਬਿਰਦ ਸੁਆਮੀ ॥ ੨੧ ॥ ੧੭ ॥

* * *

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਕਰ ਓਅੰਕਾਰ ਅਨੇਕ ਅਕਾਰਾ
ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸ਼ੰਤਰੋ ਧਰਤਿ ਅਗਾਸ਼ ਨਿਵਾਸ ਵਿਥਾਰਾ
ਜਲ ਥਲ ਤਰਵਰ ਪਰਬਤਾਂ ਜੀਅਂ ਜੰਤ ਆਗਣਤ ਅਪਾਰਾ
ਇਕ ਵਰਭੰਡ ਅਖੰਡ ਹੈ ਲਖ ਵਰਭੰਡ ਪਲਕ ਪਰਵਾਰਾ
ਕੁਦਰਤਿ ਕੀਮ ਨ ਜਾਣੀਐ ਕੇਵਡ ਕਾਦਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ
ਅੰਤੁ ਬਿਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਕੇਵਡ ਵੱਡਾ ਆੱਖੀਐ ਵੱਡੇ ਦੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ
ਵੱਡੀ ਹੂੰ ਵਡਾ ਵਖਾਣੀਐ ਸੁਣ ਸੁਣ ਆੱਖਣ ਆਖ ਸੁਣਾਈ

ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚ ਰੱਖਿਓਨ ਕਰ ਵਰਭੰਡ ਕਰੋੜ ਸਮਾਈ
ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਜਿਸ ਤੋਲ ਅਤੋਲ ਨ ਤੁੱਲ ਤੁਲਾਈ
ਵੇਦ ਕਤੇਬਹੁੰ ਬਾਹਰਾ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਕਥੀ ਨ ਜਾਈ
ਅਬਿਗਤਿ ਗਤਿ ਕਿਵ ਅਲਖ ਲਖਾਈ ॥ ੨ ॥
ਜੀ ਉਪਾਇ ਤਨੁ ਸਾਜਿਆ ਮੂੰਹ ਅੱਖੀ ਨੱਕ ਕੰਨ ਸਵਾਰੇ
ਹੱਥ ਪੈਰ ਦੇ ਦਾਤ ਕਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਸ਼ੁਭ ਦਿਸ਼੍ਰ ਦੁਆਰੇ
ਕਿਰਤ ਵਿਰਤ ਪਰਕਿਰਤ ਬਹੁਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ਨਿਵਾਸ ਸੰਜਾਰੇ
ਰਾਗ ਰੰਗ ਰਸ ਪਰਸਦੇ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਸੰਧ ਪਰਕਾਰੇ
ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਬੁੱਧਿ ਬਲ ਟੇਕ ਬਿਬੇਕ ਵੀਚਾਰਿ ਵੀਚਾਰੇ
ਦਾਤੈ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ ਦਾਤਾਰ ਪਿਆਰੇ
ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਅਸੰਖ ਅਪਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਪੰਜ ਤੱਤ ਪਰਵਾਣ ਕਰ ਖਾਣੀਂ ਚਾਰ ਜਗਤ ਉਪਾਯਾ
ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੂਨ ਵਿੱਚ ਆਵਾਗਵਣ ਚਲਿਤ ਵਰਤਾਯਾ
ਇੱਕਸ ਇੱਕਸ ਜੂਨ ਵਿੱਚ ਜੀਅ ਜੰਤ ਆਗਣਤ ਵਧਾਯਾ
ਲੇਖੈ ਅੰਦਰ ਸੱਭ ਕੋ ਸਭਨਾਂ ਮਸਤਕ ਲੇਖ ਲਿਖਾਯਾ
ਲੇੱਖੈ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ਦੇ ਲੇਖ ਲਿਖਾਰੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਯਾ
ਆਪ ਅਲੇਖ ਨ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ ॥ ੪ ॥
ਭੈ ਵਿੱਚ ਧਰਤ ਅਗਾਸ਼ ਹੈ ਨਿਰਾਧਾਰ ਭੈ ਭਾਰ ਧਰਾਯਾ
ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੋ ਭੈ ਵਿੱਚ ਰੱਖੈ ਮੇਲ ਮਿਲਾਯਾ
ਪਾਣੀ ਅੰਦਰ ਧਰਤ ਧਰ ਵਿਣ ਥੰਮਾਂ ਆਗਾਸ਼ ਰਹਾਯਾ
ਕਾਠੈ ਅੰਦਰ ਅਗਨਿ ਧਰ ਕਰ ਪਰਫੁੱਲਤ ਸੁਫਲ ਫਲਾਯਾ
ਨਵੀਂ ਦੁਆਰੀਂ ਪਵਣ ਧਰ ਭੈ ਵਿਚ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਚਲਾਯਾ

ਨਿਰਭਉ ਆਪ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਯਾ ॥ ੫ ॥

ਲੱਖ ਅਸਮਾਣ ਉਚਾਣ ਚੜ੍ਹ ਉੱਚਾ ਹੋਇ ਨ ਅੰਬੜ ਸੱਕੈ
ਉੱਚੀ ਹੂੰ ਊੱਚਾ ਘਣਾ ਥਾਉਂ ਗਿਰਾਉਂ ਨ ਨਾਉਂ ਅਥੱਕੈ
ਲੱਖ ਪਤਾਲ ਨੀਵਾਣ ਜਾਇ ਨੀਵਾਂ ਹੋਇ ਨ ਨੀਵੈਂ ਤੱਕੈ
ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਉੱਤਰਾਧ ਦੱਖਣ ਫੇਰ ਚਉਫੇਰ ਨ ਢੱਕੈ
ਓੜਕ ਮੂਲ ਨ ਲੱਭਈ ਓਪਤ ਪਰਲਉ ਅੱਖਿ ਫਰੱਕੈ
ਫੁੱਲਾਂ ਅੰਦਰ ਵਾਸ ਮਹੱਕੈ ॥ ੬ ॥

ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਕਰ ਥਿਤ ਨ ਵਾਰ ਨ ਮਾਹੁ ਜਣਾਯਾ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਵਿਣ ਏਕੰਕਾਰ ਨ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ
ਆੱਪੇ ਆਪ ਉਪਾਇਕੈ ਆੱਪੇ ਅਪਣਾ ਨਾਉਂ ਧਰਾਯਾ
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ ਹੈ ਭੀ ਹੋੱਸੀ ਹੋਂਦਾ ਆਯਾ

ਆਦਿ ਨ ਅੰਤ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਅੱਪੇ ਆਪ ਨ ਆਪ ਗਣਾਯਾ
ਅੱਪੇ ਆਪ ਉਪਾਇ ਸਮਾਯਾ ॥ ੭ ॥

ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਓਨ ਕਰ ਵਰਭੰਡ ਕਰੋੜ ਸਮਾਈ
ਕੇਵਡ ਵੱਡਾ ਅੱਖੀਐ ਕਿਤ ਘਰ ਵੱਸੈ ਕੇਵਡ ਜ਼ਾਈ
ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਅਮਾਉ ਹੈ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ਨ ਕੀਮਤ ਪਾਈ
ਪਰਵਦਗਾਰ ਅਪਾਰ ਹੈ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਾਂ ਅਲਖ ਲਖਾਈ
ਏਵਡ ਵੱਡਾ ਹੋਇਕੈ ਕਿੱਥੈ ਰਹਿਆ ਆਪ ਲੁਕਾਈ
ਸੁਰ ਨਰ ਨਾਥ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੮ ॥

ਲਖ ਦਰੀਆਉ ਕਵਾਉ ਵਿਚ ਅਤਿ ਅਸਗਾਹ ਅਥਾਹ ਵਹੰਦੇ
ਆਦਿ ਨ ਅੰਤ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਅਗਮ ਅਗੋੱਚਰ ਫੇਰ ਫਿਰੰਦੇ
ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਵਖਾਣੀਐ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨ ਪਾਰ ਲਹੰਦੇ

ਲਹਿਰ ਤਰੰਗ ਨਿਸੰਗ ਲਖ ਸੱਾਗਰ ਸੰਗਮ ਰੰਗ ਰਵੰਦੇ
ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਲੱਖ ਲੱਖ ਮੁੱਲ ਅਮੁੱਲ ਨ ਤੁੱਲ ਤੁਲੰਦੇ
ਸਦਕੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਸਿਰੰਦੇ ॥ ੯ ॥
ਪਰਵਦਗਾਰ ਸਲਾਹੀਐ ਸਿਰਠ ਉਪਾਈ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗੀ
ਰਾਜ਼ਕ ਰਿਜ਼ਕ ਸੰਬਾਹਿਦਾ ਸਭਨਾਂ ਦਾਤ ਕਰੇ ਅਣਮੰਗੀ
ਕਿਸੈ ਜਿਵੇਂਹਾ ਨਾਹਿੰ ਕੋ ਦੁਬਿਧਾ ਅੰਦਰ ਮੰਦੀ ਚੰਗੀ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਦਾ ਸਹਲੰਗੀ
ਵਰਨਾਂ ਚਿਹਨਾਂ ਬਾਹਰਾ ਸਭਨਾਂ ਅੰਦਰ ਹੈ ਸਰਬੰਗੀ
ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਸੰਗੀ ॥ ੧੦ ॥
ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਕਰ ਮੱਖੀ ਇੱਕ ਉਪਾਈ ਮਾਯਾ
ਤਿੰਨ ਲੋਅ ਚੌਦਹ ਭਵਨ ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਛਲ ਕਰ ਛਾਯਾ

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਤ੍ਰੈ ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਬਜ਼ਾਰ ਨਚਾਯਾ
ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋੱਖੀਆ ਸਿੱਧ ਨਾਥ ਬਹੁ ਪੰਥ ਭਵਾਯਾ
ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਲੋਭ ਮੋਹ ਕਰ ਧ੍ਰੋਹ ਲੜਾਯਾ
ਹਉਮੈਂ ਅੰਦਰ ਸੱਭ ਕੋ ਸੇਰਹੁੰ ਘੱਟ ਨ ਕਿਨੈ ਅਖਾਯਾ
ਕਾਰਣ ਕਰਤੇ ਆਪਿ ਲੁਕਾਯਾ ॥ ੧੧ ॥

ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹੈ ਅਬਿਚਲ ਰਾਜ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ
ਕੇਵਡ ਤਖ਼ਤ ਵਖਾਣੀਐ ਕੇਵਡ ਮਹਲ ਕੇਵਡ ਦਰਗਾਹੀ
ਕੇਵਡ ਸਿਫ਼ਤ ਸਲਾਹੀਐ ਕੇਵਡ ਮਾਲ ਮੁਲਖ ਅਵਗਾਹੀ
ਕੇਵਡ ਮਾਣ ਮਹੱਤ ਹੈ ਕੇਵਡ ਲਸ਼ਕਰ ਸੇਵ ਸਿਪਾਹੀ
ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਸੱਭਕੋ ਕੇਵਡ ਹੁਕਮ ਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀ
ਹੋਰਸ ਪੁੱਛ ਨ ਮਤਾ ਸਿਆਣੀ ॥ ੧੨ ॥

ਲਖ ਲਖ ਬ੍ਰਹਮੇ ਵੇਦ ਪੜ੍ਹ ਇਕਸ ਅੱਖਰ ਭੇਦ ਨ ਜਾੱਤਾ
ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਮਹੇਸ਼ ਲੱਖ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖ ਨ ਭੇਖ ਪਛਾੱਤਾ
ਲੱਖ ਅਵਤਾਰ ਅਕਾਰ ਕਰ ਤਿਲ ਵੀਚਾਰ ਨ ਬਿਸ਼ਨ ਪਛਾੱਤਾ
ਲਖਲਖਨਉ ਤਨ ਨਾਉਂ ਲੈ ਲਖ ਲਖ ਸ਼ੇਖ ਵਿਸ਼ੇਖ ਨ ਤਾੱਤਾ
ਚਿਰ ਜੀਵਨ ਬਹੁ ਹੰਢਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪੰਥ ਨ ਸ਼ਬਦ ਸਿਢਾੱਤਾ
ਦਾਤ ਲੁਭਾਇ ਵਿਸਾਰਨ ਦਾਤਾ ॥ ੧੩ ॥
ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਕਰ ਗੁਰਮੂਰਤਿ ਹੁਇ ਧਿਆਨ ਧਰਾਯਾ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਕਰ ਸਾਧਸੰਗਤ ਸਚ ਖੰਡ ਵਸਾਯਾ
ਵੇਦ ਕਤੇਬਹੁੰ ਬਾਹਰਾ ਅਕਥ ਕਥਾ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਯਾ
ਵੀਹਾਂ ਅੰਦਰ ਵਰਤਮਾਨ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇ ਇਕੀਹ ਲਖਾਯਾ
ਮਾਯਾ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਕਰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ

ਬਾਰਹ ਪੰਥ ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਗਾੱਡੀ ਰਾਹ ਚਲਾਯਾ
ਪਤਿ ਪਉੜੀ ਚੜ੍ਹ ਨਿਜ ਘਰ ਆਯਾ ॥ ੧੪ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਪੈਰ ਧਰ ਦੁਬਿਧਾ ਵਾਟ ਕੁਵਾਟ ਨ ਧਾਯਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖਕੇ ਮਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਦਰ ਨ ਆਯਾ
ਕੰਨੀ ਸਤਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਅਨਹਦ ਰੁਣ ਝੁਣ ਕਾਰ ਸੁਣਾਯਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣੀ ਆਇਕੈ ਨਿਹਚਲ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਮਿਲਾਯਾ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਮਕਰੰਦ ਰਸ ਸੁਖ ਸੰਪਟ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਸਮਾਯਾ
ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਅਪਿਉ ਪਿਆਯਾ ॥ ੧੫ ॥
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਰ ਸਾਧਨਾ ਪਿਰਮ ਪਿਆੱਲਾ ਅੱਜਰ ਜਰਣਾ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਆਪ ਗਵਾਇ ਜੀਵੰਦਿਆਂ ਮਰਣਾ
ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਵਖਾਣੀਐ ਮਰ ਮਰ ਜੀਵਣ ਡੁਬਡੂਬ ਤਰਣਾ

ਸ਼ਬਦਸੁਰਤਲਿਵਲੀਣਹੋਇ ਅਪਿਓਪੀਅਣਤੈ ਔਚਰਚਰਣਾ
ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਅਵੇਸ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਾਣੀ ਨਿੱਝਰ ਝਰਣਾ
ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰੱਥ ਹੋਇਕਾਰਨ ਕਰਨ ਨ ਕਾਰਣ ਕਰਣਾ
ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਅਸਰਣ ਸਰਣਾ ॥ ੧੬ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਭੈ ਵਿਚ ਜੰਮਣਾ ਭੈ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਭੈ ਵਿਚ ਚਲਣਾ
ਸਾਧਸੰਗਤਭੈਭਾਇ ਵਿੱਚ ਭਗਤ ਵਛਲ ਕਰ ਅੱਛਲ ਛਲਣਾ
ਜਲ ਵਿਚਕੌਲ ਅਲਿਪਤ ਹੋਇ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ਵਲੋਵੈ ਵਲਣਾ
ਅਹਿਰਣਘਣਹੀਰੇਜੁਗਤਗੁਰਮਤ ਨਿਹਚਲ ਅਟਲ ਨ ਟਲਣਾ
ਪਰਉਪਕਾਰ ਵੀਚਾਰ ਵਿਚ ਜੀਅ ਦਯਾ ਮੋਮ ਵਾਂਗੀ ਢਲਣਾ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੰਬੋਲ ਰਸ ਆਪ ਗਵਾਇ ਰਲਾਯਾ ਰਲਣਾ
ਵੱਟੀ ਤੇਲ ਦੀਵਾ ਹੁਇ ਬਲਣਾ ॥ ੧੭ ॥

ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਰੋੜ ਨ ਓੜਕ ਜਾਣੈ
ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਆੱਖੀਅਨ ਹੋਇ ਲਖੂਣ ਨ ਪਲ ਪਰਵਾਣੈ
ਰਿੱਧੀ ਸਿੱਧੀ ਲੱਖ ਲੱਖ ਨਿੱਧ ਨਿਧਾਨ ਲਖ ਤਿਲ ਨ ਤੁਲਾਣੈ
ਦਰਸ਼ਨਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੰਜੋਗ ਲੱਖ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵ ਲਖ ਹੈਰਾਣੈ
ਗ੍ਯਾਨਧ੍ਯਾਨ ਸਿਮਰਣ ਅਸੰਖ ਭਗਤ ਜੁਗਤਲਖਨੇਤਵਖਾਣੈ
ਪਿਰਮਪਿਆੱਲਾ ਸਹਜ ਘਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਚੋਜਵਿਡਾਣੈ
ਮਤ ਬੁਧਿ ਬੁਧਿ ਲਖ ਮੇਲ ਮਿਲਾਣੈ ॥ ੧੮ ॥
ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਲੱਖ ਲੱਖ ਹੋਮ ਜੱਗ ਨਈਵੇਦ ਕਰੋੜੀ
ਵਰਤ ਨੇਮ ਸੰਜਮ ਘਣੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਲਖ ਤੰਦ ਮਰੋੜੀ
ਤੀਰਥ ਪੁਰਬ ਸੰਜੋਗ ਲੱਖ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਉਪਕਾਰ ਨ ਓੜੀ
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਰੇਵਣੈ ਵਰ ਸਰਾਪ ਲੱਖ ਜੋੜ ਵਿਛੋੜੀ

ਦਰਸ਼ਨ ਵਰਨ ਅਵਰਨ ਲੱਖ ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਬੰਧਨ ਤੋੜੀ
ਲੋਕ ਵੇਦ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਲੱਖ ਜੋਗ ਭੋਗ ਲੱਖ ਝਾੜ ਪਛੋੜੀ
ਸੱਚਹੁੰ ਓਰੈ ਸੱਭ ਕਿਹੁ ਲੱਖ ਸਿਆਣਪ ਸੱਭਾ ਥੋੜੀ
ਉੱਪਰ ਸੱਚ ਅਚਾਰ ਚਮੋੜੀ ॥ ੧੯ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਸਾਧਸੰਗਤ ਸਚੁ ਤਖ਼ਤ ਸੁਹੇੱਲਾ
ਸੱਚ ਸ਼ਬਦ ਟਕਸਾਲ ਸਚ ਅਸ਼੍ਟ ਧਾਤ ਇਕ ਪਾਰਸ ਮੇੱਲਾ
ਸੱਚਾ ਅਬਿਚਲ ਰਾਜ ਹੈ ਸੱਚ ਮਹਲ ਨਵਹਾਣ ਨਵੇੱਲਾ
ਸੱਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰੱਤਦਾ ਸੱਚਾ ਅਮਰ ਸੱਚੋ ਰਸ ਕੇੱਲਾ
ਸੱਚੀ ਸਿਫ਼ਤ ਸਲਾਹ ਸਚ ਸੱਚ ਸਲਾਹਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ
ਸੱਚਾ ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਹੈ ਸਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਨ ਗਰਬ ਗਹੇੱਲਾ
ਆੱਸਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ ਗਤਿ ਸੱਚਾ ਖੇਲ ਮੇਲ ਸਚੁ ਖੇੱਲਾ

ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇੱਲਾ ॥ ੨੦ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਹਉਮੈਂ ਪਰਹਰੈ ਮਨ ਭਾਵੈ ਖਸਮੈ ਦਾ ਭਾਣਾ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣਾ
ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤਦਾ ਹੋਵਣਹਾਰ ਸੋਈ ਪਰਵਾਣਾ
ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਜੋ ਕਰੈ ਸਿਰ ਧਰ ਮੰਨ ਕਰੈ ਸ਼ੁਕਰਾਣਾ
ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਇ ਰਜ਼ਾਇ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ਅੰਦਰ ਜਿਉਂ ਮਿਹਮਾਣਾ
ਵਿਸਮਾੱਦੀ ਵਿਸਮਾਦ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤ ਕਾੱਦਰ ਨੌਂ ਕੁਰਬਾਣਾ
ਲੇਪ ਅਲੇਪ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਣਾ ॥ ੨੧ ॥
ਹੁਕਮੀ ਬੰਦਾ ਹੋਇਕੈ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ
ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਸੱਭ ਕੋ ਸਭਨਾਂ ਆਵੱਟਣ ਹੈ ਸਹਿਣਾ
ਦਿਲ ਦਰਯਾਉ ਸਮਾਉ ਕਰ ਗਰਬ ਗਵਾਇ ਗਰੀੱਬੀ ਵਹਿਣਾ

ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਉਲੰਘਕੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬਹਿਣਾ
ਸ਼ਬਦਸੁਰਤ ਲਿਵਲੀਣ ਹੋਇ ਅਨਭਉ ਅਘੜ ਘੜਾਇ ਗਹਿਣਾ
ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਸਾਬਤਾ ਸ਼ਾਕਰ ਸ਼ੁਕਰ ਨ ਦੇਣਾ ਲਹਿਣਾ
ਨੀਰ ਨ ਡੁੱਬਣ ਅੱਗ ਨ ਦਹਿਣਾ ॥ ੨੨ ॥
ਮਿਹਰ ਮੁਹੱਬਤ ਆਸ਼ਕੀ ਇਸ਼ਕ ਮੁਸ਼ਕ ਕਿਉਂ ਲੁਕੈ ਲੁਕਾਯਾ
ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਵਣਾਸਪਤਿ ਹੋਇ ਸੁਗੰਧ ਨ ਆਪ ਗਣਾਯਾ
ਨਦੀਆਂ ਨਾਲੇ ਗੰਗ ਮਿਲ ਹੋਇ ਪਵਿੱਤ ਨ ਆਖ ਸੁਣਾਯਾ
ਹੀਰੈ ਹੀਰਾ ਬੇੱਧਿਆ ਅਣੀ ਕਣੀ ਹੋਇ ਰਿਦੈ ਸਮਾਯਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਸਾਧ ਹੋਇ ਪਾਰਸ ਮਿਲ ਪਾਰਸ ਹੁਇਆਯਾ
ਨੇਹਚਲ ਨੇਹਚਲ ਗੁਰਮਤੀ ਭਗਤ ਵਛਲ ਹੁਇ ਅਛਲ ਛਲਾਯਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ ॥ ੨੩ ॥ ੧੯ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਏਕੰਕਾਰ ਆਪਿ ਉਪਾਇਆ
ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ
ਪੰਜ ਤੱਤ ਵਿਸਥਾਰ ਚਲਿੱਤ ਰਚਾਇਆ
ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਚਾਰ ਜਗਤ ਉਪਾਇਆ
ਕੁਦਰਤ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ
ਸੱਚ ਨਾਉਂ ਕਰਤਾਰ ਸੱਚੁ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਲੱਖ ਚੌਰਾਸੀਹ ਜੂਨਿ ਫੇਰ ਫਿਰਾਇਆ
ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਦੁਲੰਭ ਕਰਮੀਂ ਪਾਇਆ

ਉੱਤਮ ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਆਪ ਗਵਾਇਆ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਰਹਿਰਾਸ ਪੈਰੀਂ ਪਾਇਆ
ਨਾਮੁ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਸੱਚੁ ਦਿੜ੍ਹਾਇਆ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵ ਲੀਣ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣ ਗੁਰ ਸਮਝਾਇਆ
ਮਿਹਮਾਣੀ ਮਿਹਮਾਣ ਮਜਲਸ ਆਇਆ
ਖਾਵਾਲੇ ਸੋ ਖਾਣ ਪੀਐ ਪੀਆਇਆ
ਕਰੈ ਨ ਗਰਬ ਗੁਮਾਣ ਹਸੈ ਹਸਾਇਆ
ਪਾਹੁਨੜਾ ਪਰਵਾਣ ਕਾਜ ਸੁਹਾਇਆ
ਮਜਲਸ ਕਰ ਹੈਰਾਣ ਉੱਠ ਸਿਧਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਗੋਇਲੜਾ ਦਿਨ ਚਾਰ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਣੀਐ

ਮੰਝੀ ਲੈ ਮਿਹਵਾਰ ਰੋਜ ਵਿਡਾਣੀਐ
ਵਰਸੈ ਨਿੱਝਰ ਧਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਾਣੀਐ
ਵੰਝਲੀਆਂ ਝੀਂਗਾਰ ਮਜਲਸ ਮਾਣੀਐ
ਗਾਵਨ ਮਾਝ ਮਲ੍ਹਾਰ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣੀਐ
ਹਉਮੈਂ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰ ਮਨ ਵਸ ਆਣੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰ ਸੱਚ ਸਿਞਾਣੀਐ ॥ ੪ ॥
ਵਾਟ ਵਟਾਊ ਰਾਤ ਸਰਾਈਂ ਵੱਸਿਆ
ਉਠ ਚਲਿਆ ਪਰਭਾਤ ਮਾਰਗ ਦੱਸਿਆ
ਨਾਹਿ ਪਰਾਈ ਤਾਤ ਨ ਚਿੱਤ ਰਹੱਸਿਆ
ਮੁਏ ਨ ਪੁਛੈ ਜਾਤ ਵਿਵਾਹਿ ਨ ਹੱਸਿਆ
ਦਾਤਾ ਕਰੈ ਜੁ ਦਾਤ ਨ ਭੁੱਖਾ ਤੱਸਿਆ

ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਮਰਣ ਦਾਤ ਕਵਲ ਵਿਗੱਸਿਆ ॥ ੫ ॥
ਦੀਵਾਲੀ ਦੀ ਰਾਤ ਦੀਵੇ ਬਾਲੀਅਨਿ
ਤਾਰੇ ਜਾਤਿ ਸਨਾਤ ਅੰਬਰ ਭਾਲੀਅਨਿ
ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਬਾਗਾਤ ਚੁਣ ਚੁਣ ਚਾਲੀਅਨਿ
ਤੀਰਥਿ ਜਾਤੀ ਜਾਤ ਨੈਣ ਨਿਹਾਲੀਅਨਿ
ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ ਝਾਤ ਵਸਾਇ ਉਚਾਲੀਅਨਿ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਦਾਤ ਸ਼ਬਦ ਸਮ੍ਹਾਲੀਅਨਿ ॥ ੬ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਮਨ ਪਰਗਾਸ ਗੁਰ ਉਪਦੇੱਸਿਆ
ਪੇਈਅੜੈ ਘਰ ਵਾਸ ਮਿਟੈ ਅੰਦੇੱਸਿਆ
ਆੱਸਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ ਗਿਆਨ ਅਵੇੱਸਿਆ
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਰਹਿਰਾਸ ਸਬਦ ਸੰਦੇੱਸਿਆ

ਗੁਰਮੁਖ ਵਾਸਨ ਵਾਸ ਮਤਿ ਪਰਵੇਸਿਆ
ਸਿਮਰਣ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ਦੇਸ ਵਿਦੇੱਸਿਆ ॥ ੭ ॥
ਨਦੀ ਨਾਵ ਸੰਜੋਗ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ
ਸੋਹਣੇ ਅੰਦਰਿ ਭੋਗ ਰਾਜ ਕਮਾਇਆ
ਕਦੇ ਹਰਖ ਕਦੇ ਸੋਗ ਤਰਵਰ ਛਾਇਆ
ਕੱਟੈ ਹਉਮੈਂ ਰੋਗ ਨ ਆਪ ਗਣਾਇਆ
ਘਰ ਹੀ ਅੰਦਰ ਜੋਗ ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਇਆ
ਹੋਵਣਹਾਰ ਸੁ ਹੋਗ ਗੁਰੂ ਸਮਝਾਇਆ ॥ ੮ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਚਲਣ ਜਾਣਿਆ
ਰੁਤ ਬਸੰਤ ਸੁ ਰੰਗ ਸਭ ਰੰਗ ਮਾਣਿਆ
ਸਾਵਣ ਲਹਰ ਤਰੰਗ ਨੀਰ ਨੀਵਾਣਿਆ

ਸੱਜਣ ਮੇਲ ਸੁ ਢੰਗ ਰਜ ਵਿਡਾਣਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਨਪੰਗ ਦਰ ਪਰਵਾਣਿਆ
ਗੁਰਮਤਿ ਮੇਲ ਅਭੰਗ ਸੱਤਿ ਸੁਹਾਣਿਆ ॥ ੯ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸਫਲ ਜਨੰਮ ਜਗ ਵਿਚ ਆਇਆ
ਗੁਰਮਤ ਪੂਰ ਕਰੰਮ ਆਪ ਗਵਾਇਆ
ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰ ਕੰਮ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਇਆ
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਗੰਮ ਰਿਦੈ ਵਸਾਇਆ
ਧੀਰਜ ਧੁਜਾ ਧਰੰਮ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇਆ
ਸਹੈ ਨ ਦੂਖ ਸਹੰਮ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ॥ ੧੦ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਦੂਰਲਭ ਦੇਹ ਅਉਸਰ ਜਾਣਦੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਅਸਨੇਹ ਸਭ ਰੰਗ ਮਾਣਦੇ

ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵ ਲੇਹ ਆਖ ਵਖਾਣਦੇ
ਦੇਹੀ ਵਿੱਚ ਬਿਦੇਹ ਸੱਚ ਸਿਞਾਣਦੇ
ਦੁਬਿਧਾ ਓਹ ਨ ਏਹ ਇੱਕ ਪਛਾਣਦੇ
ਚਾਰ ਦਿਹਾੜੇ ਥੇਹ ਮਨ ਵਿਚ ਆਣਦੇ ॥ ੧੧ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਵਿਰਲਾ ਆਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਇ ਆਪ ਗਵਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਖੀ ਸ਼ਬਦ ਸਿਖ ਸੁਣਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰ ਸੱਚ ਕਮਾਇਆ
ਸੱਚ ਰਿਦੈ ਮੁਹਿ ਸੱਚ ਸੱਚ ਸੁਹਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਜਨਮ ਸਵਾਰ ਜਗਤ ਤਰਾਇਆ ॥ ੧੨ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਗਵਾਇ ਆਪ ਪਛਾਣਿਆ

ਗੁਰਮੁਖ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਸਹਿਜ ਸਮਾਣਿਆ
ਗੁਰਮੁਖਧੀਰਜ ਧਰਮਦਇਆਸੁਖ ਮਾਣਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਅਰਥ ਵੀਚਾਰ ਸ਼ਬਦ ਵਖਾਣਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਂਦੇ ਤਾਣ ਰਹੇ ਨਿਤਾਣਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਦਰਗਹ ਮਾਣ ਹੋਇ ਨਿਮਾਣਿਆ ॥ ੧੩ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਜਨਮ ਸਵਾਰ ਦਰਗਹ ਚੱਲਿਆ
ਸੱਚੀ ਦਰਗਹ ਜਾਇ ਸਚਾ ਪਿੜ ਮੱਲਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਭੋਜਨ ਭਾਉ ਚਾਉ ਅਲੱਲਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਹਚਲ ਚਿੱਤ ਨ ਹੱਲੈ ਹੱਲਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚ ਅਲਾਉ ਭਲੀ ਹੂੰ ਭੱਲਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਦੇ ਜਾਣ ਅਪਣਾ ਘੱਲਿਆ ॥ ੧੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਧ ਅਸਾਧ ਸਾਧ ਵਖਾਣੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਬੁੱਧਿ ਬਿੱਬੇਕ ਬਿਬੇੱਕੀ ਜਾਣੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਭਾਉ ਭਗੱਤਿ ਭਗਤ ਪਛਾਣੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨਗਿਆੱਨੀ ਬਾਣੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੂਰਣ ਮੱਤਿ ਸ਼ਬਦ ਨੀਸ਼ਾਣੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਪਉੜੀ ਪੱਤਿ ਪਿਰਮ ਰਸ ਮਾਣੀਐ ॥ ੧੫ ॥
ਸੱਚ ਨਾਉਂ ਕਰਤਾਰ ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਈਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਓਅੰਕਾਰ ਸ਼ਬਦ ਧਿਆਈਐ
ਗੁਰਮੁਖਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰ ਸ਼ਬਦਲਿਵਲਾਈਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚ ਅਚਾਰ ਸੱਚ ਕਮਾਈਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ਸਹਜ ਸਮਾਈਐ

ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ਨ ਪੱਛੋਤਾਈਐ ॥ ੧੬ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਪਾਰਸ ਹੋਈਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇ ਅਪਰਸ ਦਰਸ ਅਲੋਈਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨ ਦੁਬਿਧਾ ਖੋਈਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਪਰ ਧਨ ਰੂਪ ਨਿੰਦ ਨ ਗੋਈਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਉਂ ਸ਼ਬਦ ਵਿਲੋਈਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਹਸਦਾ ਜਾਇ ਅੰਤ ਨ ਰੋਈਐ ॥ ੧੭॥
ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਡਿਤ ਹੋਇ ਜਗ ਪਰਬੋੱਧੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਗਵਾਇ ਅੰਦਰ ਸੋੱਧੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਨ ਕਾਮ ਕਰੋੱਧੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਨਿਰਵੈਰ ਨ ਵੈਰ ਵਿਰੋੱਧੀਐ

ਚਹੁੰ ਵਰਨਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਹਿਜ ਸਮਾਧੀਐ
ਧੰਨ ਜਣੇਂਦੀ ਮਾਉਂ ਜੋਧਾ ਜੋੱਧੀਐ ॥ ੧੮ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਾਹ ਸ਼ਬਦ ਸਲਾਹੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਫ਼ਤ ਸਲਾਹ ਸਚੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚ ਸਨਾਹ ਦਾਦ ਇਲਾਹੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਗਾੱਡੀ ਰਾਹ ਸੱਚ ਨਿਬਾਹੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਮੱਤਿ ਅਗਾਹ ਨ ਗਹਣ ਗਹਾਈਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਬੇਪਰਵਾਹ ਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਐ ॥ ੧੯ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਪੂਰਾ ਤੋਲ ਨ ਤੋੱਲਣ ਤੋੱਲੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੂਰਾ ਬੋਲ ਨ ਬੋੱਲਣ ਬੋੱਲੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਮੱਤਿ ਅਡੋਲ ਨ ਡੋੱਲਣ ਡੋੱਲੀਐ

ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਰਮ ਅਮੋਲ ਨ ਮੋੱਲਨ ਮੋੱਲੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਨਿਰੋਲ ਨ ਰੋੱਲਨ ਰੋੱਲੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਸ਼ਬਦ ਅਲੋਲ ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝੋੱਲੀਐ ॥ ੨੦ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਇ ਸਭ ਫਲ ਪਾਇਆ
ਰੰਗ ਸੁਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇ ਸਭ ਰੰਗ ਲਾਇਆ
ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਸਮਾਇ ਬੋਹਿ ਬੋਹਾਇਆ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇ ਸਭ ਰਸ ਆਇਆ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ਅਨਹਦ ਵਾਇਆ
ਨਿਜ ਘਰ ਨਿਹਚਲ ਜਾਇ ਨ ਦਹਦਿਸ ਧਾਇਆ ॥ ੨੧ ॥ ੧੯।

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਉ ਆਪ ਉਪਾਇਆ
ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਬਬਾਣੈ ਆਇਆ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਹੈ ਗੁਰੁ ਅਮਰ ਸਤਿ ਗੁਰ ਭਾਇਆ
ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਗੁਰੁ ਸਦਵਾਇਆ
ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨ ਲੁਕੈ ਲੁਕਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਰਸ ਹੋਇ ਪੂਜ ਕਰਾਇਆ
ਅਸ਼੍ਟ ਧਾਤ ਇਕ ਧਾਤ ਜੋਤ ਜਗਾਇਆ

ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਹੋਇ ਬਿਰਖ ਬੋਹਾਇਆ
ਗੁਰਸਿਖ ਸਿੱਖਗੁਰੁ ਹੋਇ ਅਚਰਜ ਦਿਖਾਇਆ
ਜੋੱਤੀ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ ਦੀਪ ਦੀਪਾਇਆ
ਨੀਰੈ ਅੰਦਰ ਨੀਰ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਜਨਮ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੂਰ ਕਰੰਮ ਸ਼ਰਣੀ ਆਇਆ
ਸਤਿਗੁਰ ਪੈਰੀਂ ਪਾਇ ਨਾਉਂ ਦਿੜ੍ਹਾਇਆ
ਘਰ ਹੀ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਨ ਵਿਆੱਪੈ ਮਾਇਆ
ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਮਾਇ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਆਪ ਗਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਗਵਾਇ ਨ ਆਪ ਗਣਾਇਆ

ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਮਿਟਾਇ ਇਕ ਧਿਆਇਆ
ਗੁਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜਾਣ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਇਆ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਚਲ ਜਾਇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਇਆ
ਪਿਰਮ ਪਿਆੱਲਾ ਪਾਇ ਅਜਰ ਜਰਾਇਆ ॥ ੪ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉੱਠ ਜਾਗ ਜਗਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਤੀਰਥ ਨ੍ਹਾਇ ਨ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਮੰਤ ਸਮ੍ਹਾਲ ਜਾਪ ਜਪਾਇਆ
ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਹਚਲ ਹੋਇ ਇੱਕ ਮਨ ਧਿਆਇਆ
ਮੱਥੇ ਟਿੱਕਾ ਲਾਲ ਨਿਸ਼ਾਣ ਸੁਹਾਇਆ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਪੈਰੀਂ ਪਾਇਆ ॥ ੫ ॥

ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਪੈਰ ਧੁਆਇਆ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਚੱਖ ਮਨ ਵਸ ਆਇਆ
ਪਾਣੀ ਪੱਖਾ ਪੀਹ ਭੱਠ ਝੁਕਾਇਆ
ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਸਿੱਖ ਲਿੱਖ ਲਿਖਾਇਆ
ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਮ ਕਰਾਇਆ
ਨਿਵ ਚੱਲਣ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲ ਘਾਲ ਖਵਾਇਆ ॥ ੯ ॥
ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ
ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਗੁਰ ਪੁਰਬ ਕਰੈ ਕਰਾਇਆ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਜਠੇਰੇ ਭਾਇਆ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਮਾਂ ਪਿਉ ਵੀਰ ਕੁਟੰਬ ਸਬਾਇਆ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਖੇੱਤੀ ਵਣਜ ਲਾਹਾ ਪਾਇਆ

ਹੰਸ ਵੰਸ ਗੁਰ ਸਿਖ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਜਾਇਆ ॥ ੭ ॥
ਸੱਜਾ ਖੱਬਾ ਸਉਣ ਨ ਮੰਨ ਵਸਾਇਆ
ਨਾਰਿ ਪੁਰਖ ਨੋਂ ਵੇਖ ਨ ਪੈਰ ਹਟਾਇਆ
ਭਾਖ ਸੁਭਾਖ ਵੀਚਾਰ ਨ ਛਿੱਕ ਮਨਾਇਆ
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਨ ਸੇਵ ਨ ਪੂਜ ਕਰਾਇਆ
ਭੰਭਲ ਭੂੱਸੇ ਖਾਇ ਨ ਮਨ ਭਰਮਾਇਆ
ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਸੱਚਾ ਖੇਤ ਬੀਜ ਫਲਾਇਆ ॥ ੮ ॥
ਕਿਰਤ ਵਿਰਤ ਮਨ ਧਰਮ ਸੱਚ ਦਿੜ੍ਹਾਇਆ
ਸੱਚ ਨਾਉਂ ਕਰਤਾਰ ਆਪ ਉਪਾਇਆ
ਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖਦਇਆਲਦਇਆਕਰਆਇਆ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਇਆ

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਚ ਖੰਡ ਥੇਹੁ ਵਸਾਇਆ
ਸੱਚਾ ਤਖ਼ਤ ਬਣਾਇ ਸਲਾਮ ਕਰਾਇਆ ॥ ੯ ॥
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖਾਂ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਸੇਵ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਇਆ
ਤੱਪੜ ਝਾੜ ਵਿਛਾਇ ਧੂੜੀ ਨ੍ਹਾਇਆ
ਕੋਰੇ ਮੱਟ ਅਣਾਇ ਨੀਰ ਭਰਾਇਆ
ਆਣ ਮਹਾਂ ਪਰਸ਼ਾਦ ਵੰਡ ਖੁਵਾਇਆ ॥ ੧੦ ॥
ਹੋਇ ਬਿਰਖ ਸੰਸਾਰ ਸਿਰ ਤਲਵਾਇਆ
ਨਿਹਚਲ ਹੋਇ ਨਿਵਾਸ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ
ਹੋਇ ਸੁਫਲ ਫਲ ਸੁਫਲ ਵੱਟ ਸਹਾਇਆ
ਸਿਰ ਕਰਵੱਤ ਧਰਾਇ ਜਹਾਜ਼ ਬਠਾਇਆ

ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰ ਵਾਟ ਰਾਹੁ ਚਲਾਇਆ
ਸਿਰ ਕਰਵੱਤ ਧਰਾਇ ਸੀਸ ਚੁੜਾਇਆ ॥ ੧੧ ॥
ਲੋਹੇ ਤੱਛ ਤਛਾਇ ਲੋਹਿ ਜੜਾਇਆ
ਲੋਹਾ ਸੀਸ ਚੜ੍ਹਾਇ ਨੀਰ ਤਰਾਇਆ
ਆਪਨੜਾ ਪੁੱਤ ਪਾਲ ਨ ਨੀਰ ਡੁਬਾਇਆ
ਅਗਰੈ ਡੋੱਬੈ ਜਾਨ ਡੋਬ ਤਰਾਇਆ
ਗੁਣ ਕੀਤੇ ਗੁਣ ਹੋਇ ਜਗ ਪਤੀਆਇਆ
ਅਵਗੁਣ ਸਹਿ ਗੁਣ ਕਰੈ ਘੋਲ ਘੁਮਾਇਆ ॥ ੧੨ ॥
ਮੰਨੈ ਸਤਿਗੁਰ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇਆ
ਭਾਣਾ ਮੰਨੈ ਹੁਕਮ ਗੁਰ ਫੁਰਮਾਇਆ
ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਪੀਅ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ

ਗੁਰਮੁਖਅਲਖਲਖਾਇ ਨ ਅਲਖਲਖਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਗਵਾਇ ਨ ਆਪ ਗਣਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਪਾਇ ਬੀਜ ਫਲਾਇਆ ॥ ੧੩ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖ ਧਿਆਨ ਧਰਾਇਆ
ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰ ਗਿਆਨ ਕਮਾਇਆ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਗੁਰੁ ਮੰਤ੍ਰ ਚਿੱਤ ਵਸਾਇਆ
ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਕਮਾਇ ਸੇਵ ਕਰਾਇਆ
ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਪਰਚਾਇ ਜਗ ਪਰਚਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਚਲਾਇ ਨਿਜ ਘਰ ਛਾਇਆ ॥ ੧੪ ॥
ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਗੁਰੁ ਸਮਝਾਇਆ
ਆਸਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ ਨਿਰਾਸ ਵਲਾਇਆ

ਥੋੜਾ ਪਾਣੀ ਅੰਨ ਖਾਇ ਪੀਆਇਆ
ਥੋੜਾ ਬੋਲਣ ਬੋਲ ਨ ਝੱਖ ਝਖਾਇਆ
ਥੋੜੀ ਰਾਤੀ ਨ ਨੀਂਦ ਮੋਹਿ ਫਹਾਇਆ
ਸੁਹਣੇ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਨ ਲੋਭ ਲੁਭਾਇਆ ॥ ੧੫ ॥
ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੰਤ ਸੁਣਾਇਆ
ਖਿੰਥਾ ਖਿਮਾਂ ਸਿਵਾਇ ਝੋਲੀ ਪਤਿ ਮਾਇਆ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਬਿਭੂਤ ਬਣਾਇਆ
ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਪੱਤ ਭੋਜਨ ਭਾਇਆ
ਡੰਡਾ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ ਦੂਤ ਸਿਧਾਇਆ
ਸਹਜ ਗੁਫਾ ਸਤਸੰਗ ਸਮਾਧਿ [illegible]ਾਇਆ ॥ ੧੬ ॥
ਸਿੰਙੀ ਸੁਰਤਿ ਵਿਸੇਖ ਸਬਦ [illegible]ਇਆ

ਗੁਰਮੁਖ ਆਈ ਪੰਥ ਨਿਜ ਘਰ ਪਾਇਆ
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ
ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਰਹਿਰਾਸ ਮਨ ਪਰਚਾਇਆ
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਚੜ੍ਹਾਇ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧੭ ॥
ਗੁਰਸਿਖ ਸੁਣ ਗੁਰਸਿੱਖ ਸਿੱਖ ਸਿਧਾਇਆ
ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਸਿੱਖ ਸੁਣਾਇਆ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੁਣ ਕਰ ਭਾਉ ਮੰਨ ਵਸਾਇਆ
ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਗੁਰਸਿਖ ਭਾਇਆ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੰਗ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ
ਚਉਪੜ ਸੋਲਹ ਸਾਰ ਜੁਗ ਜਿਣ ਆਇਆ ॥ ੧੮॥
ਸ਼ਤਰੰਜ ਬਾਜੀ ਖੇਲ ਬਿਸਾਤ ਬਣਾਇਆ

ਹੱਥੀ ਘੋੜੇ ਰਥ ਪਿਆਦੇ ਆਇਆ
ਹੁਇ ਪਤਿਸ਼ਾਹ ਵਜ਼ੀਰ ਦੁਇ ਦਲ ਛਾਇਆ
ਹੋਇ ਗਡਾ ਵਡ ਜੋਧ ਜੁੱਧ ਮਚਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਚਾਲ ਚਲਾਇ ਹਾਲ ਪੁਜਾਇਆ
ਪਾਇਕ ਹੋਇ ਵਜ਼ੀਰ ਗੁਰ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ॥ ੧੯ ।
ਭੈ ਵਿਚ ਨਿੰਮਣ ਨਿੰਮ ਭੈ ਵਿਚ ਜਾਇਆ ।
ਭੈ ਵਿਚ ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਸਰਣੀ ਆਇਆ
ਭੈ ਵਿਚ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਇਆ
ਭੈ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ
ਭੈ ਵਿਚ ਜਨਮ ਸਵਾਰ ਸਹਜ ਸਮਾਇਆ
ਭੈ ਵਿਚ ਨਿਜ ਘਰ ਜਾਇ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥੨੦॥

ਗੁਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜਾਣ ਸ਼ਰਣੀ ਆਇਆ
ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤ ਲਾਇ ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਇਆ
ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਹਚਲ ਹੋਇ ਨਿਜ ਪਦ ਪਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਗਵਾਇ ਸੱਚ ਸਮਾਇਆ
ਸਫਲ ਜਨਮ ਜਗ ਆਇ ਜਗਤ ਤਰਾਇਆ ॥੨੧॥੨੦॥

* * *

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਤ ਸੁਹਾਣੀਐ

ਵੱਡਾ ਵੇ ਪਰਵਾਹ ਅੰਤ ਨ ਜਾਣੀਐ
ਲਉਬਾੱਲੀ ਦਰਗਾਹ ਆਖ ਵਖਾਣੀਐ
ਕੁਦਰਤਿ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣੀਐ
ਸੱਚੀ ਸਿਫ਼ਤ ਸਲਾਹ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀਐ
ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚੇ ਵਾਹ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੀਐ ॥ ੧ ॥
ਬ੍ਰਹਮੇ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਲੱਖ ਧਿਆਇੰਦੇ
ਨਾਰਦ ਸਾਰਦ ਸ਼ੇਸ਼ ਕੀਰਤਿ ਗਾਇੰਦੇ
ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਗਣੇਸ਼ ਨਾਦ ਵਜਾਇੰਦੇ
ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਵੇਸ ਸਾਂਗ ਬਣਾਇੰਦੇ
ਗੁਰ ਚੇੱਲੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਮ ਕਮਾਇੰਦੇ
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਰ ਨ ਪਾਇੰਦੇ ॥ ੨ ॥

ਪੀਰ ਪੈਕੰਬਰ ਹੋਇ ਕਰਦੇ ਬੰਦਗੀ
ਸ਼ੇਖ਼ ਮਸ਼ਾਇਕ ਹੋਇ ਕਰ ਮੁਹਛੰਦਗੀ
ਗਉਸ ਕੁਤਬ ਕਈ ਲੋਗ ਦਰ ਬਖ਼ਸ਼ੰਦਗੀ
ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਖਲੋਇ ਮਸਤ ਮਸੰਦਗੀ
ਵਲੀ ਉੱਲਹ ਸੁਣ ਸੋਇ ਕਰਨ ਪਸੰਦਗੀ
ਦਰਗਹਿ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ਬਖ਼ਤ ਬੁਲੰਦਗੀ ॥ ੩ ॥
ਸੁਣ ਆਖਾਣ ਵਖਾਣ ਆਖ ਵਖਾਣਿਆ
ਹਿੰਦੂ ਮੁੱਸਲਮਾਣ ਨ ਸੱਚ ਸਿਵਾਣਿਆ
ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣਿਆਂ
ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ ਨ ਆਖ਼ਰ ਜਾਣਿਆ
ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਹੈਰਾਣ ਰੋਜ ਵਿਡਾਣਿਆ

ਕਾੱਦਰ ਨੋਂ ਕੁਰਬਾਣ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਣਿਆ ॥ ੪ ॥
ਲਖ ਲਖ ਰੂਪ ਸਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਿਧਾਵਹੀਂ
ਰੰਗ ਬਿਰੰਗ ਸੁਰੰਗ ਤਰੰਗ ਬਣਾਵਹੀਂ
ਰਾਗ ਨਾਦ ਵਿਸਮਾਦ ਗੁਣ ਨਿਧ ਗਾਵਹੀਂ
ਰਸ ਕਸ ਲੱਖ ਸੁਆਦ ਰੱਖ ਰਖਾਵਹੀਂ
ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਕਰੋੜ ਮਹ ਮਹਕਾਵਹੀਂ
ਗ਼ੈਰ ਮਹਲ ਸੁਲਤਾਨ ਮਹਲ ਨ ਪਾਵਹੀਂ ॥ ੫ ॥
ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਮੇਲ ਦੁਬਿਧਾ ਹੋਵਈ
ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਖੇਲ ਭਰ ਭਰ ਧੋਵਈ
ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਭੇਲ ਹਾਰ ਪਰੋਵਈ
ਪੰਜ ਤੱਤ ਪਰਵੇਲ ਅੰਤ ਵਿਗੋਵਈ

ਛਿਅ ਰੁੱਤ ਬਾਰਹ ਮਾਹ ਹਸ ਹਸ ਰੋਵਈ
ਰਿੱਧ ਸਿੱਧ ਨਵਨਿੱਧ ਨੀਂਦ ਨ ਸੋਵਈ ॥ ੬ ॥
ਸਹਸ ਸਿਆਣਪ ਲੱਖ ਕੰਮ ਨ ਆਵਹੀਂ
ਗ੍ਯਾਨ ਧ੍ਯਾਨ ਉਨਮਾਨ ਅੰਤ ਨ ਪਾਵਹੀਂ
ਲੱਖ ਸਸੀ ਲਖ ਭਾਨੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਧਾਵਹੀਂ
ਲਖ ਪਰਕਿਰਤ ਪਰਾਨ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹੀਂ
ਲਖ ਲਖ ਗਰਬ ਗੁਮਾਨ ਲੱਜ ਲਜਾਵਹੀਂ
ਲਖ ਲਖ ਦੀਨ ਇਮਾਨ ਤਾੜੀ ਲਾਵਹੀਂ
ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ਸੱਚ ਸਮਾਵਹੀਂ ॥ ੭ ॥
ਲੱਖ ਪੀਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਪਰਚੇ ਲਾਵਹੀਂ
ਜੋਗ ਭੋਗ ਲਖ ਰਾਹ ਸੰਗ ਚਲਾਵਹੀਂ

ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਅਸਗਾਹ ਹਾਥ ਨ ਪਾਵਹੀਂ
ਕਟਕ ਮੁਰੀਦ ਪਨਾਹ ਸੇਵ ਕਮਾਵਹੀਂ
ਅੰਤ ਨ ਸਿਫ਼ਤ ਸਲਾਹ ਆਖ ਸੁਣਾਵਹੀਂ
ਲਉਬਾਲੀ ਦਰਗਾਹ ਖੜੇ ਧਿਆਵਹੀਂ ॥ ੮ ॥
ਲੱਖ ਸਾਹਿਬ ਸਰਦਾਰ ਆਵਣ ਜਾਵਣੇ
ਲੱਖ ਵਡੇ ਦਰਬਾਰ ਬਣਤ ਬਣਾਵਣੇ
ਦਰਬ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ਗਣਤ ਗਣਾਵਣੇ
ਪਰਵਾਰੇ ਸਾਧਾਰ ਬਿਰਦ ਸਦਾਵਣੇ
ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ਧੋਹ ਕਮਾਵਣੇ
ਕਰਦੇ ਚਾਰ ਵੀਚਾਰ ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਵਣੇ
ਲਖ ਲਖ ਬਜਰ ਕਵਾੜ ਮਨ ਪਰਚਾਵਣੇ ॥ ੯ ॥

ਲਖ ਦਾਤੇ ਦਾਤਾਰ ਮੰਗ ਮੰਗ ਦੇਵਹੀਂ
ਅਉਤਰ ਲੱਖ ਅਵਤਾਰ ਕਾਰ ਕਰੇਵਹੀਂ
ਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ਖੇਵਟ ਖੇਵਹੀਂ
ਵੀਚਾਰੀਂ ਵੀਚਾਰ ਭੇਤ ਨ ਦੇਵਹੀਂ
ਕਰਤੂੱਤੀਂ ਆਚਾਰ ਕਰ ਜਸ ਲੇਵਹੀਂ
ਲਖ ਲਖ ਜੇਵਣਵਾਰ ਜੇਵਣ ਜੇਵਹੀਂ
ਲਖ ਦਰਗਹ ਦਰਬਾਰ ਸੇਵਕ ਸੇਵਹੀਂ ॥ ੧੦ ॥
ਸੂਰ ਵੀਰ ਵਰੀਆਮ ਜੋਰ ਜਣਾਵਹੀਂ
ਸੁਣ ਸੁਣ ਸੁਰਤੇ ਲੱਖ ਆਖ ਸੁਣਾਵਹੀਂ
ਖੋੱਜੀ ਖੋੱਜ ਨ ਖੋਜ ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਵਹੀਂ
ਚਿਰ ਜੀਵੈ ਲਖ ਹੋਇ ਨ ਓੜਕ ਪਾਵਹੀਂ

ਖਰੇ ਸਿਆਣੇ ਹੋਇ ਨ ਮਨ ਸਮਝਾਵਹੀਂ
ਲਾਉਬਾਲੀ ਦਰਗਾਹ ਚੋੱਟਾਂ ਖਾਵਹੀਂ ॥ ੧੧ ॥
ਹਿਕਮਤ ਲੱਖ ਹਕੀਮ ਚਲਿਤ ਬਣਾਵਹੀਂ
ਆਕਲ ਹੋਇ ਫ਼ਹੀਮ ਮਤੇ ਮਤਾਵਹੀਂ
ਗ਼ਾਫ਼ਲ ਹੋਇ ਗ਼ਨੀਮ ਵਾਦ ਵਧਾਵਹੀਂ
ਲੜ ਲੜ ਕਰਨ ਮੁਹੀਮ ਆਪ ਗਣਾਵਹੀਂ
ਹੋਇ ਜਦੀਦ ਕਦੀਮ ਨ ਖੁਦੀ ਮਿਟਾਵਹੀਂ
ਸਾਬਰ ਹੋਇ ਹਲੀਮ ਆਪ ਗਵਾਵਹੀਂ ॥ ੧੨ ॥
ਲਖ ਲਖ ਪੀਰ ਮੁਰੀਦ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਹੀਂ
ਸੁੰਹਦੇ ਲੱਖ ਸ਼ਹੀਦ ਜ਼ਾਰਤ ਲਾਵਹੀਂ
ਲਖ ਰੋਜ਼ੇ ਲਖ ਈਦ ਨਿਵਾਜ਼ ਕਰਾਵਹੀਂ

ਕਰ ਕਰ ਗੁਫ਼ਤ ਸ਼ੁਨੀਦ ਮਨ ਪਰਚਾਵਹੀਂ
ਹੁਜਰੇ ਕੁਲਫ਼ ਕਲੀਦ ਜ਼ੋਹਦ ਕਮਾਵਹੀਂ
ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਰਸ਼ੀਦ ਨ ਆਪ ਜਣਾਵਹੀਂ ॥ ੧੩ ॥
ਉੱਚੇ ਮਹਲ ਉਸਾਰ ਵਿਛਾਇ ਵਿਛਾਵਣੇ
ਵੱਡੇ ਦੁਨੀਆਦਾਰ ਨਾਉਂ ਗਣਾਵਣੇ
ਕਰ ਗੜ੍ਹ ਕੋਟ ਹਜ਼ਾਰ ਰਾਜ ਕਮਾਵਣੇ
ਲਖ ਲਖ ਮਨਸਬਦਾਰ ਵਜਹੁ ਵਧਾਵਣੇ
ਪੂਰ ਭਰੇ ਅਹੰਕਾਰ ਆਵਣ ਜਾਵਣੇ
ਤਿਤ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ ਖਰੇ ਡਰਾਵਣੇ ॥ ੧੪ ॥
ਤੀਰਥ ਲੱਖ ਕਰੋੜ ਪੁਰਬੀਂ ਨ੍ਹਾਵਣਾ
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਥਾਨ ਸੇਵ ਕਰਾਵਣਾ

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਲੱਖ ਸਾਧ ਸਿਧਾਵਣਾ
ਹੋਮ ਜੱਗ ਨਈਵੇਦ ਭੋਗ ਲਗਾਵਣਾ
ਵਰਤ ਨੇਮ ਲੱਖ ਦਾਨ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣਾ
ਲਉਬਾਲੀ ਦਰਗਾਹ ਪਖੰਡ ਨ ਜਾਵਣਾ ॥ ੧੫ ॥
ਪੋਪਲੀਆਂ ਭਰ ਨਾਲ ਲੱਖ ਤਰੰਦੀਆਂ
ਉੜਕ ਉੜਕ ਭਾਲ ਸੁਧ ਨ ਲਹੰਦੀਆਂ
ਅਨਲਮਨਲ ਕਰ ਖਜਾਲਉਮਗਉਡੰਦੀਆਂ
ਉੱਛਲ ਕਰਨ ਉਛਾਲ ਨ ਉੱਭ ਚੜ੍ਹੰਦੀਆਂ
ਲੱਖ ਆਗਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਕਰ ਮੁਹਛੰਦੀਆਂ
ਦਰਗਹ ਇੱਕ ਰਵਾਲ ਬੰਦੇ ਬੰਦੀਆਂ ॥ ੧੬ ॥
ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਖੇਲ ਕਰ ਦੇਖਾਲਿਆ

ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਚਾਰ ਚਲਿੱਤ ਉਠਾੱਲਿਆ
ਪੰਜ ਤੱਤ ਉਤਪੱਤਿ ਬੰਧ ਬਹਾੱਲਿਆ
ਛਿਅ ਰੁੱਤਿ ਬਾਰਹ ਮਾਹ ਸਿਰਜ ਸਮ੍ਹਾੱਲਿਆ
ਅਹਿਨਿਸਿ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਦੀਵੇ ਬਾੱਲਿਆ
ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਨਦਰ ਨਿਹਾੱਲਿਆ ॥ ੧੭ ॥
ਕੁਦਰਤਿ ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਥਾਪ ਉਥਾਪਦਾ
ਤਿਦੂੰ ਲੱਖ ਦਰੀਆਉ ਨ ਓੜਕ ਜਾਪਦਾ
ਲਖ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਸਮਾਉ ਨ ਲਹਰ ਵਿਆਪਦਾ
ਕਰ ਕਰ ਵੇੱਖੈ ਚਾਉ ਲਖ ਪਰਤਾਪਦਾ
ਕਉਣ ਕਰੇ ਅਰਥਾਉ ਵਰਨ ਸਰਾਪਦਾ
ਲਹੈ ਨ ਪੱਛੋਤਾਉ ਪੁੰਨ ਨ ਪਾਪ ਦਾ ॥ ੧੮ ॥

ਕੁਦਰਤ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਅੰਤ ਨ ਪਾਈਐ
ਕਾੱਦਰ ਬੇ ਪਰਵਾਹ ਕਿਨ ਪਰਚਾਈਐ
ਕੇਵਡ ਹੈ ਦਰਗਾਹ ਆਖ ਸੁਣਾਈਐ
ਕੋਇ ਨ ਦੱਸੈ ਰਾਹ ਕਿਤ ਬਿਧ ਜਾਈਐ
ਕੇਵਡ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਕਿਉਂਕਰ ਧਿਆਈਐ
ਅਬਗਤ ਗਤ ਅਸਗਾਹ ਨ ਅਲਖ ਲਖਾਈਐ ॥ ੧੯ ॥
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਦਿ ਅਚਰਜ ਆੱਖੀਐ
ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਦਿ ਸ਼ਬਦ ਨ ਸਾਖੀਐ
ਵਰਤੈ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨ ਗੱਲੀਂ ਗਾਖੀਐ
ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਅਛਲਾਦਿ ਸਹਜ ਸਭਾੱਖੀਐ
ਉਨਮਨ ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਲਿਵ ਅਭਲਾਖੀਐ

ਵਿਸਮਾੱਦੈ ਵਿਸਮਾਦਿ ਪੂਰਨ ਪਾਖੀਐ
ਪੂਰੈ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕੇਵਲ ਕਾੱਖੀਐ ॥ ੨੦ ॥ ੨੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਨਿਰਾਧਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ
ਹੋਆ ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਉਪਾਇਆ
ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਚਲਿੱਤ ਰਚਾਇਆ
ਸੱਚ ਨਾਉਂ ਕਰਤਾਰ ਬਿਰਦ ਸਦਾਇਆ
ਸੱਚਾ ਪਰਵਰਦਗਾਰ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ

ਸਿਰਠੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਲੇਖ ਲਖਾਇਆ
ਸਭਸੈ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨ ਤੋਲ ਤੁਲਾਇਆ
ਲਿਖਿਆ ਥਿਤਿ ਨ ਵਾਰ ਨ ਮਾਹੁ ਜਣਾਇਆ
ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਵੀਚਾਰ ਨ ਆਖ ਸੁਣਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਨਿਰਾਲੰਬ ਨਿਰਬਾਣ ਬਾਣ ਚਲਾਇਆ
ਉੱਡੈ ਹੰਸ ਉਚਾਣ ਕਿਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ
ਖੰਭੀ ਖੋਜ ਵਿਡਾਣ ਆਣ ਮਿਲਾਇਆ
ਧ੍ਰੂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਸਮਾਨ ਨ ਟਲੈ ਟਲਾਇਆ
ਮਿੱਲੈ ਨਿਮਾਣੈ ਮਾਣ ਆਪ ਗਵਾਇਆ
ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣ ਗੁਰਮੁਖ ਧਿਆਇਆ ॥ ੨ ॥
ਓੜਕ ਓੜਕ ਭਾਲ ਨ ਓੜਕ ਪਾਇਆ

ਓੜਕ ਭਾੱਲਣ ਗਏ ਸਿ ਫੇਰ ਨ ਆਇਆ
ਓੜਕ ਲੱਖ ਕਰੋੜ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇਆ
ਆਦਿ ਵੱਡਾ ਵਿਸਮਾਦ ਨ ਅੰਤ ਸੁਣਾਇਆ
ਹਾਥ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ਲਹਰੀਂ ਛਾਇਆ
ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਨ ਅਲਖ ਅਖਾਇਆ
ਕਾੱਦਰ ਨੋਂ ਕੁਰਬਾਣ ਕੁਦਰਤ ਮਾਇਆ
ਆੱਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪ ਗੁਰ ਸਮਝਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਸੱਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਸੱਚ ਸਮਾਇਆ
ਸੱਚਹੁੰ ਪਉਣ ਉਪਾਇ ਘਟ ਘਟ ਛਾਇਆ
ਪਵਣਹੁੰ ਪਾਣੀ ਸਾਜ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ
ਤੁਲਹਾ ਧਰਤਿ ਬਣਾਇ ਨੀਰ ਤਰਾਇਆ

ਨੀਰਹੁੰ ਉਪਜੀ ਅੱਗ ਵਣ ਖੰਡ ਛਾਇਆ
ਅੱਗੀ ਹੋਂਦੀ ਬਿਰਖ ਸੁਫਲ ਫਲਾਇਆ
ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ ॥ ੪ ॥
ਕੇਵਡ ਆਖਾਂ ਸੱਚ ਸੱਚੇ ਭਾਇਆ
ਕੇਵਡ ਹੋਆ ਪਉਣ ਫਿਰੈ ਚਉਵਾਇਆ
ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਨਿਵਾਸ ਬਿਰਖ ਬੋਹਾਇਆ
ਖਹਿ ਖਹਿ ਵੰਸ ਗਵਾਇ ਵਾਂਸ ਜਲਾਇਆ
ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਸਹਲੰਗ ਅੰਗ ਜਣਾਇਆ
ਕੋਇਲ ਕਾਉਂ ਨਿਆਉਂ ਬਚਨ ਸੁਣਾਇਆ
ਖਾਣੀਂ ਬਾਣੀਂ ਚਾਰ ਸ਼ਾਹ ਗਣਾਇਆ

ਪੰਜ ਸ਼ਬਦ ਪਰਵਾਣ ਨੀਸ਼ਾਣ ਵਜਾਇਆ ॥ ੫ ॥
ਰਾਗ ਨਾਦ ਸੰਬਾਦ ਗਿਆਨ ਚੇਤਾਇਆ
ਨਉਂ ਦਰਵਾਜੇ ਸਾਧ ਸਾਧ ਸਦਾਇਆ
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਉਲੰਘ ਨਿਜ ਘਰ ਆਇਆ
ਪੂਰਕ ਕੁੰਭਕ ਰੇਚਕ ਤ੍ਰਾਟਕ ਧਾਇਆ
ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਭੁਯੰਗ ਆਸਣ ਲਾਇਆ
ਇੜਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਝਾਗ ਸੁਖਮਨ ਛਾਇਆ
ਖੇੱਚਰ ਭੂਚਰ ਚਾੱਚਰ ਸਾਧ ਸਦਾਇਆ
ਸਾਧ ਅਗੋੱਚਰ ਖੇਲ ਉਨਮਨ ਆਇਆ ॥ ੬ ॥
ਤ੍ਰੈਸਤ ਅੰਗੁਲ ਲੈ ਮਨ ਪਵਣ ਮਿਲਾਇਆ
ਸੋਹੰ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ

ਨਿੱਝਰਧਾਰ ਚੁਆਇ ਅਪਿਉ ਪੀਆਇਆ
ਅਨਹਦ ਧੁਨ ਲਿਵ ਲਾਇ ਨਾਦ ਵਜਾਇਆ
ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਜਪਾਇ ਸੁੰਨ ਸਮਾਇਆ
ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਇ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਰਮ ਚਖਾਇ ਨਿਜ ਘਰ ਛਾਇਆ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੰਧ ਮਿਲਾਇ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ੭ ॥
ਜੋੱਤੀ ਜੋਤ ਜਗਾਇ ਦੀਵਾ ਬਾੱਲਿਆ
ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਨਿਵਾਸ ਵਣਸਪਤਿ ਫਾਲਿਆ
ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਸੰਜੋਗ ਤ੍ਰਿਬੇਣੀ ਚਾੱਲਿਆ
ਪਵਣੈ ਪਵਣ ਸਮਾਇ ਅਨਹਦ ਭਾਲਿਆ
ਹੀਰੈ ਹੀਰਾ ਬੇਧ ਪਰੋਇ ਦਿਖਾੱਲਿਆ

ਪੱਥਰ ਪਾਰਸ ਹੋਇ ਪਾਰਸ ਪੱਾਲਿਆ
ਅਨਲ ਪੰਖ ਪੁਤ ਹੋਇ ਪਿਤਾ ਸਮ੍ਹੱਾਲਿਆਂ
ਬ੍ਰਹਮੈ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਾਇ ਸਹਜ ਸੁਖੱਾਲਿਆ ॥ ੮ ॥
ਕੇਵਡ ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਕਰਾਇਆ
ਕੇਵਡ ਕੰਡਾ ਤੋਲ ਤੋਲ ਤੁਲਾਇਆ
ਕਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਰੋੜ ਕਵਾਉ ਵਧਾਇਆ
ਲਖਲਖ ਧਰਤਿ ਅਗਾਸ਼ ਅਧਰ ਧਰਾਇਆ
ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਲੱਖ ਉਪਾਇਆ
ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੋਨਿ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ
ਜੋਨਿ ਜੋਨਿ ਜੀਅ ਜੰਤ ਅੰਤ ਨ ਪਾਇਆ
ਸਿਰ ਸਿਰ ਲੇਖ ਲਿਖਾਇ ਅਲੇਖ ਧਿਆਇਆ ॥ ੯ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਨਾਉਂ ਆਖ ਸੁਣਾਇਆ
ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਸਚ ਥਾਉਂ ਧਿਆਨ ਧਰਾਇਆ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਅਸਰਾਉ ਸੱਚ ਸੁਹਾਇਆ
ਦਰਗਹ ਸੱਚ ਨਿਆਉਂ ਹੁਕਮ ਚਲਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚ ਗਿਰਾਉਂ ਸ਼ਬਦ ਵਸਾਇਆ
ਮਿਟਿਆ ਗਰਬ ਗਿਰਾਉਂ ਗ਼ਰੀੱਬੀ ਛਾਇਆ
ਗੁਰ ਮਤਿ ਸੱਚ ਹਿਆਉ ਅਜਰੁ ਜਰਾਇਆ
ਤਿਸ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉਂ ਸੁ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ॥੧੦॥
ਸੱਚੀ ਖਸਮ ਰਜ਼ਾਇ ਭਾਣਾ ਭਾਵਣਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਪੈਰੀਂ ਪਾਇ ਆਪ ਗਵਾਵਣਾ
ਗੁਰ ਚੇੱਲਾ ਪਰਚਾਇ ਮਨ ਪਤੀਆਵਣਾ

ਗੁਰਮੁਖ ਸਹਜਸੁਭਾਇ ਨ ਅਲਖ ਲਖਾਵਣਾ
ਗੁਰਸਿਖ ਤਿਲ ਨ ਤਮਾਇ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣਾ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵਲਾਇ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਣਾ
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਲੰਘਾਇ ਨਿਜ ਘਰ ਜਾਵਣਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਇ ਸਹਿਜ ਸਮਾਵਣਾ ॥ ੧੧ ॥
ਇਕ ਗੁਰੂ ਇਕ ਸਿੱਖ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਣਿਆ
ਗੁਰ ਚੇੱਲਾ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਸੱਚ ਸਮਾਣਿਆ
ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋ ਸਿੱਖ ਸ਼ਬਦ ਵਖਾਣਿਆ
ਅਚਰਜ ਭੂਤ ਭਵਿੱਖ ਸੱਚ ਸੁਹਾਣਿਆ
ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਅਲਿੱਖ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣਿਆ
ਸਮਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਿੱਖ ਨ ਆਵਣ ਜਾਣਿਆ

ਨੀਸਾਣਾ ਹੋਇ ਲਿਖ ਹੱਦ ਨਿਸਾਣਿਆ
ਗੁਰ ਸਿੱਖਹੁੰ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਹੋਇ ਹੈਰਾਣਿਆ ॥ ੧੨ ॥
ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਪੂਰ ਅਪਿਉ ਪੀਆਵਣਾ
ਮਹਰਮ ਹੱਕ ਹਜ਼ੂਰ ਅਲਖ ਲਖਾਵਣਾ
ਘਟ ਅਵਘਟ ਭਰਪੂਰ ਰਿਦੈ ਸਮਾਵਣਾ
ਬੀਅ ਹੋਇ ਅੰਗੂਰ ਸੁਫਲ ਸਮਾਵਣਾ
ਬਾਵਨ ਹੋਇ ਠਰੂਰ ਮਹ ਮਹਕਾਵਣਾ
ਚੰਦਨ ਚੰਦ ਕਪੂਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਣਾ
ਸਸੀਅਰ ਅੰਦਰ ਸੂਰ ਤਪਤ ਬੁਝਾਵਣਾ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਦੀ ਧੂਰ ਮਸਤਕ ਲਾਵਣਾ
ਕਾਰਣ ਲੱਖ ਅੰਕੂਰ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣਾ

ਵੱਜਨ ਅਨਹਦ ਤੂਰ ਜੋਤਿ ਜਗਾਵਣਾ ॥ ੧੩ ॥
ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਅਤੋਲ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਣੀਐ
ਓਅੰਕਾਰ ਅਬੋਲ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣੀਐ
ਲਖ ਦਰੀਆਵ ਅਲੋਲ ਪਾਣੀ ਆਣੀਐ
ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਅਮੋਲ ਗੁਰ ਸਿਖ ਜਾਣੀਐ
ਗੁਰਮਤਿ ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਨਿਰੋਲ ਸੱਚ ਸੁਹਾਣੀਐ
ਸਾਇਰ ਲੱਖ ਵੰਵੋਲ ਸ਼ਬਦ ਨਿਸਾਣੀਐ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਰਜ ਘੋਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਾਣੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੀੱਤਾ ਰੱਜ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀਐ ॥ ੧੪ ॥
ਕਾੱਦਰ ਨੋਂ ਕੁਰਬਾਣ ਕੀਮ ਨ ਜਾਣੀਐ

ਕੇਵਡ ਵੱਡਾ ਹਾਣ ਆਖ ਵਖਾਣੀਐ
ਕੇਵਡ ਆੱਖਾਂ ਤਾਣ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣੀਐ
ਲੱਖ ਜਿਮੀਂ ਅਸਮਾਣ ਤਿਲ ਨ ਤੁਲਾਣੀਐ
ਕੁਦਰਤਿ ਲੱਖ ਜਹਾਨ ਹੋਇ ਹੈਰਾਣੀਐ
ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਹੁਕਮ ਨੀਸਾਣੀਐ
ਲੱਖ ਸਾਇਰ ਨੀਸਾਣ ਬੂੰਦ ਸਮਾਣੀਐ
ਕੂੜ ਅਖਾਣ ਵਖਾਣ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀਐ ॥ ੧੫ ॥
ਚੱਲਣ ਹੁਕਮ ਰਜ਼ਾਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਚਲਾਇ ਚੱਲਣ ਭਾਣਿਆ
ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਪਾਇ ਕਰ ਸ਼ੁਕਰਾਣਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਅਲਖ ਲਖਾਇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਿਆ

ਵਰਤਣ ਬਾਲ ਸੁਭਾਇ ਆਦਿ ਵਖਾਣਿਆ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ਸੱਚ ਸੁਹਾਣਿਆ
ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਇ ਸ਼ਬਦ ਸਿਞਾਣਿਆ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪ ਗਵਾਇ ਆਪ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ੧੬ ॥
ਅਬਗਤਿ ਗਤ ਅਸਗਾਹ ਆਖ ਵਖਾਣੀਐ
ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹ ਹਾਥ ਨ ਆਣੀਐ
ਬੂੰਦ ਲੱਖ ਪਰਵਾਹ ਹੁੱਲੜ ਵਾਣੀਐ
ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਫ਼ਤ ਸਲਾਹ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀਐ
ਪਾਰਾਵਾਰ ਨ ਰਾਹ ਬਿਅੰਤ ਸੁਹਾਣੀਐ
ਲਉਂਬਾਲੀ ਦਰਗਾਹ ਨ ਆਵਣ ਜਾਣੀਐ
ਵੱਡਾ ਵੇ ਪਰਵਾਹ ਤਾਣ ਨਿਤਾਣੀਐ

ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚੇ ਵਾਹ ਹੋਇ ਹੈਰਾਣੀਐ ॥ ੧੭ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਚ ਖੰਡ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਈਐ
ਸੱਚ ਨਾਉਂ ਬਲਵੰਡ ਗੁਰਮੁਖ ਧਿਆਈਐ
ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪਰਚੰਡ ਜੁਗਤ ਜਗਾਈਐ
ਸੋਧ ਡਿਠਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਲਵੈ ਨ ਲਾਈਐ
ਤਿਸ ਨਾਹੀਂ ਜਮ ਡੰਡ ਸ਼ਰਣ ਸਮਾਈਐ
ਘੋਰ ਪਾਪ ਕਰ ਖੰਡ ਨਰਕ ਨ ਪਾਈਐ
ਚਾਵਲ ਅੰਦਰ ਵੰਡ ਉੱਭਰ ਜਾਈਐ
ਸੱਚਹੁ ਸੱਚ ਅਖੰਡ ਕੂੜ ਛਡਾਈਐ ॥ ੧੮ ॥
ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਜਨਮ ਸਵਾਰਿਆ
ਗੁਰੂ ਸਿਖਾਂ ਰਹਿਰਾਸ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰਿਆ

ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ਨਾਉਂ ਚਿਤਾਰਿਆ
ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਸੇਵ ਸੁਚਾਰਿਆ
ਵਰਤਨ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਸਹਿਜ ਨਿਵਾਸ ਮਨ ਹਠ ਮਾਰਿਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਨ ਪਰਗਾਸ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਿਆ॥ ੧੯ ॥
ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਜੈਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਇਆ
ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧਾਰ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚ ਅਚਾਰ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ਆਪ ਗਵਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਮਨ ਸਮਾਝਾਇਆ

ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚ ਅਧਾਰ ਸੱਚ ਸਮਾਇਆ
ਗੁਰਮੁੱਖਾਂ ਲੋਕਾਰ ਲੇਪ ਨ ਲਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਏਕੰਕਾਰ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ ॥ ੨੦ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸਸੀਅਰ ਜੋਤਿ ਅੰਮ੍ਰਤ ਵਰਸਣਾ
ਅਸ਼੍ਟ ਧਾਤ ਇਕ ਧਾਤ ਪਾਰਸ ਪਰਸਣਾ
ਚੰਨਣ ਵਾਸ ਨਿਵਾਸ ਬਿਰਖ ਸੁਦਰਸ਼ਣਾ
ਰੰਗ ਤਰੰਗ ਮਿਲਾਪ ਨਦੀਆਂ ਸਰਸਣਾ
ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਹੰਸ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਤਰਸਣਾਂ
ਪਰਮ ਹੰਸ ਗੁਰ ਸਿਖ ਦਰਸ ਅਦਰਸਣਾਂ
ਚਰਣ ਸ਼ਰਣ ਗੁਰਦੇਵ ਪਰਸ ਅਪਰਸਣਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਚੁ ਖੰਡ ਅਮਰ ਨ ਮਰਸਣਾ ॥ ੨੧॥ ੨੨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੱਤਿ ਰੂਪ ਗੁਰੁ ਦਰਸ਼ਨੋ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਅਚਰਜ ਦਿਖਾਯਾ
ਸੱਤਿ ਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਧਿਆਯਾ
ਸਤਗੁਰ ਸ਼ਬਦਗਯਾਨ ਸੱਚਅਨਹਦ ਧੁਨਵਿਸਮਾਦ ਸੁਣਾਯਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਚਲਾਇਓਨ ਨਾਮਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਯਾ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਦੇ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਕਰ ਸਾਧਸੰਗਤ ਸਚ ਖੰਡ ਵਸਾਯਾ
ਸੱਚਰਾਸ ਰਹਿਰਾਸ ਦੇ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰੁ ਸਿਖਪੈਰੀਂ ਪਾਇਆ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਪਰਤਾਪ ਜਣਾਯਾ ॥ ੧ ॥
ਤੀਰਥ ਨ੍ਹਾਤੈ ਪਾਪ ਜਾਨ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਨਾਉਂ ਧਰਾਯਾ

ਤੀਰਥ ਹੋਣ ਸਕਾਰਥ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਯਾ
ਸਾਧ ਹੋਇ ਮਨ ਸਾਧਕੈ ਚਰਨ ਕਵਲ ਗੁਰੂ ਚਿੱਤ ਵਸਾਯਾ
ਉਪਮਾਂ ਸਾਧ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਕੋਟ ਮਧੇ ਕੋ ਸਾਧ ਸੁਣਾਯਾ
ਗੁਰਸਿਖਲੱਖਅਸੰਖਜਗ ਧਰਮਸਾਲ ਥਾਇੰ ਥਾਇੰ ਸੁਹਾਯਾ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪੈਰ ਧੋਵਣੇ ਚਰਣੋਦਕ ਲੈ ਪੈਰ ਪੁਜਾਯਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ ॥ ੨ ॥
ਪੰਜ ਤਤ ਉਤਪੱਤ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਧਰਤੀ ਆਪ ਗਵਾਯਾ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਸ਼ਰਣਾਗਤੀ ਸਭ ਨਿਧਾਨ ਸੱਭੇ ਫਲ ਪਾਯਾ
ਲੋਕ ਵੇਦ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਾਧੂ ਧੂੜੀ ਜਗਤ ਤਰਾਯਾ
ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕਰਾਇਕੈ ਪਾਵਨ ਪੁਰਖ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਾਯਾ
ਚਰਣੋਦਕ ਮਹਿਮਾਂ ਅਮਿੱਤ ਸ਼ੇਖ ਸਹਸ ਮੁਖ ਅੰਤ ਨ ਪਾਯਾ

ਧੂੜੀ ਲੇਖ ਮਿਟਾਇਆ ਚਰਣਦਕ ਮਨ ਵਸ ਗਤਿ ਆਯਾ
ਪੈਂਰੀ ਪੈ ਜਗ ਚਰਨੀਂ ਲਾਯਾ ॥ ੩ ॥

ਚਰਣੋਦਕ ਹੋਇ ਸੁਰਸਰੀ ਤਜ ਬੈਕੁੰਠ ਧਰਤਿ ਵਿੱਚ ਆਈ
ਨਉਂ ਸੈ ਨਦੀ ਨੜਿੰਨਵੈਂ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਅੰਗ ਸਮਾਈ
ਤਿਹੁ ਲੋਈਂ ਪਰਵਾਣ ਹੈ ਮਹਾਂਦੇਵ ਲੈ ਸੀਸ ਚੜ੍ਹਾਈ
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਰੇਵੜੇ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ
ਸਣ ਗੰਗਾ ਬੈਕੁੰਠ ਲੱਖ ਲਖ ਬੈਕੁੰਠ ਨਾਥ ਲਿਵ ਲਾਈ
ਸਾਧੂ ਧੂੜ ਦੁਲੱਭ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਰਣਾਈ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਦਲ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥

ਚਰਣ ਸ਼ਰਣ ਜਿਸਲੱਖਮੀ ਲੱਖਕਲਾ ਹੋਇ ਲਖੀ ਨ ਜਾਈ
ਰਿਧ ਸਿਧ ਨਿਧ ਸਭ ਗੋਲੀਆਂ ਸਾਧਕਸਿੱਧ ਰਹੇ ਲਪਟਾਈ

ਚਾਰ ਵਰਨ ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨਾ ਜਤੀ ਸਤੀ ਨਉਂ ਨਾਥ ਨਿਵਾਈ
ਤਿੰਨ ਲੋਅ ਚੌਦਾਂ ਭਵਨ ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਛਲ ਕਰਛਾਈ
ਕਵਲਾਸਣ ਕਵਲਾਪਤੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸ਼ਰਣਾਗਤਿ ਆਈ
ਪੇਰੀਂ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਆਪ ਗਵਾਇ ਨ ਆਪ ਗਣਾਈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੫ ॥
ਬਾਵਨ ਰੂਪੀ ਹੋਇਕੈ ਬਲ ਛਲ ਅੱਛਲ ਆਪ ਛਲਾਯਾ
ਕਰੌਂ ਅਢਾਈ ਧਰਤਿ ਮੰਗ ਪਿੱਛੋਂ ਦੇ ਵਡ ਪਿੰਡ ਵਧਾਯਾ
ਦੁਇ ਕਰੁਵਾਂ ਕਰਤਿੰਨ ਲੋਅ ਬਲ ਰਾਜੇ ਫਿਰਮਗਰ ਮਿਣਾਯਾ
ਸੁਰਗਹੁੰ ਚੰਗਾ ਜਾਣਕੈ ਰਾਜ ਪਤਾਲ ਲੋਕ ਦਾ ਪਾਯਾ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨੁ ਮਹੇਸ਼ ਤ੍ਰੈ ਭਗਤ ਵਛਲ ਦਰਬਾਨ ਸਦਾਯਾ
ਬਾਵਨ ਲੱਖ ਸੁ ਪਾਵਨਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਰਜ ਇੱਛ ਇਛਾਯਾ

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਚਰਣ ਧਿਆਯਾ ॥ ੬ ॥
ਸਹਸਬਾਹੁ ਜਮਦਗਨ ਘਰ ਹੋਇ ਪਰਾਹੁਣ ਚਾਰੀ ਆਯਾ
ਕਾਮਧੇਨ ਲੋਭਾਇਕੈ ਜਮਦਗਨੈ ਦਾ ਸਿਰ ਵਢਵਾਯਾ
ਪਿਟਦੀ ਸੁਣਕੈ ਰੇਣਕਾ ਪਰਸਰਾਮ ਧਾਈ ਕਰ ਧਾਯਾ
ਇੱਕੀਹ ਵਾਰ ਕਰੋਧ ਕਰ ਖੱਤ੍ਰੀ ਮਾਰ ਨਿਖੱਤ੍ਰ ਕਰਾਯਾ
ਚਰਣ ਸ਼ਰਣ ਫੜ ਉੱਬਰੇ ਦੂਜੇ ਕਿਸੈ ਨ ਖੜਗ ਉਚਾਯਾ
ਹਰੁੰਸ ਮਾਰ ਨ ਸੱਕੀਆ ਚਿਰੰਜੀਵ ਹੁਇ ਆਪ ਜਣਾਯਾ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਮਕਰੰਦ ਨ ਪਾਯਾ ॥ ੭ ॥
ਰੰਗ ਮਹਿਲ ਰੰਗਰਾਗ ਵਿਚ ਦਸਰਥ ਕੌਸੱਲਿਆ ਰਲਆੱਲੇ
ਮਤਾ ਪਕਾਇਨ ਆਪ ਵਿਚ ਚਾਇ ਚਈਲੇ ਖਰੇ ਸੁਖਾੱਲੇ
ਘਰ ਅਸਾੜੈ ਪੁੱਤ ਹੋਇ ਨਾਊਂ ਕਿ ਧਰੀਐ ਬਾਲਕ ਬਾੱਲੇ

ਰਾਮਚੰਦ ਨਾਉਂ ਲੈਂਦਿਆਂ ਤਿਨ ਹੱਤਿਆ ਤੇ ਹੋਇ ਨਿਰਾੱਲੇ
ਰਾਮ ਰਾਜ ਪਰਵਾਣ ਜੱਗ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਧਰਮ ਰਖਵਾੱਲੇ
ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਹੁਇ ਸੁਣੈ ਪੁਰਾਣ ਵਸਿਸ਼੍ਟ ਬਹਾੱਲੇ
ਰਾਮਾਇਣ ਵਰਤਾਇਆ ਸਿਲਾ ਤਰੀ ਪਗ ਛੁਹਿ ਤਤਕਾੱਲੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਪਗ ਧੂੜ ਨਿਹਾੱਲੇ ॥ ੮ ॥
ਕਿਸ਼ਨ ਲਿਆ ਅਵਤਾਰ ਜੱਗ ਮਹਿਮਾਂ ਦਸਮ ਸਕੰਧ ਵਖਾਣੈ
ਲੀਲ੍ਹਾ ਚਲਤ ਅਚਰਜ ਕਰ ਜੋਗ ਭੋਗ ਰਸ ਰਲੀਆਂ ਮਾਣੈ
ਮਹਾਂਭਾਰਥ ਕਰਵਾਇਓਨ ਕੈਰੋਂ ਪਾਂਡੋ ਕਰ ਹੈਰਾਣੈ
ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਂ ਮਹਿਮਾਂ ਮਿੱਤ ਮਿਰਜਾਦ ਨ ਜਾਣੈ
ਮਿਲੀਆਂ ਟਹਿਲਾਂ ਵੰਡਕੈ ਜੱਗ ਰਾਜਸੂ ਰਾਜੇ ਰਾਣੈ
ਮੰਗ ਲਈ ਹਰਿ ਟਹਿਲ ਏ; ਪੈਰ ਧੋਇ ਚਰਣੋਦਕ ਮਾਣੈ

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਿਞਾਣੈ ॥ ੯ ॥
ਮੱਛ ਰੂਪ ਅਵਤਾਰ ਧਰ ਪੁਰਖਾਰਥ ਕਰ ਵੇਦ ਉਧਾਰੇ
ਕੱਛ ਰੂਪ ਹੁਇ ਅਵਤਰੇ ਸਾਗਰ ਮਥ ਜਗ ਰਤਨ ਪਸਾਰੇ
ਤੀੱਜਾ ਕਰ ਬੈਰਾਹ ਰੂਪ ਧਰਤਿ ਉਧਾਰੀ ਦੈਤ ਸੰਘਾਰੇ
ਚਉੱਥਾ ਕਰ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਅਸੁਰ ਮਾਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਉਬਾਰੇ
ਇਕਸੇ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਚ ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਲਏ ਹੰਕਾਰੇ
ਕਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਰੋੜ ਜਿਨ ਲੂੰਅ ਲੂੰਅ ਅੰਦਰ ਸੰਜਾਰੇ
ਲੱਖ ਕਰੋੜ ਇਵੇਹਿਆਂ ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਸਵਾਰੇ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਗੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥ ੧੦ ॥
ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸਭ ਸੁਣ ਸੁਣ ਆੱਖਣ ਆਖਸੁਣਾਵਹਿੰ
ਰਾਗ ਨਾਦ ਸੰਗੀਤ ਲੱਖ ਅਨਹਦ ਧੁਨ ਸੁਣਸੁਣਗੁਣਗਾਵਹਿੰ

ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ ਲਖ ਲੋਮਸਾ ਅਬਗਤਿ ਗਤ ਅੰਦਰ ਲਿਵਲਾਵਹਿਂ
ਬ੍ਰਹਮੇ ਬਿਸ਼ਨੁ ਮਹੇਸ਼ਲੱਖ ਗਜਾਨਧਜਾਨ ਤਿਲਅੰਤ ਨ ਪਾਵਹਿਂ
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਰੇਂਵਦੇ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਨ ਸੇਵ ਪੁਜਾਵਹਿਂ
ਗੋਰਖਨਾਥ ਮਛੰਦ੍ਰੂ ਲਖ ਸਾਧਿਕ ਸਿੱਧ ਨੇਤਿ ਕਰ ਧਿਆਵਹਿਂ
ਚਰਣ ਕਮਲ ਗੁਰੁ ਅਗਮ ਅਲਾਵਹਿਂ ॥ ੧੧ ॥
ਮੱਥੈ ਤਿਵੜੀ ਬਾਮ੍ਹਣੈ ਸਉਹੇਂ ਆਏ ਮਸਲਤ ਫੇਰੀ
ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰ ਵਲਦੇ ਪੱਗ ਵਲਾਏ ਡੇਰੀ
ਅੱਖੀਂ ਮੂਲ ਨ ਪੂਜੀਅਨਿ ਕਰ ਕਰ ਵੇਖਨ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ
ਨੱਕ ਨ ਕੋਈ ਪੂਜਦਾ ਖਾਇ ਮਰੋੜੀ ਮਰਨ ਘਨੇਰੀ
ਉੱਚੇ ਕੰਨ ਨ ਪੂਜੀਅਨਿ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਭਲੀ ਭਲੇਰੀ
ਬੋਲਹੁ ਜੀਭ ਨ ਪੂਜੀਐ ਰਸ ਕਸ ਬਹੁ ਰੱਖੀ ਦੰਦ ਘੇਰੀ

ਨੀਵੇਂ ਚਰਨ ਪੂਜ ਹਥ ਕੇਰੀ ॥ ੧੨ ॥
ਹਸਤਿ ਅਖਾਜ ਗੁਮਾਨ ਕਰ ਸ਼ੀਂਹੁ ਸਤਾਣਾ ਕੋਇ ਨ ਖਾਈ
ਹੋਇ ਨਿਮਾਣੀ ਬੱਕਰੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਡਿਆਈ ਪਾਈ
ਮਰਣੈ ਪਰਣੈ ਮੰਨੀਐ ਜੱਗ ਭੋਗ ਪਰਵਾਣ ਕਰਾਈ
ਮਾਸ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਨੋਂ ਆਂਦਹੁੰ ਤਾਰ ਵੀਚਾਰ ਵਜਾਈ
ਚਮੜੇ ਦੀਆਂ ਕਰ ਜੁੱਤੀਆਂ ਸਾਧੂ ਚਰਣ ਸ਼ਰਣ ਲਿਵਲਾਈ
ਤੂਰ ਪਖਾਵਜ ਮੜ੍ਹੀਦੇ ਕੀਰਤਨ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸੁਖਦਾਈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਰਣਾਈ ॥ ੧੩ ॥
ਸੱਭ ਸਰੀਰ ਸਕਾਰਥੇ ਅਤਿ ਅਪਵਿੱਤ ਸੁ ਮਾਣਸ ਦੇਹੀ
ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਮਿਸ਼ਟਾਨ ਪਾਨ ਹੁਇ ਮਲ ਮੂਤ ਕਸੂਤ ਇਵੇਹੀ
ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਵਿਗਾੜਦੇ ਪਾਨ ਕਪੂਰ ਕੁਸੰਗ ਸਨੇਹੀ

ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਅਰਗਜਾ ਹੁਇ ਦੁਰਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਹੁਰੇਹੀ
ਰਾਜੇ ਰਾਜ ਕਮਾਵਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖਹਿ ਮੁਏ ਸਭੇਹੀ
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਵਿਣ ਨਿਹਫਲ ਮਾਨਸਦੇਹਅਵੇਹੀ
ਚਰਣ ਸ਼ਰਨ ਮਸਕੀੱਨੀ ਜੇਹੀ ॥ ੧੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਪਾਇਆ ਸਾਧਸੰਗਤ ਗੁਰੁ ਸ਼ਰਨੀ ਆਏ
ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਵਖਾਣੀਅਨਿ ਅੰਬਰੀਕ ਬਲਿ ਭਗਤ ਸਬਾਏ
ਸੱਨਕਾਦਿਕ ਜੈਦੇਉ ਜਗ ਬਾਲਮੀਕ ਸਤਸੰਗ ਤਰਾਏ
ਬੇਣ ਤਿਲੋੱਚਨ ਨਾਮਦੇਉ ਧੰਨਾਂ ਸਧਨਾਂ ਭਗਤਿ ਸਦਾਏ
ਭਗਤਿ ਕਬੀਰ ਵਖਾਣੀਐ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਦਰਗੁਰੁਭਾਏ
ਜਾਤਅਜਾਤਸਨਾਤ ਵਿੱਚ ਗੁਰਮੁਖ ਚਰਨ ਕਵਲ ਚਿਤਲਾਏ
ਹਉੱਮੈਂ ਮਾਰੀ ਪਰਗਟੀ ਆਏ ॥ ੧੫ ॥

ਲੋਕਵੇਦ ਸੁਣ ਆਖਦਾ ਸੁਣਸੁਣ ਗਿਆੱਨੀ ਗਿਆਨਵਖਾਣੈ
ਸੁਰਗਲੋਕ ਸਣ ਮਾਤ ਲੋਕ ਸੁਣ ਸੁਣ ਸਾਰ ਪਤਾਲ ਨ ਜਾਣੈ
ਭੂਹ ਭਵਿੱਖ ਨ ਵਰਤਮਾਨ ਆਦ ਮੱਧ ਅੰਤ ਹੋਇ ਹੈਰਾਣੈ
ਉੱਤਮ ਮੱਧਮ ਨੀਚ ਹੋਇ ਸਮਝ ਨ ਸੱਕਣ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣੈ
ਰਜਗੁਣ ਤਮਗੁਣ ਆੱਖੀਐ ਸਤਗੁਣ ਸੁਣ ਆਖਾਣ ਵਖਾਣੈ
ਮਨਬਚਕਰਮ ਸਿ ਭਰਮ ਦੇ ਸਾਧਸੰਗਤ ਸਤਗੁਰੁ ਨ ਸਿਵਾਣੈ
ਫੱਕੜ ਹਿੰਦੂ ਮੁੱਸਲਮਾਣੈ ॥ ੧੬ ॥
ਸਤਿਜੁਗ ਇੱਕ ਵਿਗਾੜਦਾ ਤਿਸ ਪਿੱਛੈ ਫੜ ਦੇਸ ਪੀੜਾਏ
ਤ੍ਰੇੱਤੈ ਨਗਰੀ ਵਗਲੀਐ ਦੁਆੱਪਰ ਵੰਸ ਨਰਕ ਸਾਮਾਏਂ
ਜੋ ਫੇੜੈ ਸੋ ਫੜੀਦਾ ਕਲਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰਾਏ
ਸਤਿਜੁਗ ਸਤ ਤ੍ਰੇੱਤੈ ਜੁਗਾ ਦੁਆੱਪਰ ਪੂਜਾ ਚਾਰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਏ

ਕਲਿਜੁਗਨਾਉਂ ਅਰਾਧਣਾਹੋਰ ਕਰਮ ਕਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ
ਜੁਗ ਜੁਗ ਲੁਣੀਐ ਬੀਜਿਆ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕਰ ਦੁੱਖ ਸੁਖਾਏ
ਕਲਿਜੁਗ ਚਿਤਵੈ ਪੁੰਨ ਫਲ ਪਾੱਪਹੁੰ ਲੇਪ ਅਧਰਮ ਕਮਾਏ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਆਪ ਗਵਾਏ ॥ ੧੭ ॥
ਸਤਿਜੁਗ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਵੇਖ ਧਉਲ ਧਰਮ ਹੋਆ ਉਡੀਣਾ
ਸੁਰਪਤਿ ਨਰਪਤਿ ਚੱਕ੍ਰਵੈ ਰੱਖ ਨ ਹੰਘਨ ਬਲ ਮਤ ਹੀਣਾ
ਤ੍ਰੇਤੈ ਖਿਸਿਆ ਪੈਰ ਇੱਕ ਹੋਮ ਜੱਗ ਜਗ ਬਾਪ ਪਤੀਣਾ
ਦੁਆੱਪਰ ਦੁਇ ਪਗ ਧਰਮ ਦੇ ਪੂਜਾ ਚਾਰ ਪਖੰਡ ਅਲੀਣਾ
ਕਲਿਜੁਗ ਰਹਿਆ ਪੈਰ ਇੱਕ ਹੋਇਨਿਮਾਣਾਧਰਮ ਅਧੀਣਾ
ਮਾਣ ਨਿਮਾਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਪਰਗਟ ਪਰਬੀਣਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਧਰਮ ਸਪੂਰਣ ਕੀਣਾ ॥ ੧੮ ॥

ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕ ਵਰਨ ਕਰ ਵਰਨਅਵਰ ਨ ਸਾਧਸੰਗ ਜਾਪੈ
ਛਿਅ ਰੁੱਤੀਂ ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਦਰਸ਼ਨ ਸੂਰਜ ਥਾਪੈ
ਬਾਰਹ ਪੰਥ ਮਿਟਾਇਕੈ ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਵਡਾ ਪਰਤਾਪੈ
ਵੇਦ ਕਤੇਬਹੁੰ ਬਾਹਰਾ ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਅਲਾਪੈ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਰਹਿਰਾਸ ਪਛਾਪੈ
ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਕਰ ਆਪ ਗਵਾਇ ਜਪੈ ਅਜੱਪੈ
ਲੰਘ ਨਿਕੱਥੈ ਵਰੈ ਸਰਾਪੈ ॥ ੧੯ ॥

ਮਿਲਦੇ ਮੁੱਸਲਮਾਨਦੋਇ ਮਿਲਮਿਲ ਕਰਨ ਸਲਾਮਾ ਲੇੱਕੀ
ਜੋਗੀ ਕਰਨ ਅਦੇਸ਼ ਮਿਲ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਵਿਸੇੱਖੀ
ਸੰਨਜਾਸੀ ਕਰ ਓਨਮੋ ਓਨਮ ਨਾਰਾਇਣ ਬਹੁ ਭੇੱਖੀ
ਬਾਮ੍ਹਣ ਨੋਂ ਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਆਸ਼ੀਰ ਵਚਨ ਮੂੰਹ ਦੇੱਖੀ

ਪੈਰੀਪਵਣਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਰਹਿਰਾਸ ਸਰੇੱਖੀ
ਰਾਜਾ ਰੰਕ ਬਰਾੱਬਰੀ ਬਾਲਕ ਬਿਰਧ ਨ ਭੇਦ ਨਿਮੇੱਖੀ
ਚੰਦਨ ਭਗਤਾਂ ਰੂਪ ਨ ਰੇੱਖੀ ॥ ੨੦ ॥
ਨੀਚਹੁੰ ਨੀਚ ਸਦਾਵਣਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਮਾਵੈ ਕੋਈ
ਤੈ ਵੀਹਾਂ ਦੇ ਦੰਮ ਲੈ ਇੱਕ ਰੁਪਈਆ ਹੋੱਛਾ ਹੋਈ
ਦਸੀਂ ਰੁਪਈਂ ਲਈਦਾ ਇੱਕ ਸੁਨੱਈਆ ਹਉਲਾ ਸੋਈ
ਸਹਸ ਸੁਨੱਈਏ ਮੁੱਲ ਕਰ ਲੱਜੈ ਹੀਰਾ ਹਾਰ ਪਰੋਈ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਭਰਮ ਭਉ ਖੋਈ
ਹੋਇ ਪੰਚਾਇਣ ਪੰਜ ਮਾਰ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਰੱਖ ਸਗੋਈ
ਬੋਲ ਅਮੋਲ ਸਾਧ ਜਨ ਓਈ ॥੨੧॥ ੨੩ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਾਰਾਇਣ ਨਿਜਰੂਪ ਧਰ ਨਾਥਾਂ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਕਰਾਯਾ
ਨਰਪਤਿ ਨਰਹ ਨਰਿੰਦ ਹੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਬਣਾਯਾ
ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵਖਾਣੀਐ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਬਿਰਦ ਬਿਰਦਾਯਾ
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਦੇਵਾਧ ਦੇਵ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਨ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ
ਸੱਤਿ ਰੂਪ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਉ ਜਪਾਯਾ
ਧਰਮਸਾਲ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਚਖੰਡ ਵਸਾਯਾ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਯਾ ॥ ੧ ॥
ਨਿਹਚਲ ਨੀਉਂ ਧਰਾਇਓਨ ਸਾਧਸੰਗਤ ਸਚ ਖੰਡ ਸਮੇਉ

ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਚਲਾਇਓਨ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਬੇਅੰਤ ਅਮੇਉ
ਸੱਚ ਸ਼ਬਦ ਆਰਾਧੀਐ ਅਗਮ ਅਗੋੱਚਰ ਅਲਖ ਅਭੇਉ
ਚਹੁੰ ਵਰਨਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨ ਸਭ ਸੇਵਕ ਸੇਉ
ਮਿੱਠਾ ਬੋੱਲਣ ਨਿਵਚਲਣ ਗੁਰਮੁਖ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਅਰਥੇਉ
ਆਦਿਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਤਿ ਅਛਲ ਅਛੇਉ
ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਉ ॥ ੨ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਥਾਹ ਸਹਾੱਬਾ
ਨਾਉਂ ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹੈ ਬੇਮੁਹਤਾਜ ਨ ਮੋਹ ਮੁਹਾੱਬਾ
ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਅਲਾਹੁ ਸਿਞਾੱਬਾ
ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਸਾਹਿਬੀ ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜ਼ਰ ਵੇਦ ਕਿਤਾੱਬਾ
ਅਗਮ ਅਡੋਲ ਅਤੋਲ ਹੈ ਤੋਲਣਹਾਰ ਨ ਡੰਡੀ ਛਾੱਬਾ

ਇਕਛਤ ਰਾਜ ਕਮਾਂਵਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੂਤ ਨ ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾੱਬਾ
ਆਦਲ ਅਦਲ ਚਲਾਇੰਦਾ ਜ਼ਾਲਮ ਜ਼ੁਲਮ ਨ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ਰਾੱਬਾ
ਜ਼ਾਹਰ ਪੀਰ ਜਗਤ ਗੁਰੁ ਬਾੱਬਾ ॥ ੩ ॥
ਗੰਗ ਬਨਾਰਸ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮੁੱਸਲਮਾਣਾ ਮੱਕਾ ਕਾੱਬਾ
ਘਰ ਘਰ ਬਾੱਬਾ ਗਾਵੀਐ ਵੱਜਨ ਤਾਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਰਬਾੱਬਾ
ਭਗਤ ਵਛਲ ਹੋ ਆਇਆ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਅਜਬ ਅਜਾੱਬਾ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕ ਵਰਨ ਹੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਹੋਇ ਤਰਾੱਬਾ
ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਵਣਾਸਪਤਿ ਅੱਵਲ ਦੋਮ ਨ ਸੋਮ ਖ਼ਰਾੱਬਾ
ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਸੱਭਕੋ ਕੁਦਰਤਿ ਕਿਸਦੀ ਕਰੈ ਜਵਾੱਬਾ
ਜ਼ਾਹਰ ਪੀਰ ਜਗਤ ਗੁਰ ਬਾੱਬਾ ॥ ੪ ॥
ਅੰਗਹੁ ਅੰਗ ਉਪਾਇਓਨ ਗੰਗਹੁ ਜਾਣ ਤਰੰਗ ਉਠਾਯਾ

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗਹੀਰਗੁਣ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰੁਗੋਵਿੰਦ ਸਦਾਯਾ
ਦੁਖ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਦੇਣਹਾਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸਮਸਰਲੇਪ ਨ ਲਾਯਾ
ਗੁਰ ਚੇੱਲਾ ਚੇੱਲਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇੱਲੇ ਪਰਚਾ ਪਰਚਾਯਾ
ਬਿਰਖੋਂਫਲਫਲ ਤੇ ਬਿਰਖ ਪਿਉ ਪੁੱਤੋਂ ਪੁੱਤਪਿਉ ਪਤੀਆਯਾ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਬਦਸੁਰਤਿਲਿਵ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ
ਬਾਬਾਣੇ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਆਯਾ ॥ ੫ ॥
ਪਾਰਸ ਹੋਆ ਪਾਰਸਹੁੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਚੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿਣਾ
ਚੰਦਨ ਹੋਆ ਚੰਦਨਹੁੰ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਰਹਤ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ
ਜੋਤਿਸਮਾਣੀਜੋਤਿਵਿੱਚ ਗੁਰਮਤ ਸੁਖ ਦੁਰਮਤਦੁਖ ਦਹਿਣਾ
ਅਚਰਜ ਨੋਂ ਅਚਰਜ ਮਿਲੈ ਵਿਸਮਾਦੇ ਵਿਸਮਾਦ ਸਮਹਿਣਾ
ਅਪਿਓਪੀਅਨਿੱਝਰਝਰਨਅਜਰ ਜਰਨ ਅਸਹੀਅਣਸਹਿਣਾ

ਸੱਚ ਸਮਾਣਾ ਸੱਚ ਵਿੱਚ ਗਾਡੀ ਰਾਹ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਵਹਿਣਾ
ਬਾਬਾਣੈ ਘਰ ਚਾਨਣ ਲਹਿਣਾ ॥ ੬ ॥
ਸ਼ਬਦੈ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖ ਅਘੜ ਘੜਾਇ ਗਹਿਣਾ
ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਭੈ ਚੱਲਣਾ ਆਪ ਗਣਾਇ ਨ ਖਲੁ ਲਖਹਿਣਾ
ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਸਾਹਿਬੀ ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਸ਼ ਨਸ਼ੀੱਨੀ ਬਹਿਣਾ
ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਸਮੱਰਥ ਹੈ ਹੋਇ ਅਛਲ ਛਲ ਅੰਦਰ ਛਹਿਣਾ
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਯਾ ਧਰਮ ਅਰਥ ਵੀਚਾਰ ਸਹਿਜ ਘਰ ਘਹਿਣਾ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿਰੋਧ ਛੱਡ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰਹੁੰ ਤਹਿਣਾ
ਪੁੱਤ ਸਪੁੱਤ ਬਬਾਣੈ ਲਹਿਣਾ ॥ ੭ ॥
ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਫਲਿਆ
ਜੋੱਤੀ ਜੋਤਿ ਜਗਾਈਅਨ ਦੀਵੇ ਤੇ ਜਿਉਂ ਦੀਵਾ ਬਲਿਆ

ਹੀਰੈ ਹੀਰਾ ਬੇਧਿਆ ਛਲ ਕਰ ਅਛਲੀ ਅੱਛਲ ਛਲਿਆ
ਕੋਈ ਬੁੱਧ ਨ ਹੰਘਈ ਪਾਣੀ ਅੰਦਰ ਪਾਣੀ ਰਲਿਆ
ਸੱਚਾ ਸੱਚ ਸੁਹਾਵੜਾ ਸਚ ਅੰਦਰ ਸਚ ਸੱਚਹੁੰ ਫਲਿਆ
ਨਿਹਚਲ ਸੱਚਾ ਤਖ਼ਤ ਹੈ ਅਬਿਚਲ ਰਾਜ ਨ ਹੱਲੈ ਹਲਿਆ
ਸੱਚ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਸਉਂਪਿਆ ਸਚ ਟਕਸਾਲਹੁੰ ਸਿੱਕਾਚਲਿਆ
ਸਿੱਧ ਨਾਥ ਅਵਤਾਰ ਸਭ ਹੱਥ ਜੋੜਕੈ ਹੋਇ ਖਲਿਆ
ਸੱਚਾ ਹੁਕਮ ਸੁ ਅਟਲ ਨ ਟਲਿਆ ॥ ੮ ॥
ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦਹੈ ਭਗਤ ਵੱਛਲਹੁਇ ਅਛਲ ਛਲਾਯਾ
ਮਹਿਮਾਂ ਮਿਤ ਮਿਰਜਾਦ ਲੰਘ ਪਰਮਿਤ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨ ਪਾਯਾ
ਰਹਿਰਾੱਸੀ ਰਹਿਰਾਸ ਹੈ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਜਗ ਪੈਰੀਂ ਪਾਯਾ
ਗੁਰਮੁਖਸੁਖਫਲ ਅਮਰ ਪਦ ਅੰਮ੍ਰਤ ਬਿਰਖਅੰਮ੍ਰਤਫਲਾਯਾ

ਗੁਰ ਚੇੱਲਾ ਚੇੱਲਾ ਗੁਰੂ ਪੁਰਖਹੁੰ ਪੁਰਖ ਉਪਾਇ ਸਮਾਯਾ
ਵਰਤਮਾਨ ਵੀਹ ਵਿੱਸਵੇ ਹੋਇ ਇਕੀਹ ਸਹਜਿ ਘਰ ਆਯਾ
ਸੱਚਾ ਅਮਰ ਅਮਰ ਵਰਤਾਯਾ ॥ ੯ ॥
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਪਰਚਾਇਕੈ ਚੇੱਲੇ ਤੇ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਤੇ ਚੇੱਲਾ
ਵਾਣਾ ਤਾਣਾ ਆੱਖੀਐ ਸੂਤ ਇੱਕ ਹੁਇ ਕੱਪੜ ਮੇੱਲਾ
ਦੁਧਹੁ ਦਹੀਂ ਵਖਾਣੀਐ ਦਹੀਅਹੁੰ ਮਖਣ ਕਾਜ ਸੁਹੇੱਲਾ
ਮਿਸਰੀ ਖੰਡ ਵਖਾਣੀਐ ਜਾਣ ਕਮਾੱਦਹੁੰ ਰੇੱਲਾ ਪੇੱਲਾ
ਖੀਰਖੰਡ ਘਿਉ ਮੇਲਕਰ ਅਤਿ ਵਿਸਮਾਦ ਸਾਦ ਰਸਕੇੱਲਾ
ਪਾਨ ਸੁਪਾਰੀ ਕੱਥ ਮਿਲ ਚੂਨੇ ਰੰਗ ਸੁਰੰਗ ਸੁਹੇੱਲਾ
ਪੋੱਤਾ ਪਰਮਾਣੀਕ ਨਵੇੱਲਾ ॥ ੧੦ ॥
ਤਿਲਮਿਲਫੁੱਲਅਮੁੱਲ ਜੜੋਂ ਗੁਰਸਿਖਸੰਧਸੁਗੰਧ ਫੁਲੇੱਲਾ

ਖ਼ਾਸਾ ਮਲਮਲ ਸਿਰੀਸਾਫ ਸ਼ਾਹ ਕਪਾਹ ਚਲਤ ਬਹੁ ਖੇਲਾ
ਗੁਰੁਮੂਰਤਿ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਮਿਲ ਅੰਮ੍ਰਤ ਵੇਲਾ
ਦੁਨੀਆਂ ਕੂੜੀ ਸਾਹਿਬੀ ਸੱਚ ਮਣੀ ਸਚ ਗਰਬ ਗਹੇੱਲਾ
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਚੜ੍ਹਾਇਅਨ ਜਿਉਂ ਮਿਰਗਾਵਲ ਦੇਖ ਬਘੇੱਲਾ
ਹੁਕਮ ਰਜ਼ਾਈ ਚੱਲਣਾ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗੇ ਨੱਕ ਨਕੇੱਲਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਾ ਅਮਰ ਸੁਹੇੱਲਾ ॥ ੧੧ ॥
ਸਤਗੁਰੁ ਹੋਆ ਸਤਿਗੁਰਹੁੰ ਅਚਰਜ ਅਮਰ ਅਮਰ ਵਰਤਾਯਾ
ਸੋ ਟਿੱਕਾ ਸੋ ਬੈਹਣਾ ਸੋਈ ਸੱਚਾ ਹੁਕਮ ਚਲਾਯਾ
ਖੋਲ੍ਹ ਖ਼ਜਾਨਾ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਚੁ ਮੇਲ ਮਿਲਾਯਾ
ਗੁਰ ਚੇੱਲਾ ਪਰਵਾਣ ਕਰ ਚਾਰ ਵਰਨ ਲੈ ਪੈਰੀਂ ਪਾਯਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਇੱਕ ਧਿਆਈਐ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਮਿਟਾਯਾ

ਕੁਲਾ ਧਰਮ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਸਭ ਮਾਇਆਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਰਹਾਯਾ
ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਥਾਟ ਬਣਾਯਾ ॥ ੧੨ ॥
ਆਦਿਪੁਰਖਆਦੇਸ਼ਗੁਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਾਯਾ
ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਦੇ ਸੈਂਸਾਰ ਤਰਾਯਾ
ਕਲੀਕਾਲ ਇਕ ਪੈਰ ਹੋਇ ਚਾਰ ਵਰਨ ਕਰ ਧਰਮਧਰਾਯਾ
ਭਲਾ ਭਲਾ ਭਲਿਆਈਅਹੁੰ ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਦਾ ਰਾਹੁ ਚਲਾਯਾ
ਅਗਮਅਗੋਚਰਗਹਣਗਤ ਸ਼ਬਦਸੁਰਤ ਲਿਵਅਲਖ ਲਖਾਯਾ
ਅਪਰੰਪਰ ਆਗਾਧ ਬੋਧ ਪਰਮਿਤਪਾਰਾ ਵਾਰ ਨ ਪਾਯਾ
ਆਪੇ ਆਪ ਨ ਆਪ ਜਣਾਯਾ ॥ ੧੩ ॥
ਰਾਗ ਦੋਖ ਨਿਰਦੋਖ ਹੈ ਰਾਜ ਜੋਗ ਵਰਤੈ ਵਰਤਾਰਾ
ਮਨਸਾ ਵਾਚਾ ਕਰਮਨਾ ਪਰਮਨ ਜਾਪੈ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ

ਦਾਤਾ ਭੁਗਤਾ ਦਇਆ ਦਾਨ ਦੇਵ ਸਬਲ ਸਤਸੰਗ ਉਧਾਰਾ
ਸਹਜ ਸਮਾਧ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ
ਗੁਰ ਅਮਰਹੁੰ ਗੁਰੁਰਾਮਦਾਸ ਜੋੱਤੀ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ ਜੁਹਾਰਾ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਗੁਰਸਿੱਖਹੋਇ ਅਨਹਦ ਬਾਣੀਨਿੱਝਰ ਧਾਰਾ
ਤਖ਼ਤ ਬਖ਼ਤ ਪਰਗਟ ਪਾਹਾਰਾ ॥ ੧੪ ॥

ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਜੇਵੇਹਿਆ ਪੜਦਾਦੇ ਪਰਵਾਣ ਪੜੋੱਤਾ
ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਗਿ ਜਗਾਇੰਦਾ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਦਰ ਕੌੜਾਸੋੱਤਾ
ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਥੰਮ੍ਹ ਹੁਇ ਭਾਰ ਅਥਰਬਣ ਥੰਮ੍ਹ ਖਲੋੱਤਾ
ਭਉਜਲਭਉ ਨ ਵਿਆੱਪਈ ਗੁਰ ਬੋਹਿਥ ਚੜ੍ਹਖਾਇ ਨ ਗੋੱਤਾ
ਅਵਗੁਣਲੈ ਗੁਣ ਵਿੱਕਣੈ ਗੁਰੁ ਹਟ ਨਾਲੈ ਵਣਜ ਸਓੱਤਾ
ਮਿਲਿਆ ਮੂਲ ਨ ਵਿੱਛੜੈ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਹਾਰ ਪਰੋੱਤਾ

ਮੈਲਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ ਗੁਰ ਸਰਵਰ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਧੋਤਾ
ਬਾਬਾਣੈ ਕੁਲ ਕਵਲ ਅਛੋਤਾ ॥ ੧੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲਾ ਸੱਚ ਦਾ ਸੱਚ ਮਿਲੈ ਸਚਿਆਰ ਸੰਜੋਗੀ
ਘਰ ਬਾਰੀ ਪਰਵਾਰ ਵਿੱਚ ਭੋਗ ਭੁਗਤਿ ਰਾਜੇ ਰਸ ਭੋਗੀ
ਅੱਸਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ ਹੁਇ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਜੋਗੀ
ਦੇਂਦਾ ਰਹੈ ਨ ਮੰਗੀਐ ਮਰੈ ਨ ਹੋਇ ਵਿਜੋਗ ਵਿਜੋਗੀ
ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਹੈ ਵਾਇ ਪਿੱਤ ਕਫ਼ ਰੋਗ ਅਰੋਗੀ
ਦੁਖ ਸੁਖ ਸਮਸਰ ਗੁਰਮਤੀ ਸੰਪੈ ਹਰਖ ਨ ਅਪਦਾ ਸੋਗੀ
ਦੇਹ ਬਿਦੇਹੀ ਲੋਗ ਅਲੋਗੀ ॥ ੧੬ ॥

ਸਭਨਾਂ ਸਾਹਿਬ ਇੱਕ ਹੈ ਦੂਜੀ ਜਾਇ ਨ ਹੋਗ ਨ ਹੋਗੀ
ਸਹਜ ਸਰੋਵਰ ਪਰਮਹੰਸ ਗੁਰਮਤਿ ਮੋਤੀ ਮਾਣਕ ਚੋਗੀ

ਖੀਰਨੀਰਜਿਉਂ ਕੂੜ ਸੱਚ ਤਜ ਭਜ ਲੈ ਗੁਰੁ ਗਜਾਨ ਅਪੋਗੀ
ਇਕ ਮਨ ਇੱਕ ਅਰਾਧਣਾ ਪਰਹਰ ਦੂੱਜਾ ਭਾਉ ਦਰੋਗੀ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਲਿਵਸਾਧ ਸੰਗ ਸਹਜ ਸਮਾਧ ਅਗਾਧ ਘਰੋਗੀ
ਜੰਮਣ ਮਰਣਹੁੰ ਬਾਹਰੇ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਪਰਸ ਪਰਜੋਗੀ
ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੁ ਅਮਰ ਸਮੋਗੀ ॥ ੧੭ ॥

ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ ਆੱਖੀਐਅਕਲ ਅਜੋਨਿ ਅਕਾਲਅਪਾਰਾ
ਰਵਿਸਸਜੋਤਿਉਦੋਤਲੰਘ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਿਆਰਾ
ਜਗਮਗ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰੀ ਜਗ ਜੀਵਨ ਜਗ ਜੈ ਜੈਕਾਰਾ
ਨਮਸਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਉਧਾਰਾ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨਾ ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਸੱਚ ਅਚਾਰਾ
ਨਾਮ ਦਾਨਇਸ਼ਨਾਨਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਗੁਰਮੁਖ ਭਾਇ ਭਗਤ ਨਿਸਤਾਰਾ

ਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਸਚ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥ ੧੮ ॥
ਪਿਉ ਦਾਦਾ ਪੜਦਾਦਿਅਹੁੰ ਕੁਲਦੀਪਕ ਅਜਰਾਵਰ ਨਤਾ
ਤਖ਼ਤ ਬਖ਼ਤ ਲੈ ਮੱਲਿਆ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਵਾਪਾਰ ਸਪਤਾ
ਗੁਰੁ ਬਾਣੀ ਭੰਡਾਰ ਭਰ ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਰਹੈ ਰੰਗ ਰੱਤਾ
ਧੁਨਿ ਅਨਹਦ ਨਿੱਝਰ ਝਰੈ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਅਮਿਓ ਰਸਮੱਤਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹੈ ਗੁਰੁ ਸਭਾ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਵਣਜ ਸਹੱਤਾ
ਸੱਚੁ ਨੀਸ਼ਾਣ ਦੀਬਾਣ ਸੱਚ ਸੱਚ ਤਾਣ ਸੱਚ ਮਾਣ ਮਹੱਤਾ
ਅਬਚਲ ਰਾਜ ਹੋਆ ਸਣਖੱਤਾ ॥ ੧੯ ॥
ਚਾਰੇ ਚੱਕ ਨਿਵਾਇਓਨ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਿ ਆਵੈ ਅਣਗੱਤਾ
ਲੰਗਰ ਚਲੈ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਪੂਰੀ ਬਣੀ ਬਣੱਤਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਛੱਤ੍ਰ ਨਿਰੰਜਨੀ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮ ਪਦ ਮੱਤਾ

ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਅਗੋਚਰਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸ਼ਬਦ ਸਾਧ ਸੰਗ ਸੱਤਾ
ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਕਰ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਜਨਕ ਅਸੰਖ ਭਗੱਤਾ
ਕੁਦਰਤ ਕੀਮ ਨ ਜਾਣੀਐ ਅਕਥ ਕਥਾ ਅਬਗਤ ਅਬਿਗੱਤਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਸਹਜ ਸੁਗੱਤਾ ॥ ੨੦ ॥
ਹਰਖਹੁ ਸੋਗਹੁ ਬਾਹਿਰਾ ਹਰਣ ਭਰਣ ਸਮਰੱਥ ਸਰੰਦਾ
ਰਸ ਕਸ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖ ਵਿੱਚ ਰਾਗ ਰੰਗ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹੰਦਾ
ਗੋਸ਼ਟ ਗਿਆਨ ਅਗੋੱਚਰਾ ਬੁੱਧ ਬਲ ਬਚਨ ਬਿਬੇਕ ਨ ਛੰਦਾ
ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰੁ ਹਰਗੋਵਿੰਦ ਸਦਾ ਵਿਗਸੰਦਾ
ਅਚਰਜ ਨੋਂ ਅਚਰਜ ਮਿਲੈ ਵਿਸਮਾੱਦੈ ਵਿਸਮਾਦ ਮਿਲੰਦਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਚੱਲਣਾ ਖੰਡੇ ਧਾਰ ਕਾਰ ਨਿਬਹੰਦਾ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਲੈ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਚਲੰਦਾ ॥ ੨੧ ॥

ਹੰਸਹੁੰ ਹੰਸ ਗਿਆਨ ਕਰ ਦੁੱਧੈ ਵਿੱਚਹੁੰ ਕੱਢੈ ਪਾਣੀ
ਕੱਛਹੁੰ ਕੱਛ ਧਿਆਨ ਧਰ ਲਹਰ ਨ ਵਿਆੱਪੈ ਘੁੰਮਣਵਾਣੀ
ਕੂੰਜਹੁੰ ਕੂੰਜ ਵਖਾਣੀਐ ਸਿਮਰਣ ਕਰ ਉੱਡੈ ਅਸਮਾਣੀ
ਗੁਰੁ ਪਰਚੈ ਗੁਰਜਾਣੀਐ ਗ੍ਯਾਨ ਧ੍ਯਾਨ ਸਿਮਰਣ ਗੁਰਬਾਣੀ
ਗੁਰਸਿਖਲੈ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਹੋਨ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਜਗ ਅੰਦਰ ਜਾਣੀ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰ ਗ਼ਰੀੱਬੀ ਆਣੀ
ਪੀ ਚਰਣੋਦਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਾਣੀ ॥ ੨੨ ॥
ਰਹਿੰਦੇ ਗੁਰੁ ਦਰੀਆਉ ਵਿੱਚ ਮੀਨ ਕੁਲੀਨ ਹੇਤ ਨਿਰਬਾਣੀ
ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖ ਪਤੰਗ ਜਿਉਂ ਜੋੱਤੀ ਅੰਦਰ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਲਿਵ ਮ੍ਰਿਗਜ੍ਯੋਂ ਭੀੜਪਈਚਿਤਅਵਰ ਨ ਆਣੀ
ਚਰਨਕਵਲਮਿਲਭਵਰਜ੍ਯੋਂ ਸੁਖ ਸੰਪਟਵਿਚ ਰੈਣ ਵਿਹਾਣੀ

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਨ ਵਿਸਰੈ ਬਾਂਬੀਹੇ ਜਿਉਂ ਆਖ ਵਖਾਣੀ
ਗੁਰਮੁਖਸੁਖ ਫਲਪਿਰਮਰਸ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿਸਾਧਸੰਗ ਜਾਣੀ
ਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਵਿੱਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੀ ॥ ੨੩ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆੱਪੇ ਆਪ ਉਪਾਯਾ
ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰੁ ਜੋਤਿ ਇਕ ਦੁਇ ਨਾਂਵ ਧਰਾਯਾ
ਪੁੱਤ ਪਿਅਹੁੰ ਪਿਉ ਪੁੱਤ ਤੇ ਵਿਸਮਾਦਹੁੰ ਵਿਸਮਾਦ ਸੁਣਾਯਾ
ਬਿਰਖਹੁੰ ਫਲ ਫਲ ਤੇ ਬਿਰਖ ਆਚਰਜਹੁੰ ਆਚਰਜ ਸੁਹਾਯਾ
ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਆੱਖੀਅਨ ਪੁੱਛੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨ ਪਾਯਾ
ਹੋਰਨ ਅਲਖ ਨ ਲੱਖੀਐ ਗੁਰੁ ਚੇੱਲੇ ਮਿਲ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ
ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਭਾਯਾ ॥ ੨੪ ॥
ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਨਕ ਦੇਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਬਣਾਯਾ

ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਗੁਰੁ ਅੰਗਤੇ ਗੰਗਹੁੰ ਜਾਣ ਤਰੰਗ ਉਠਾਯਾ
ਅਮਰ ਦਾਸ਼ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦਹੁੰ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਰਲਤ ਵਰਤਾਯਾ
ਗੁਰੁ ਅਮਰੋਂ ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸ ਅਨਹਦ ਨਾਦਹੁੰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਯਾ
ਰਾਮਦਾਸਹੁੰ ਅਰਜਨ ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨ ਦਰਪਨ ਵਿਚ ਦਿਖਾਯਾ
ਹਰਿਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨਹੁੰ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦ ਨਾਉਂ ਸਦਵਾਯਾ
ਗੁਰੁ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿੱਚ ਪਰਗਟੀ ਆਯਾ
ਪੈਰੀਂ ਪਾਇ ਸਭ ਜਗਤ ਤਰਾਯਾ ॥ ੨੫ ॥ ੨੪ ॥

* * *

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਕਰ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਕਰਾਯਾ
ਏਕੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਕਰ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦ ਨਾਉਂ ਸਦਵਾਯਾ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਨਿਰਗੁਨਸਰਗੁਨ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ
ਸਾਧਸੰਗਤ ਆਰਾਧਜਾ ਭਗਤ ਵਛਲ ਹੋਇ ਅਛਲ ਛਲਾਯਾ
ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਕਰ ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਪਸਾਯਾ
ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚ ਰੱਖਿਓਨ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਰੋੜ ਸਮਾਯਾ
ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਗੁਰੁ ਚਰਨ ਧਿਆਯਾ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਪੈਰ ਧਰ ਦਹਦਿਸ ਬਾਰਹ ਵਾਟ ਨ ਧਾਯਾ

ਗੁਰਮੂਰਤਗੁਰਧਜਾਨਧਰ ਘਟ ਘਟ ਪੂਰਨਬ੍ਰਹਮ ਦਿਖਾਯਾ
ਸ਼ਬਦਸੁਰਤਉਪਦੇਸ਼ਲਿਵ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੁ ਗਜਾਨ ਜਨਾਯਾ
ਸਿਲਾ ਅਲੂਣੀ ਚੱਟਣੀ ਚਰਣ ਕਵਲ ਚਰਣੋਦਕ ਪਿਆਯਾ
ਗੁਰਮਤਿਨਿਹਚਲਚਿੱਤਕਰਸੁਖਸੰਪਟਵਿੱਚ ਨਿਜਘਰ ਛਾਯਾ
ਪਰਤਨ ਪਰਧਨ ਪਰਹਰੇ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਅਪਰਸ ਰਹਾਯਾ
ਸਾਧ ਅਸਾਧ ਸਾਧ ਸੰਗ ਆਯਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਉਂ ਵੜਬੀਉਸਜੀਉਹੋਇਕਰਵਿਸਥਾਰ ਬਿਰਖ ਉਪਜਾਯਾ
ਬਿਰਖਹੁੰਹੋਇਸਹੰਸ ਫਲ ਫਲਫਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁ ਬੀਆ ਸਮਾਯਾ
ਦੁਤੀਆ ਚੰਦ ਅਗਾਸ਼ ਜਿਉਂ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ਕਰਾਯਾ
ਤਾਰੇ ਮੰਡਲ ਸੰਤ ਜਨ ਧਰਮਸਾਲ ਸਚ ਖੰਡ ਵਸਾਯਾ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਆਪ ਗਵਾਇ ਨ ਆਪ ਜਣਾਯਾ

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਧ੍ਰੂ ਜਿਵੈਂ ਨਿਹਚਲ ਵਾਸ ਅਗਾਸ਼ ਚੜ੍ਹਾਯਾ
ਸਭ ਤਾਰੇ ਚੌਫੇਰ ਫਿਰਾਯਾ ॥ ੩ ॥
ਨੱਮਾਂ ਛੀਂਬਾ ਆੱਖੀਐ ਗੁਰਮੁਖ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਲਿਵਲਾਈ
ਖੱਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਹੁਰੈ ਉੱਤਮ ਜਾਤਿ ਕਰਨ ਵਡਿਆਈ
ਨੱਮਾਂ ਪਕੜ ਉਠਾਲਿਆ ਬਹਿ ਪਿਛਵਾੜੈ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਈ
ਭਗਤ ਵਛਲ ਆਖਾਇੰਦਾ ਫੇਰ ਦੇਹੁਰਾ ਪੈਜ ਰਖਾਈ
ਦਰਗਹਮਾਣ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਸਾਧਸੰਗਤ ਸਤ ਗੁਰੁ ਸ਼ਰਣਾਈ
ਉੱਤਮ ਪਦਵੀ ਨੀਰ ਜਾਤਿ ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਪਏ ਪਗ ਆਈ
ਜਿਉਂ ਨੀਵਾਣ ਨੀਰ ਚਲ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥
ਅਸੁਰ ਬਿਭੀਖਣ ਭਗਤੁ ਹੈ ਬਿਦਰ ਧ੍ਰੂ ਵਿਖਲੀ ਸ਼ਰਨਾਈ
ਧੰਨਾਂ ਜੱਟ ਵਖਾਣੀਐ ਸਧਨਾਂ ਜਾਤਿ ਹੈ ਅਜਾਤਿ ਕਸਾਈ

ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹੜਾ ਨਾੱਮਾਂ ਛੀਂਬਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ
ਕੁਲ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰ ਹੈ ਸੈਣ ਸਨਾੱਤੀ ਅੰਦਰ ਨਾਈ
ਕੋਇਲ ਪਾਲੈ ਕਾਵਣੀ ਅੰਤ ਮਿਲੈ ਅਪਣੈ ਕੁਲ ਜਾਈ
ਕਿਸ਼ਨ ਜਸੋਧਾਂ ਪਾੱਲਿਆ ਵਾਸ ਦੇਵ ਕੁਲ ਕਵਲ ਸਦਾਈ
ਘਿਉ ਭਾਂਡਾਨਾਂ ਵਿਚਾਰੀਐ ਭਗਤਾਂ ਜਾਤਿ ਸਨਾਤਿ ਨ ਕਾਈ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਰਣਾਈ ॥ ੫ ॥
ਡੇਮੂੰ ਖੱਖਰ ਮਿੱਸਰੀ ਮੱਖੀ ਮੇਲ ਮਖੀਰ ਉਪਾਯਾ
ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਕੀੜਿਅਹੁੰ ਕੁਟ ਕਟ ਸਣ ਕਿਰਤਾਹੁ ਬਣਾਯਾ
ਮਲਮਲ ਹੋਇ ਵੜੇਵਿਅਹੁੰ ਚਿੱਕੜ ਕਵਲਭਵਰ ਲੋਭਾਯਾ
ਜਿਉਂ ਮਣਿ ਕਾਲੇ ਸੱਪ ਸਿਰ ਪੱਥਰ ਹੀਰੇ ਮਾਣਕ ਛਾਯਾ
ਜਾਣ ਕਥੂਰੀ ਮਿਰਗ ਤਨ ਨਾਉਂ ਭਗਉਤੀ ਲੋਹ ਘੜਾਯਾ

ਮੁਸ਼ਕ ਬਿੱਲੀਅਹੁੰ ਮੇਦ ਕਰ ਮਜਲਸ ਅੰਦਰ ਮਹ ਮਹਕਾਯਾ
ਨੀਰ ਜੋਨਿ ਉੱਤਮ ਫਲ ਪਾਯਾ ॥ ੬ ॥

ਬਲਿ ਪੋੱਤਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਦਾ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਦੀ ਇਛ ਇਛੰਦਾ
ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਜੱਗ ਸਉ ਇੱਕ ਇਕੋਤਰ ਜੱਗ ਕਰੰਦਾ
ਬਾਵਨ ਰੂਪੀ ਆਇਕੈ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰ ਭਗਤ ਉਧਰੰਦਾ
ਇੰਦ੍ਰਾਸਣ ਨੋਂ ਪਰਹਰੈ ਜਾਇ ਪਤਾਲ ਸੁ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦਾ
ਬਲ ਛਲ ਆਪ ਛਲਾਇਓਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਰਵਾਣ ਹੋਵੰਦ
ਸ੍ਵਾਂਤ ਬੂੰਦ ਲੈ ਸਿੱਪ ਜਿਉਂ ਮੋੱਤੀ ਚੁੱਭੀ ਮਾਰ ਸੁਹੰਦਾ
ਹੀਰੈ ਹੀਰਾ ਬੇਧ ਮਿਲੰਦਾ ॥ ੭ ॥

ਨੀਚਹੁ ਨੀਚ ਸਦਾਵਣਾ ਕੀੜੀ ਹੋਇ ਨ ਆਪ ਗਣਾਏ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਚੱਲਣਾ ਇੱਕਤ ਖੁੱਡ ਸਹੰਸ ਸਮਾਏ

ਘਿਉ ਸ਼ੱਕਰ ਦੀ ਵਾਸ ਲੈ ਜਿੱਥੈ ਧਰੀ ਤਿੱਥੈ ਚਲ ਜਾਏ
ਡੁੱਲ੍ਹੈ ਖੰਡ ਜੁ ਰੇਤ ਵਿੱਚ ਖੰਡੂ ਦਾਣਾ ਚੁਣ ਚੁਣ ਖਾਏ
ਭ੍ਰਿੰਗੀ ਦੇ ਭੈ ਜਾਇ ਮਰ ਹੋਵੈ ਭ੍ਰਿੰਗੀ ਮਾਰ ਜੀਵਾਏ
ਅੰਡਾ ਕੱਛੂ ਕੂੰਜ ਦਾ ਆਸਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ ਵਲਾਏ
ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਏ ॥ ੮ ॥
ਸੂਰਜ ਪਾਸ ਬਿਆਸ ਜਾਇ ਹੋਇ ਭੁਣਹਣਾ ਕੰਨ ਸਮਾਣਾ
ਪੜ੍ਹ ਵਿੱਦਜਾ ਘਰਆਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਲਮੀਕਮਨਿਭਾਣਾ
ਆਦਿ ਬਿਆਸ ਵਖਾਣੀਐ ਕਥ ਕਥ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣਾ
ਨਾਰਦਮੁਨ ਉਪਦੇੱਸਿਆ ਭਗਤ ਭਾਗਵਤ ਪੜ੍ਹ ਪਤੀਆਣਾ
ਚੌਦਹ ਵਿੱਦਿਆ ਸੋਧਕੇ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਅਚਾਰ ਸੁਖਾਣਾ
ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਬਿਰਦ ਵਖਾਣਾ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖਫਲ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ੯ ॥
ਬਾਰਹ ਵਰ੍ਹੇ ਗਰਭਾਸ ਵੱਸ ਜੰਮਦੇ ਹੀ ਸੁਕ ਲਈ ਉਦਾੱਸੀ
ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਅਤੀਤ ਹੋਇ ਮਨ ਹਠ ਬੁੱਧ ਨ ਬੰਦਖ਼ਲਾੱਸੀ
ਪਿਉ ਬਜਾਸ ਪਰਬੋਧਿਆਂ ਗੁਰੁਕਰ ਜਨਕ ਸਹਜ ਅੱਭਜਾਸੀ
ਤਜਦੁਰਮਤਿ ਗੁਰ ਮਤਿਲਈ ਸਿਰਧਰਜੂਠਮਿਲੀ ਸ਼ਾਬਾਸੀ
ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਵੇਸ ਕਰ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰਜਗਤ ਗੁਰਦਾੱਸੀ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਗੁਰਮਤਿ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਪਰਗਾੱਸੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫ਼ਲ ਸਹਜਿ ਨਿਵਾੱਸੀ ॥ ੧੦ ॥
ਰਾਜ ਜੋਗ ਹੈ ਜਨਕ ਦੇ ਵੱਡਾ ਭਗਤ ਕਰ ਵੇਦ ਵਖਾਣੈ
ਸਨਕਾਦਿਕ ਨਾਰਦ ਉਦਾਸ ਬਾਲ ਸੁਭਾਇ ਅਤੀਤ ਸੁਹਾਣੈ
ਜੋਗ ਭੋਗ ਲਖ ਲੰਘਾਕੈ ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨਿਰਬਾਣ

ਆਪ ਗਣਾਇ ਵਿਗੁੱਚਣਾ ਆਪ ਗਵਾਏ ਆਪ ਸਿਞਾਣੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਸੱਚ ਦਾ ਪੈਰੀਂ ਪਵਣਾ ਰਾਜੇ ਰਾਣੈ
ਗਰਬ ਗੁਮਾਨ ਵਿਸਾਰਕੈ ਗੁਰਮਤਿ ਰਿਦੈ ਗ਼ਰੀਬੀ ਆਣੈ
ਸੱਚੀ ਦਰਗਹ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣੈ ॥ ੧੧ ॥
ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕਾਲਖ ਭਰਿਆ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾ
ਭਰਵੱਟੇ ਕਾਲਖ ਭਰੇ ਪਿੱਪਲੀਆਂ ਕਾਲਖ ਸੂਰਾਲਾ
ਲੋਇਣ ਕਾਲੇ ਜਾਣੀਅਨ ਦਾੜ੍ਹੀ ਮੱਛਾਂ ਕਰ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ
ਨੱਕ ਅੰਦਰ ਨਕਵਾਲ ਬਹੁ ਲੂੰਇੰ ਲੂੰਇੰ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲਾ
ਉੱਚੇ ਅੰਗ ਨ ਪੂਜੀਅਨ ਚਰਣ ਧੂੜ ਗੁਰਮੁਖ ਧੂਮਸਾਲਾ
ਪੈਰਾਂ ਨਖ਼ ਮੁਖ ਉੱਜਲੇ ਭਾਰ ਉਚਾਇਨ ਦੇਹ ਦੁਰਾਲਾ
ਸਿਰ ਧੋ ਪੀਣ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਚਰਣੋਦਕ ਜਗ ਭਾਲਾ

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਸਹਿਜ ਸੁਖਾਲਾ ॥ ੧੨ ॥
ਜਲ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਧਰਮਸਾਲ ਧਰਤੀਅੰਦਰਨੀਰ ਨਿਵਾੱਸਾ
ਚਰਣਕਵਲ ਸਰਣਾਗਤੀ ਨਿਹਚਲ ਧੀਰਜ ਧਰਮ ਸੁਵਾੱਸਾ
ਕਿਰਖ ਬਿਰਖ ਕੁਸਮਾਵਲੀ ਬੂੱਟੀ ਜੜ੍ਹੀ ਘਾਹ ਅਬਿਨਾੱਸਾ
ਸਰ ਸਾਇਰ ਗਿਰ ਮੇਰੁ ਬਹੁ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਭੋਗ ਬਿਲਾੱਸਾ
ਦੇਵ ਸਥਲ ਤੀਰਥ ਘਣੇ ਰੰਗ ਰੂਪ ਰਸ ਕਸ ਪਰਗਾੱਸਾ
ਗੁਰ ਚੇੱਲੇ ਰਹਿਰਾਸ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਗੁਣਤਾੱਸਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਆਸ ਨਿਰਾੱਸਾ ॥ ੧੩ ॥
ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚ ਰੱਖਿਓਨ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਰੋੜ ਸਮਾਈ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸੱਤਿਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਖਦਾਈ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਗੁਰਸਿਖ ਹੋਇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ

ਗਜਾਨਧਜਾਨਸਿਮ੍ਰਨਸਦਾ ਗੁਰਮੁਖਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵਲਾਈ
ਭਾਇਭਗਤਭਉ ਪਿਰਮਰਸ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੂਰਤ ਰਿਦੇ ਵਸਾਈ
ਏਵਡ ਭਾਰ ਉਚਾਇੰਦੇ ਸਾਧ ਚਰਨ ਪੂਜਾ ਗੁਰੁ ਭਾਈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥ ੧੪ ॥
ਵੱਸੈ ਛਹਬਰ ਲਾਇਕੈ ਪਰਨਾਲੀਂ ਹੁਇ ਮੀਹੀਂ ਆਵੈ
ਲਖ ਨਾਲੇ ਉੱਛਲ ਚਲਨ ਲਖ ਪਰਵਾਹੀਂ ਵਾਹ ਵਹਾਵੈ
ਲਖ ਨਾਲੇ ਲਖ ਵਾਹ ਵਹਿ ਨਦੀਆਂ ਅੰਦਰ ਰਲੈ ਰਲਾਵੈ
ਨਉਂ ਸੈ ਨਦੀ ਨੜਿੰਨਵੇਂ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਹੋਇ ਰਲਾਵੈ
ਨਦੀਆਂ ਜਾਇ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਸਾਗਰ ਸੰਗਮ ਹੋਇ ਮਿਲਾਵੈ
ਸਤਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਗੜਾੜ ਮਹਿ ਜਾਇ ਸਮਾਹਿ ਨ ਪੇਟ ਭਰਾਵੈ
ਜਾਇ ਗੜਾੜ ਪਤਾਲ ਹੇਠ ਹੋਇ ਤਵੈ ਕੀ ਬੂੰਦ ਸਮਾਵੈ

ਸਿਰ ਪਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਲਾਖ ਲੱਖ ਇੰਨਣ ਜਾਲਿ ਤਵੈ ਨੋਂ ਤਾਵੈ
ਮਰਦੈ ਖਹਿ ਖਹਿ ਦੁਨੀਆ ਦਾਵੈ ॥ ੧੫ ॥
ਇੱਕਤੁ ਥੇਕੈ ਦੁਇ ਖੜਗ ਦੁਇ ਪਤਿਸ਼ਾਹ ਨ ਮੁਲਕ ਸਮਾਣੈ
ਵੀਹ ਫ਼ਕੀਰ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਖਿੰਥ ਖਿੰਧੋਲੀ ਹੇਠ ਲੁਕਾਣੈ
ਜੰਗਲ ਅੰਦਰ ਸ਼ੀਂਹ ਦੋਇ ਪੋਸਤ ਡੋੱਡੇ ਖ਼ਸਖ਼ਸ ਦਾਣੈ
ਸੂਲੀ ਉੱਪਰ ਖੇਲਣਾ ਸਿਰ ਧਰ ਛੱਤ੍ਰ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿਕਾਣੈ
ਕੋਹਲੂ ਅੰਦਰ ਪੀੜੀਅਨਿ ਪੋਸਤ ਪੀਹ ਪਿਆਲੇ ਛਾਣੈ
ਲਉਬਾਲੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਗਰਬ ਗੁਨਾਹੀਂ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਂਦੇ ਤਾਣ ਨਿਤਾਣੈ ॥ ੧੬ ॥
ਸ਼ੀਂਹ ਪਜੂੱਤੀ ਬੱਕਰੀ ਮਰਦੀ ਹੋਈ ਖਿੜ ਖਿੜ ਹੱਸੀ
ਸ਼ੀਂਹ ਪੁੱਛੈ ਵਿਸਮਾਦ ਹੁਇ ਇਤ ਅਉਸਰ ਕਿਤ ਰਹਸ ਰਹੱਸੀ

ਬਿਨਹੁ ਕਰੇਂਦੀ ਬੱਕਰੀ ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਸਾਡੇ ਕੀੱਚਨ ਖੱਸੀ
ਅੱਕ ਧਤੂਰਾ ਖਾਧਿਆਂ ਕੁਹਿ ਕੁਹਿ ਖੱਲ ਉਖੱਲ ਵਿਣੱਸੀ
ਮਾਸ ਖਾਨ ਗਲ ਵੱਢਕੈ ਹਾਲ ਤਿਨਾੜਾ ਕਉਣ ਹੋਵੱਸੀ
ਗਰਬ ਗ਼ਰੀੱਬੀ ਦੇਹ ਖੇਹ ਖਾਜ ਅਖਾਜ ਅਕਾਜ ਕਰੱਸੀ
ਜਗ ਆਇਆ ਸਭ ਕੋਇ ਰੱਸੀ ॥ ੧੭ ॥

ਚਰਨ ਕਵਲ ਰਹਰਾਸ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਪਰਗਾਸੀ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਅਮਰ ਅਬਿਨਾਸੀ
ਕਰ ਚਰਣੋਦਕ ਆਚਮਨ ਆਧਿ ਬਜਾਧਿ ਉਪਾਧਿ ਖਲੱਾਸੀ
ਗੁਰਮਤਿ ਆਪਗਵਾਇਆ ਮਾਇਆ ਅੰਦਰ ਕਰਨ ਉਦੱਾਸੀ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿਲਿਵਲੀਣਹੋਇ ਨਿਰੰਕਾਰਸਚ ਖੰਡ ਨਿਵੱਾਸੀ
ਅਬਗਤਗਤਅਗਾਧ ਬੋਧ ਅਕਥ ਕਥਾ ਅਚਰਜ ਗੁਰੁ ਦੱਾਸੀ

ਗੁਰਮੁਖਸੁਖ ਫਲ ਆਸ ਨਿਰਾਸੀ ॥ ੧੮ ॥
ਸਣ ਵਣਵਾੜੀ ਖੇਤ ਇਕ ਪਰਉਪਕਾਰ ਵਿਕਾਰ ਜਣਾਵੈ
ਖੱਲ ਕਢਾਇ ਵਟਾਇ ਸਣ ਰੱਸਾ ਬੰਧਨ ਹੋਇ ਬਨਾਵੈ
ਖ਼ਾਸਾ ਮਲਮਲ ਸਿਰੀਸਾਫ਼ ਸੂਤ ਕਤਾਇ ਕਪਾਹ ਵੁਣਾਵੈ
ਲੱਜਣ ਕੱਜਣ ਹੋਇਕੈ ਸਾਧ ਅਸਾਧ ਬਿਰਦ ਬਿਰਦਾਵੈ
ਸੰਗ ਦੋਖ ਨਿਰਦੋਖ ਮੋਖ ਸੰਗ ਸੁਭਾਉ ਨ ਸਾਧ ਮਿਟਾਵੈ
ਤੂੱਪੜ ਹੋਵੈ ਧਰਮਸਾਲ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪਗ ਧੂੜ ਧੁਮਾਵੈ
ਕੁਟਕੁਟ ਸਣ ਕਿਰਤਾਸਕਰ ਹਰ ਜਸਲਿੱਖ ਪੁਰਾਣ ਸੁਣਾਵੈ
ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕਰੈ ਜਨ ਭਾਵੈ ॥ ੧੯ ॥
ਪੱਥਰ ਚਿੱਤ ਕਠੋਰ ਹੈ ਚੂੱਨਾ ਹੋਵੈ ਅੱਗੀਂ ਦੱਧਾ
ਅੱਗ ਬੂਝੈ ਜਲ ਛਿੜਕੀਐ ਚੂੱਨੈ ਅੱਗ ਉਠੈ ਅਤਿ ਵੱਧਾ

ਪਾਣੀ ਪਾਏ ਵਿਹੁ ਨ ਜਾਇ ਅਗਨ ਨ ਫੁਟੈ ਅਵਗੁਣਬੱਧਾ
ਜੀਭੈ ਉੱਤੈ ਰੱਖਿਆਂ ਛਾਲੇ ਪਵਨ ਸੰਗ ਦੁੱਖ ਲੱਧਾ
ਪਾਨ ਸੁਪਾਰੀ ਕੱਥ ਮਿਲ ਰੰਗ ਸੁਰੰਗ ਸਪੂਰਣ ਸੱਧਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਸਾਧ ਹੋਇ ਗੁਰਮੁਖ ਮਹਾਂ ਅਸਾਧਸਮੱਧਾ
ਆਪ ਗਵਾਇ ਮਿਲੈ ਪਲ ਅੱਧਾ ॥ ੨੦ ॥ ੨੫ ॥

* * *

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਸਿਰੰਦਾ
ਸੱਚੈ ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਚਖੰਡ ਵਸੰਦਾ

ਸੱਚ ਫੁਰਮਾਣ ਨੀਸ਼ਾਣ ਸੱਚ ਸੱਚਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਮੂਲ ਫਿਰੰਦਾ
ਸੱਚ ਸ਼ਬਦ ਟਕਸਾਲ ਸੱਚ ਗੁਰੁ ਤੇ ਗੁਰੁ ਹੁਇ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲੰਦਾ
ਸੱਚੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਸੱਚ ਰਾਗ ਰਤਨ ਕੀਰਤਨ ਭਾਵੰਦਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਾ ਪੰਥ ਹੈ ਸੱਚ ਦੋਹੀ ਸਚ ਰਾਜ ਕਰੰਦਾ
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਚੜ੍ਹਾਉ ਚੜ੍ਹੰਦਾ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜਾਣੀਐ ਸੱਚੇ ਸੱਚਾ ਨਾਉਂ ਧਰਾਯਾ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਹੋਇ ਏਕੰਕਾਰ ਅਪਾਰ ਸਦਾਯਾ
ਏਕੰਕਾਰਹੁੰ ਸ਼ਬਦ ਧੁਨਿ ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਬਣਾਯਾ
ਇਕਦੂੰ ਹੋਏ ਤਿੰਨ ਦੇਵ ਤਿਹੁੰ ਮਿਲ ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਗਣਾਯਾ
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ ਓਹੁ ਵੇੱਖੈ ਓਨਾਂ ਨਦਰ ਨ ਆਯਾ
ਸ਼ੇਖਨਾਗ ਸਿਮਰਣ ਕਰੈ ਨਾਵਾਂ ਅੰਤ ਬਿਅੰਤ ਨ ਪਾਯਾ

ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚ ਨਾਉਂ ਮਨ ਭਾਯਾ ॥ ੨ ॥
ਅੰਬਰ ਧਰਤਿ ਵਿਛੋੜਿਅਨੁ ਕੁਦਰਤ ਕਰ ਕਰਤਾਰ ਕਹਾਯਾ
ਧਰਤੀ ਅੰਦਰ ਪਾਣੀਐ ਵਿਣ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਆਗਾਸ਼ ਰਹਾਯਾ
ਇੰਧਣ ਅੰਦਰ ਅੱਗ ਧਰ ਅਹਿਨਿਸਿ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਉਪਾਯਾ
ਛਿਅ ਰੁੱਤ ਬਾਰਹ ਮਾਹ ਕਰ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਚਲਿਤ ਰਚਾਯਾ
ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਦੁਲੱਭ ਹੈ ਸਫਲ ਜਨਮ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਯਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਸਹਿਜ ਸਮਾਯਾ ॥ ੩ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚ ਦਾਤਾਰ ਹੈ ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਅਮੋਲ ਦਿਵਾਯਾ
ਮੂੰਹ ਅੱਖੀਂ ਨੱਕ ਕੰਨ ਕਰ ਹੱਥ ਪੈਰ ਦੇ ਚਲੇ ਚਲਾਯਾ
ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਯਾ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਨ੍ਹਾਵਣਾ ਗੁਰਮੁਖ ਜਪ ਗੁਰੁ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪਾਯਾ

ਰਾਤਆਰਤੀ ਸੋਹਿਲਾ ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਰਹਾਯਾ
ਮਿੱਠਾ ਬੋੱਲਨ ਨਿਵ ਚਲਨ ਹੱਥਹੁੰ ਦੇਇ ਨ ਆਪ ਗਣਾਯਾ
ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਪਿੱਛੈ ਲਾਯਾ ॥ ੪ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਵੱਡਾ ਅੱਖੀਐ ਵੱਡੇ ਦੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ
ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਕਰ ਲਖ ਦਰੀਯਾਉ ਨ ਕੀਮਤ ਪਾਈ
ਇਕ ਵਰਭੰਡ ਅਖੰਡ ਹੈ ਜੀਅ ਜੰਤ ਕਰ ਰਿਜ਼ਕ ਦਿਵਾਈ
ਲੂੰਅ ਲੂੰਅ ਵਿਚ ਰੱਖਿਓਨ ਕਰ ਵਰਭੰਡ ਕਰੋੜ ਸਮਾਈ
ਕੇਵਡ ਵੱਡਾ ਅੱਖੀਐ ਕਵਣ ਥਾਉਂ ਕਿਸ ਪੁੱਛਾਂ ਜਾਈ
ਅੱਪੜ ਕੋਇ ਨ ਹੰਘਈ ਸੁਣ ਸੁਣ ਅੱਖਣ ਆਖ ਸੁਣਾਈ
ਸਤਿਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਪਰਗਈ ਆਈ ॥ ੫ ॥
ਧਿਆਨ ਮੂਲ ਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨੋ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣ ਜਾਣੋਈ

ਪੂਜ ਮੂਲ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਰਣ ਕਰ ਗੁਰਦੇਵ ਸੇਵ ਸੁਖ ਹੋਈ
ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਅਰਾਧੈ ਕੋਈ
ਮੋਖ ਮੂਲ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੂ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸੋਈ
ਆਪ ਗਣਾਇ ਨ ਪਾਈਐ ਆਪ ਗਵਾਇ ਮਿਲੈ ਵਿਰਲੋਈ
ਆਪ ਗਵਾਏ ਆਪ ਹੈ ਸਭਕੋ ਆਪ ਆੱਪੇ ਸਭ ਕੋਈ
ਗੁਰੁ ਚੇੱਲਾ ਚੇੱਲਾ ਗੁਰੁ ਹੋਈ ॥ ੬ ॥

ਸਤਿਜੁਗ ਪਾਪ ਕਮਾਣਿਆਂ ਇੱਕਸ ਪਿੱਛੈ ਦੇਸ ਦੁਖਾੱਲਾ
ਤ੍ਰੇੱਤੈ ਨਗਰੀ ਪੀੜੀਐ ਦੁਆੱਪੁਰ ਪਾਪ ਵੰਸ ਕੋ ਗਾਲਾ
ਕਲਿਜੁਗ ਬੀੱਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ ਵਰਤੈ ਧਰਮ ਨਿਆਉਂ ਸੁਖਾਲਾ
ਫਲੈਕਮਾਣੈਤਿਹੁਜੁਗੀਂਕਲਿਜੁਗ ਸਫਲ ਧਰਮ ਤਤ ਕਾੱਲਾ
ਪਾਪ ਕਮਾਣੈ ਲੇਪ ਹੈ ਚਿਤਵੈ ਧਰਮ ਸਫਲ ਫਲ ਵਾੱਲਾ

ਭਾਉ ਭਗਤ ਗੁਰਪੁਰਬ ਕਰਬੀੱਜਨ ਬੀਜਸਚੀ ਧਰਮ ਸੱਾਲਾ
ਸਫਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਣ ਘੱਾਲਾ ॥ ੭ ॥
ਸਤਿਜੁਗ ਸਤ ਤ੍ਰੇੱਤੈ ਜੁਗਾ ਦੁਆੱਪਰ ਪੂਜਾ ਬਾਹਲੀ ਘੱਾਲਾ
ਕਲਿਜੁਗ ਗੁਰਮੁਖਨਾਉਂ ਲੈ ਪਾਰਪਵੈ ਭਵਜਲ ਭਰ ਨੱਾਲਾ
ਚਾਰ ਚਰਣ ਸਤਿਜੁਗੈ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰੇੱਤੈ ਚਉੱਥੈ ਚਰਣ ਉਕੱਾਲਾ
ਦੁਆੱਪੁਰ ਹੋਏ ਪੈਰ ਦੁਇ ਇਕਤੇ ਪੈਰ ਧਰੰਮ ਦੁਖੱਾਲਾ
ਮਾਣ ਨਿਮਾਣੈ ਜਾਣ ਕੈ ਬਿਨਉ ਕਰੈ ਕਰ ਨਦਰ ਨਿਹੱਾਲਾ
ਗੁਰੂ ਪੂਰੈ ਪਰਗਾਸ ਕਰ ਧੀਰਜ ਧਰਮ ਸੱਚੀ ਧਰਮ ਸੱਾਲਾ
ਆੱਪੇ ਖੇਤ ਆੱਪੇ ਰਖਵੱਾਲਾ ॥ ੮ ॥
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਾਉ ਤਿਨ ਨਾਹਿੰ ਭਉ ਮੁੱਚ ਭਉਅੱਗੈ ਨਿੱਭਵ ਆਹਾ
ਅੱਗ ਤੱਤੀ ਜਲ ਸੀਅਲਾ ਨਿਵ ਚੱਲੈ ਸਿਰ ਕਰੈ ਉਤਾਹਾ

ਭਰ ਡੁੱਬੈ ਖਾੱਲੀ ਤਰੈ ਵੱਜ ਨ ਵੱਜੈ ਘੜੈ ਜਿਵਾਹਾ
ਅੰਬਸੁਫਲਫਲਝੁਕ ਲਹੈ ਦੁਖਫਲ ਅਰੰਡ ਨ ਨਿਵੈਂ ਤਲਾਹਾ
ਮਨ ਪੰਖੇਰੂ ਧਾਂਵਦਾ ਸੰਗ ਸੁਭਾਇ ਜਾਇ ਫਲ ਖਾਹਾ
ਧਰ ਤਾਰਾਜੂ ਤੋੱਲੀਐ ਹਉਲਾ ਭਾਰਾ ਤੋਲ ਤੁਲਾਹਾ
ਜਿਣ ਹਾਰੈ ਹਾਰੈ ਜਿਣੈ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਸੀਸ ਧਰਾਹਾ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਜਗ ਪੈਰੀਂ ਪਾਹਾ ॥ ੯ ॥
ਸੱਚ ਹੁਕਮ ਸੱਚ ਲੇਖ ਹੈ ਸਚ ਕਾਰਣ ਕਰ ਖੇਲ ਰਚਾਯਾ
ਕਾਰਣ ਕਰਤੇ ਵੱਸ ਹੈ ਵਿਰਲੈ ਦਾ ਓਹ ਕਰੈ ਕਰਾਯਾ
ਸੋ ਕਿਹੁ ਹੋਰ ਨ ਮੰਗਈ ਖਸਮੈ ਦਾ ਭਾਣਾ ਤਿਸ ਭਾਯਾ
ਖ਼ਸਮੈ ਏਵੈਂ ਭਾਂਵਦਾ ਭਗਤ ਵੱਛਲ ਹੋਇ ਬਿਰਦ ਸਦਾਯਾ
ਸਾਧਸੰਗਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਲਿਵ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰਦਾ ਆਯਾ

ਬਾਲ ਸੁਭਾਇ ਅਤੀਤ ਜਗ ਵਰ ਸਰਾਪ ਦਾ ਭਰਮਚੁਕਾਯਾ
ਜੇਹਾ ਭਾਉ ਤੇਹੋ ਫਲ ਪਾਯਾ ॥ ੨੦ ॥

ਅਉਗੁਣ ਕੀੱਤੇ ਗੁਣ ਕਰੈ ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ ਤਰੋਵਰ ਹੰਦਾ
ਵੱਢਣ ਵਾਲਾ ਛਾਉਂ ਬਹਿ ਚੰਗੇ ਦਾ ਮੰਦਾ ਚਿਤਵੰਦਾ
ਫਲ ਦੇ ਵੱਟ ਵਗਾਇਆਂ ਵੱਢਣ ਵਾਲੇ ਤਾਰ ਤਰੰਦਾ
ਬੇਮੁਖ ਫਲ ਨ ਪਾਇੰਦੇ ਸੇਵਕ ਫਲ ਅਣਗਣਤ ਫਲੰਦਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਜਾਣੀਐ ਸੇਵਕ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਰੰਦਾ
ਜੱਗ ਜੋਹਾਰੇ ਚੰਦਨੋਂ ਸਾਇਰ ਲਹਰ ਅਨੰਦ ਵਧੰਦਾ
ਜੋ ਤੇਰਾ ਜਗ ਤਿਸਦਾ ਬੰਦਾ ॥ ੧੧ ॥

ਜਿਉਂ ਵਿਸਮਾਦਕਮਾਦਹੈ ਸਿਰ ਤਲਵਾਇਆ ਹੋਇ ਉਪੰਨਾਂ
ਪਹਿਲੈ ਖੱਲ ਉਖੱਲ ਕੈ ਟੋੱਟੇ ਕਰ ਕਰ ਭੰਨਣ ਭੰਨਾਂ

ਕੋਲੂ ਪਾਇ ਪੀੜਾਇਆ ਰਸ ਟਟਰ ਕਸ ਇੰਦਣ ਵੰਨਾਂ
ਦੁਖ ਸੁਖ ਅੰਦਰ ਸਬਰ ਕਰ ਖਾਇਅਵੱਟਣ ਜਗ ਧਨ ਧੰਨਾਂ
ਗੁੜਸ਼ੱਕਰ ਖੰਡ ਮਿੱਸਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਸਭ ਰਸ ਬੰਨਾਂ
ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਪੀਵਣਾ ਮਰ ਮਰ ਜੀਵਣ ਥੀਵਣ ਗੰਨਾਂ
ਗੁਰਮੁਖ ਬੋਲ ਅਮੋਲ ਰਤੰਨਾਂ ॥ ੧੨ ॥
ਗੁਰੁ ਦਰੀਆਉ ਅਖਾਉ ਹੈ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ਸਮਾਉ ਕਰੰਦਾ
ਇੱਕ ਇੱਕ ਦਰਿਆਉ ਵਿੱਚ ਲਖ ਤੀਰਥ ਦਰਯਾਉ ਵਹੰਦਾ
ਇੱਕਤ ਇੱਕਤ ਵਾਹੜੈ ਕੁਦਰਤਿ ਲੱਖ ਤਰੰਗ ਉਠੰਦਾ
ਸਾਇਰ ਸਣ ਰਤਨਾਵਲੀ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਮੀਨ ਤਰੰਦਾ
ਇੱਕਤ ਲਹਿਰ ਨ ਪੁਜਨੀ ਕੁਦਰਤਿ ਅੰਤੁ ਨ ਅੰਤ ਲਹੰਦਾ
ਪਿਰਮਪਿਆਲੇ ਇੱਕਬੂੰਦਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਅਜਰ ਜਰੰਦਾ

ਅਲਖ ਲਖਾਇ ਨ ਅਲਖ ਲਖੰਦਾ ॥ ੧੩ ॥
ਬ੍ਰਹਮੇ ਥੱਕੇ ਵੇਦ ਪੜ੍ਹ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣ ਰਾਜ ਕਰੰਦੇ
ਮਹਾਂਦੇਵ ਅਵਧੂਤ ਹੋਇ ਦਸ ਅਵਤਾਰੀ ਬਿਸ਼ਨੁ ਭਵੰਦੇ
ਸਿਧ ਨਾਥ ਜੋਗੀਸ਼ਰਾਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਨ ਭੇਵ ਲਹੰਦੇ
ਤਪੇ ਤਪੀੱਸ਼ੁਰ ਤੀਰਥਾਂ ਜਤੀ ਸਤੀ ਦੇਹ ਦੁੱਖ ਸਹੰਦੇ
ਸ਼ੇਖਨਾਗਸਭਰਾਗ ਮਿਲ ਸਿਮਰਣ ਕਰ ਨਿਤ ਗੁਣ ਗਾਵੰਦੇ
ਵਡਭਾੱਗੀ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਜਗ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਸਤ ਸੰਗ ਮਿਲੰਦੇ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਅਲਖ ਲਖੰਦੇ ॥ ੧੪ ॥
ਸਿਰਤਲਵਾਇਆ ਬਿਰਖ ਹੈਹੋਇਸਹਸ ਫਲ ਸੁਫਲ ਫਲੰਦਾ
ਨਿਰਮਲ ਨੀਰ ਵਖਾਣੀਐ ਸਿਰ ਨੀਂਵਾਂ ਨੀਵਾਣ ਚਲੰਦਾ
ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਨੀਂਵੇ ਚਰਣ ਗੁਰਮੁਖ ਪੈਰੀਂ ਸੀਸ ਪਵੰਦਾ

ਸਭਦੂੰ ਨੀਵੀਂ ਧਰਤਿ ਹੋਇ ਅਨ ਧਨ ਸਭ ਸੈਂਸਾਰ ਸਹੰਦਾ।
ਧੰਨ ਧਰਤੀ ਓਹ ਥਾਉਂ ਧੰਨ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਸਾਧੂ ਪੈਰ ਧਰੰਦਾ।
ਚਰਣ ਧੂੜ ਪਰਧਾਨ ਕਰ ਸੰਤ ਵੇਦ ਜਸ ਗਾਵ ਸੁਣੰਦਾ।
ਵਡ ਭਾਗੀ ਪਾਪ ਖ਼ਾਕ ਲਹੰਦਾ ॥ ੧੫ ॥
ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣੀਐ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਥਾਟ ਬਣਾਯਾ।
ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਤੋਲ ਹੈ ਘਟੈ ਨ ਵਧੈ ਘਟਾਇ ਵਧਾਯਾ।
ਪੂਰੇ ਪੂਰੀ ਮੱਤਿ ਹੈ ਹੋਰਸੁ ਪੁੱਛ ਨ ਮਤਾ ਪਕਾਯਾ।
ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਪੂਰਾ ਬਚਨ ਨ ਟਲੈ ਟਲਾਯਾ।
ਸੱਭੇ ਇੱਛਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਪੂਰਾ ਪਾਯਾ।
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਉਲੰਘਕੈ ਪਤਿ ਪਉੜੀ ਚੜ੍ਹ ਨਿਜਘਰ ਆਯਾ।
ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਹੋਇ ਸਮਾਯਾ ॥ ੧੬ ॥

ਸਿੱਧ ਸਾਧਿਕ ਮਿਲ ਜਾਗਦੇ ਕਰ ਸ਼ਿਵਰਾਤੀ ਜਾੱਤੀ ਮੇੱਲਾ
ਮਹਾਂਦੇਉ ਅਉਧੂਤ ਹੈ ਕਵਲਾੱਸਣ ਆੱਸਣ ਰਸ ਕੇੱਲਾ
ਗੋਰਖ ਜੋਗੀ ਜਾਗਦਾ ਗੁਰੁ ਮਾਛਿੰਦ੍ਰ ਧਰੀ ਸੁ ਧਰੇੱਲਾ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਗ ਜਗਾਇੰਦਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮਿਲਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇੱਲਾ
ਨਿਜਘਰਤਾੜੀਲਾਈਅਨਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਪਿਰਮਰਸ ਖੇੱਲਾ
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ ਨੇਹੁੰ ਨਵੇੱਲਾ
ਚੇਲੇੱ ਤੇ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਤੇ ਚੇੱਲਾ ॥ ੧੭ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨੁ ਮਹੇਸ਼ ਤ੍ਰੈ ਸੈਂਸਾਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਰਾਜੇ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਘਰ ਬਾਰੀਆਂ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਮਾਇਆਮੁਹਤਾਜੇ
ਛਿਅ ਦਰਸ਼ਨੁ ਛਿਅਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾ ਪਾਖੰਡ ਕਰਮਕਰਨਿ ਦੇਵਾਜੇ
ਸੰਨਿਆਸੀ ਦਸ ਨਾਮ ਧਰ ਜੋਗੀ ਬਾਰਹ ਪੰਥ ਨਿਵਾਜੇ

ਦਹਦਿਸ ਬਾਰਹ ਵਾਟ ਹੋਇ ਪਰ ਘਰ ਮੰਗਨ ਖਾਜ ਅਖਾੱਜੇ
ਚਾਰਵਰਨ ਗੁਰੁਸਿੱਖ ਮਿਲਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ ਅਨਹਦਵਾੱਜੇ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਰਨਅਵਰਨ ਹੋਇਦਰਸ਼ਨ ਨਾਂਉ ਪੰਥ ਸੁਖਸਾੱਜੇ
ਸੱਚ ਸੱਚਾ ਕੂੜ ਕੂੜੈ ਪੱਜੇ ॥ ੧੮ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਣੀਨਿਧਾਨ ਹੈ ਗੁਣਕਰ ਬਖ਼ਸੈ ਅਵਗੁਣਿਆਰੇ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਵੈਦ ਹੈ ਪੰਜੇ ਰੋਗ ਅਸਾਧ ਨਿਵਾਰੇ
ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਗੁਰੁ ਦੇਉ ਹੈ ਸੁਖ ਦੇ ਮੇਲ ਲਏ ਦੁਖਿਆਰੇ
ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਨਿਰਵੈਰ ਹੈ ਨਿੰਦਕ ਦੋਖੀ ਬੇਮੁਖ ਤਾਰੇ
ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਨਿਰਭਉ ਸਦਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਜਮ ਡਰੈ ਉਤਾਰੇ
ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਣ ਹੈ ਵਡੇ ਅਜਾਣ ਮੁਗਧ ਨਿਸਤਾਰੇ
ਸਤਿਗੁਰ ਆੱਗੂ ਜਾਣੀਐ ਬਾਂਹ ਪਕੜ ਅੰਧਲੇ ਉਧਾਰੇ

ਮਾਣ ਨਿਮਾਣੇ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੧੯ ॥
ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਕੈ ਕੰਚਨ ਕਰੈ ਮਾਨੂਰ ਮਲੀਣਾ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨੋਂ ਵਾਸ ਸੁਵਾਸ ਕਰੈ ਲਾਖੀਣਾ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਰਜਾਤ ਸਿੰਮਲ ਸਫਲ ਕਰੈ ਸੰਗਿਲੀਣਾ
ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾਗਹੁੰ ਹੰਸ ਜਲਹੁੰ ਦੁਧ ਪੀਣਾ
ਗੁਰੁ ਤੀਰਥ ਦਰੀਆਉ ਹੈ ਪਸੂ ਪਰੇਤ ਕਰੈ ਪਰਬੀਣਾ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੰਦੀ ਛੋੜ ਹੈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਕਰੈ ਓਡੀਣਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨ ਅਪਤੀਜ ਪਤੀਣਾ ॥ ੨੦ ॥
ਸਿੱਧ ਨਾਥ ਅਵਤਾਰ ਸਭ ਗੋਸ਼ਟ ਕਰ ਕਰ ਕੰਨ ਫੜਾਯਾ
ਬੱਾਬਰ ਕੇ ਬੱਾਬੇ ਮਿਲੇ ਨਿਵ ਨਿਵ ਸਭ ਨਬਾਬ ਨਿਵਾਯਾ
ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਮਿਲ ਵਿੱਛੁੜੇ ਜੋਗ ਭੋਗ ਛਡ ਚਲਿਤ ਰਚਾਯਾ

ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਬੇਮੁਹਤਾਜ ਰਾਜ ਘਰ ਆਯਾ
ਕਾੱਦਰ ਹੁਇਕੁਦਰਤ ਕਰੇ ਏਹਿ ਭਿ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਂਗ ਬਣਾਯਾ
ਇਕਨਾਂ ਜੋੜ ਵਿਛੋੜਦਾ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਆਣਿ ਮਿਲਾਯਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ ॥ ੨੧ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸ਼ਾਹ ਹੈ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੱਗ ਤਿਸਦਾ ਵਣਜਾਰਾ
ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਲਖ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ
ਪਾਰਜਾਤ ਲਖ ਬਾਗ਼ ਵਿਚ ਕਾਮਧੇਨ ਦੇ ਵੱਗ ਹਜਾਰਾ
ਲੱਖ ਮੀਆਂ ਲੱਖ ਗੋੱਲੀਆਂ ਪਾਰਸ ਦੇ ਪਰਬਤ ਅਪਾਰਾ
ਲਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲਖ ਇੰਦ੍ਰ ਲੈ ਹੁਇ ਸੱਕੇ ਛਿੜਕਣ ਦਰਬਾਰਾ
ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਚਰਾਗ ਲੱਖ ਰਿਧ ਸਿਧ ਨਿਧ ਬੋਹਲ ਅੰਬਾਰਾ
ਸੱਭੇ ਵੰਡਵੰਡ ਦਿੱਤਿਓਨ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰ ਸੱਚ ਪਿਆਰਾ

ਭਗਤ ਵੱਛਲ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥ ੨੨ ॥

ਖੀਰ ਸਮੁੰਦ ਵਿਰੋਲਕੈ ਕੱਢ ਰਤਨ ਚਉਦਹ ਵੰਡ ਲੀੱਤੇ
ਮਣਿਲੱਖਮੀਪਾਠਜਾਤਸੰਖਸਾਰਿੰਗ ਧਨੁਖ ਵਿਸ਼ਨੁਵਸ ਕੀੱਤੇ
ਕਾਮ ਧੇਨ ਤੇ ਅਪੱਛਰਾ ਐਰਾਪਤਿ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣ ਸੀੱਤੇ
ਕਾਲ ਕੂਟ ਤੇ ਅਰਧ ਚੰਦ ਮਹਾਂਦੇਵ ਮਸਤਕ ਧਰ ਪੀੱਤੇ
ਘੋੜਾ ਮਿਲਿਆ ਸੂਰਜੈ ਮਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਰੀੱਤੇ
ਕਥੇ ਧਨੰਤਰ ਵੈਦਗੀ ਡੱਸਿਆ ਤੱਛਕ ਮਤਿ ਬਿਪਰੀੱਤੇ
ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਮੋਲਕਾ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਨਿਧ ਅਗਣੀੱਤੇ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿੱਖਾਂ ਸੱਚ ਪਰੀਤੇ ॥ ੨੩ ॥

ਧਰਮਸਾਲ ਕਰ ਬਹੀ ਦਾ ਇੱਕਤ ਥਾਂ ਨ ਟਿਕੈ ਟਿਕਾਯਾ
ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਘਰ ਆਂਦਰੇ ਗੜ੍ਹ ਚੜ੍ਹਿਆ ਪਤਿਸ਼ਾਹ ਚੜ੍ਹਾਯਾ

ਉੱਮਤ ਮਹਿਲ ਨ ਪਾਂਵਦੀ ਨੱਠਾ ਫਿਰੈ ਨ ਡਰੈ ਡਰਾਯਾ
ਮੰਜੀ ਬਹਿ ਸੰਤੋਖਦਾ ਕੁੱਤੇ ਰੱਖ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖਿਲਾਯਾ
ਬਾਣੀ ਕਰ ਸੁਣ ਗਾਂਵਦਾ ਕਥੈ ਨ ਸੁਣੈ ਨ ਗਾਵ ਸੁਣਾਯਾ
ਸੇਵਕ ਪਾਸ ਨ ਰੱਖੀਅਨ ਦੋੱਖੀ ਦੁਸ਼੍ਟ ਆੱਗੂ ਮੁਹਿ ਲਾਯਾ
ਸੱਚਨਲੁਕੈਲੁਕਾਇਆਂ ਚਰਣ ਕਵਲ ਸਿਖ ਭਵਰ ਲੁਭਾਯਾ
ਅਜਰ ਜਰੈ ਨ ਆਪ ਜਣਾਯਾ ॥ ੨੪ ॥
ਖੇੱਤੀ ਵਾੜ ਸੁ ਢਿੰਗਰੀ ਕਿੱਕਰ ਆਸ ਪਾਸ ਜਿਉਂ ਬਾੱਗੈ
ਸੱਪ ਲਪੇਟੇ ਚੰਨਣੈ ਬੂਹੈ ਜੰਦਾ ਕੁੱਤਾ ਜਾੱਗੈ
ਕਵਲੈ ਕੰਡੇ ਜਾਣੀਅਨ ਸਿਆਣਾ ਇੱਕ ਕੋਈ ਵਿਚ ਫਾੱਗੈ
ਜਿਉਂ ਪਾਰਸ ਵਿਚ ਪੱਥਰਾਂ ਮਣਿ ਮਸਤਕ ਜਿਉਂਕਾਲੈਨਾੱਗੈ
ਰਤਨ ਸੋਹੈ ਗਲ ਪੋਤ ਵਿਚ ਮੈਗਲ ਬੱਧਾ ਕੱਚੈ ਧਾੱਗੈ

ਭਾਵ ਭਗਤਿ ਭੁਖ ਜਇ ਘਰ ਬਿਦਰ ਖਵੱਾਲੈ ਪਿੰਨੀ ਸੱਾਗੈ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਗੁਰੁਸਿੱਖ ਭਉ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਹਲੰਘ ਸਭੱਾਗੈ
ਪਿਰਮ ਪਿਅੱਾਲੇ ਵੁੱਤਰੁ ਝੱਾਗੈ ॥ ੨੫ ॥
ਭਵਜਲ ਅੰਦਰ ਮਾਨਸਰ ਸੱਤ ਸਮੁੰਦੀਂ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ
ਨਹ ਪੱਤਣ ਨਾ ਪੱਾਤਣੀ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨ ਅੰਤੁ ਨ ਚੀਰਾ
ਨਾ ਬੇੜੀ ਨਾਂ ਤੁਲਹੜਾ ਵੰਝੀਂ ਹਾਥ ਨ ਧੀਰਕ ਧੀਰਾ
ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ ਅੱਪੜੈ ਹੰਸ ਚੁਗੰਦੇ ਮੋੱਤੀ ਹੀਰਾ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਂਗ ਵਰੱਤਦਾ ਪਿੰਡ ਵਸਾਇਆ ਫੇਰ ਅਹੀਰਾ
ਚੰਦਅਮਾਵਸ ਰਾਤ ਜਿਉਂ ਅਲਖ ਨ ਲਖੀਐ ਮਛੁਲੀਨੀਰਾ
ਮੁਏ ਮੁਰੀਦ ਗੋਰ ਗੁਰੁ ਪੀਰਾ ॥ ੨੬ ॥
ਮੱਛੀ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਵਾਂਗ ਜੀਵਣ ਮਰਣ ਨ ਵਿਸਰੈ ਪਾਣੀ

ਜਿਉਂ ਪਰਵਾਰ ਪਤੰਗ ਦਾ ਦੀਪਕ ਬਾਝੁ ਨ ਹੋਰਸੁ ਜਾਣੀ
ਜਿਉਂ ਜਲਕਵਲਪਿਆਰਹੈ ਭਵਰਕਵਲਕੁਲ ਪ੍ਰੀਤ ਵਖਾਣੀ
ਬੂੰਦ ਬੰਬੀਹੇ ਮਿਰਗਨਾਦ ਕੋਕਲ ਜਿਉਂ ਫਲਅੰਬ ਲੁਭਾਣੀ
ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਹੰਸਲਾ ਓਹ ਅਮੋਲਕ ਰਤਨਾਂ ਖਾਣੀ
ਚਕਵੀ ਸੂਰਜ ਹੇਤ ਹੈ ਚੰਦ ਚਕੋਰੈ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣੀ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਵੰਸੀ ਪਰਮਹੰਸ ਸਤਿਗੁਰੁਸਹਜ ਸਰੋਵਰ ਜਾਣੀ
ਮੂਰਗਾਈ ਨੀਸਾਣ ਨੀਸਾਣੀ ॥ ੨੭ ॥
ਕੱਛੂ ਅੰਡਾ ਸੇਂਵਦਾ ਜਲ ਬਾਹਰ ਧਰ ਧਿਆਨ ਧਰੰਦਾ
ਕੂੰਜ ਕਰੇਂਦੀ ਸਿਮਰਣੋਂ ਪੂਰਣ ਬੱਚਾ ਹੋਇ ਉਡੰਦਾ
ਕੁਕੜੀ ਬੱਚਾ ਪਾਲਦੀ ਮੁਰਗਾਈ ਨੂੰ ਜਾਇ ਮਿਲੰਦਾ
ਕੋਇਲ ਪੱਲੈ ਕਾਵਣੀ ਲੋਹੂ ਲੋਹੂ ਰਲੈ ਰਲੰਦਾ

ਚਕਵੀ ਅਤੇ ਚਕੋਰ ਕੁਲ ਸ਼ਿਵਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲ ਮੇਲ ਕਰੰਦਾ
ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਸੇ ਜਾਣੀਅਨਿ ਛਿਅਰੁਤ ਬਾਰਹ ਮਾਹ ਦਿਸੰਦਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਮੇੱਲਾ ਸੱਚ ਦਾ ਕਵੀਆਂ ਕਵਲ ਭਵਰ ਵਿਗਸੰਦਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਅਲਖ ਲਖੰਦਾ ॥ ੨੮ ॥
ਪਾਰਸ ਵੰਸੀ ਹੋਇ ਕੈ ਸਭਨਾਂ ਧਾਤੂ ਮੇਲ ਮਿਲੰਦਾ
ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਸੁਭਾਉ ਹੈ ਅਫਲ ਸਫਲ ਵਿਚ ਵਾਸ ਧਰੰਦਾ
ਲੱਖ ਤਰੰਗੀਂ ਰੰਗ ਹੋਇ ਨਦੀਆਂ ਨਾਲੇ ਗੰਗ ਹੋਵੰਦਾ
ਦਾਵਾ ਦੁੱਧ ਪੀਆੱਲਿਆਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਕੋੱਕਾ ਭਾਵੰਦਾ
ਲੂਣ ਖਾਇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਦਾ ਕੋੱਕਾ ਚਾਕਰ ਹੋਇ ਵਲੰਦਾ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੰਸੀ ਪਰਮਹੰਸ ਗੁਰ ਸਿਖ ਹੰਸ ਵੰਸ ਨਿਬਹੰਦਾ
ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਦੇ ਰਾਹਿ ਚਲੰਦਾ ॥ ੨੯ ॥

ਜਿਉਂ ਲਖ ਤਾਰੇ ਚਮਕਦੇ ਨੇੜ ਨ ਦਿੱਸੈ ਰਾਤ ਅਨ੍ਹੇਰੈ
ਸੂਰਜ ਬੱਦਲ ਛਾਇਆ ਰਾਤ ਨ ਪੁੱਜੈ ਦਿਹਸੈ ਫੇਰੈ
ਜੇ ਗੁਰੁ ਸਾਂਗ ਵਰੱਤਦਾ ਦੁਬਿਧਾ ਚਿੱਤ ਨ ਸਿੱਖਾਂ ਕੇਰੈ
ਛਿਅ ਰੁੱਤੀ ਇਕ ਸੁੱਝ ਹੈ ਘੁੱਘੂ ਸੁੱਝ ਨ ਸੁੱਝੈ ਹੇਰੈ
ਚੰਦ੍ਰਮੁਖੀ ਸੂਰਜਮੁਖੀ ਕਵਲੈ ਭਵਰ ਮਿਲਨ ਚਉਫੇਰੈ
ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਨੋਂ ਲੰਘਕੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਜਾਇ ਮਿਲਨ ਸਵੇਰੈ
ਪੈਰੀਂ ਪਵਣਾ ਭਲੈ ਭਲੇਰੈ ॥ ੩੦ ॥

ਦੁਨੀਆਵਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹੋਇ ਦੇਇ ਮਰੈ ਪੁੱਤੈ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ
ਦੋਹੀ ਫੇਰੈ ਆੱਪਣੀ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦੇ ਸੱਭ ਸਿਪਾਹੀ
ਕੁਤਬਾ ਜਾਇ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ ਕਾਜ਼ੀ ਮੁੱਲਾਂ ਕਰੈ ਉਗਾਹੀ
ਟਕਸਾੱਲੈ ਸਿੱਕਾ ਪਵੈ ਹੁਕਮੈ ਵਿੱਚ ਸੁਪੇਦੀ ਸਜਾਹੀ

ਮਾਲ ਮੁਲਕ ਅਪਣਾਇੰਦਾ ਤਖ਼ਤ ਬਖ਼ਤ ਚੜ੍ਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀ
ਬਾਬਾਣੈ ਘਰ ਚਾਲ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਗਾੱਡੀ ਰਾਹ ਨਿਬਾਹੀ
ਇਕ ਦੋਹੀ ਟਕਸਾਲ ਇੱਕ ਕੁਤਬਾ ਤਖ਼ਤ ਸਚਾ ਦਰਗਾਹੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਦਾਦ ਇਲਾਹੀ ॥ ੩੧ ॥
ਜੇ ਕੋ ਆਪ ਗਣਾਇਕੈ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਤੇ ਆੱਕੀ ਹੋਵੈ
ਹੋਇ ਕਤਲਾਮ ਹਰਾਮ ਖ਼ੋਰ ਕਾਠ ਨ ਖੱਫਣ ਚਿਤਾ ਨ ਟੋਵੈ
ਟਕਸਾਲਹੁੰ ਬਾਹਰ ਘੜੇ ਖੋੱਟੈਹਾਰਾ ਜਨਮ ਵਿਗੋਵੈ
ਲਿਬਾੱਸੀ ਫੁਰਮਾਣ ਲਿਖ ਹੁਇ ਨੁਖਸਾਨੀ ਅੰਝੂ ਰੋਵੈ
ਗਿੱਦੜ ਦੀ ਕਰ ਸਾਹਿਬੀ ਬੋਲ ਕੁਬੋਲ ਨ ਅਬਿਚਲ ਹੋਵੈ
ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਗੱਦਹੁੰ ਚੜ੍ਹੈ ਰਾਉ ਪੜ੍ਹੈਵੀ ਭਰਿਆ ਧੋਵੈ
ਦੂੱਜੈ ਭਾਇ ਕੁਥਾਇ ਖਲੋਵੈ ॥ ੩੨ ॥

ਬਾਲ ਜਤੀ ਹੈ ਸਿਰੀਚੰਦ ਬਾਬਾਣਾ ਦੇਹੁਰਾ ਬਣਾਯਾ
ਲਖਮੀ ਦਾਸਹੁ ਧਰਮਚੰਦ ਪੋਤਾ ਹੋਇ ਕੈ ਆਪ ਗਣਾਯਾ
ਮੰਜੀਦਾਸ ਬਹਾਲਿਆ ਦਾਤਾ ਸਿੰਧਾਸਣ ਸਿਖ ਆਯਾ
ਮੋਹਣ ਕਮਲਾ ਹੋਇਆ ਚਉਬਾਰਾ ਮੋਹਰੀ ਮਨਾਯਾ
ਮੀਣਾ ਹੋਆ ਪਿਰਥੀਆ ਕਰ ਕਰ ਤੋਫਕ ਬਰਲ ਚਲਾਯਾ
ਮਹਾਂਦੇਉ ਅਹੰਮੇਉ ਕਰ ਕਰ ਬੇਮੁਖ ਪੁੱਤਾਂ ਭਉਕਾਯਾ
ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਨ ਵਾਸ ਬੋਹਾਯਾ ॥ ੩੩ ॥

ਬਾਬਾਣੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਚਲੀ ਗੁਰੁ ਚੇਲੇ ਪਰਚਾ ਪਰਚਾਯਾ
ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਤੇ ਗੁਰੁ ਚੇੱਲਾ ਚੇੱਲਾਗੁਰੁ ਭਾਯਾ
ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦਹੁੰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਦਾਯਾ
ਗੁਰੁ ਅਮਰਹੰ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਗੁਰੂਹੋਇ ਸਮਾਯਾ

ਰਾਮਦਾਸਹੁੰ ਅਰਜਨਗੁਰੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲ ਲਾਇਆ
ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨਹੁੰਆਦਿ ਪੁਰਖਆਦੇਸ਼ ਕਰਾਇਆ
ਸੁੱਝੈ ਸੁੱਝ ਨ ਲੁਕੈ ਲੁਕਾਇਆ ॥ ੩੪ ॥
ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਕਰ ਓਅੰਕਾਰ ਕੀਆ ਪਾਸਾਰਾ
ਕੁਦਰਤਿ ਅਤੁਲ ਨ ਤੋੱਲੀਐ ਤੁਲ ਨ ਤੋਲ ਨ ਤੋੱਲਣਹਾਰਾ
ਸਿਰ ਸਿਰ ਲੇਖ ਅਲੇਖਦਾ ਦਾਤ ਜੋਤਿ ਵਡਿਆਈ ਕਾਰਾ
ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਨ ਲੇਖੀਐ ਮੱਸੁ ਨ ਲੇੱਖਣ ਲਿੱਖਣ ਹਾਰਾ
ਰਾਗ ਨਾਦ ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਓਅੰਕਾਰ ਨ ਗਾਵਣ ਹਾਰਾ
ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਜੀਅ ਜੰਤ ਨਾਂਵ ਥਾਂਵ ਅਣਗਣਤ ਅਪਾਰਾ
ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਅਮਾਉ ਹੈ ਕੇਵਡ ਵੱਡਾ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥ ੩੫ ॥ ੨੬ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਲੈੱਲਾਂ ਮਜਨੂੰ ਆਸ਼ਕੀ ਚਹੁੰ ਚੱਕੀ ਜਾਤੀ
ਸੋਰਠ ਬੀਜਾ ਗਾਵੀਐ ਜਸ ਸੁਘੜਾ ਵਾਤੀ
ਸੱਸੀ ਪੁੰਨੂੰ ਦੋਸਤੀ ਹੋਇ ਜਾਤਿ ਅਜਾਤੀ
ਮਹੀਂਵਾਲ ਨੋਂ ਸੋਹਣੀ ਨੈ ਤਰਦੀ ਰਾਤੀ
ਰਾਂਝਾ ਹੀਰ ਵਖਾਣੀਐ ਓਹ ਪਿਰਮ ਪਰਾਤੀ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਗਾਵਨ ਪਰਭਾੱਤੀ ॥ ੧ ॥
ਅਮਲੀ ਅਮਲ ਨ ਛੱਡਨੀ ਹੋਇ ਬਹਿਨ ਇਕੱਠੇ
ਜਿਉਂ ਜੂਏ ਜੂਆਰੀਆਂ ਲਗ ਦਾਵ ਉਪੱਠੇ

ਚੋਰੀ ਚੋਰ ਨ ਪੱਲਰਹਿ ਦੁੱਖ ਸਹਨਿ ਗਰੱਠੇ
ਰਹਿਨ ਨ ਗਨਕਾ ਵਾੜਿਅਹੁੰ ਵੇਕਰਮੀ ਲੱਠੇ
ਪਾਪੀ ਪਾਪ ਕਮਾਂਵਦੇ ਓਇ ਫਿਰਦੇ ਨੱਠੇ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਸਭ ਪਾਪ ਪਣੱਠੇ ॥ ੨ ॥
ਭਵਰੈ ਵਾਸ ਵਿਣਾਸ ਹੈ ਫਿਰਦਾ ਫੁਲਵਾੜੀ
ਜਲੈ ਪਤੰਗ ਨਿਸੰਗ ਹੋਇ ਕਰਿ ਅੱਖ ਉਘਾੜੀ
ਮਿਰਗ ਨਾਦ ਵਿਸਮਾਦ ਹੋਇ ਫਿਰਦਾ ਓਜਾੜੀ
ਕੁੰਡੀ ਫੱਥੇ ਮੱਛ ਜਿਉਂ ਰਸ ਜੀਭ ਵਿਗਾੜੀ
ਹੱਥਣ ਹਾਥੀ ਫਾਹਿਆ ਦੁਖ ਸਹੈ ਦਿਹਾੜੀ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਲਾਇ ਨਿਜਘਰਤਾੜੀ॥੩॥
ਚੰਦ ਚਕੋਰ ਪਰੀਤਿ ਹੈ ਲਾਇ ਤਾਰ ਨਿਹਾਲੇ

ਚਕਵੀ ਸੂਰਜ ਹੇਤ ਹੈ ਮਿਲ ਹੋਨ ਸੁਖਾਲੇ
ਨੇਹੁੰ ਕਵਲ ਜਲ ਜਾਣੀਐ ਖਿੜ ਮੁੰਹ ਵੇਖਾਲੇ
ਮੋਰ ਬੰਬੀਹੇ ਬੋਲਦੇ ਵੇਖ ਬੱਦਲ ਕਾਲੇ
ਨਾਰਿ ਭਤਾਰ ਪਿਆਰ ਹੈ ਮਾਂ ਪੁੱਤ ਸਮ੍ਹਾਲੇ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਓਹ ਨਿਬਹੈ ਨਾੱਲੇ ॥ ੪ ॥
ਰੂਪੈ ਕਾਮੈ ਦੋਸਤੀ ਜਗ ਅੰਦਰ ਜਾਣੀ
ਭੁੱਖੈ ਸਾੱਦੇ ਗੰਢ ਹੈ ਓਹ ਵਿਰਤੀ ਹਾਣੀ
ਘੁਲ ਮਿਲ ਮਿੱਚਲ ਲੱਬ ਮਾਲ ਇਤ ਭਰਮ ਭੁਲਾਣੀ
ਊਂਘੈ ਸਉੜ ਪਲੰਘ ਜਿਉਂ ਸਭ ਰੈਣ ਵਿਹਾਣੀ
ਸੋਹਣੇ ਸਭ ਰੰਗ ਮਾਣੀਅਨਿ ਕਰ ਰੋਜ ਵਿਡਾਣੀ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਓਹ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥ ੫ ॥

ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਹੰਸਲਾ ਖਾਇ ਮਾਣਕ ਮੋੱਤੀ
ਕੋਇਲ ਅੰਬ ਪਰੀਤਿ ਹੈ ਮਿਠ ਬੋਲ ਸਰੋੱਤੀ
ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਵਣਾਸ ਪਤਿ ਹੁਇ ਪਾਸ ਖਲੋੱਤੀ
ਲੋਹਾ ਪਾਰਸ ਭੇੱਟਿਐ ਹੁਇ ਕੰਚਨ ਜੋੱਤੀ
ਨਦੀਆਂ ਨਾਲੇ ਗੰਗ ਮਿਲ ਹੋਨ ਛੋਤ ਅਛੋੱਤੀ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਏਹ ਖੇਪ ਸਓਤੀ ॥ ੬ ॥
ਸਾਹਰ ਪੀਹਰ ਪੱਖ ਤ੍ਰੈ ਘਰਿ ਨੱਾਨੇਹਾਲਾ
ਸਹੁਰਾ ਸੱਸ ਵਖਾਣੀਐ ਸਾਲੀ ਤੇ ਸਾਲਾ
ਮਾਂ ਪਿਉ ਭੈਣਾਂ ਭਾਇਰਾ ਪਰਵਾਰ ਦੁਰਾਲਾ
ਨੱਾਨਾ ਨੱਾਨੀ ਮੱਾਸੀਆਂ ਮੱਾਮੇ ਜੰਜਾਲਾ
ਸੁਇਨਾਂ ਰੁੱਪਾ ਸੰਜੀਐ ਹੀਰਾ ਪਰਵਾਲਾ

ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਇਹੁ ਸਾਕ ਸੁਖਾਲਾ ॥ ੭ ॥
ਵਣਜ ਕਰੈ ਵਾਪਾਰੀਆਂ ਤਿਤ ਲਾਹਾ ਤੋੱਟਾ
ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਿਰਸਾਣ ਕਰ ਹੁਇ ਦੁਬਲਾ ਮੋੱਟਾ
ਚਾਕਰ ਲੱਗੈ ਚਾਕਰੀ ਰਣ ਖਾਂਦਾ ਰੋੱਟਾ
ਰਾਜ ਜੋਗ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵਣ ਖੰਡ ਗੜ੍ਹ ਕੋੱਟਾ
ਅੰਤ ਕਾਲ ਜਮਜਾਲ ਪੈ ਪਾਇ ਫਲ ਫੋੱਟਾ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਹੋਇ ਕਦੇ ਨ ਹੋੱਟਾ ॥ ੮ ॥
ਅੱਖੀਂ ਵੇਖ ਨ ਰੱਜੀਆਂ ਬਹੁ ਰੰਗ ਤਮਾਸ਼ੇ
ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕੰਨ ਸੁਣ ਰੋਵਣ ਤੇ ਹਾੱਸੇ
ਸਾਦੀਂ ਜੀਭ ਨ ਰੱਜੀਆ ਕਰ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸੇ
ਨੱਕ ਨ ਰੱਜਾ ਵਾਸ ਲੈ ਦੁਰਗੰਧ ਸੁ ਵਾੱਸੇ

ਰੱਜ ਨ ਕੋਈ ਜੀਵਿਆ ਕੂੜੇ ਭਰਵਾਸੇ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਸੱਚੀ ਰਹਿਰਾਸੇ ॥ ੯ ॥
ਧ੍ਰਿਗ ਸਿਰ ਜੋ ਗੁਰੁ ਨਾ ਨਿਵੈ ਗੁਰੁ ਲਗੈ ਨ ਚਰਣੀ
ਧ੍ਰਿਗ ਲੋਇਣ ਗੁਰੁ ਦਰਸ ਵਿਣ ਵੇਖੈ ਪਰਤਰਣੀ
ਧ੍ਰਿਗ ਸਰਵਣ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿਣਸੁਣਸੁਰਤ ਨ ਧਰਣੀ
ਧ੍ਰਿਗਜਿਹਬਾ ਗੁਰਸ਼ਬਦਵਿਣ ਹੋਰ ਮੰਤ੍ਰ ਸਿਮਰਣੀ
ਵਿਣ ਸੇਵਾ ਧ੍ਰਿਗ ਹੱਥ ਪੈਰ ਹੋਰ ਨਿਹਫਲ ਕਰਣੀ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਸੁਖ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣੀ ॥ ੧੦ ॥
ਹੋਰਤ ਰੰਗ ਨ ਰੱਚੀਐ ਸਭ ਕੂੜ ਦਿਸੰਦਾ
ਹੋਰਤ ਸਾਦ ਨ ਲੱਗੀਐ ਹੋਇ ਵਿੱਸ ਲਗੰਦਾ
ਹੋਰਤ ਰਾਗ ਨ ਰੀਝੀਐ ਸੁਣਸੁਖ ਨ ਲਹੰਦਾ

ਹੋਰ ਬੁਰੀ ਕਰਤੂਤ ਹੈ ਲੱਗੈ ਫਲ ਮੰਦਾ
ਹੋਰਤ ਪੰਥ ਨ ਚੱਾਲੀਐ ਠਗ ਚੋਰ ਮੁਹੰਦਾ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਸਚ ਸੱਚ ਮਿਲੰਦਾ ॥ ੧੧ ॥
ਦੂਜੀ ਆਸ ਵਿਣਾਸ ਹੈ ਪੂਰੀ ਕਿਉਂ ਹੋਵੈ
ਦੂਜਾ ਮੋਹ ਸੁ ਧ੍ਰੋਹ ਸਭ ਓਹ ਅੰਤ ਵਿਗੋਵੈ
ਦੂਜਾ ਕਰਮ ਸੁ ਭਰਮ ਹੈ ਕਰ ਅਵਗੁਣ ਰੋਵੈ
ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਕੁਢੰਗ ਹੈ ਕਿਉਂ ਭਰਿਆ ਧੋਵੈ
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਕੁਦਾਉ ਹੈ ਹਾਰ ਜਨਮ ਖਲੋਵੈ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਗੁਣ ਗੁਣੀ ਪਰੋਵੈ ॥ ੧੨ ॥
ਅਮਿਉ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ ਕੱਛ ਵਾਂਗ ਭਵਜਲ ਵਿਚ ਰੱਖੈ
ਗਿਆਨ ਅੰਸ ਦੇ ਹੰਸ ਵਾਂਗ ਬੁਝ ਭੱਖ ਅਭੱਖੈ

ਸਿਮਰਣ ਕਰਦੇ ਕੂੰਜ ਵਾਂਗ ਉਡ ਲਖੈ ਅਲੱਖੈ
ਮਾਤਾ ਬਾਲਕ ਹੇਤ ਕਰ ਓਹ ਸਾਉ ਨ ਚੱਖੈ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖ ਦਿਆਲ ਹੈ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਪੱਖੈ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਲਖ ਮੁਲੀਅਨ ਕੱਖੈ॥ ੧੩ ॥
ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖ ਪਤੰਗ ਜਿਉਂ ਜੋੱਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਵੈ
ਸ਼ਬਦਸੁਰਤ ਲਿਵਮਿਰਗਜਿਉਂ ਅਨਹਦਲਿਵਲਾਵੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ ਮੀਨ ਹੋਇ ਗੁਰਮਤਿਸੁਖ ਪਾਵੈ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਵਿਚ ਭਵਰ ਹੋਇ ਸੁਖ ਰੈਣਵਿਹਾਵੈ
ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਨ ਵਿੱਸਰੈ ਬਾਬੀਹਾ ਧਿਆਵੈ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਸੁਖਾਵੈ ॥ ੧੪ ॥
ਦਾਤਾ ਓਹੁ ਨ ਮੰਗੀਐਫਿਰ ਮੰਗਣ ਜਾਈਐ

ਹੋੱਛਾ ਸ਼ਾਹ ਨ ਕੀਚਈ ਫਿਰ ਪੱਛੋ ਤਾਈਐ
ਸਾਹਿਬ ਓਹੁ ਨ ਸੇਵੀਐ ਜਮ ਦੰਡ ਸਹਾਈਐ
ਹਉਮੈਂ ਰੋਗ ਨ ਕੱਟਈ ਓਹ ਵੈਦ ਨ ਲਾਈਐ
ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲ ਨ ਉੱਤਰੈ ਕਿਉਂ ਤੀਰਥ ਨ੍ਹਾਈਐ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈਐ ॥ ੧੫ ॥
ਮਾਲ ਮੁਲਕ ਚਤੁਰੰਗ ਦਲ ਦੁਨੀਆਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ
ਰਿਧਸਿਧਿਨਿਧਿ ਬਹੁਕਰਾਮਾਤ ਸਭ ਖ਼ਲਕਉਮਾਹੀ
ਚਿਰ ਜੀਵਨ ਬਹੁ ਹੰਢਣਾ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਉਗਾਹੀ
ਹੋਰਸੁ ਕਿਸੇ ਨ ਜਾਣਈ ਚਿਤ ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ
ਦਰਗਹ ਢੋਈ ਨਾ ਲਹੈ ਦੁਬਿਧਾ ਬਦਰਾਹੀ
ਪੀਰ ਮੁਰੀੱਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਪਰਵਾਣ ਸੁ ਥਾਹੀ॥ ੧੬ ॥

ਵਿਣ ਗੁਰੁ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਹੈ ਸਭ ਦੂਜਾ ਭਾਉ
ਵਿਣ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ ਹੈ ਫਿੱਕਾ ਆਲਾਉ
ਵਿਣ ਗੁਰੁ ਚਰਣਾਂ ਪੂੱਜਣਾਂ ਸਭ ਕੂੜਾ ਸੁਆਉ
ਵਿਣ ਗੁਰੁ ਬਚਣ ਜੁ ਮੰਨਣਾਂ ਊਰਾ ਪਰਥਾਉ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਣ ਸੰਗ ਹੈ ਸਭ ਕੱਚਾ ਚਾਉ
ਪੀਰ ਮੁਰੀੱਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਜਿਣ ਜਾਣਨ ਵਾਉ ॥ ੧੭ ॥
ਲੱਖ ਸਿਆਣਪ ਸੁਰਤ ਲੱਖ ਲੱਖ ਗੁਣ ਚਤੁਰਾਈ
ਲੱਖ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਸੁਧ ਗਿਆਨਧਿਆਨ ਲਖ ਪਤ ਵਡਿਆਈ
ਲਖ ਜਪ ਤਪ ਲਖ ਸੰਜਮਾ ਲਖ ਤੀਰਥ ਨ੍ਹਾਈ
ਕਰਮ ਧਰਮ ਲਖ ਜੋਗ ਭੋਗ ਲਖ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾਈ
ਆਪ ਗਣਾਇ ਵਿਗੁੱਚਣਾ ਓਹ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ

ਪੀਰ ਮੁਰੀੱਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਹੋਇ ਆਪ ਗਵਾਈ ॥ ੧੮ ॥
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾ ਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਛਡ ਮਣੀ ਮਨੂਰੀ
ਪਾਣੀ ਪੱਖਾ ਪੀਹਣਾ ਨਿਤ ਕਰੈ ਮਜੂਰੀ
ਤੂੱਪੜ ਝਾੜ ਵਛਾਇੰਦਾ ਚੁਲ੍ਹ ਝੋਕੱਨ ਝੂਰੀ
ਮੁਰਦੇ ਵਾਂਗ ਮੁਰੀਦ ਹੋਇ ਕਰ ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ
ਚੰਨਣ ਹੋਵੈ ਸੰਮਲਹੁੰ ਫਲ ਵਾਸ ਹਜੂਰੀ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ॥ ੧੯ ॥
ਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਲ ਘਣਾ ਕਿਨ ਕੀਮਤ ਹੋਈ
ਰੰਗ ਸੁਰੰਗ ਅਚਰਜ ਹੈ ਵੇਖੱਾਲੈ ਸੋਈ
ਸਾਦ ਵਡਾ ਵਿਸਮਾਦ ਹੈ ਰਸ ਗੁੰਗੈ ਗੋਈ
ਉਤਭੁਜ ਵਾਸ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਕਰ ਚਲਿਤ ਸਮੋਈ

ਤੋਲ ਅਤੋਲ ਅਮੋਲ ਹੈ ਜਰੈ ਅੱਜਰ ਕੋਈ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਜਾਣੈ ਜਾਣੋਈ ॥ ੨੦ ॥
ਚੰਨਣ ਹੋਵੈ ਚੰਨਣਹੁੰ ਕੌ ਚਲਿਤ ਨ ਜਾਣੈ
ਦੀਵਾ ਬਲਦਾ ਦੀਵਿਓਂ ਸਮਸਰ ਪਰਵਾਣੈ
ਪਾਣੀ ਰਲਦਾ ਪਾਣੀਐ ਤਿਸ ਕੋ ਨ ਸਿਵਾਣੈ
ਭ੍ਰਿੰਗੀ ਹੋਵੈ ਕੀੜਿਅਹੁੰ ਕਿਵ ਆਖ ਵਖਾਣੈ
ਸੱਪ ਛਡੰਦਾ ਕੁੰਜ ਨੋਂ ਕਰ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣੈ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਹੈਰਾਣ ਹੈਰਾਣੈ ॥ ੨੧ ॥
ਫੁੱਲੀ ਵਾਸ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਕਿਤ ਜੁਗਤਿ ਸਮਾਣੀ
ਫਲਾਂਅੰਦਰਿ ਜਿਉਂਸਾਦ ਬਹੁਸਿੰਜੇਇਕ ਪਾਣੀ
ਘਿਉਦੁੱਧ ਵਿੱਚਵਖਾਣੀਐ ਕੋ ਮਰਮ ਨ ਜਾਣੀ

ਜਿਉਂ ਬੈਸੰਤਰ ਕਾਠ ਵਿੱਚ ਓਹ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਜਮ ਨਿੱਕਲੈ ਪ੍ਰਗਟ ਪਰਵਾਣੀ
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪਿਰਹੜੀ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ॥ ੨੨ ॥
ਦੀਪਕ ਜਲੈ ਪਤੰਗ ਵੰਸ ਫਿਰ ਦੇਖ ਨ ਹੱਟੈ
ਜਲ ਵਿੱਚਹੁੰ ਫੜ ਕੱਢੀਐ ਮਛ ਨੇਹੁੰ ਨ ਘੱਟੈ
ਘੰਡਾ ਹੇੜੈ ਮਿਰਗ ਜਿਉਂ ਸੁਣ ਨਾਦ ਪਲੱਟੈ
ਭਵਰੈ ਵਾਸ ਵਿਣਾਸ ਹੈ ਫੜ ਕਵਲ ਸਘੱਟੈ
ਗੁਰਮੁਖ਼ ਸੁਖ ਫਲ ਪਿਰਮਰਸ ਬਹੁਬੰਧਨ ਕੱਟੈ
ਧੰਨਧੰਨਗੁਰਸਿਖਵੰਸਧੰਨਗੁਰਮਤਿਨਿਧਿ ਖੱਟੈ ॥੨੩॥੨੭॥

* * *

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਵਾਲਹੁੰ ਨਿੱਕੀ ਆੱਖੀਐ ਖੰਡੇ ਧਾਰਹੁੰ ਸੁਣੀਐ ਤਿੱਖੀ
ਆੱਖਣ ਆਖ ਨ ਸੱਕੀਐ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਨ ਜਾਈ ਲਿੱਖੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਵਖਾਣੀਐ ਅਪੜ ਨ ਸੱਕੈ ਇਕਤੁ ਵਿੱਖੀ
ਸਿਲ ਆਲੂਣੀ ਚੱਟਣੀ ਤੁੱਲ ਨ ਲੱਖ ਅਮਿਉ ਰਸ ਇੱਖੀ
ਗੁਰਮੁਖਸੁਖਫਲਪਾਇਆਭਾਇਭਗਤਿਵਿਰਲੀ ਜੁ ਬਿਰਿੱਖੀ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁੱਠੈ ਪਾਈਐ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਮਤਿ ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ
ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਭਿੱਖਕ ਭਿੱਖੀ ॥ ੧ ॥
ਚਾਰਪਦਾਰਥਆੱਖੀਅਨਸਤਿ ਗੁਰੂ ਦੇਇ ਨ ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਮੰਗੈ

ਅਠ ਸਿੱਧੀ ਨਿੱਧੀ ਨਵੈਂ ਰਿੱਧਿ ਨ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਢਾਕੈ ਟੰਗੈ
ਕਾਮਧੇਨ ਲਖ ਲੱਖਮੀ ਪਹੁੰਚ ਨ ਹੰਘੈ ਢੰਗ ਸੁਢੰਗੈ
ਲਖ ਪਾਰਸ ਲੱਖਿ ਪਾਰਜਾਤ ਹੱਥਿ ਨ ਛੁੰਹਦਾ ਫਲ ਨ ਅਭੰਗੈ
ਤੰਤ ਮੰਤ ਪਾਖੰਡ ਲੱਖ ਬਾਜ਼ੀਗਰ ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਨੰਗੈ
ਪੀਰ ਮੁਰੀੱਦਾਂ ਗਾਖੜੀ ਇੱਕਸ ਅੰਗ ਨ ਅੰਗਣ ਅੰਗੈ
ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਦੂੱਜੇ ਭਾਵਹੁੰ ਸੰਗੈ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਸਿੱਖਣਾ ਨਾਦ ਨ ਵੇਦੁ ਨ ਆਖ ਵਖਾਣੈ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਲਿੱਖਣਾ ਲੱਖ ਨ ਚਿੱਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਲਿਖ ਜਾਣੈ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਸਿਮਰਣੋ ਸ਼ੇਖ ਅਸੰਖ ਨ ਰੇਖ ਸਿਞਾਣੈ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਵਰਤਮਾਣ ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਉਲੰਘ ਪਛਾਣੈ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਬੁੱਝਣਾ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਅੰਦਰਿ ਕਿਵ ਆਣੈ

ਗੁਰੁ ਪਰਸੱਾਦੀਸਾਧਸੰਗਿ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿਹੋਇਮਾਣ ਨਿਮਾਣੈ
ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਵਿਰਲਾ ਰੰਗ ਮਾਣੈ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਸਿੱਖਣਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ
ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਨ ਸਿੱਖਿਆ ਗੀਤਾ ਗੋਸ਼ਟ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ
ਵੇਦ ਨ ਜਾਣਨ ਭੇਦ ਕਿਹੁ ਲਿਖ ਪੜ੍ਹਸੁਣਸਣ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ
ਸਿੱਧ ਨਾਥ ਨ ਸਮਾਧਿ ਵਿੱਚ ਤੰਤ ਨ ਮੰਤ ਲੰਘਾਇ ਨਖੇਵਾ
ਲੱਖ ਭਗੱਤਜਗੱਤ ਵਿੱਚ ਲਿੱਖ ਨ ਗਏ ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਟੇਵਾ
ਸਿਲ ਆਲੂਣੀ ਚੱਟਣੀ ਸਾਦ ਨ ਪੁੱਜੇ ਲਖ ਲਖ ਮੇਵਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸਮੇਵਾ ॥ ੪ ॥
ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਸਿਖਣਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਸਤ ਸੰਗਤ ਸਿੱਖੈ
ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਲਿਖਣਾ ਗੁਰੁ ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਸਮਝੈ ਲਿੱਖੈ

ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਸਿਮਰਣੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੱਤ ਕੋਹਲੂ ਰਸ ਇੱਖੈ
ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਨਿਵਾਸ ਬਿਰਿੱਖੈ
ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਬੁੱਝਣਾ ਬੁੱਝ ਅਬੁੱਝ ਹੋਵੈ ਲੈ ਭਿੱਖੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਨਾਮਦਾਨਇਸ਼ਨਾਨਸਰਿੱਖੈ
ਵਰਤਮਾਨ ਲੰਘ ਭੂਹ ਭਵਿੱਖੈ ॥ ੫ ॥
ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ਹੋਇ ਮਿਠਬੋੱਲਾ ਲਿਖੈ ਨ ਲੇੱਖੈ
ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਚੱਲਣਾ ਚਲੈ ਭੈ ਵਿਚ ਲੀਤੇ ਭੇੱਖੈ
ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਰਾਹੁ ਏਹ ਗੁਰਮੁਖ ਚਾਲ ਚਲੈ ਸੋ ਦੇੱਖੈ
ਘਾਲ ਖਾਇ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਵੇਸ ਵਿਸੇੱਖੈ
ਆਪ ਗਣਾਇ ਨ ਅੱਪੜੈ ਆਪ ਗਵਾਏ ਰੂਪ ਨ ਰੇੱਖੈ
ਮੁਰਦੇ ਵਾਂਗ ਮੁਰੀਦ ਹੋਇ ਗੁਰੁ ਗੋਰੀਂ ਵੜ ਅਲਖਅਲੇੱਖੈ

ਤੰਤ ਨ ਮੰਤੁ ਨ ਸੇਖ਼ ਸਰੇੱਖੈ ॥ ੬ ॥
ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਸਿੱਖਣਾ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਸਿੱਖਣ ਬੱਜਰ ਭਾਰਾ
ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਲਿੱਖਣਾ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਨ ਲਿੱਖਣ ਹਾਰਾ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਤੋੱਲਣਾ ਤੁੱਲ ਨ ਤੋਲ ਤੁਲੈ ਤੁਲ ਧਾਰਾ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਦੇਖਣਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਗੁਰਦ੍ਵਾਰਾ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਚੱਖਣਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰਾ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਸਮਝਣਾ ਜੋੱਤੀ ਜੋਤ ਜਗਾਵਣ ਹਾਰਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪਿਰਮ ਪਿਆਰਾ ॥ ੭ ॥
ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇਖ ਇੱਕਸ ਬਾਝ ਨ ਹੋਰਸੁ ਦੇੱਖੈ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਚੱਖਣਾ ਲੱਖ ਅੰਮ੍ਰਤ ਫਲ ਫਿੱਕੇ ਲੇੱਖੈ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਨਾਦ ਸੁਣ ਲਖ ਅਨਹਦ ਵਿਸਮਾਦ ਅਲੇੱਖੈ

ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਪਰਸਣਾ ਠੰਢਾ ਤੱਤਾ ਭੇਖ ਅਭੇੱਖੈ
ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਦੀ ਵਾਸ ਲੈ ਹੋਇ ਦੁਰਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਸਰੇੱਖੈ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਮਰ ਜੀਵਣਾ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਭੈ ਨਿਮਖ ਨਿਮੇੱਖੈ
ਅਲਪ ਰਹੈ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਵਿਸ਼ੇੱਖੈ ॥ ੮ ॥
ਗੁਰ ਮੁਖ ਸੱਚਾ ਪੰਥ ਹੈ ਸਿਖ ਸਹਜ ਘਰ ਜਾਇ ਖਲੋਵੈ
ਗੁਰ ਮੁਖ ਸੱਚ ਰਹਿਰਾਸਿ ਹੈ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾਖ਼ਾਕ ਜੁ ਹੋਵੈ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਨ੍ਹਾਵਣਾ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲ ਧੋਵੈ
ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਪੂਜਣਾ ਗੁਰਸਿਖ ਪੂਜ ਪਿਰਮ ਰਸ ਭੋਵੈ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਗੁਰੁ ਬਚਨੀ ਗਲ ਹਾਰ ਪਰੋਵੈ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਜੀਵਣਾ ਜੀਵੰਦਿਆਂ ਮਰ ਹਉਮੈਂ ਖੋਵੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਵਿਲੋਵੈ ॥ ੯ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲਖਾਵਣਾਂਦੁਖਸੁਖ ਸਮਕਰਅਉਚਰ ਚਰਣਾ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਗਾਵਣਾ ਅੰਮ੍ਰਤ ਬਾਣੀ ਨਿੱਝਰ ਝਰਣਾ
ਗੁਰੁਸਿੱਖੀ ਧੀਰਜਧਰਮ ਪਿਰਮ ਪਿਆੱਲਾ ਅੱਜਰ ਜਰਣਾ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਸੰਜਮੋ ਡਰ ਨਿਡੱਰ ਨਿਡੱਰ ਮੁਚ ਡਰਣਾ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਮਿਲਸਾਧਸੰਗਸ਼ਬਦਸੁਰਤਿ ਜਗ ਦੁੱਤਰ ਤਰਣਾ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਕਰਮਏਹਗੁਰ ਫੁਰਮਾਏ ਗੁਰੁ ਸਿਖਕਰਣਾ
ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਗੁਰ ਸਰਣਾ ॥ ੧੦ ॥
ਵਾਸ ਸੁਵਾਸ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਸਿੰਮਲ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲਲਾਏ
ਸੁਇਨਾ ਹੁਇ ਮਨੂਰ ਮਲ ਕਾੱਗਹੁੰ ਪਰਮ ਹੰਸ ਕਰਵਾਏ
ਪਸੂ ਪਰੇੱਤਹੁੰ ਦੇਵ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਸੇਵ ਭੈ ਲਾਏ
ਸਭ ਨਿਧਾਨ ਰਖ ਸੰਖ ਵਿਚ ਹਰਿ ਜੀ ਲੈ ਲੈ ਹੱਥ ਵਜਾਏ

ਪਤਿਤਉਧਾਰਨ ਆਖੀਐਭਗਤਵੱਛਲ ਹੁਇ ਆਪ ਛਲਾਏ
ਗੁਣ ਕੀਤੇ ਗੁਣ ਕਰੇ ਜਗ ਅਵਗੁਣ ਕੀਤੇਗੁਣ ਗੁਰਭਾਏ
ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਜਗ ਵਿਚ ਆਏ ॥ ੧੧ ॥
ਫਲ ਦੇ ਵੱਟ ਵਗਾਇਆਂ ਤੱਛਣ ਹਾਰੇ ਤਾਰ ਤਰੰਦਾ
ਤੱਛੇ ਪੁੱਤ ਨ ਡੋਬਈ ਪੁੱਤ ਵੈਰ ਜਲ ਜੀ ਨ ਧਰੰਦਾ
ਵਰਸੈ ਹੋਇਸਹੰਸਧਾਰ ਮਿਲ ਗਿਲ ਜਲ ਨੀਵਾਣ ਚਲੰਦਾ
ਡੋਬੇ ਡੂਬੇ ਅਗਰ ਨੋਂ ਆਪ ਛੱਡ ਪੁੱਤ ਪੈਜ ਰਖੰਦਾ
ਤਰ ਡੁੱਬੈ ਡੁਬਾ ਤਰੈ ਜਿਣ ਹਾਰੈ ਹਾਰੈ ਸੁ ਜਿਣੰਦਾ
ਉਲਟਾ ਖੇਲ ਪਿਰੰਮ ਦਾ ਪੈਰਾਂ ਉਪੱਰ ਸੀਸ ਨਿਵੰਦਾ
ਆਪਹੁ ਕਿਸੈ ਨ ਜਾਣੈ ਮੰਦਾ॥੧੨ ॥
ਧਰਤੀ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਹੈ ਧਰਤੀ ਹੇਠ ਵਸੰਦਾ ਪਾਣੀ

ਪਾਣੀ ਚਲੈ ਨੀਵਾਣ ਨੋਂ ਨਿਰਮਲ ਸੀਤਲ ਸੁੱਧ ਪਰਾਣੀ
ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਇਕ ਰੰਗ ਹੈ ਸਭਨਾਂ ਅੰਦਰ ਇਕੋ ਜਾਣੀ
ਤੱਤਾ ਹੋਵੈ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਛਾਵੇਂ ਠੰਢਾ ਵਿਰਤੀ ਹਾਣੀ
ਤਪਦਾ ਪਰਉਪਕਾਰ ਨੋਂ ਠੰਢੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਵਿਹਾਣੀ
ਅਗਨ ਬੁਝਾਏ ਤਪਤ ਵਿੱਚ ਠੰਢਾ ਹੋਵੈ ਬਿਲਮੁ ਨ ਆਣੀ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਏਹੁ ਨੀਸਾਣੀ ॥ ੧੩ ॥
ਪਾਣੀ ਅੰਦਰਿ ਧਰਤਿ ਹੈ ਧਰਤੀ ਅੰਦਰਿ ਪਾਣੀ ਵੱਸੈ
ਧਰਤੀ ਰੰਗ ਨ ਰੰਗ ਸਭ ਧਰਤੀ ਸਾਉ ਨ ਸਭ ਰਸ ਰੱਸੈ
ਧਰਤੀ ਗੰਧ ਨ ਗੰਧ ਬਹੁ ਧਰਤਿ ਨ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਤਰੱਸੈ
ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ ਕਰਮ ਭੂਮਿ ਸਭ ਕੋਈ ਦੱਸੈ
ਚੰਦਨ ਲੇਪ ਨ ਲੇਪ ਹੈ ਕਰ ਮਲ ਮੂਤ ਕਸੂਤ ਨ ਧੱਸੈ

ਵੁਠੇ ਮੀਂਹ ਜਮਾਇੰਦੇ ਡਵ ਲੱਗੈ ਅੰਗੂਰ ਵਿਗੱਸੈ
ਦੁੱਖ ਨ ਰੋਵੈ ਸੁੱਖ ਨ ਹੱਸੈ ॥ ੧੪ ॥
ਪਿੱਛਲ ਰਾਤੀ ਜਾਗਣਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਸ਼ਾਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਏ
ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣ ਨਿਵ ਚਲਣ ਹੱਥਹੁੰ ਦੇ ਕੈ ਭਲਾ ਮਨਾਏ
ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਵਣਾਂ ਖਾਵਣਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੋਲਣ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ
ਘਾਲ ਖਾਇ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਕਰੈ ਵੱਡਾ ਹੋਇ ਨ ਆਪ ਗਣਾਏ
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਗਾਂਵਦੇ ਰਾਤ ਦਿਹੈਂ ਨਿੱਤ ਚਲਚਲ ਜਾਏ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਪਰਚਾ ਕਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਚੈ ਮਨ ਪਰਚਾਏ
ਆਸਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ ਵਲਾਏ ॥ ੧੫ ॥
ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਸੁਣ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖਸਦਾਵੈ
ਇਕ ਮਨ ਇਕ ਅਰਾਧਣਾਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਵਰਜ ਰਹਾਵੈ

ਹੁਕਮੀ ਬੰਦਾ ਹੋਇਕੈ ਖਸਮੈ ਦਾ ਭਾਣਾ ਤਿਸ ਭਾਵੈ
ਮੁਰਦਾ ਹੋਇ ਮੁਰੀਦ ਸੋਇ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰੁ ਗੋਰ ਸਮਾਵੈ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਪਰ ਸੀਸ ਧਰਾਵੈ
ਆਪ ਗਵਾਇ ਆਪ ਹੋਇ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਨ ਨਦਰੀ ਆਵੈ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਕਮਾਵੈ ॥ ੧੬ ॥
ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੈਂਸਾਰ ਵਿੱਚ ਦਰਸਨ ਜੋਤਿ ਪਤੰਗ ਮਿਲੰਦੇ
ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੈਂਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਹੋਇਮਿਰਗ ਮਰੰਦੇ
ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੈਂਸਾਰ ਵਿੱਚ ਚਰਣ ਕਵਲ ਹੋਇਭਵਰ ਵਸੰਦੇ
ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੈਂਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਿਰਮ ਸਨੇਹੀ ਮੀਨ ਤਰੰਦੇ
ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੈਂਸਾਰ ਵਿੱਚ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਗੁਰੁ ਸਿਖਸੇਵ ਕਰੰਦੇ
ਭੈ ਵਿਚ ਜੰਮਣ ਭੈ ਰਹਨ ਭੈ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗੁਰੁ ਸਿਖਜੀਵੰਦੇ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਪਿਰਮ ਚਖੰਦੇ ॥ ੧੭ ॥
ਲੱਖ ਜਪਤਪ ਲੱਖ ਸੰਜਮਾਂ ਹੋਮ ਜੱਗ ਲੱਖ ਵਰਤ ਕਰੰਦੇ
ਲੱਖ ਤੀਰਥ ਲੱਖ ਊਲਖਾ ਲੱਖਪੁਰੀਆਂਲੱਖ ਪੁਰਬ ਲਗੰਦੇ
ਦੇਵੀ ਦੇਵਲ ਦੇਹੁਰੇ ਲਖ ਪੁਜਾਰੀ ਪੂਜ ਕਰੰਦੇ
ਜਲਥਲ ਮਹੀਅਲਭਰਮ ਦੇ ਕਰਮ ਧਰਮਲੱਖਫੇਰ ਫਿਰੰਦੇ
ਲਖ ਪਰਬਤ ਵਣ ਖੰਡ ਲੱਖ ਲੱਖ ਉਦਾਸੀ ਹੋਇ ਭਵੰਦੇ
ਅਗਨੀ ਅੰਗ ਜਲਾਇੰਦੇ ਲੱਖ ਹਿਮੰਚਲ ਜਾਇ ਗਲੰਦੇ
ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਸੁਖ ਤਿਲ ਨ ਲਹੰਦੇ ॥ ੧੮ ॥
ਚਾਰਵਰਨਕਰਵਰਤਿਆਵਰਨਚਿਹਨਕਿਹੁ ਨਦਰ ਨ ਆਯਾ
ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਭੇਖਧਾਰੀਆ ਦਰਸਨ ਵਿੱਚ ਨ ਦਰਸਨੁਪਾਯਾ
ਸੰਨਜਾਸੀਦਸ ਨਾਂਵਧਰਨਾਉਂ ਗਣਾਇ ਨ ਨਾਉਂ ਧਿਆਯਾ

ਰਾਵਲ ਬਾਰਹ ਪੰਥ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਨ ਅਲਖਲਖਾਯਾ
ਬਹੁਰੂਪੀ ਬਹੁ ਰੂਪੀਏਰੂਪ ਨ ਰੇਖ ਨ ਲੇਖ ਮਿਟਾਯਾ
ਮਿਲ ਮਿਲ ਚਲਦੇ ਸੰਗ ਲੱਖ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਨ ਰੰਗਰੰਗਾਯਾ
ਵਿਣ ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਮੋਹੇ ਮਾਯਾ ॥ ੧੯ ॥
ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਿਰਸਾਣ ਕਰ ਖੇਤ ਬੀਜ ਸੁਖ ਫਲ ਨ ਲਹੰਦੇ
ਵਣਜ ਕਰਨ ਵਾਪਾਰੀਏ ਲੈ ਲਾਹਾ ਨਿਜ ਘਰ ਨ ਵਸੰਦੇ
ਚਾਕਰ ਕਰ ਕਰ ਚਾਕਰੀ ਹਉਮੈ ਮਾਰ ਨਾਂ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰੰਦੇ
ਪੁੰਨਦਾਨ ਚੰਗਿਆਈਆਂ ਕਰ ਕਰ ਕਰਤਬ ਥਿਰ ਨ ਰਹੰਦੇ
ਰਾਜੇ ਪਰਜੇ ਹੋਇਕੇ ਕਰ ਕਰ ਵਾਦ ਨ ਪਾਰ ਪਰੰਦੇ
ਗੁਰਸਿਖਸੁਣਗੁਰਸਿਖਹੋਇਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਮੇਲ ਮਿਲੰਦੇ
ਗੁਰਮਤਿ ਚਲਦੇ ਵਿਰਲੇ ਬੰਦੇ ॥ ੨੦ ॥

ਗੁੰਗਾ ਗਾਂਵ ਨ ਜਾਣਈ ਬੋਲਾ ਸੁਣੈ ਨ ਅੰਦਰ ਆਣੈ
ਅੰਨ੍ਹੈ ਵਿੱਸ ਨ ਆਵਈ ਰਾਤ ਹਨੇਰੀ ਘਰ ਨ ਸਿਞਾਣੈ
ਚੱਲ ਨ ਸੱਕੈ ਪਿੰਗੁਲਾ ਲੂਲ੍ਹਾ ਗਲ ਮਿਲ ਹੇਤ ਨ ਜਾਣੈ
ਸੰਢ ਸਪੁੱਤੀ ਨਾ ਥੀਐ ਖੁਸਰੇ ਨਾਲ ਨ ਰਲੀਆਂ ਮਾਣੈ
ਜਣ ਜਣ ਪੁੱਤਾਂ ਮਾਈਆਂ ਲਾਡਲੇ ਨਾਵ ਧਰੇਨਿ ਧਿਙਾਣੈ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਿਣ ਸੂਰਜ ਜੋਤ ਨ ਹੋਇ ਟਟਾਣੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਵਖਾਣੈ ॥ ੨੧ ॥
ਲੱਖ ਧਿਆਨ ਸਮਾਧ ਲਾਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੂਪ ਨ ਅੱਪੜਸੱਕੈ
ਲੱਖ ਗਿਆਨ ਵਖਾਣ ਕਰ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਓਡਾਰੀ ਥੱਕੈ
ਧਬਲਬਚਨ ਬਬੇਕਲੱਖਢਹਿ ਢਹਿ ਪਵਨਪਿਰਮਦਰ ਧੱਕੈ
ਜੋਗ ਭੋਗ ਬੈਰਾਗ ਲੱਖ ਸਹਿ ਨ ਸਕਹਿੰ ਗੁਣਵਾਸ ਮਹੱਕੈ

ਲੱਖ ਅਚਰਜ ਅੰਚਰਜ ਹੋਇ ਅਬਗਤ ਗਤ ਅਬਗਤ ਵਿਚ ਅੱਕੈ
ਵਿਸਮਾਦੀ ਵਿਸਮਾਦ ਲੱਖ ਅਕੱਥ ਕਥਾ ਵਿਚ ਸਹਮ ਸਹੱਕੈ
ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਦੇ ਅੱਖ ਫਰੱਕੈ ॥ ੨੨ ॥ ੨੯ ॥

* * *

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਆਦੇਸ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੱਚਾ ਨਾਉਂ ਸਦਾਯਾ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੱਚਾ ਪੰਥ ਚਲਾਯਾ
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਗਾਂਵਦੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦ ਅਨਾਹਦ ਵਾਯਾ
ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਆਪ ਤਰੈ ਸੈਂਸਾਰ ਤਰਾਯਾ

ਪਾਨ ਸੁਪਾਰੀ ਕੱਥ ਮਿਲ ਚੂਨੇ ਰੰਗ ਸੁਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਯਾ
ਗਯਾਨਧਯਾਨਸਿਮ੍ਰਣਜੁਗਤਿਗੁਰਮਤ ਮਿਲਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪਾਯਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਚ ਖੰਡ ਵਸਾਯਾ ॥੧॥
ਪਰਤਨਪਰਧਨਪਰਨਿੰਦਮੇਟਨਾਮਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਯਾ
ਗੁਰਮਤਿ ਮਨ ਸਮਝਾਇਕੈ ਬਾਹਰਿ ਜਾਂਦਾ ਵਰਜ ਰਹਾਯਾ
ਮਨਜਿੱਤੈਜਗਜਿਣਲਇਆਅਸ਼ਟਧਾਤ ਇਕ ਧਾਤੁ ਕਰਾਯਾ
ਪਾਰਸ ਹੋਏ ਪਾਰਸਹੁੰ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਅਵੇਸ ਦਿਖਾਯਾ
ਜੋਗ ਭੋਗ ਜਿਣ ਜੁਗਤਿ ਕਰ ਭਾਇ ਭਗਤਿਭੈਆਪੁਗਵਾਯਾ
ਆਪਗਿਆਆਪਵਰਤਿਆਭਗਤੁਵੱਛਲਹੋਇ ਵਸਗਤਿ ਆਯਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ ॥ ੨ ॥
ਸਬਦੁਸੁਰਤਿਮਿਲਸਾਧਸੰਗਿ ਗੁਰਮੁਖਦੁਖ ਸੁਖ ਸਮਕਰ ਸਾਧੇ

ਹਉਮੈਂ ਦੁਰਮਤਿ ਪਰਹਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖ ਅਰਾਧੇ
ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਨੌਂ ਲੰਘਕੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖਫਲ ਸਹਜ ਸਮਾਧੇ
ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਇੱਕ ਜਾਨ ਦੂੱਜਾ ਭਾਉ ਮਿਟਾਇ ਉਪਾਧੇ
ਜੰਮਣ ਮਰਣਹੁੰ ਬਾਹਰੇ ਅਜਰਾਵਰ ਮਿਲ ਅਗਮ ਅਗਾਧੇ
ਆਸ ਨ ਤ੍ਰਾਸ ਉਦਾਸ ਘਰ ਹਰਖ ਸੋਗ ਵਿਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਧੇ
ਮਹਾਂ ਅਸਾਧ ਸਾਧ ਸੰਗ ਸਾਧੇ ॥ ੩ ॥
ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੋ ਰਜ ਗੁਣ ਤਮਗੁਣ ਸਤਗੁਣ ਜਿੱਤਾ
ਮਨਬਚਕਰਮ ਸੰਕਲਪਕਰ ਇਕਮਨਹੋਇ ਵਿਗੋਇਦੁਚਿੱਤਾ
ਲੋਕਵੇਦ ਗੁਰੁਗਜਾਨਲਿਵ ਅੰਦਰਿਇਕ ਬਾਹਰਿਬਹੁ ਭਿਤਾ
ਮਾਤਲੋਕ ਪਾਤਾਲ ਜਿਣ ਸੁਰਗ ਲੋਕ ਵਿਚ ਹੋਇ ਅਖਿੱਤਾ
ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣ ਨਿਵ ਚਲਣ ਹੱਥਹੁੰ ਦੇਕਰ ਪਤਿਤ ਪਵਿੱਤਾ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖਫਲਪਾਇਆ ਅਤੁਲ ਅਡੋਲ ਅਮੋਲ ਅਮਿੱਤਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਪੀੜਨ ਪਿੱਤਾ ॥ ੪ ॥
ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਹੱਥ ਜੋੜ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦੇ ਰਹਿਨ ਖੜੋਤੇ
ਚਾਰੇ ਚੱਕ ਨਿਵਾਇਆ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਇਕ ਸੂਤ ਪਰੋਤੇ
ਵੇਦ ਨ ਪਾਇਨ ਭੇਦ ਕਿਹੁ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਪੰਡਤ ਸੁਣਸੁਣ ਸ੍ਰੋਤੇ
ਚਹੁੰ ਜੁਗਅੰਦਰਿ ਜਾਗਦੀ ਓਤ ਪੋਤ ਮਿਲ ਜਗ ਮਗ ਜੋਤੇ
ਚਾਰਵਰਨਇਕਵਰਨਹੋਇ ਗੁਰੁਸਿੱਖਵੜੀਅਨ ਸਨਮੁਖ ਗੋਤੇ
ਧਰਮਸਾਲ ਵਿਚ ਬੀਜਦੇ ਕਰ ਗੁਰਪੁਰਬ ਸੁਵਣਜਸਓਤੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਦਾਤੇ ਪੋਤੇ ॥ ੫ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਸਾਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਦੀ ਜੋਹ ਮਿਟਾਈ
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮ ਅਰਥ ਸਮਰਥ ਸੁ ਰਗਬਸਮਾਈ

ਪੰਜੇ ਤੱਤ ਉਲੰਘਿਆਂ ਪੰਜ ਸ਼ਬਦ ਵੱਜੀ ਵਾਧਾਈ
ਪੰਜੇ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਵੱਸਿ ਕਰ ਪੰਚਾਇਣ ਹੁਇ ਦੇਸ ਦੁਹਾਈ
ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੈ ਪੰਜ ਮਿਲ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਨ ਕੀਮਤ ਪਾਈ
ਪੰਜਮਿਲੇ ਪਰਪੰਚ ਤਜ ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦਲਿਵਲਾਈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸੋਹਨ ਗੁਰਭਾਈ ॥ ੬ ॥
ਛੇ ਦਰਸਨ ਤਰਸਨਘਣੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਤਗੁਰ ਦਰਸਨਪਾਯਾ
ਛੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਮਝ਼ਾਵਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ
ਛੇ ਨਾਦ ਵਿਸਮਾਦ ਵਿੱਚ ਗੁਰਮਤ ਸਤਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨਾਯਾ
ਛੇ ਰੁੱਤੀ ਕਰ ਵਰਤਮਾਨ ਸੂਰਜ ਇਕ ਚਲਿਤ ਵਰਤਾਯਾ
ਛੇ ਰਸ ਸਾਉ ਨ ਪਾਇਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖਫਲ ਪ੍ਰੇਮ ਚਖਾਯਾ
ਜਤੀ ਸਤੀ ਚਿਰ ਜੀਵਣੇ ਚੱਕ੍ਰ ਵਰਤ ਹੁਇ ਮੋਹੇ ਮਾਯਾ

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਸਹਜਿ ਸਮਾਯਾ ॥ ੭ ॥
ਸੱਤ ਸਮੁੰਦ ਸਮਾਇ ਲੈ ਭਵਜਲ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਨਿਰਾਲਾ
ਸੱਤੇ ਦੀਪ ਅਨ੍ਹੇਰ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੀਪਕ ਸ਼ਬਦ ਉਜਾਲਾ
ਸੱਤੇ ਪੂਰੀਆਂ ਸੋਧੀਆਂ ਸਹਜਿ ਪੁਰੀ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲਾ
ਸੱਤੇ ਰੋਹਣਿ ਸਤ ਵਾਰ ਸਾਧੇ ਫੜ ਫੜ ਮੱਥੇ ਵਾਲਾ
ਤ੍ਰੈ ਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਰ ਵੀਹ ਅਕੀਹ ਉਲੰਘ ਸੁਖਾਲਾ
ਸਤੇ ਸੁਰ ਭਰਪੂਰ ਕਰ ਸਤੀਂ ਧਾਰੀਂ ਪਾਰ ਪਿਆਲਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸਮਾਲਾ ॥ ੮ ॥
ਅੱਠ ਖੰਡ ਪਾਖੰਡ ਮਹਿੰ ਗੁਰਮਤਿ ਇਕ ਮਨ ਇੱਕ ਧਿਆਯਾ
ਅਸ੍ਟ ਧਾਤ ਪਾਰਸਮਿਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੰਚਨ ਜੋਤ ਜਗਾਯਾ
ਰਿੱਧਿ ਸਿੱਧਿ ਸਿਧ ਸਾਧਕਾਂ ਆਦਿਪੁਰਖ ਆਦੇਸ ਕਰਾਯਾ

ਅੱਠੇਪਹਿਰਅਰਾਧੀਐ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵਅਲਖ ਲਖਾਯਾ
ਅਸ਼੍ਰ ਕੁਲੀ ਵਿਹੁ ਉੱਤਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੰਤ ਨ ਮੋਹੇ ਮਾਯਾ
ਮਨ ਅਸਾਧ ਨ ਸਾਧੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਸਾਧ ਸਮਾਯਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਮਨ ਵਸਿ ਆਯਾ ॥ ੯ ॥
ਨਉਂ ਪਰਕਾਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰ ਸਾਧੈ ਨਵੈਂ ਦੁਆਰ ਗੁਰਮੱਤੀ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਰਮ ਚਖਾਇਆ ਗਾਵੈ ਜੀਭ ਰਸਾਇਣ ਰੱਤੀ
ਨਵੀਂ ਖੰਡੀਂ ਜਾਣਾਇਆ ਰਾਜ ਜੋਗ ਜਿਣ ਸਤੀ ਅਸੱਤੀ
ਨਉਂ ਕਰ ਨਉਂ ਘਰ ਸਾਧਿਆ ਵਰਤਮਾਨਪਰਲਉ ਉਤਪੱਤੀ
ਨਵ ਨਿੱਧੀ ਪਿੱਛ ਲੱਗਣੀ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਸਨਾਥ ਜੁਗੱਤੀ
ਨਉਂ ਉੱਖਲ ਵਿਚ ਉੱਖਲੀ ਮਿੱਠੀ ਕਉੜੀ ਠੰਢੀ ਤੱਤੀ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰਮਤ ਸਲਖੱਤੀ ॥ ੧੦ ॥

ਦੇਖ ਪਰਾਈਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਭੈਣਾਂ ਧੀਆਂ ਜਾਣੈ
ਉਸ ਸੂਅਰ ਉਸ ਗਾਇ ਕੈ ਪਰ ਧਨ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਣੈ
ਪੁਤ੍ਰ ਕਲੱਤ੍ਰ ਕੁਟੰਬ ਦੇਖ ਮੋਹੇ ਮੋਹਿ ਨ ਧੋਹਿ ਧਿਙਾਣੈ
ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕੰਨ ਸੁਣ ਆਪਹੁੰ ਬੁਰਾ ਨ ਆਖ ਵਖਾਣੈ
ਵਡ ਪਰਤਾਪ ਨ ਆਪ ਗਣ ਕਰ ਅਹੰਮੇਉ ਨ ਕਿਸੈ ਰਞਾਣੈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਇਆ ਰਾਜ ਜੋਗ ਰਸ ਰਲੀਆਂ ਮਾਣੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿੱਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੈ ॥ ੧੧ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਰਮ ਚਖਾਇਆ ਭੁੱਖ ਨ ਖਾਣਪੀਣ ਅੰਨਪਾਣੀ
ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਨੀਂਦ ਉੱਘੜੀ ਜਾਗਦਿਆਂ ਸੁਖਰੈਣਵਿਹਾਣੀ
ਸਾਹੇ ਵੱਧੇ ਸੋਹਣੇ ਮੈਲਾਪੜ ਪਰਵਾਣ ਪਰਾਣੀ
ਚੱਲਣ ਜਾਣ ਸੁਜਾਣ ਹੋਇ ਜੱਗ ਮਿਹਮਾਣ ਆਇ ਮਿਹਮਾਣੀ

ਸੱਚ ਵਣਜ ਖੇਪ ਲੈ ਚਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗਾਡੀ ਰਾਹੁ ਨਿਸਾਣੀ
ਹਲਤ ਪਲਤ ਮੁਖ ਉੱਜਲੇ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖਾਂ ਮਨ ਭਾਣੀ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥ ੧੨ ॥
ਹਉਮੈ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਦੈ ਗਰੀਬੀ ਆਵੈ
ਗਿਆਨ ਮਤੀਘਟ ਚਾਨਣਾ ਭਰਮ ਅਗਜ਼ਾਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਵੈ
ਹੋਇ ਨਿਮਾਣਾਂ ਢਹਿ ਪਵੈ ਦਰਗਹ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣਾ ਪਾਵੈ
ਖਸਮੈ ਸੋਈ ਭਾਂਵਦਾ ਖਸਮੈ ਦਾ ਜਿਸ ਭਾਣਾ ਭਾਵੈ
ਭਾਣਾ ਮੰਨੈ ਮੰਨੀਐ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪ ਮਨਾਵੈ
ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਰਾਹੁਣਾ ਦਾਵਾ ਛੱਡ ਰਹੈ ਲਾ ਦਾਵੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਹੁਕਮ ਕਮਾਵੈ ॥ ੧੩ ॥
ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਇੱਕ ਜਾਣ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਮਿਟਾਯਾ

ਹਉਮੈ ਪਾਲ ਢਹਾਇ ਕੈ ਤਾਲ ਨਦੀ ਦਾ ਨੀਰ ਮਿਲਾਯਾ
ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੈ ਦੂਹ ਵਲੀਂ ਇਕ ਦੂੰ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨ ਪਾਯਾ
ਰੁੱਖਹੁੰ ਫਲ ਤੈ ਫਲਹੁੰ ਰੁੱਖ ਇੱਕ ਨਾਉਂ ਫਲ ਰੁੱਖ ਸਦਾਯਾ
ਛਿਅ ਰੁੱਤੀ ਇਕ ਸੁਝ ਹੈ ਸੁਝੈ ਸੁੱਝ ਨ ਹੋਰ ਵਿਖਾਯਾ
ਰਾਤੀਂ ਤਾਰੇ ਚਮਕਦੇ ਦਿਹ ਚੜ੍ਹਿਐ ਕਿਨ ਆਖ ਲੁਕਾਯਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਇਕ ਮਨ ਇੱਕ ਧਿਆਯਾ ॥ ੧੪ ॥
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਜੋਗੀ ਜਾਣਦੇ ਮਾਇਆ ਅੰਦਰ ਕਰਨਉਦਾਸੀ
ਕੰਨੀ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰ ਸੰਤਾਂ ਧੂੜਿ ਬਿਭੂਤ ਸੁਲਾਸੀ
ਖਿੰਥਾ ਖਿਮਾਂ ਹੰਢਾਵਣੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪਤ੍ਰ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਬਿਲਾਸੀ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਸਿੰਙੀ ਵਜੈ ਡੰਡਾ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨਗੁਰੁਦਾਸੀ
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਗੁਫੈ ਬਹਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਅਗਾਧਿਨਿਵਾਸੀ

ਹਉਮੈਂ ਰੋਗ ਅਰੋਗ ਹੋਇ ਕਰ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਖਲਾਸੀ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰਮੱਤਿ ਸਾਬਾਸੀ ॥ ੧੫ ॥
ਲਖ ਬ੍ਰਹਮੇ ਲਖ ਵੇਦ ਪੜ੍ਹ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਕਰ ਕਰ ਸਭ ਥੱਕੇ
ਮਹਾਂਦੇਵ ਅਵਧੂਤ ਲਖ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਉਣੀਂਦੇ ਅੱਕੇ
ਲੱਖ ਬਿਸ਼ਨੁ ਅਵਤਾਰ ਲੈ ਗਜਾਨ ਖੜਗ ਫੜ ਪਹੁੰਚ ਨ ਸਕੇ
ਲੱਖ ਲੋਮਸ ਚਿਰ ਜੀਵਣੇ ਆਦਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਧੀਰਕ ਧੱਕੇ
ਤਿੰਨ ਲੋਅ ਜੁਗ ਚਾਰ ਕਰ ਲਖ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ਕਰ ਛੱਕੇ
ਲਖ ਪਰਲਉ ਉਤਪੱਤਿ ਲੱਖ ਹਰਹਟ ਮਾਲਾ ਅੱਖ ਫਰੱਕੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਆਸ਼ਕ ਹੋਇ ਤੱਕੇ ॥ ੧੬ ॥
ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਸੋਈ
ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਵੇਦ ਗਿਆਨ ਪਰਵਾਹ ਨ ਹੋਈ

ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਰੇਵਦੇ ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲਿ ਭਵਦੀ ਲੋਈ
ਹੋਮ ਜੱਗ ਜਪ ਤਪ ਘਣੇ ਕਰ ਕਰ ਕਰਮ ਧਰਮ ਦੁਖ ਰੋਈ
ਵੱਸ ਨ ਆਵੈ ਧਾਂਵਦਾ ਅੱਠ ਖੰਡ ਪਾਖੰਡ ਵਿਗੋਈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨ ਜਿਣਜਗ ਜਿਣੈ ਆਪ ਗਵਾਇਆਪਸਭਕੋਈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਣ ਹਾਰ ਪਰੋਈ ॥ ੧੭ ॥
ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ ਆਖੀਐਰੂਪ ਨ ਰੇਖ ਅਲੇਖ ਅਪਾਰਾ
ਅਬਗਤਿ ਗਤਿਅਬਗਤਘਣੀ ਸਿਮਰਣਸੇਖ ਨ ਆਵੇ ਵਾਰਾ
ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਿਉਂ ਜਾਣੀਐ ਕੋਇ ਨ ਆਖ ਸੁਣਾਵਣ ਹਾਰਾ
ਅਚਰਜ ਨੋ ਆਚਰਜ ਹੋਇ ਵਿਸਮਾਦੈ ਵਿਸਮਾਦ ਸੁਮਾਰਾ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਗੁਰਸਿੱਖ ਹੋਇ ਘਰ ਬਾਰੀ ਬਹੁ ਵਣਜ ਵਪਾਰਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਅਰਾਧਿਆ ਭਗਤ ਵੱਛਲ ਗੁਰ ਰੂਪ ਮੁਰਾਰਾ

ਭਵਸਾਗਰ ਗੁਰ ਸਾਗਰ ਤਾਰਾ ॥ ੧੮ ॥
ਨਿਰੰਕਾਰ ਏਕੰਕਾਰ ਹੋਇ ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਅਪਾਰਾ
ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਓਨ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਰੋੜ ਪਸਾਰਾ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਜੁਗ ਵਰਤਿਆ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਧੁੰਧੂਕਾਰਾ
ਕੇਤੜਿਆਂ ਜੁਗ ਵਰਤਿਆ ਕਰ ਕਰ ਕੇਤੜਿਆਂ ਅਵਤਾਰਾ
ਭਗਤ ਵਛਲ ਹੋਇ ਆਇਆ ਕਲੀ ਕਾਲ ਪਰਗਟ ਪਾਹਾਰਾ
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਵਸ ਗਤਿ ਹੋਆ ਓਤਪੋਤਿ ਕਰ ਪਿਰਮ ਪਿਆਰਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁੱਝੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥ ੧੯ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁਮੂਰਤਿਪਰਗਟੀਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਸਬਦ ਵਿਚਾਰਾ
ਇਕਦੂੰਹੋਇਸਹੰਸਫਲ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਓਅੰਕਾਰਾ
ਡਿੱਠਾ ਸੁਣਿਆਂ ਮੰਨਿਆਂ ਸਨਮੁਖ ਸੇ ਵਿਰਲੇ ਸੈਂਸਾਰਾ

ਪਹਿਲੋਂ ਦੇ ਪਾਖਾਕ ਹੋਇ ਪਿਛਹੁ ਜਗ ਮੰਗੈ ਪਗ ਛਾਰਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਚੱਲਿਆਂ ਸੱਚ ਵਣਜ ਕਰ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ
ਕੀਮਤ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣਈ ਆਖਣ ਸੁਣਨ ਨ ਲਿੱਖਣ ਹਾਰਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਪਿਆਰਾ ॥ ੨੦ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿਗੁਰੁਸ਼ਬਦਲਿਵਗੁਰਮੁਖਸੁਖਫਲਪਿਰਮਚਖਾਯਾ
ਸਭ ਨਿਧਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਸੱਭੇ ਫਲ ਬਲਿਹਾਰ ਕਰਾਯਾ
ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਜਲਨ ਬੁਝਾਈਆਂ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਸੰਤੋਖ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਯਾ
ਸੱਭੇ ਆਸਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਆਸਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਵਾਸ ਵਲਾਯਾ
ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇ ਲੈ ਮਨ ਕਾਮਨ ਨਿਹਕਾਮ ਨ ਧਾਯਾ
ਕਰਮ ਕਾਲ ਜਮ ਜਾਲ ਕੱਟ ਕਰਮ ਕਰੇ ਨਿਹ ਕਰਮ ਰਹਾਯਾ
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਅਵੇਸ ਕਰ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਜਗ ਪੈਰੀਂ ਪਾਯਾ

ਗੁਰੁਚੇਲੇ ਪਰਚਾ ਪਰਚਾਯਾ ॥ ੨੧ ॥ ੨੯ ॥

* * *

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੱਚਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੱਚਾ ਪੰਥ ਸੁਹੇਲਾ
ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਮਾਂਵਦੇ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਦੁਹੇਲਾ
ਗੁਰਮੁਖਸੁਖਫਲਸਾਧਸੰਗ ਭਾਇ ਭਗਤ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲਾ
ਕੂੜ ਕੁਸੱਤ ਅਸਾਧ ਸੰਗ ਮਨਮੁਖ ਦੁਖਫਲ ਹੈ ਵਿਹੁ ਵੇਲਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪ ਗਵਾਵਣਾ ਪੈਰੀਂ ਪਉਣਾ ਨੇਹੁ ਨਵੇਲਾ
ਮਨਮੁਖ ਆਪ ਗਵਾਵਣਾ ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰ ਤੇ ਉੱਕੜ ਚੇਲਾ

ਕੂੜ ਸੱਚ ਸੀਂਹ ਬਕਰ ਖਲਾ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਸੱਚ ਹੈ ਮਨ ਮੁਖ ਦੁਖਫਲ ਕੂੜ ਕੂੜਾਵਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੱਚ ਸੰਤੋਖ ਰੁੱਖ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਪਛਾਵਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੱਚ ਅਡੋਲ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਫੇਰ ਫਰੰਦੀ ਛਾਵਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਇਲ ਅੰਬ ਵਣ ਮਨਮੁਖ ਵਣ ਵਣ ਹੰਢਨਿ ਕਾਵਾ
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸੱਚਬਾਗ ਹੈ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਗੁਰੁ ਮੰਤ ਸਚਾਵਾ
ਵਿਹੁ ਵਣ ਵਲਿਆ ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣਪ ਨਿੱਗੋਸਾਵਾ
ਜਿਉਂ ਕਰ ਵੇਸਵਾ ਵੰਸ ਨਿਨਾਵਾ ॥ ੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਵਿਵਾਹੀਐ ਦੁਹੀਂ ਵਲੀਂ ਮਿਲ ਮੰਗਲ ਚਾਰਾ
ਦੂਹੁ ਮਿਲ ਜੰਮੈ ਜਾਣੀਐ ਪਿਤਾ ਜਾਤਿ ਪਰਵਾਰ ਸਾਧਾਰ
ਜੰਮਦਿਆਂ ਰੁਣ ਝੁੰਝਣਾ ਵੰਸ ਵਧਾਈ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰਾ

ਨਾਨਕ ਦਾਦਕ ਸੋਹਿਲੇ ਵਿਰਤੀਸਰ ਬਹੁ ਦਾਨ ਦਾਤਾਰਾ
ਬਹੁ ਮਿੱਤੀ ਹੁਇ ਵੇਸਵਾ ਨਾ ਪਿਉ ਨਾਉਂ ਨਿਨਾਉ ਪੁਕਾਰਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਵੰਸੀ ਪਰਮਹੰਸ ਮਨਮੁਖ ਠੱਗ ਬਗਵੰਸ ਹਤਿਆਰਾ
ਸੱਚ ਸਚਿਆਰ ਕੂੜਹੁ ਕੁੜਿਆਰਾ ॥ ੩ ॥
ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਸਾਧ ਸੰਗ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਰਤਨ ਅਮੋੱਲਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੰਸੀ ਪਰਮਹੰਸ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਅਡੋਲਾ
ਖੀਰਹੁ ਨੀਰ ਨਿਕਾਲਦੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਨਿਰੋਲਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੱਚ ਸਲਾਹੀਐ ਤੋੱਲ ਨ ਤੋਲਣਹਾਰ ਅਤੋੱਲਾ
ਮਨਮੁਖ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧਿ ਹੈ ਘੁਟ ਘੁਟ ਜੀਆਂ ਖਾਇ ਕਬੋੱਲਾ
ਹੋਇ ਲਖਾਉ ਟਿਕਾਇ ਜਾਇ ਛੱਪੜ ਊਹ ਪੜੈ ਮੁਹ ਚੋੱਲਾ
ਸੱਚ ਸਾਊ ਕੂੜ ਗਹਿਲਾ ਗੋੱਲਾ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੱਚ ਸੁਲੱਖਣਾ ਸਭ ਸੁਲੱਖਣ ਸੱਚ ਸੁਹਾਵਾ
ਮਨਮੁਖ ਕੂੜ ਕੁਲੱਖਣਾ ਸਭ ਕੁਲੱਖਣ ਕੂੜ ਕੁਦਾਵਾ
ਸੱਚ ਸੁਇਨਾ ਕੂੜ ਕੱਚ ਹੈ ਕੱਚ ਨ ਕੰਚਨ ਮੁੱਲ ਮੁਲਾਵਾ
ਸੱਚ ਭਾਰਾ ਕੂੜ ਹਉਲੜਾ ਪਵੈ ਨ ਰੱਤਕ ਰਤਨ ਭੁਲਾਵਾ
ਸੱਚ ਹੀਰਾ ਕੂੜ ਫਟਕ ਹੈ ਜੜੈ ਜੜਾਵ ਨ ਜੁੜੈ ਜੁੜਾਵਾ
ਸੱਚ ਦਾਤਾ ਕੂੜ ਮੰਗਤਾ ਦਿਹੁੰ ਰਾਤੀ ਚੋਰ ਸ਼ਾਹ ਮਿਲਾਵਾ
ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਕੂੜ ਫਿਰਦਾ ਫਾਵਾ ॥ ੫ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚ ਸੁਰੰਗ ਹੈ ਮੁੱਲ ਮਜੀਠ ਨ ਟਲੈ ਟਲੰਦਾ
ਮਨਮੁਖ ਕੂੜ ਕੁਰੰਗ ਹੈ ਫੁੱਲ ਕੁਸੰਭੈ ਖ਼ਿਰ ਨ ਰਹੰਦਾ
ਥੋਮ ਕਥੂਰੀ ਵਾਸ ਲੈ ਨੱਕ ਮਰੋੜੈ ਮਨ ਨ ਭਾਵੰਦਾ
ਕੂੜ ਸੱਚ ਅੱਕ ਅੰਬ ਫਲ ਕਉੜਾ ਮਿੱਠਾ ਸਾਉ ਲਹੰਦਾ

ਸ਼ਾਹ ਸੱਚ ਚੋਰ ਕੂੜ ਹੈ ਸ਼ਾਹ ਸਵੈਂ ਚੋਰ ਫਿਰੈ ਭਵੰਦਾ
ਸ਼ਾਹ ਫੜੈ ਉੱਠ ਚੋਰ ਨੋਂ ਤਿਸ ਨੁਕਸਾਣ ਦੀਬਾਣ ਕਰੰਦਾ
ਸੱਚ ਕੂੜੈ ਲੈ ਨਿਹਣ ਬਹੰਦਾ ॥ ੬ ॥
ਸੱਚ ਸੋਹੈ ਸਿਰ ਪੱਗ ਜਿਉਂ ਕੋਝਾ ਕੂੜ ਕੁਥਾਇ ਕਛੋਟਾ
ਸੱਚ ਸਤਾਣਾ ਸਾਰਦੂਲ ਕੂੜ ਜਿਵੈਂ ਹੀਣਾ ਹਰਣੋਟਾ
ਲਾਹਾ ਸਚ ਵਣੰਜੀਐ ਕੂੜ ਕਿ ਵਣਜਹੁ ਆਵੈ ਤੋਟਾ
ਸਚ ਖਰਾ ਸਾਬਾਸ ਹੈ ਕੂੜ ਨ ਚੱਲੈ ਦਮੜਾ ਖੋਟਾ
ਤਾਰੇ ਲੱਖ ਅਮਾਵਸੈ ਘੋਰ ਅਨ੍ਹੇਰ ਚਨ੍ਹਾਇਣ ਹੋਟਾ
ਸੂਰਜ ਇਕ ਚੜ੍ਹੰਦਿਆਂ ਹੁਇ ਅਠ ਖੰਡ ਪਵੈ ਫਲ ਫੋਟਾ
ਕੂੜ ਸਚ ਜਿਉਂ ਵੱਟ ਘੜੋਟਾ ॥ ੭ ॥
ਸੁਹਣੇ ਸਾਮਰ ਤੱਖ ਜਿਉਂ ਕੂੜ ਸਚ ਵਰਤੈ ਵਰਤਾਰਾ

ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ ਨਗਰ ਵਾਂਗ ਕੂੜ ਸੱਚੁ ਪਰਗਟ ਪਾਹਾਰਾ
ਨਦੀ ਪਛਾਵਾਂ ਮਾਣਸਾਂ ਸਿਰ ਤਲਵਾਇਆ ਅੰਬਰ ਤਾਰਾ
ਧੂਅਰ ਧੁੰਧੂਕਾਰ ਹੋਇ ਤੁੱਲ ਨ ਘਣਹਰ ਵੱਸਣ ਹਾਰਾ
ਸਾਉ ਨ ਸਿਮਰਣ ਸੱਕਰੈ ਦੀਪਕ ਬਾਝੁ ਨ ਮਿਟੈ ਅੰਧਾਰਾ
ਲੜੈ ਨ ਕਗਾਲ ਲਿਖਿਆਂ ਚਿਤ ਚਤੇਰੇ ਸੈ ਹਥੀਆਰਾ
ਸੱਚੁ ਕੂੜ ਕਰਤੂਤ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੮ ॥

ਸਚੱ ਸਮਾਇਣ ਦੁਧ ਵਿਚ ਕੂੜ ਵਿਗਾੜ ਕਾਂਜੀ ਦੀ ਚੁਖੈ
ਸਚ ਭੋਜਨ ਮੂਹਿ ਖਾਵਣਾ ਇਕ ਦਾਣਾ ਨੱਕੈ ਵੱਲ ਦੁਖੈ
ਫਲਹੁੰ ਰੁਖ ਰੁੱਖਹੁੰ ਸੁਫਲ ਅੰਤਕਾਲ ਖਉ ਲਾਖਹੁੰ ਰੱਖੈ
ਸਉ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਅੱਗ ਰੁੱਖ ਵਿੱਚ ਭਸਮ ਕਰੈਅਗ ਬਿੰਦਕੁ ਧੁੱਖੈ
ਸੱਚੁ ਦਾਰੂ ਕੂੜ ਰੋਗ ਹੈ ਵਿਣ ਗੁਰੁ ਵੈਦ ਵੇਦਨਿ ਮਨਮੁੱਖੈ

ਸਚੁ ਸਥੋਈ ਕੂੜ ਠੱਗ ਲੱਗੈ ਦੁੱਖ ਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖੈ
ਕੂੜ ਪਚੈ ਸੱਚੈ ਦੀ ਭੁਖੈ ॥ ੯ ॥
ਕੂੜ ਕਪਟ ਹਥਿਆਰ ਜਿਉਂ ਸਚ ਰਖਵਾਲਾ ਸਿਲਹ ਸੰਜੋਆ
ਕੂੜ ਵੈਰੀ ਨਿਤ ਜੋਂਹਦਾ ਸਚੁ ਸੁਮਿਤ ਹਿਮਾਇਤ ਹੋਆ
ਸੂਰ ਵੀਰ ਵਰਿਆਮ ਸਚ ਕੂੜ ਕੂੜਾਵਾ ਕਰਦਾ ਢੋਆ
ਨਿਹਚਲ ਸਚ ਸੁਥਾਇ ਹੈ ਲਰਜੈ ਕੂੜ ਕੁਥਾਇ ਖੜੋਆ
ਸਚ ਫੜ ਕੂੜ ਪਛਾੜਿਆ ਚਾਰ ਚੱਕ ਵੇਖਨ ਤ੍ਰੈ ਲੋਆ
ਕੂੜ ਕਪਟ ਰੋਗੀ ਸਦਾ ਸਚ ਸਦਾ ਹੀ ਨਵਾਂ ਨਿਰੋਆ
ਸਚ ਸਚਾ ਕੂੜ ਕੂੜ ਵਿਖੋਆ ॥ ੧੦ ॥
ਸੱਚ ਸੂਰਜ ਪਰਗਾਸ ਹੈ ਕੂੜਹੁ ਘੁੱਘੂ ਸੁਝ ਨ ਸੁੱਝੈ
ਸਚ ਵਣਸਪਤਿ ਬੋਹੀਐ ਕੂੜਹੁ ਵਾਂਸ ਨ ਚੰਦਨ ਬੁੱਝੈ

ਸਚਹੁ ਸਫਲ ਤਰਵਰਾ ਸਿੰਮਲ ਅਫਲ ਵਡਾਈ ਲੁੱਝੈ
ਸਾਵਣ ਵਣ ਹਰੀਆਵਲੇ ਸੁੱਕੈ ਅੱਕ ਜਵਾਹਾਂ ਰੁੱਝੈ
ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਮਾਨਸਰ ਸੰਖ ਨਿਸੱਖਣ ਹਸਤਿਨਿ ਦੁੱਝੈ
ਸਚ ਗੰਗੋਦਕ ਨਿਰਮਲਾ ਕੂੜ ਰਲੈ ਮਦ ਪਰਗਟ ਗੁੱਝੈ
ਸਚ ਸਚਾ ਕੂੜ ਕੂੜਹੁ ਬੁੱਝੈ ॥ ੧੧ ॥

ਸਚ ਕੂੜ ਦੁਇ ਝਾਗੜੂ ਝਗੜਾ ਕਰਦੇ ਚਉਤੈ ਆਯਾ
ਅੱਗੈ ਸਚਾ ਸਚ ਨਿਆਇੰ ਆਪ ਹਜ਼ੂਰ ਦੋਵੈਂ ਝਗੜਾਯਾ
ਸਚ ਸਚਾ ਕੂੜ ਕੂੜਿਆਰ ਪੰਚਾਂ ਵਿਚ ਦੋ ਕਰ ਸਮਝਾਯਾ
ਸਚ ਜਿਤਾ ਕੂੜ ਹਾਰਿਆ ਕੂੜ ਕੂੜਾ ਕਰ ਸਹਿਰ ਫਿਰਾਯਾ
ਸਚਿਆਰੈ ਸਾਬਾਸ ਹੈ ਕੂੜਿਆਰੈ ਫਿੱਟ ਫਿਟ ਕਰਾਯਾ
ਸਚ ਲਹਿਣਾ ਕੂੜ ਦੇਵਣਾ ਖਤ ਸਤਾਗਲ ਲਿਖ ਦੇਵਾਯਾ

ਆਪ ਠਗਾਇ ਨ ਠੱਗੀਐ ਠੱਗਣਹਾਰੈ ਆਪ ਠਗਾਯਾ
ਵਿਰਲਾ ਸੱਚ ਵਿਹਾਝਣ ਆਯਾ ॥ ੧੨ ॥
ਕੂੜ ਸੁਤਾ ਸੱਚ ਜਾਗਦਾ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਮਨ ਭਾਯਾ
ਸਚ ਸਚੈ ਕਰ ਪਾਹਰੂ ਸਚ ਭੰਡਾਰ ਉਤੇ ਬਹਲਾਯਾ
ਸੱਚ ਆਗੂ ਆਨ੍ਹੇਰ ਕੂੜ ਉੱਝੜ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਚਲਾਯਾ
ਸੱਚ ਸੱਚੇ ਕਰ ਫੌਜਦਾਰ ਰਾਹੁ ਚਲਾਵਨ ਜੋਗ ਪਠਾਯਾ
ਜਗ ਭਵਜਲ ਮਿਲ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੈ ਚਾੜ੍ਹ ਤਰਾਯਾ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਫੜ ਹੰਕਾਰ ਗਰਦਨਿ ਮਰਵਾਯਾ
ਪਾਰ ਪਏ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਯਾ ॥ ੧੩ ॥
ਲੂਣ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਖਾਇਕੈ ਰਣ ਅੰਦਰ ਲੜ ਮਰੈ ਸੁ ਜਾਪੈ
ਸਿਰ ਵੱਢੈ ਹਥਿਆਰ ਕਰ ਵਰੀਆਮਾਂ ਵਰੀਆਮ ਸਿਞਾਪੈ

ਤਿਸ ਪਿੱਛੈ ਜੋ ਇਸਤਰੀ ਥਪਿ ਥੇਈ ਦੇ ਵਰੈ ਸਰਾਪੈ
ਪੋਤੇ ਪੁੱਤ ਵਡੀਰੀਅਨਿ ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧਾਰ ਸਰਾਪੈ
ਵਖਤੈ ਉੱਪਰ ਲੜ ਮਰੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਸਬਦ ਅਲਾਪੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿੱਚ ਜਾਇਕੈ ਹਉਮੈ ਮਾਰ ਮਰੈ ਆਪ ਆਪੈ
ਲੜ ਮਰਣਾ ਤੇ ਸਤੀ ਹੋਣ ਗੁਰਮੁਖ਼ਿ ਪੰਥ ਪੂਰਣ ਪਰਤਾਪੈ
ਸੱਚ ਸਿਦਕ ਸੱਚ ਪੀਰ ਪਛਾਪੈ ॥ ੧੪ ॥

ਨਿਹਚਲ ਸੱਚਾ ਥੇਹੁ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਗ ਪੰਜੇ ਪਰਧਾਨਾ
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮ ਅਰਥ ਸਮਰੱਥ ਸਭੇ ਬੰਧਾਨਾ
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਮਾਵਣਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨਾ
ਮਿੱਠਾਬੋਲਣਨਿਵ ਚਲਣ ਹੱਥਹੁੰ ਦੇਣ ਭਗਤ ਗੁਰ ਗਿਆਨਾ
ਦੁਹੀਂ ਸਰਾਈਂ ਸੁਰਖਰੂ ਸੱਚ ਸਬਦ ਵੱਜੈ ਨੀਸਾਨਾ

ਚੱਲਣ ਜਿਨ੍ਹੀਂ ਜਾਣਿਆਂ ਜਗ ਅੰਦਰਿ ਵਿਰਲੇ ਮਿਹਮਾਨਾ
ਆਪ ਗਵਾਇ ਤਿਸੈ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ੧੫ ॥
ਕੂੜ ਅਹੀਰਾਂ ਪਿੰਡ ਹੈ ਪੰਜ ਦੂਤ ਵੱਸਨਿ ਬੁਰਿਆਰਾ
ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਵਿਰੋਧ ਨਿੱਤ ਲੋਭ ਮੋਹ ਧ੍ਰੋਹ ਹੰਕਾਰਾ
ਖਿੰਜੋਤਾਣ ਅਸਾਧ ਸੰਗਿ ਵਰਤੈ ਪਾਪੈ ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ
ਪਰ ਧਨ ਪਰਨਿੰਦਾ ਪਿਆਰ ਪਰਨਾਰੀਸਿਉਂ ਛਡੈ ਵਿਕਾਰਾ
ਖਲਹਲ ਮੂਲ ਨ ਚੁੱਕਈ ਰਾਜ ਡੰਡ ਜਮ ਡੰਡ ਕਰਾਰਾ
ਦੂਹੀਂ ਸਰਾਈਂ ਜ਼ਰਦਰੂ ਜੰਮਣ ਮਰਣ ਨਰਕ ਅਵਤਾਰਾ
ਅਗੀਂ ਫਲ ਹੋਵਨ ਅੰਗਿਆਰਾ ॥ ੧੬ ॥
ਸੱਚੁ ਸਪੂਰਣ ਨਿਰਮਲਾ ਤਿਸ ਵਿਚ ਕੂੜ ਨ ਰਲਦਾ ਰਾਈ
ਅੱਖੀਂ ਕੱਤ ਨ ਸੰਜਰੈ ਤਿਣ ਅਉਖਾ ਦੁਖ ਰੈਣ ਵਿਹਾਈ

ਭੋਜਨ ਅੰਦਰ ਮੱਖ ਜਿਉਂ ਹੋਇ ਦੁਖਾਧਾ ਫੇਰ ਕਢਾਈ
ਰੂਈਂ ਅੰਦਰ ਚਿਣੰਗ ਵਾਂਗ ਦਾਹਿ ਭਸਮੰਤ ਕਰੈ ਦੁਖਦਾਈ
ਕਾਂਜੀ ਦੁੱਧ ਕੁਸੁੱਧ ਹੋਇ ਫਿਟੈ ਸਾਦਹੁੰ ਵੰਨਹੁੰ ਜਾਈ
ਮਹੁਰਾ ਚੁਖਕੁ ਚੱਖਿਆ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਮਾਰੈ ਸਹਸਾਈ
ਸੱਚ ਅੰਦਰਿ ਕਿਉਂ ਕੂੜ ਸਮਾਈ ॥ ੧੭ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੱਚ ਅਲਿਪਤਿ ਹੈ ਕੂੜਹੁੰ ਲੇਪ ਨ ਲੱਗੈ ਭਾਈ
ਚੰਦਨ ਸੱਪੀਂ ਵੇੜ੍ਹਿਆ ਚੜ੍ਹੈ ਨ ਵਿੱਸ ਨ ਵਾਸ ਘਟਾਈ
ਪਾਰਸ ਅੰਦਰਿ ਪੱਥਰਾਂ ਅਸ਼ਟਧਾਤ ਮਿਲ ਵਿਗੜ ਨ ਜਾਈ
ਗੰਗ ਸੰਗ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਜਲ ਕਰ ਨ ਸਕੈ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਮਿਲਾਈ
ਸਾਇਰ ਅੱਗ ਨਾਂ ਲੱਗਈ ਮੇਰ ਸੁਮੇਰ ਨ ਵਾਉ ਡੁਲਾਈ
ਬਾਣ ਨ ਧੁਰ ਅਸਮਾਨ ਜਾਇ ਵਾਹੇਂਦੜ ਪਿੱਛੈ ਪਛੁਤਾਈ

ਓੜਕ ਕੂੜ ਕੂੜੋ ਹੋਇ ਜਾਈ ॥ ੧੮ ॥
ਸੱਚ ਸਚਾਵਾ ਮਾਣ ਹੈ ਕੂੜ ਕੂੜਾਵੀ ਮਣੀ ਮਨੂਰੀ
ਕੂੜੇ ਕੂੜੀ ਪਾਇਕੈ ਸੱਚ ਸਚਾਵੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪੂਰੀ
ਕੂੜੇ ਕੂੜਾ ਜੋਰ ਹੈ ਸੱਚ ਸਤਾਣੀ ਗਰਬ ਗਰੂਰੀ
ਕੂੜ ਨ ਦਰਗਹ ਮੰਨੀਐ ਸੱਚ ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਹਜੂਰੀ
ਸੁਕਰਾਨਾ ਹੈ ਸੱਚ ਘਰ ਕੂੜ ਕੁਫਰ ਘਰ ਨਾ ਸਾਬੂਰੀ
ਹਸਤਿ ਚਾਲ ਹੈ ਸੱਚ ਦੀ ਕੂੜ ਕੁਢੰਗੀ ਚਾਲ ਭੇਡੂਰੀ
ਮੂਲੀ ਪਾਨ ਡਕਾਰ ਜਿਉਂ ਮੂਲ ਨ ਤੁਲ ਲਸਣ ਕਸਤੂਰੀ
ਬੀਜੈ ਵਿੱਸੁ ਨ ਖਾਵੈ ਚੂਰੀ ॥ ੧੯ ॥
ਸੱਚੁ ਸੁਭਾਉ ਮਜੀਠ ਦਾ ਸਹੈ ਅਵੱਟਣ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਏ
ਸਣ ਜਿਉਂ ਕੂੜ ਸੁਭਾਉ ਹੈ ਖੱਲ ਕਢਾਇ ਵਟਾਇ ਬਨਾਏ

ਚੰਨਣ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰ ਅਫਲ ਸਫਲਵਿਚ ਵਾਸੁ ਵਸਾਏ
ਵਡਾ ਵਿਕਾਰੀ ਵਾਂਸ ਹੈ ਹਉਮੈਂ ਜਲੈ ਗਵਾਂਢ ਜਲਾਏ
ਜਾਣ ਅਮਿਉ ਰਸ ਕਾਲ ਕੂਟ ਖਾਧੈ ਮਰੈ ਮੁਏ ਜੀਵਾਏ
ਦਰਗਹ ਸੱਚੁ ਕਬੂਲ ਹੈ ਕੂੜਹੁੰ ਦਰਗਹਿ ਮਿਲੈ ਸਜਾਏ
ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋਈ ਫਲ ਖਾਏ ॥ ੨੦ ॥ ੩੦ ॥

* * *

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਾਇਰ ਵਿੱਚਹੁੰ ਨਿੱਕਲੈ ਕਾਲ ਕੂਟ ਤੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਾਣੀ

ਉਤ ਖਾਧੈ ਮਰ ਮੁੱਕੀਐ ਉਤ ਖਾਧੈ ਹੋਇ ਅਮਰ ਪਰਾਣੀ
ਵਿਸ ਵੱਸੈ ਮੂੰਹ ਸੱਪ ਦੇ ਗਰੜ ਦੁਗਾਰਿ ਅਮਿਓਰਸਜਾਣੀ
ਕਾਉਂ ਨ ਭਾਵੈ ਬੋਲਿਆ ਕੋਇਲ ਬੋਲੀ ਸਭਨਾਂ ਭਾਣੀ
ਬੁਰ ਬੋਲਾ ਨ ਸੁਖਾਵਈ ਮਿਠ ਬੋਲਾ ਜਗ ਮਿੱਤ ਵਿਡਾਣੀ
ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਸੈਂਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਰਉਪਕਾਰ ਵਿਕਾਰ ਨਿਸਾਣੀ
ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਗਤਿ ਆਖ ਵਖਾਣੀ ॥ ੧ ॥
ਸੁਝਹੁੰ ਸੁਝ ਨ ਤਿੰਨ ਲੋਅ ਅੰਨ੍ਹੇ ਘੁੱਘੂ ਸੁੱਝ ਨ ਸੁੱਝੈ
ਚਕਵੀ ਸੂਰਜ ਹੇਤ ਹੈ ਕੰਤ ਮਿਲੈ ਵਿਰਤੰਤ ਸੁ ਬੁੱਝੈ
ਰਾਤ ਅਨ੍ਹੇਰਾ ਪੰਖੀਆਂ ਚਕਵੀ ਚਿੱਤ ਅਨ੍ਹੇਰ ਨ ਰੁੱਝੈ
ਬਿੰਬ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਦੇਖ ਭਰਤਾ ਜਾਣੁ ਸੁਜਾਣੁ ਸਮੁੱਝੈ
ਦੇਖ ਪਛਾਵਾਂ ਪਵੈ ਖੂਹ ਡੁੱਬ ਮਰੈ ਸੀਂਹ ਲੋਇ ਨ ਲੁੱਝੈ

ਖੋਜੀ ਖੋਜੈ ਖੋਜ ਲੈ ਵਾਦੀ ਵਾਦ ਕਰੇਂਦੜ ਖੁੱਝੈ
ਗੋਰਸ ਗਾਈਂ ਹਸਤਿ ਨ ਦੁੱਝੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਵਣ ਵਣ ਹਰੀਆਵਲੇ ਵੁੱਠੈ ਸੁਕੈ ਅੱਕ ਜਵਾਹਾਂ
ਰੇਤ ਵਣਸਪਤ ਮਉਲੀਐ ਅਪਤ ਕਰੀਰ ਨ ਕਰੈ ਉਸਾਹਾ
ਸੁਫਲ ਫਲੰਦੇ ਬਿਰਖ ਸਭ ਸਿੰਮਲ ਅਫਲ ਰਹੈਅਵਿਸਾਹਾ
ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਵਿਣਾਸਪਤਿ ਵਾਂਸ ਨਿਵਾਸ ਨ ਉੱਭੇ ਸਾਹਾ
ਸੰਖ ਸਮੁੰਦਹੁੰ ਸੱਖਣਾ ਦੁਖਿਆਰਾ ਰੋਵੈ ਦੇ ਧਾਹਾ
ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੀ ਗੰਗ ਵਿਚ ਝੀਂਗੈ ਚੁਣ ਚੁਣ ਖਾਇਭਿਛਾਹਾ
ਸਾਥ ਵਿਛੁੰਨੇ ਮਿਲਦਾ ਫਾਹਾ ॥ ੩ ॥

ਆਪ ਭਲਾ ਸਭ ਜਗ ਭਲਾ ਭਲਾ ਭਲਾ ਸਭ ਜਗਕਰਦੇਖੈ
ਆਪ ਬੁਰਾ ਸਭ ਜਗ ਬੁਰਾ ਸਭ ਕੋ ਬੁਰਾ ਬੁਰੇ ਦੇ ਲੇਖੈ

ਕਿਸ਼ਨ ਸਹਾਈ ਪਾਂਡਵਾਂ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਕਰਤੂਤ ਵਿਸੇਖੈ
ਵੈਰ ਭਾਉ ਚਿਤ ਕੈਰਵਾਂ ਗਣਤੀ ਗਣਨਿ ਅੰਦਰ ਕਾਲੇਖੈ
ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਪਰਵੰਨਿਆਂ ਭਾਲਣ ਗਏ ਨ ਦਿਸਤ ਸਰੇਖੈ
ਬੁਰਾ ਨ ਕੋਈ ਜੁਧਿਸਟਰੈ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕੋ ਭਲਾ ਨ ਦੇਖੈ
ਕਰਵੈ ਹੋਇ ਸੁ ਟੋਟੀ ਰੇਖੈ ॥ ੪ ॥
ਸੂਰਜ ਘਰ ਅਵਤਾਰ ਲੈ ਧਰਮ ਵਿਚਾਰਣ ਜਾਇ ਬਹਿੱਠਾ
ਮੂਰਤਿ ਇੱਕਾ ਨਾਉਂ ਦੁਇ ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਮ ਦੇਖ ਸਹਿੱਠਾ
ਧਰਮੀਂ ਡਿਠਾ ਧਰਮਰਾਇ ਪਾਪ ਕਮਾਇ ਪਾਪੀ ਜਮ ਡਿਠਾ
ਪਾਪੀ ਨੂੰ ਪਛੜਾਇੰਦਾ ਧਰਮੀ ਨਾਲ ਬੁਲੇਂਦਾ ਮਿੱਠਾ
ਵੈਰੀ ਦੇਖਣ ਵੈਰ ਭਾਇ ਮਿੱਤ੍ਰ ਭਾਇ ਕਰ ਦੇਖਨ ਇੱਠਾ
ਨਰਕ ਸੁਰਗਵਿਚ ਪੁੰਨਪਾਪ ਵਰ ਸਰਾਪ ਜਾਣਨਿਅਭਰਿੱਠਾ

ਦਰਪਣ ਰੂਪ ਜਿਵੇਹੀ ਪਿੱਠਾ ॥ ੫ ॥

ਜਿਉਂ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਆਰਸੀ ਸਭਾ ਸੁੱਧ ਸਭ ਕੋਈ ਦੇਖੈ
ਗੋਰਾ ਗੋਰੇ ਦਿੱਸਦਾ ਕਾਲਾ ਕਾਲੇ ਵੰਨ ਵਸੇਖੈ
ਹਸ ਹਸ ਵੇਖੈ ਹਸਤ ਮੁਖ ਰੋਂਦਾ ਰੋਵਣਹਾਰ ਸੁ ਲੇਖੈ
ਲੇਪ ਨ ਲਾਗੈ ਆਰਸੀ ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਦਿੱਸਨ ਬਹੁ ਭੇਖੈ
ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਹੈ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕਰੋਧ ਕੁਲੇਖੈ
ਗੁਰਮਤਿਨਿਰਮਲਨਿਰਮਲਾ ਸਮਦਰਸੀ ਸਮਦਰਸ ਸਰੇਖੈ
ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਹੋਇ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖੈ ॥ ੬ ॥

ਇੱਕਤ ਸੂਰਜ ਆਥਵੇ ਰਾਤ ਅਨ੍ਹੇਰੀ ਚਮਕਨ ਤਾਰੇ
ਸ਼ਾਹ ਵੱਸਣ ਘਰ ਆਪਣੈ ਚੋਰ ਫਿਰਨ ਘਰ ਮੁਹਣੈ ਹਾਰੇ
ਜਾਗਣ ਵਿਰਲੇ ਪਾਹਰੂ ਕੂਆਇਨ ਹੁਸੀਆਰ ਬਿਦਾਰੇ

ਜਾਗ ਜਗਾਇਨ ਸੁੱਤਿਆਂ ਸ਼ਾਹ ਫੜਦੇ ਚੋਰ ਚੁਗਾਰੇ
ਜਾਗਦਿਆਂ ਘਰ ਰੱਖਿਆ ਸੁੱਤੇ ਘਰ ਮੁੱਸਨ ਵੇਚਾਰੇ
ਸ਼ਾਹ ਆਇ ਘਰ ਆਪਣੈ ਚੋਰ ਜਾਰ ਲੈ ਗਰਦਨ ਮਾਰੇ
ਭਲੇ ਬੁਰੈ ਵਰਤਣ ਸੈਂਸਾਰੇ ॥ ੭ ॥
ਮਉਲੇ ਅੰਬ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਅਉੜੀਂ ਅੱਕ ਸੁਫੁੱਲੀਂ ਭਰਿਆ
ਅੰਬ ਨ ਲੱਗੈ ਖੱਖੜੀਂ ਅੱਕ ਨ ਲੱਗੈ ਅੰਬ ਅਫਰਿਆ
ਕਾਲੀਕੋਇਲ ਅੰਬ ਵਣ ਅੱਕ ਤਿੱਡ ਚਿੱਤਮਿਤਾਲਾ ਹਰਿਆ
ਮਨ ਪੰਖੇਰੂ ਬਿਰਖ ਭੇਦ ਸੰਗ ਸੁਭਾਉ ਸੋਈ ਫਲ ਧਰਿਆ
ਗੁਰਮਤਿਡਰਦਾ ਸਾਧਸੰਗ ਦੁਰਮਤ ਸੰਗ ਅਸਾਧ ਨ ਡਰਿਆ
ਭਗਤਵਛਲਭੀਆਖੀਐਪਤਿਤ ਉਧਾਰ ਨ ਪਤਤ ਉਧਰਿਆ
ਜੋ ਤਿਸ ਭਾਣਾ ਸੋਈ ਤਰਿਆ ॥ ੮ ॥

ਜੇਕਰ ਉਧਰੀ ਪੂਤਨਾ ਵਿਹੁ ਪੀਆਲਣ ਕੰਮ ਨ ਚੰਗਾ
ਗਨਿਕਾ ਉਧਰੀ ਆਖੀਐ ਪਰਘਰ ਜਾਇ ਨ ਲਈਐ ਪੰਗਾ
ਬਾਲਮੀਕ ਨਿਸਤਾਰਿਆ ਮਾਰੈ ਵਾਟ ਨ ਹੋਇ ਨਿਸੰਗਾ
ਬੱਧਕ ਉਧਰੈ ਆਖੀਅਨਿ ਫਾਹੀ ਪਾਇ ਨ ਫੜੀਐ ਟੰਗਾ
ਜੇ ਕਾਸਾਈ ਉਧਰਿਆ ਜੀਆਂ ਘਾਇ ਨ ਖਾਧੈ ਭੁੰਗਾ
ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਬੋਹਿਥਾ ਸੋਇਨਾਂ ਲੋਹ ਨਾਹੀਂ ਇਕ ਰੰਗਾ
ਇਤ ਭਰਵਾਸੈ ਰਹਿਣ ਕੁਢੰਗਾ ॥ ੯ ॥
ਪੈ ਖਾਜੂਰੀ ਜੀਵੀਐ ਚੜ੍ਹ ਖਾਜੂਰੀ ਝੜਉ ਨ ਕੋਈ
ਉੱਝੜ ਪਇਆ ਨ ਮਾਰੀਐ ਉੱਝੜ ਰਾਹੁ ਨ ਚੰਗਾ ਹੋਈ
ਜੇ ਸੱਪ ਖਾਧਾ ਉੱਬਰੇ ਸੱਪ ਨ ਫੜੀਐ ਅੰਤ ਵਿਗੋਈ
ਵਹਣ ਵਹੰਦਾ ਨਿੱਕਲੈ ਵਿਣ ਤੁਲਹੇ ਡੁੱਬ ਮਰੈ ਭਲੋਈ

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਆਖੀਐ ਵਿਰਤੀ ਹਾਣ ਜਾਣ ਜਾਣੋਈ
ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਗੁਰਮੱਤਿ ਹੈ ਦੂਰਮਤਿ ਦਰਗਹ ਲਹੈ ਨ ਢੋਈ
ਅੰਤ ਕਮਾਣਾ ਹੋਇ ਸਥੋਈ ॥ ੧੦ ॥

ਥੋਮ ਕਥੂਰੀ ਵਾਸ ਜਿਉਂ ਕੰਚਨ ਲੋਹ ਨਹੀਂ ਇਕ ਵੰਨਾਂ
ਫਟਕ ਨ ਹੀਰੇ ਤੁੱਲ ਹੈ ਸਮਸਰ ਨੜੀ ਨ ਵੜੀਐ ਗੰਨਾਂ
ਤੁੱਲ ਨ ਰਤਨਾਂ ਰੱਤਕਾਂ ਮੁੱਲ ਨ ਕੱਚ ਵਿਕਾਵੈ ਪੰਨਾਂ
ਦੂਰਮਤਿ ਘੁੰਮਣਵਾਣੀਐ ਗੁਰਮਤਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਬੋਹਿਥ ਬੰਨਾਂ
ਨਿੰਦਾ ਹੋਵੈ ਦੂਰੇ ਦੀ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਭਲੇ ਧੰਨ ਧੰਨਾਂ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟ ਜਾਣੀਐ ਮਨਮੁਖ ਸੱਚੁ ਰਹੈ ਪਰਛੰਨਾਂ
ਕੰਮ ਨ ਆਵੈ ਭਾਂਡਾ ਭੰਨਾਂ ॥ ੧੧ ॥

ਇਕ ਵੇਚਨ ਹਥੀਆਰ ਘੜ ਇੱਕ ਸਵਾਰਨ ਸਿਲਾ ਸੰਜੋਆ

ਰਣਵਿਚਘਾਉਬਚਾਉਕਰਦੁਇਦਲ ਨਿੱਤ ਉਠ ਕਰਦੇ ਢੋਆ
ਘਾਇਲ ਹੋਇ ਨੰਗਾਸਣਾ ਬਖਤਰ ਵਾਲਾ ਨਵਾਂ ਨਿਰੋਆ
ਕਰਨ ਗੁਮਾਨ ਕਮਾਣਗਰ ਖਾਨ ਜ਼ਰਾਈ ਬਹੁਤ ਬਖੋਆ
ਜਗ ਵਿਚ ਸਾਧ ਅਸਾਧ ਸੰਗ ਸੰਗ ਸੁਭਾਇਜਾਇਫਲਢੋਆ
ਕਰਮ ਸੁ ਧਰਮ ਅਧਰਮਕਰਦੁਖਸੁਖ ਅੰਦਰਆਇ ਪਰੋਆ
ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਜਸ ਅਪਜਸ ਹੋਆ ॥ ੧੨ ॥

ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮ ਅਰਥ ਸੁਗਰਥ ਸਾਧਸੰਗਆਵੈ
ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਅਸਾਧ ਸੰਗ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ਮਚਾਵੈ
ਦੁਕ੍ਰਿਤ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਕਰਮ ਕਰ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਹੁਇ ਨਾਉਂ ਧਰਾਵੈ
ਗੋਰਸ ਗਾਈਂ ਖਾਇ ਖੜ ਇਕ ਇਕ ਜਣਦੀ ਵੱਗ ਵਧਾਵੈ
ਦੁਧ ਪੀਤੈ ਵਿਹੁ ਦੇਇ ਸੱਪ ਜਣ ਜਣ ਬਾਹਲੇ ਬੱਚੇ ਖਾਵੈ

ਸੰਗ ਸੁਭਾਉ ਅਸਾਧ ਸੰਗ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦੁਖ ਸੁਖੁ ਫਲ ਪਾਵੈ
ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਵਿਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥ ੧੩ ॥

ਚੰਨਣ ਬਿਰਖ ਸੁਬਾਸ ਦੇ ਚੰਨਣ ਕਰਦਾ ਬਿਰਖ ਸਬਾਏ
ਖਹਿੰਦੇ ਵਾਂਸ ਹੋ ਅੱਗ ਧੁੱਪ ਆਪ ਜਲੈ ਪਰਵਾਰ ਜਲਾਏ
ਮੁਲਹੁ ਜਿਵੈਂ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਫਾਸੈ ਆਪ ਕੁਟੰਬ ਫਹਾਏ
ਅਸਟ ਧਾਤ ਹੁਇ ਪਰਬਤਹੁੰ ਪਾਰਸ ਕਰ ਕੰਚਨ ਵਿਖਲਾਏ
ਗਣਕਾ ਵਾੜੈ ਜਾਇਕੈ ਹੋਵਣ ਰੋਗੀ ਪਾਪ ਕਮਾਏ
ਦੁਖੀਏ ਆਵਨ ਵੈਦ ਘਰ ਦਾਰੂ ਦੇ ਦੇ ਰੋਗ ਮਿਟਾਏ
ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਦੁਇ ਸੰਗ ਸੁਭਾਏ ॥ ੧੪ ॥

ਭਲਾ ਸੁਭਾਉ ਮਜੀਠ ਦਾ ਸਹੈ ਅਵੱਟਣ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਏ
ਗੰਨਾ ਕੋਲੂ ਪੀੜੀਐ ਟੱਟਰ ਪਇਆ ਮਿਠਾਸੁ ਵਸਾਏ

ਤੁੰਮੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਜੀਐ ਕਉੜੱਤਣ ਦੀ ਬਾਣ ਨ ਜਾਏ
ਅਵਗੁਣ ਕੀਤੇ ਗੁਣ ਕਰੈ ਭਲਾ ਨ ਅਵਗੁਣ ਚਿੱਤ ਵਸਾਏ
ਗੁਣ ਕੀਤੇ ਅਵਗੁਣ ਕਰੈ ਬੁਰਾ ਨ ਮਨ ਅੰਦਰ ਗੁਣਪਾਏ
ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋਈ ਫਲ ਖਾਏ ॥ ੧੫ ॥

ਪਾਣੀ ਪੱਥਰ ਲੀਕ ਜਿਉਂ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਪਰਕਿਰਤ ਸੁਭਾਏ
ਵੈਰ ਨ ਟਿਕਦਾ ਭਲੇ ਚਿਤ ਹੇਤ ਨ ਟਿਕੈ ਬੁਰੈ ਮਨ ਆਏ
ਭਲਾ ਨ ਹੇਤ ਵਿਸਾਰਦਾ ਬੁਰਾ ਨ ਵੈਰ ਮਨਹੁੰ ਵਿਸਰਾਏ
ਆਸ ਨ ਪੁੱਜੇ ਦੁਹਾਂ ਦੀ ਦੁਰਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਅੰਤ ਲਖਾਏ
ਭਲਿਅਹੁੰ ਬੁਰਾ ਨ ਹੋਵਈ ਬੁਰਿਅਹੁੰ ਭਲਾ ਭਲਾ ਨ ਮਨਾਏ
ਵਿਰਤੀਹਾਨ ਵਿਖਾਣਿਆ ਸਈਂ ਸਿਆਣੀ ਸਿੱਖ ਸੁਣਾਏ
ਪਰਉਪਕਾਰ ਵਿਕਾਰ ਕਮਾਏ ॥ ੧੬ ॥

ਵਿਰਤੀਹਾਣ ਵਖਾਣਿਆ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੀ ਸੁਣੀ ਕਹਾਣੀ
ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਦੁਇ ਚਲੇ ਰਾਹ ਉਸਥੈ ਤੋਸਾ ਉਸਥੈ ਪਾਣੀ
ਤੋਸਾ ਅੱਗੈ ਰੱਖਿਆ ਭਲੇ ਭਲਾਈ ਅੰਦਰ ਆਣੀ
ਬੁਰਾ ਬੁਰਾਈ ਕਰ ਗਇਆ ਹੱਥੀਂ ਕੱਢ ਨ ਦਿੱਤੋ ਪਾਣੀ
ਭਲਾ ਭਲਾਈਅਹੁੰਸਿੱਝਿਆ ਬੁਰੇਬੁਰਾਈਅਹੁੰ ਵੈਰਵਿਹਾਣੀ
ਸੱਚਾ ਸਾਹਿਬ ਨਿਆਉਂ ਸੱਚ ਜੀਆਂ ਦਾ ਜਾਣੋਈ ਜਾਣੀ
ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਦਰ ਨੋ ਕੁਰਬਾਣੀ ॥ ੧੭ ॥
ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਸੈਂਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਇਆ ਤਿਸ ਸਰ ਪਰ ਮਰਣਾ
ਰਾਵਣ ਤੈ ਰਾਮਚੰਦ ਵਾਂਗ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਲੜ ਕਾਰਣ ਕਰਣਾ
ਜਰ ਜਰਵਾਣਾ ਵੱਸ ਕਰ ਅੰਤ ਅਧਰਮ ਰਾਵਨ ਮਨ ਧਰਣਾ
ਰਾਮਚੰਦ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰਖ ਧਰਮਹੁੰ ਸਾਇਰ ਪੱਥਰ ਤਰਣ

ਬੁਰਿਆਈਅਹੁੰ ਰਾਵਣਗਜਾਕਾਲਕ ਟਿੱਕਾ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਹਰਣਾ
ਰਾਮਾਇਣ ਜੁਗ ਜੁਗ ਅਟੱਲ ਸੇ ਉਧਰੇ ਜੋ ਆਏ ਸਰਣਾ
ਜਸ ਅਪਜੱਸ ਵਿਚ ਨਿੱਡਰ ਡਰਣਾ ॥ ੧੮ ॥
ਸੋਇਨ ਲੰਕਾ ਵਡਾ ਗੜ੍ਹ ਖਾਰ ਸਮੁੰਦ ਜਿਵੇਹੀ ਖਾਈ
ਲਖ ਪੁਤ ਪੋਤੇ ਸਵਾ ਲੱਖ ਕੁੰਭ ਕਰਨ ਮਹਿਰਾਵਣ ਭਾਈ
ਪਵਣ ਬਹਾਰੀ ਦੇਇ ਨਿੱਤ ਇੰਦ੍ਰ ਭਰੈ ਪਾਣੀ ਵਰਿਆਈ
ਬੈਸੰਤਰ ਰਾਸੋਈਆ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਚਰਾਗ ਦੀਪਾਈ
ਬਹੁ ਖੂਹਣਿ ਚਤੁਰੰਗ ਦਲ ਦੇਸ ਨ ਵੇਸ ਨ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ
ਮਹਾਦੇਵ ਦੀ ਸੇਵ ਕਰ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਰਹਿੰਦੇ ਸਰਣਾਈ
ਅਪਜਸ ਲੈ ਦੁਰਮਤਿ ਬੁਰਿਆਈ ॥ ੧੯ ॥
ਰਾਮਚੰਦ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਵੱਸ ਹੋਇਆ ਦੇਹ ਧਾਰੀ

ਮੰਨ ਮਤੇਈ ਆਗਿਆ ਲੈ ਵਣਵਾਸ ਵਡਾਈ ਚਾਰੀ
ਪਰਸਰਾਮ ਦਾ ਬਲ ਹਰੈ ਦੀਨਦਇਆਲ ਗਰਬ ਪਰਹਾਰੀ
ਸੀਤਾ ਲਖਮਣ ਸੇਵ ਕਰ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੇਵਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਰਾਮਾਇਣ ਵਰਤਾਇਆ ਰਾਮ ਰਾਜ ਕਰ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਧਾਰੀ
ਮਰਣ ਸੁ ਮੁਣਸਾਂ ਸੱਚ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ
ਭਲਿਆਈ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਤਿ ਸਾਰੀ ॥ ੨੦ ॥ ੩੧ ॥

* * *

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਹਿਲਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮਂ ਲੈ ਭੈ ਵਿਚ ਵਰਤੈ ਹੋਇ ਇਆਣਾ

ਗੁਰਸਿਖਲੈ ਗੁਰਸਿਖ ਹੋਇਭਾਇ ਭਗਤ ਵਿਚ ਖਰਾ ਸਜਾਣਾ
ਗੁਰਸਿਖ ਸੁਣ ਮੰਨੈ ਸਮਝ ਮਾਣ ਮਹਤ ਵਿਚ ਰਹੈ ਨਿਮਾਣਾ
ਗੁਰੁਸਿਖ ਗੁਰ ਸਿਖ ਪੂਜਦਾ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਰਹਿਰਾਸ ਲੁਭਾਣਾ
ਗੁਰੁਸਿਖ ਮਨਹੁ ਨ ਵਿੱਸਰੈ ਚੱਲਣ ਜਾਣ ਜੁਗਤਿ ਮਿਹਮਾਣਾ
ਗੁਰੁਸਿਖ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ ਨਿਵਚਲਣਾ ਗੁਰੁਸਿਖ ਪਰਵਾਣਾ
ਘਾਲ ਖਾਇ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਮਿਲ ਖਾਣਾ ॥ ੧ ॥
ਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਦਰਸ ਲਿਵ ਸਾਵਧਾਨ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਚੇਤੰਨ ਸਿਆਣਾ
ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰੈ ਮੇਲਾਣਾ
ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਥੋੜਾ ਬੋਲਣਾ ਥੋੜਾ ਸਉਣਾਂ ਥੋੜਾ ਖਾਣਾ
ਪਰ ਤਨ ਪਰ ਧਨ ਪਰਹਰੈ ਪਰਨਿੰਦਾ ਸੁਨ ਮਨ ਸ਼ਰਮਾਣਾ
ਗੁਰਮੂਰਤਸਤਗੁਰਸਬਦ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਮਸਰ ਪਰਵਾਣਾ

ਇਕ ਮਨ ਇੱਕ ਅਰਾਧਣਾ ਦੁਤੀਆ ਨਾਸਤ ਭਾਵੈਭਾਣਾ
ਗੁਰੁਮੁਖਿ ਹੋਂਦੇ ਤਾਣ ਨਿਤਾਣਾ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੁਮੁਖਿ ਰੰਗ ਨ ਦਿੱਸਈ ਹੋਂਦੀ ਅੱਖੀਂ ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਸੋਈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਮਝ ਨ ਸੱਕਈ ਹੋਂਦੀ ਕੰਨੀ ਬੋਲਾ ਹੋਈ
ਗੁਰੁਮੁਖਿ ਸਬਦ ਨ ਗਾਵਈ ਹੋਂਦੀ ਜੀਭੈ ਗੂੰਗਾ ਕੋਈ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਦੀ ਵਾਸ ਵਿਣ ਨਕਟਾ ਹੋਂਦੇ ਨੱਕ ਅਲੋਈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਵਿਹੂਣਿਆਂ ਹੋਂਦੇ ਕਰੀ ਲੂੰਜਾ ਦੁੱਖ ਰੋਈ
ਗੁਰਮਤਿ ਚਿੱਤ ਨ ਵੱਸਈ ਸੋ ਮਤਿ ਹੀਣ ਨ ਲੈਂਦਾ ਢੋਈ
ਮੂਰਖ ਨਾਲ ਨ ਕੋਇ ਸਬੋਈ ॥ ੩ ॥
ਘੁੱਘੂ ਸੁੱਝ ਨ ਸੁੱਝਈ ਵੱਸਦੀ ਛੱਡ ਰਹੈ ਉਜਾੜੀ
ਇੱਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨ ਪੜ੍ਹੈ ਚੂਹੇ ਖਾਇ ਉਡੈ ਵੇਹਾੜੀ

ਵਾਸ ਨ ਆਵੈ ਵਾਂਸ ਨੋਂ ਹਉਂਮੈ ਅੱਗ ਨ ਚੰਨਣ ਵਾੜੀ
ਸੰਖ ਸਮੁੰਦਹੁੰ ਸੱਖਣਾ ਗੁਰਮਤ ਹੀਣਾ ਦੇਹ ਵਿਗਾੜੀ
ਸਿੰਮਲ ਬਿਰਖ ਨ ਸਫਲ ਹੁਇ ਆਪ ਗਣਾਇ ਵਡਾ ਅਨਾੜੀ
ਮੂਰਖ ਫੱਟੜ ਪਵੈ ਰਿਹਾੜੀ ॥ ੪ ॥
ਅੰਨ੍ਹੇ ਅੱਗੇ ਆਰਸੀ ਨਾਈ ਧਰ ਨ ਵਧਾਈ ਪਾਵੈ
ਬੋਲੇ ਅੱਗੇ ਗਾਵੀਏਂ ਸੂੰਮ ਨ ਡੂੰਮ ਕਵਾਇ ਪੈਨਾਵੈ
ਪੁੱਛੈ ਮਸਲਤ ਗੁੰਗਿਅਹੁੰ ਵਿਗੜੈ ਕੰਮ ਜਵਾਬ ਨ ਆਵੈ
ਫੁਲਵਾੜੀ ਵੜ ਗੁਣਗੁਣਾ ਮਾਲੀ ਨੋ ਨਾਂ ਇਨਾਮ ਦਿਵਾਵੈ
ਲੂਲੇ ਨਾਲ ਵਿਵਾਹੀਐ ਕਿਵ ਗਲ ਮਿਲ ਕਾਮਣਿ ਗਲ ਲਾਵੈ
ਸਭਨਾਂ ਚਾਲ ਸੁਹਾਵਣੀ ਲੰਗੜਾ ਕਰੇ ਲਖਾਉ ਲੰਗਾਵੈ
ਲੁਕੈ ਨ ਮੂਰਖ ਆਪ ਲਖਾਵੈ ॥ ੫ ॥

ਪੱਥਰ ਮੂਲ ਨ ਭਿੱਜਈ ਸੌ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਜਲ ਅੰਦਰ ਵੱਸੈ
ਪੱਥਰ ਖੇਤ ਨ ਜੰਮਈ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਇੰਦਰ ਵੱਸੈ
ਪੰਥਰ ਚੰਨਣ ਰਗੜਈ ਚੰਨਣ ਵਾਂਗ ਨ ਪੱਥਰ ਘੱਸੈ
ਸਿਲ ਵੱਟੇ ਨਿੱਤ ਪੀਸਦੇ ਰਸ ਕਸ ਜਾਣੈ ਵਾਸ ਨ ਰੱਸੈ
ਚੱਕੀ ਫਿਰੈ ਸਹੰਸ ਵਾਰ ਖਾਇ ਨ ਪੀਐ ਭੁੱਖ ਨ ਤੱਸੈ
ਪੱਥਰ ਘੜੈ ਵਰੱਤਣਾ ਹੇਠ ਉੱਤੈ ਹੋਇ ਘੜਾ ਵਿਣੱਸੈ
ਮੂਰਖ ਸੁਰਤਿ ਨ ਜਸ ਅਪਜੱਸੈ ॥ ੬ ॥
ਪਾਰਸ ਪੱਥਰ ਸੰਗ ਹੈ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਨ ਕੰਚਨ ਹੋਵੈ
ਹੀਰੇ ਮਾਣਕ ਪੱਥਰਹੁੰ ਪੱਥਰ ਕੋਇ ਨ ਹਾਰ ਪਰੋਵੈ
ਵੱਟ ਜਵਾਹਰ ਤੋਲੀਐ ਮੁੱਲ ਨ ਤੁੱਲ ਵਿਕਾਇ ਸਮੋਵੈ
ਪੱਥਰ ਅੰਦਰ ਅਸ੍ਟਧਾਤ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਸੁਵੰਨ ਅਲੋਵੈ

ਪੱਥਰ ਫਟਕ ਝਲੱਕਣਾ ਬਹੁਰੰਗੀ ਹੋਇ ਰੰਗ ਨ ਗੋਵੈ
ਪੱਥਰ ਵਾਸ ਨ ਸਾਉ ਹੈ ਮਨ ਕਠੋਰ ਹੁਇ ਆਪ ਵਿਗੋਵੈ
ਕਰ ਮੂਰਖਾਈ ਮੂਰਖ ਰੋਵੈ ॥ ੭ ॥
ਜਿਉਂ ਮਣਿ ਕਾਲੇ ਸੱਪ ਸਿਰ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ਵਿਸੂ ਭਰਿਆ
ਜਾਣ ਕਥੂਰੀ ਮਿਰਗ ਤਨ ਝਾੜਾਂ ਸਿੰਘਦਾ ਫਿਰੈ ਅਫਰਿਆ
ਜਿਉਂ ਕਰ ਮੋਤੀ ਸਿੱਪ ਵਿਚ ਮਰਮ ਨ ਜਾਣੈ ਅੰਦਰ ਧਰਿਆ
ਜਿਉਂ ਗਾਈਂ ਥਣ ਚਿੱਚੜੀ ਦੁੱਧ ਨ ਪੀਐ ਲੋਹੂ ਜਰਿਆ
ਬਗੁਲਾ ਤਰਣ ਨ ਸਿੱਖਿਓ ਤੀਰਥ ਨ੍ਹਾਇ ਨ ਪੱਥਰ ਤਰਿਆ
ਨਾਲ ਸਿਆਣੇ ਭਲੀ ਭਿੱਖ ਮੂਰਖ ਰਾਜਹੁੰ ਕਾਜ ਨ ਸਰਿਆ
ਕੇਖੀ ਹੋਇ ਵਿਗਾੜੈ ਖਰਿਆ ॥ ੮ ॥
ਮੱਟਣ ਚੱਟਣ ਕੁੱਤਿਆਂ ਕੁੱਤੈ ਹਲਕ ਤੈ ਮਨ ਸੁੰਗਾਵੈ

ਠੰਢਾ ਤੱਤਾ ਕੋਇਲਾ ਕਾਲਾ ਕਰ ਕੈ ਹੱਥ ਜਲਾਵੈ
ਜਿਉਂ ਚਕਚੂੰਧਰ ਸੱਪ ਦੀ ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਕੋਹੜੀ ਕਰ ਦਿਖਲਾਵੈ
ਜਾਣ ਰਸਉਲੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਪੀੜ ਰੱਖੀ ਸ਼ਰਮਾਵੈ
ਵੰਸ ਕੁਪੁੱਤ ਕੁਲੱਖਣਾ ਛੱਡੇ ਬਣੈ ਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਵੈ
ਮੂਰਖ ਹੇਤ ਨ ਲਾਈਐ ਪਰਹਰ ਵੈਰ ਅਲਿਪਤ ਵਲਾਵੈ
ਦੁਹੀਂ ਪਾਵੜੀਂ ਦੁੱਖ ਵਿਹਾਵੈ ॥ ੯ ॥
ਜਿਉਂ ਹਾਥੀ ਦਾ ਨ੍ਹਾਵਣਾ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲ ਖੇਹ ਉਡਾਵੈ
ਜਿਉਂ ਊਠੈ ਦਾ ਖਾਵਣਾ ਪਰਹਰ ਕਣਕ ਜਵਾਹਾਂ ਖਾਵੈ
ਕਮਲੇ ਦਾ ਕਛੋਟੜਾ ਕਦੇ ਲੱਕ ਕਦੇ ਸੀਸ ਵਲਾਵੈ
ਜਿਉਂ ਕਰ ਟੁੰਡੇ ਹੱਥੜਾ ਸੋ ਚੁਤੀ ਸੋ ਵਾਤ ਵਲਾਵੈ
ਸੰਨ੍ਹੀਂ ਜਾਨ ਲੁਹਾਰਦੀ ਖਿਣ ਜਲ ਵਿਚ ਖਿਣ ਅਗਨ ਸਮਾਵੈ

ਮੱਖੀ ਬਾਣ ਕੁਬਾਣ ਹੈ ਲੈ ਦੁਰਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਨ ਭਾਵੈ
ਮੂਰਖ ਦਾ ਕਿਹੁ ਹੱਥ ਨ ਆਵੈ ॥ ੧੦ ॥
ਤੋਤਾ ਨਲੀ ਨ ਛਡਈ ਆਪਣ ਹੱਥੀਂ ਫਾਥਾ ਚੀਕੈ
ਬਾਂਦਰ ਮੁਠ ਨ ਛਡਈ ਘਰ ਘਰ ਨੱਚੈ ਝੀਕਣ ਝੀਕੈ
ਗੱਦਹੁ ਅੜੀ ਨ ਛੱਡਈ ਚੀਂਘੀ ਪਉਂਦੀ ਹੀਕਣ ਹੀਕੈ
ਕੁੱਤੇ ਚੱਕੀ ਚੱਟਣੀ ਪੂਛ ਨ ਸਿੱਧੀ ਧ੍ਰੀਕਣ ਧ੍ਰੀਕੈ
ਕਰਨ ਕੁਫੱਕੜ ਮੂਰਖਾਂ ਸੱਪ ਗਏ ਫੜ ਫਾਟਨ ਲੀਕੈ
ਪਗ ਲਹਾਇ ਗਣਾਇ ਸ਼ਰੀਕੈ ॥ ੧੧ ॥
ਅੰਨ੍ਹਾ ਆਖੇ ਲੜ ਮਰੈ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੈ ਸੁਨ ਨਾਂਉਂ ਸੁਜਾਖਾ
ਭੋਲਾ ਆਖੈ ਭਲਾ ਮੰਨ ਅਹਮਕ ਜਾਣ ਅਜਾਣ ਨ ਭਾਖਾ
ਧੋਰੀ ਆਖੈ ਹੱਸ ਕੇ ਬਲਦ ਵਖਾਣ ਕਰੈ ਮਨ ਮਾਖਾ

ਕਾਉਂ ਸਿਆਣਪ ਜਾਣਦਾ ਵਿਸ਼ਟਾ ਖਾਇ ਨ ਭਾਖ ਸੁਭਾਖਾ
ਨਾਉਂ ਸੁਰੀਤ ਕੁਰੀਤ ਦਾ ਮੁਸ਼ਕ ਬਿਲਾਈ ਗਾਂਡੀ ਸਾਖਾ
ਹੇਠ ਖੜਾ ਬੂ ਬੂ ਕਰੈ ਗਿੱਦੜ ਹੱਥ ਨ ਆਵੈ ਦਾਖਾ
ਬੋਲ ਵਿਗਾੜ ਮੂਰਖ ਭੇਡਾਖਾ ॥ ੧੨ ॥

ਰੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਰੁੱਖ ਹੈ ਅਰੰਡ ਅਢਾਈ ਆਪ ਗਣਾਏ
ਪਿੱਦਾ ਜਿਉਂ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਬਹਿ ਬਹਿ ਡਾਲੀ ਬਹੁਤ ਦਖਾਏ
ਭੇਡ ਭਵਿੰਗਾ ਮੂਹੁੰ ਕਰੈ ਤਰਣਾਪੈ ਦਿਹ ਚਾਰ ਵਲਾਏ
ਮੂਹੁੰ ਅੱਖੀਂ ਨਕ ਕੰਨ ਜਿਉਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਵਿਚ ਗਾਂਡ ਸਦਾਏ
ਮੀਆਂ ਘਰਹੁੰ ਨਿਕਾਲੀਐ ਤਰਕਸ਼ ਦਰਵਾਜੇ ਟੰਗਵਾਏ
ਮੂਰਖ ਅੰਦਰ ਮਾਣਸਾਂ ਵਿਚ ਗੁਣ ਗਰਬ ਕਰੈ ਆਲਾਏ
ਮਜਲਸ ਬੈਠਾ ਆਪ ਲਖਾਏ ॥ ੧੩ ॥

ਮੂਰਖ ਤਿਸਨੋਂ ਆਖੀਐ ਬੋਲ ਨ ਸਮਝੈ ਬੋਲ ਨ ਜਾਣੈ
ਹੋਰੋਂ ਕਿਹੁ ਕਰ ਪੁੱਛੀਐ ਹੋਰੋਂ ਕਿਹੁ ਕਰ ਆਖ ਵਖਾਣੈ
ਸਿੱਖ ਦੇਇ ਸਮਝਾਈਐ ਅਰਥ ਅਨਰਥ ਮਨੈ ਵਿਚ ਆਣੈ
ਵਡਾ ਅਸਮਝ ਨ ਸਮਝਈ ਸੁਰਤਿ ਵਿਹੂਣਾ ਹੁਇ ਹੈਰਾਣੈ
ਗੁਰਮਤਿ ਚਿਤ ਨ ਆਵਈ ਦੁਰਮਤਿ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਪਰਵਾਣੈ
ਅਗਿਨੀ ਸੱਪਹੁੰ ਵਰਜੀਐ ਗੁਣਵਿਚ ਅਵਗੁਣ ਕਰੈ ਧਿਙਾਣੈ
ਮੂਤੈ ਰੋਵੈ ਮਾਨ ਸਿਵਾਣੈ ॥ ੧੪॥

ਰਾਹੁ ਛੱਡ ਉਝੜ ਪਵੈ ਆਗੂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਾ ਕਰ ਜਾਣੈ
ਬੇੜ੍ਹੇ ਵਿਚ ਬਹਾਲੀਐ ਕੁੱਦ ਪਵੈ ਵਿਚ ਵਹਣ ਧਿਙਾਣੈ
ਸੁਘੜਾਂ ਵਿਚ ਬਹਿੱਠਿਆਂ ਬੋਲ ਵਿਗਾੜ ਉਘਾੜ ਵਖਾਣੈ
ਸੁਘੜਾਂ ਮੂਰਖ ਜਾਣਦਾ ਆਪ ਸੁਘੜ ਹੋਇ ਵਿਰਤੀ ਹਾਣੈ

ਦਿਹ ਨੋਂ ਰਾਤ ਵਖਾਣਦਾ ਚਾਮਚੜਿੱਕ ਜੇਵੈਂ ਟਾਨਾਣੈ
ਗੁਰਮਤਿ ਮੂਰਖ ਚਿੱਤ ਨ ਆਣੈ ॥ ੧੫ ॥
ਵੈਦ ਚੰਗੇਰੀ ਊਠਣੀ ਲੈ ਸਿਲ ਵੱਟਾ ਕਚਰਾ ਭੰਨਾ
ਸੇਵਕ ਸਿੱਖੀ ਵੈਦਗੀ ਮਾਰੀ ਬੁਢੀ ਰੋਵਨ ਰੰਨਾ
ਪਕੜ ਚਲਾਇਆ ਰਾਵਲੈ ਪਉਦੀ ਉੱਘੜ ਗਏ ਸੁਕੰਨਾ
ਪੁੱਛੈ ਆਖ ਵਖਾਣਿਓਨ ਉੱਘੜ ਗਇਆ ਪਾਜ ਪਰਛੰਨਾ
ਪਾਰਖੂਆਂ ਚੁਣ ਕੱਢਿਆ ਜਿਉਂ ਕਚਕੜਾ ਨ ਰਲੈ ਰਤੰਨਾ
ਮੂਰਖ ਅਕਲੀਂ ਬਾਹਰਾ ਵਾਂਸਹੁ ਮੂਲ ਨ ਹੋਵੈ ਗੰਨਾ
ਮਾਨਸ ਦੇਹੀ ਪਸ਼ੂ ਉਪੰਨਾਂ ॥ ੧੬ ॥
ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਦੀ ਸੇਵ ਕਰ ਵਰ ਪਾਇਆ ਸ਼ਾਹੈ ਦੇ ਪੁੱਤੈ
ਦਰਬ ਸ਼ਰੂਪ ਸਰੇਵੜੈ ਆਇ ਵੜੇ ਘਰ ਅੰਦਰ ਉੱਤੈ

ਜਿਉਂਹਥਿਆਰੀਂ ਮਾਰੀਅਨਤਿਉਂ ਤਿਉਂਦਰਬ ਹੋਇਭੜ ਧੱਤੈ
ਬੁੱਤੀ ਕਰਦੇ ਡਿੱਠਿਓਨ ਨਾਈ ਰੈਨ ਨ ਬੈਠੇ ਸੁੱਤੈ
ਮਾਰੇ ਆਨ ਸਰੇਵੜੇ ਸੁਣ ਦੀਬਾਣ ਮਸਾਣ ਅਛੁੱਤੈ
ਮੱਥੈ ਵਾਲ ਪਛਾੜਿਆ ਵਾਲ ਛਡਾਈਅਨਿ ਕਿਸਦੈ ਬੁੱਤੈ
ਮੂਰਖ ਬੀਜੈ ਬੀਉ ਕੁਰੱਤੈ ॥ ੧੭ ॥
ਗੋਸ਼ਟ ਗਾਂਗੇ ਤੇਲੀਐ ਪੰਡਿਤ ਨਾਲ ਹੋਵੈ ਜਗ ਦੇਖੈ
ਖੜੀ ਕਰੈ ਇਕ ਉਂਗੁਲੀ ਗਾਂਗਾ ਦੋਇ ਵੇਖਾਲੈ ਰੇਖੈ
ਫੇਰ ਉਚਾਇ ਪੰਜਾਂਗੁਲਾਂ ਗਾਂਗਾ ਮੁੱਠ ਹਲਾਇ ਅਲੇਖੈ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਉਠ ਚੱਲਿਆ ਪੰਡਿਤ ਹਾਰ ਭੁਲਾਵੈ ਭੇਖੈ
ਨਿਰਗੁਨ ਸਰਗੁਨਅੰਗਦੁਇ ਪਰਮੇਸਰ ਪੰਜ ਮਿਲਨ ਸਰੇਖੈ
ਅਖੀਂ ਦੋਵੈਂ ਭੰਨਸਾਂ ਮੁੱਕੀ ਲਾਇ ਹਲਾਇ ਨਿਮੇਖੈ

ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਸੁਰਤਿ ਵਿਸੇਖੈ ॥ ੧੮ ॥
ਠੰਢੇ ਖੂਹਹੁੰ ਨ੍ਹਾਇਕੈ ਪੱਗ ਵਿਸਾਰ ਆਯਾ ਸਿਰ ਨੰਗੈ
ਘਰ ਵਿਚ ਰੰਨਾਂ ਕਮਲੀਆਂ ਧੁੱਸੀ ਲੀਤੀ ਵੇਖ ਕੁਢੰਗੈ
ਰੰਨਾਂ ਵੇਖ ਪਿਟੰਦੀਆਂ ਢਾਹਾਂ ਮਾਰੈ ਹੋਇ ਨਿਸੰਗੈ
ਲੋਕ ਸਿਆਪੇ ਆਇਆ ਰੰਨਾਂ ਪੁਰਸ ਜੁੜੇ ਲੈ ਪੰਗੈ
ਨਾਇਣ ਪੁੱਛਦੀ ਪਿਟਦੀਆਂ ਕਿਸਦੇਨਾਇ ਅਲਾਹਨੀ ਅੰਗੈ
ਸਹੁਰੇ ਪੁੱਛਹੁ ਜਾਇਕੈ ਕਉਣ ਮੁਆ ਨੂੰਹ ਉੱਤਰ ਮੰਗੈ
ਕਾਵਾਂ ਰੌਲਾ ਮੂਰਖ ਸੰਗੈ ॥ ੧੯ ॥
ਜੇ ਮੂਰਖ ਸਮਝਾਈਐ ਸਮਝੈ ਨਾਹੀਂ ਛਾਵ ਨ ਧੁੱਪਾ
ਅਖੀ ਪਰਖ ਨ ਜਾਣਈ ਪਿਤੱਲ ਸੁਇਨਾ ਕੈਹਾਂ ਰੁੱਪਾ
ਸਾਉ ਨ ਜਾਣੈ ਤੇਲ ਘਿਉ ਧਰਿਆ ਕੋਲ ਘੜੋਲਾ ਕੁੱਪਾ

ਸੁਰਤਿ ਵਿਹੂਣਾ ਰਾਤ ਦਿਹੁ ਚਾਨਣ ਤੁੱਲ ਅਨ੍ਹੇਰਾ ਘੁੱਪਾ
ਵਾਸ ਕਥੂਰੀ ਬੋਮ ਦੀ ਮੇਹਰ ਕੁਲੀ ਅਧਉੜੀ ਤੁੱਪਾ
ਵੈਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਨ ਸਮਝਈ ਰੰਗ ਸੁਰੰਗ ਕੁਰੰਗ ਅਛੁੱਪਾ
ਮੂਰਖ ਨਾਲ ਚੰਗੇਰੀ ਚੁੱਪਾ ॥ ੨੦ ॥ ੩੨ ॥

* * *

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਮਨਮੁਖਜਾਣੀਅਨਿ ਸਾਧਅਸਾਧ ਜਗਤ ਵਰਤਾਰਾ
ਦੁਹ ਵਿੱਚ ਦੁਖੀ ਦੁਬਾਜਰੇ ਖਰਬੜ ਹੋਏ ਖੁਦੀ ਖੁਆਰਾ

ਦੁਹੀਂ ਸਰਾਈਂ ਜ਼ਰਦਰੂ ਦਗੇ ਦੁਰਾਹੇ ਚੋਰ ਚਗਾਰਾ
ਨਾ ਉਰਵਾਰ ਨ ਪਾਰ ਹੈ ਗੋਤੇ ਖਾਨ ਭਰਮ ਸਿਰਭਾਰਾ
ਹਿੰਦੂ ਮੁੱਸਲਮਾਣ ਵਿੱਚ ਗੁਰਮੁਖ ਮਨਮੁਖ ਵਿੱਚ ਗੁਬਾਰਾ
ਜੰਮਣ ਮਰਣ ਸਦਾ ਸਿਰਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਦੁਹ ਮਿਲ ਜੰਮੇ ਦੁਇ ਜਣੇ ਦੁਹੁ ਜਣਿਆਂ ਦੁਇ ਰਾਹਚਲਾਏ
ਹਿੰਦੂ ਆਖਣ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮੁੱਸਲਮਾਣਾ ਨਾਉਂ ਖੁਦਾਏ
ਹਿੰਦੂ ਪੂਰਬ ਸਉਂਦਿਆਂ ਪੱਛਮ ਮੁੱਸਲਮਾਣ ਨਿਵਾਏ
ਗੰਗ ਬਨਾਰਸ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮੱਕਾ ਮੁੱਸਲਮਾਨ ਮਨਾਏ
ਵੇਦ ਕਤੇਬਾਂ ਚਾਰ ਚਾਰ ਚਾਰ ਵਰਣ ਚਾਰ ਮਜ਼੍ਹਬ ਚਲਾਏ
ਪੰਜ ਤੱਤ ਦੋਵੈਂ ਜਣੇ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਛਾਏ
ਇਕ ਥਾਂਉਂ ਦੁਇ ਨਾਉਂ ਧਰਾਏ ॥ ੨ ॥

ਦੇਖ ਦੁਭਿੱਤੀ ਆਰਸੀ ਮਜਲਸ ਹੱਥੋ ਹੱਥੀ ਨੱਚੈ
ਦੁੱਖੋ ਦੁੱਖ ਦੁਬਾਜਰੀ ਘਰ ਘਰ ਫਿਰੈ ਪਰਾਈ ਖੱਚੈ
ਅੱਗੈ ਹੋਇ ਸੁਹਾਵਣੀ ਮੁਹਿ ਡਿੱਠੈ ਮਾਣਸ ਚਹ ਮੱਚੈ
ਪਿਛਹੁ ਦੇਖ ਡਰਾਵਣੀ ਇਕੋ ਮੁਹ ਦੁਹ ਜਿਨਸ ਵਿਰੱਚੈ
ਖੇਹ ਪਾਇ ਮੂੰਹ ਮਾਂਜੀਐ ਫਿਰ ਫਿਰ ਮੈਲ ਭਰੈ ਰੰਗ ਕੱਚੈ
ਧਰਮਰਾਇ ਜਮ ਇੱਕੁ ਹੈ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਨ ਭਰਮ ਪਰੱਚੈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਸਚ ਸੱਚੈ ॥ ੩ ॥

ਵੁਣੈ ਜੁਲਾਹਾ ਤੰਦੁ ਗੰਢ ਇਕ ਸੂਤ ਕਰ ਤਾਣਾ ਵਾਣਾ
ਦਰਜੀ ਪਾੜ ਵਿਗਾੜਦਾ ਪਾਟਾ ਮੁੱਲ ਨ ਲਵੈ ਵਿਕਾਣਾ
ਕੱਤਣ ਕਤਰੈ ਕਤਰਣੀ ਹੋਇ ਦੁਮੂਹੀਂ ਚੜ੍ਹੰਦੀ ਸਾਣਾ
ਸੂਈ ਸੀਵੈ ਜੋੜਦੈ ਵਿਛੁੜਿਆਂ ਕਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਣਾ

ਸਾਹਿਬ ਇੱਕੋ ਰਾਹ ਦੁਇ ਜਗ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਮੁੱਸਲਮਾਣਾ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ ਪਰਧਾਨ ਹੈ ਪੀਰ ਮੁਰੀਦੀ ਹੈ ਪਰਵਾਣਾ
ਦੁਖੀ ਦੁਬਾਜਰਿਆ ਹੈਰਾਣਾ ॥ ੪ ॥

ਜਿਉਂ ਚਰਖਾ ਅਠਖੰਭੀਆ ਦੁਹ ਲੱਠੀਂ ਦੇ ਮੰਝ ਮੰਝੇਰੂ
ਦੁਇ ਸਿਰਧਰ ਦੁਹੁ ਖੁੰਢਵਿਚ ਸਿਰਗਿਰਦਾਨ ਫਿਰੈਲੱਖਫੇਰੂ
ਬਾਇੜ ਪਾਇ ਪਲੇਟੀਐ ਮਾਲ੍ਹ ਵਟਾਇ ਪਾਯਾ ਘਟ ਘੇਰੂ
ਦੁਹ ਚਰਮਖ ਵਿਚ ਤ੍ਰਕੁਲਾ ਕੱਤਨ ਕੁੜੀਆਂ ਚਿੜੀਆਂ ਹੇਰੂ
ਤ੍ਰਿੰਞਣ ਬਹਿ ਉਠਜਾਂਦੀਆਂ ਜਿਉਂ ਬਿਰਖਹੁੰ ਉਡਜਾਣ ਪੰਖੇਰੂ
ਓੜ ਨਿਬਾਹੂ ਨਾ ਥੀਐ ਕੱਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ ਗੇਰੂ
ਘੁੰਮ ਘੁਮੰਦੀ ਛਾਉਂ ਘਵੇਰੂ ॥ ੫ ॥

ਸਾਹਰੁ ਪੀਹਰੁ ਪੱਲਰੈ ਹੋਇ ਨਿਲੱਜ ਨਲੱਜਾ ਧੋਵੈ

ਰਾਵੈ ਜਾਰ ਭਤਾਰ ਤਜ ਖਿੰਜੋਤਾਣ ਖੁਸ਼ੀ ਕਿਉਂ ਹੋਵੈ
ਸਮਝਾਈ ਨਾ ਸਮਝਈ ਮਰਣੇ ਪਰਣੇ ਲੋਕ ਵਿਗੋਵੈ
ਧਿਰ ਧਿਰ ਮਿਲਦੇ ਮੇਹਣੇ ਹੋਇ ਸ਼ਰਮਿੰਦੀ ਅੰਝੂ ਰੋਵੈ
ਪਾਪ ਕਮਾਣੈ ਪਕੜੀਐ ਹਾਣ ਕਾਣ ਦੀਬਾਣ ਖੜੋਵੈ
ਮਰੈ ਨ ਜੀਵੈ ਦੁਖ ਸਹੈ ਰਹੈ ਨ ਘਰ ਵਿਚ ਪਰ ਘਰ ਜੋਵੈ
ਦੁਬਿਧਾ ਅਵਗੁਣ ਹਾਰ ਪਰੋਵੈ ॥ ੬ ॥
ਜਿਉਂ ਬੇਸੀਵੈ ਥੇਹੁ ਕਰ ਪੱਛੋਤਾਵੈ ਸੁਖਿ ਨ ਵੱਸੈ
ਰੜ੍ਹ ਰੜ੍ਹ ਲੜਦੇ ਭੂਮੀਏਂ ਧਾੜ੍ਹਾ ਪੇੜ੍ਹਾ ਖੱਸਣ ਖੱਸੈ
ਦੁਹ ਨਾਰੀ ਦਾ ਵੱਲਹਾ ਦੁਹ ਮੁਨਸਾਂ ਦੀ ਨਾਰਿ ਵਿਣੱਸੈ
ਹੋਏ ਉਜਾੜਾ ਖੇਤੀਐ ਦੁਇ ਹਾਕਮ ਦੁਇ ਹੁਕਮ ਖੁਣੱਸੈ
ਦੁਖ ਦੁਇ ਚਿੰਤਾ ਰਾਤ ਦਿਹੁ ਘਰ ਛਿਜੈ ਵੈਰਾਇਣ ਹੱਸੈ

ਦੁਹ ਖੂੰਢਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਿਰ ਵਸਦੀ ਵਸੈ ਨ ਨੱਸਦੀ ਨੱਸੈ
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਭੁਅੰਗਮ ਡੱਸੈ ॥ ੭ ॥

ਦੁਖੀਆ ਦੁਸ਼ਟ ਦੁਬਾਜਰਾ ਸੱਪ ਦੁਮੂਹਾਂ ਬੁਰਾ ਬੁਰਿਆਈ
ਸਭਦੂੰ ਮੰਦੀ ਸੱਪ ਜੋਨਿ ਸੱਪਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਜਾਤਿ ਕੁਭਾਈ
ਕੋੜ੍ਹੀ ਹੋਆ ਗੋਪ ਗੁਰੁ ਨਿਗੁਰੇ ਤੰਤੂ ਨ ਮੰਤ ਸੁਖ਼ਾਈ
ਕੋੜ੍ਹੀ ਹੋਵੈ ਲੜੈ ਜਿਸ ਵਿਗੜ ਰੂਪ ਹੋਇ ਮਰੈ ਸਹਮਾਈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਮੁਖ ਬਾਹਰਾ ਲਾਤੋਲਾਵਾ ਲਾਇ ਬੁਝਾਈ
ਤਿਸ ਵਿਹੁ ਵਾਤ ਕੁਲਾਤ ਮਨ ਅੰਦਰ ਗਣਤੀ ਤਾਤ ਪਰਾਈ
ਸਿਰ ਚਿਥੈ ਵਿਹੁ ਬਾਣ ਨ ਜਾਈ ॥ ੮ ॥

ਜਿਉਂ ਬਹੁ ਮਿੱਤੀ ਵੇਸੁਆ ਛਡੇ ਖਸਮ ਨਿਖਸਮੀ ਹੋਈ
ਪੁੱਤ ਜਣੈ ਜੇ ਵੇਸੁਆ ਨਾਨਕ ਦਾਦਕ ਨਾਉਂ ਨ ਕੋਈ

ਨਰਕ ਸਵਾਰ ਸੀਗਾਰਿਆ ਰਾਗ ਰੰਗ ਛਲ ਛਲੈ ਛਲੋਈ
ਘੰਡਾਹੇੜ ਅਹੇੜੀਆਂ ਮਾਣਸ ਮਿਰਗ ਵਿਣਾਹੁ ਸਥੋਈ
ਏਥੈ ਮਰੇ ਹਰਾਮ ਹੋਇ ਅਗੈ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਨ ਢੋਈ
ਦੁਖੀਆ ਦੁਸ਼ਟ ਦੁਬਾਜਰਾ ਜਾਣ ਰੁਪਈਆ ਮੇਖੀ ਸੋਈ
ਵਿਗੜੈ ਆਪ ਵਿਗਾੜੈ ਲੋਈ ॥੯॥

ਵਣਵਣ ਕਾਉਂ ਨ ਸੋਹਈ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ ਹੋਇ ਵਿਗੁੱਤਾ
ਕੁੱਤੜ ਮਿੱਟੀ ਜਿਸ ਲਗੈ ਜਾਣੈ ਖਸਮ ਕੁਮਾਰਾਂ ਕੁੱਤਾ
ਬਾਬਾਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਘਰ ਘਰ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰਨ ਕੁਪੱਤਾ
ਆਗੂ ਹੋਇ ਮੁਹਾਇੰਦਾ ਸਾਥ ਛਡ ਚਉਰਾਹੇ ਸੁੱਤਾ
ਜੰਮੀ ਸਾਖ ਉਜਾੜਦਾ ਗਲਿਆਂ ਸੇਤੀ ਮੀਂਹ ਕਰੁੱਤਾ
ਦੁਖੀਆ ਦੁਸ਼ਟ ਦੁਬਾਜਰਾ ਖੱਟਰ ਬਲਦ ਜਿਵੈਂ ਹਲ ਜੁੱਤਾ

ਡਮਿ ਡਮਿ ਸਾਨ ਉਜਾੜੀ ਮੁਤਾ ॥੧੦॥
ਦੁਖੀਆ ਦੁਸ਼ਟ ਦੁਬਾਜਰਾ ਤਾਂਬੇ ਰੰਗਹੁ ਕੈਹਾਂ ਹੋਵੈ
ਬਾਹਰ ਦਿੱਸੈ ਉਜੱਲਾ ਅੰਦਰ ਮੱਸ ਨ ਧੋਪੈ ਧੋਵੈ
ਸੰਨ੍ਹੀ ਜਾਣ ਲੁਹਾਰ ਦੀ ਹੋਇ ਦੁਮੁਹੀ ਕੁਸੰਗ ਵਿਗੋਵੈ
ਖਿਣ ਤੱਤੀ ਆਰਣ ਵੜੈ ਖਿਣ ਠੰਢੀ ਜਲ ਅੰਦਰ ਟੋਵੈ
ਤੁੰਮਾ ਦਿੱਸੈ ਸੋਹਿਣਾ ਚਿਤ੍ਰ ਮਿਤਾਲਾ ਵਿੱਸ ਵਿਲੋਵੈ
ਸਾਉ ਨ ਕਉੜਾ ਸਹਿ ਸਕੈ ਜੀਭੈ ਛਾਲੈ ਅੰਞੂ ਰੋਵੈ
ਕਲੀ ਕਨੇਰ ਨ ਹਾਰ ਪਰੋਵੈ ॥੧੧॥
ਦੁਖੀਆ ਦੁਸ਼ਟ ਦੁਬਾਜਰਾ ਸ਼ੁਤਰਮੁਰਗ਼ ਹੋਇ ਕੰਮ ਨ ਆਵੈ
ਉਡੱਣ ਉੱਡ ਨ ਲੱਦੀਐ ਪੁਰਸਸਿ ਹੋਈ ਆਪ ਲਖਾਵੈ
ਹਸਤੀ ਦੰਦ ਵਖਾਲੀਅਨਿ ਹੋਰ ਦਖਾਲੈ ਹੋਰਤ ਖਾਵੈ

ਬੱਕਰੀਆਂ ਨੋ ਚਾਰ ਥਣ ਦੁਇ ਗਲ ਵਿਚ ਦੁਇ ਲੇਵੈਲਾਵੈ
ਇਕਨੀ ਦੁੱਧ ਸਮਾਂਵਦਾ ਇੱਕ ਠਗਾਊ ਠੱਗ ਠਗਾਵੈ
ਹਰਣਾਂ ਅੱਖੀਂ ਚਾਰ ਚਾਰ ਉਇ ਦੇਖਨ ਓਨਾਂ ਦਿਸ ਨ ਆਵੈ
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਕੁਦਾਉ ਹਰਾਵੈ ॥੧੨॥

ਦੰਮਲ ਵੱਜੈ ਦੁਹੁ ਧਿਰੀਂ ਖਾਇ ਤਮਾਚੇ ਬੰਧਨਿ ਜੜਿਆ
ਵੱਜਨ ਰਾਗ ਰਬਾਬ ਵਿਚ ਕੰਨ ਮਰੋੜੀ ਫਿਰ ਫਿਰ ਫੜਿਆ
ਖਾਨ ਮਜੀਰੇ ਟੱਕਰਾਂ ਸਿਰ ਤਨ ਭੰਨ ਮਰਦੇ ਕਰ ਧੜਿਆ
ਖਾਲੀ ਵੱਜੈ ਵੰਝਲੀ ਦੇ ਸੂਲਾਕ ਨ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ
ਸੁਇਨੇ ਕਲਸੁ ਸਵਾਰੀਐ ਭੰਨਾ ਘੜਾ ਨ ਜਾਈ ਘੜਿਆ
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਸੜਾਣੈ ਸੜਿਆ ॥੧੩॥

ਦੁਖੀਆ ਦੁਸ਼ਟ ਦੁਬਾਜਰਾ ਬਗਲ ਸਮਾਧਿ ਰਹੈ ਇਕ ਟੰਗਾ

ਬੱਜਰ ਪਾਪ ਨ ਉੱਤਰਨ ਘੁਟ ਘੁਟ ਜੀਆਂ ਖਾਇ ਵਿਚਗੰਗਾ
ਤੀਰਥ ਨ੍ਹਾਵੈ ਤੂੰਬੜੀ ਤਰ ਤਰ ਤਨ ਧੋਵੈ ਕਰ ਨੰਗਾ
ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਸੈ ਕਾਲ ਕੂਟ ਭਰਮ ਨ ਉਤਰੈ ਕਰਮ ਕੁਢੰਗਾ
ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ ਨਾ ਮਰੈ ਬੈਠਾ ਜਾਇ ਪਤਾਲ ਭੁਇਅੰਗਾ
ਹਸਤੀ ਨੀਰ ਨ੍ਹਵਾਲੀਐ ਨਿੱਕਲ ਖੇਹ ਉਡਾਏ ਅੰਗਾ
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਸੁਆਉ ਨ ਚੰਗਾ ॥੧੪॥

ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਦੁਬਾਜਰਾ ਮਨ ਪਾਵੈ ਖਰਬਾੜੂ ਖੀਰਾ
ਅੱਗਹੁੰ ਮਿੱਠਾ ਹੁਇ ਮਿਲੈ ਪਿੱਛਹੁੰ ਕਉੜਾ ਦੇਖ ਸਰੀਰਾ
ਜਿਉਂ ਬਹੁ ਮਿੱਤਾ ਕਵਲ ਫੁੱਲ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਬੰਨ ਪਿੰਡ ਅਹੀਰਾ
ਹਰਿਆ ਤਿਲ ਬੂਆੜ ਜਿਉਂ ਕਲੀ ਕਨੇਰ ਦੁਰੰਗਨ ਧੀਰਾ
ਜੇ ਸਉ ਹੱਥਾ ਨੜ ਵਧੈ ਅੰਦਰ ਖਾਲੀ ਵਾਜ ਨਫੀਰਾ

ਚੰਨਣ ਵਾਸ ਨ ਬੋਹੀਅਨਿ ਖਹਿ ਖਹਿ ਵਾਂਸ ਜਲਨ ਬੇ ਪੀਰਾ
ਜਮ ਦਰ ਚੋਟਾਂ ਸਹੈ ਵਹੀਰਾ ॥ ੧੫ ॥
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਦੁਬਾਜਰਾ ਬੱਧਾ ਕਰੈ ਸਲਾਮ ਨ ਭਾਵੈ
ਢੀਂਗ ਜੁਹਾਰੀ ਢੀਂਗਲੀ ਗਲ ਬੱਧੇ ਉਹ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵੈ
ਗਲ ਬੱਧੇ ਜਿਉਂ ਨਿੱਕਲੈ ਖੂਹੋਂ ਪਾਣੀ ਉਪਰ ਆਵੈ
ਬੱਧਾ ਚੱਟੀ ਜੋ ਭਰੈ ਨਾ ਗੁਣ ਨਾਂ ਉਪਕਾਰ ਚੜ੍ਹਾਵੈ
ਨਿਵੈਂ ਕਮਾਨ ਦੁਬਾਜਰੀ ਜਿਹ ਫੜ ਦੇਇ ਕਸੀਸ ਸਹਾਵੈ
ਨਿਵੈਂ ਅਹੇੜੀ ਮਿਰਗ ਦੇਖ ਕਰੇ ਵਿਸਾਹ ਧ੍ਰੋਹ ਸਰ ਲਾਵੈ
ਅਪਰਾਧੀ ਅਪਰਾਧ ਕਮਾਵੈ ॥ ੧੬ ॥
ਨਿਵੈਂ ਨ ਤੀਰ ਦੁਬਾਜਰਾ ਗਾਡੀ ਖੰਭ ਮੁਖੀ ਮੁਹਿ ਲਾਏ
ਨਿਵੇਂ ਨ ਨੇਜਾ ਦੋ ਮੂਹਾਂ ਰਣ ਵਿਚ ਉੱਚਾ ਆਪ ਗਣਾਏ

ਅਸ਼ਟ ਧਾਤ ਦਾ ਜਬਰ ਜੰਗ ਨਿਵੈਂ ਨ ਫੁਟੈ ਕੋਟ ਢਹਾਏ
ਨਿਵੈਂ ਨ ਖੰਡਾ ਸਾਰਦਾ ਹੋਇ ਦੁਧਾਰਾ ਖੂਨ ਕਰਾਏ
ਨਿਵੈਂ ਨ ਸੂਲੀ ਘੇਰਣੀ ਕਰ ਅਸਵਾਰ ਫਾਹੇ ਦੇਵਾਏ
ਨਿਵਣ ਨ ਸੀਖਾਂ ਸਖਤ ਹੋਇ ਮਾਸ ਪਰੋਇ ਕਬਾਬ ਭੁਨਾਏ
ਜਿਉਂ ਕਰ ਆਰਾ ਰੁੱਖ ਤਛਾਏ ॥ ੧੭ ॥
ਅੱਕ ਧਤੂਰਾ ਝੱਟੁਲਾ ਨੀਵਾਂ ਹੋਇ ਨ ਦੁਬਿਧਾ ਖੋਈ
ਫੁਲਫੁਲ ਫੁਲੇ ਦੁਬਾਜਰੇ ਬਿਖ ਫਲ ਫਲ ਫਲ ਮੰਦੀ ਸੋਈ
ਪੀਐ ਨ ਕੋਈ ਅੱਕ ਦੁਧ ਪੀਤੇ ਮਰੀਐ ਦੁਧੁ ਨ ਹੋਈ
ਖੱਖੜੀਆਂਵਿੱਚਬੁੱਢੀਆਂ ਫਟ ਫਟ ਛੁਟ ਛੁਟ ਉਡਨਿ ਓਈ
ਚਿੱਤ ਮਿਤਾਲਾ ਅੱਕ ਤਿੱਡ ਮਿਲੈ ਦੁਬਾਜਰਿਆਂਕਿਉਂ ਢੋਈ
ਖਾਇ ਧਤੂਰਾ ਬਰਲੀਐ ਕੱਖ ਚੁਣੰਦਾ ਵੱਤੈ ਲੋਈ

ਕਉੜੀ ਰੱਤਕ ਜੇਲ ਪਰੋਈ ॥ ੧੮ ॥
ਵਧੈ ਚੀਲ੍ਹ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਉੱਚੈ ਉਪਰ ਉੱਚੀ ਹੋਈ
ਗੰਡੀਂ ਜਲਨ ਮੁਹਾਸਰੇ ਪੱਤ ਅਪੱਤ ਨ ਛੁਹੰਦਾ ਕੋਈ
ਛਾਉਂ ਨ ਬਹਨਿ ਪਧਾਨੂਆਂ ਪਵੈ ਪਛਾਵਾਂ ਟਿੱਬੀਂ ਟੋਈ
ਫਿੰਡ ਜਿਵੈਂ ਫਲ ਫਾਟੀਅਨਿ ਘੁੰਘਰਿਆਲੇ ਰੁਲਨ ਪਰੋਈ
ਕਾਠ ਕੁਕਾਠ ਨ ਸਹਿ ਸਕੈ ਪਾਣੀ ਪਵਣ ਨ ਧੁੱਪ ਨ ਲੋਈ
ਲੱਗੀ ਮੂਲ ਨ ਵਿੱਝਵੈ ਜਲਦੀ ਹਉਮੈਂ ਅੱਗ ਖੜੋਈ
ਵਡਿਆਈ ਕਰ ਵਈ ਵਗੋਈ ॥ ੧੯ ॥
ਤਿਲ ਕਾਲਾ ਫੁਲ ਉੱਜਲਾ ਹਰਿਆ ਬੂਟਾ ਕਿਆ ਨੀਸਾਣੀ
ਮੁੱਢਹੁ ਵੱਢ ਬਨ੍ਹਾਈਐ ਸਿਰ ਤਲਵਾਇਆ ਮੱਝ ਬਿਬਾਣੀ
ਕਰਿ ਕਟਤਾਈ ਝੰਬੀਐ ਤੇਲ ਤਿਲੀ ਹੂੰ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀ

ਸਣ ਕਪਾਹ ਦੁਇ ਰਾਹ ਕਰ ਪਰਉਪਕਾਰ ਵਿਕਾਰ ਵਡਾਣੀ
ਵੇਲ ਕਤਾਇ ਵੁਣਾਈਐ ਪੜਦਾ ਕੱਜਣ ਕਪੜ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਖੱਲ ਕਢਾਇ ਵਟਾਇ ਸਣ ਰੱਸੇ ਬੰਨ੍ਹ ਨ ਮਨ ਸਰਮਾਣੀ
ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੁਸ਼ਟਾਈ ਮਿਹਮਾਣੀ ॥ ੨੦ ॥
ਕਿੱਕਰ ਕੰਡੇ ਧ੍ਰੇਕ ਫਲ ਫਲੀ ਨ ਫਲਿਆ ਨਿਹਫਲ ਦੇਹੀ
ਰੰਗ ਬਿਰੰਗੀ ਦੁਹਾਂ ਫੁਲ ਦਾਖ ਨ ਗੁੱਛਾ ਕਪਟ ਸਨੇਹੀ
ਚਿੱਤ ਮਿਤਾਲਾ ਅਰੰਡ ਫਲ ਥੋਥੀ ਥੋਹਰ ਆਸ ਕਨੇਹੀ
ਰੱਤਾ ਫੁਲ ਨ ਮੁਲ ਅਫ ਨਿਹਫਲ ਸਿੰਮਲ ਛਾਵ ਜਿਵੇਹੀ
ਜਿਉਂ ਨਲੀਏਰ ਕਠੋਰ ਫਲ ਮੁਹ ਭੰਨੇ ਦੇ ਗਰੀ ਤਿਵੇਹੀ
ਸੂਤ ਕਪੂਤ ਸੁਪੂਤ ਦੂਤ ਕਾਲੇ ਧਉਲੇ ਤੂਤ ਇਵੇਹੀ
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਕੁਦਾਉ ਧੁਰੇਹੀ ॥ ੨੧ ॥

ਜਿਉਂ ਮਣਿ ਕਾਲੇ ਸੱਪ ਸਿਰ ਹਸਹਸ ਰਸਰਸ ਦੇਇ ਨ ਜਾਣੈ
ਜਾਣ ਕਥੂਰੀ ਮਿਰਗ ਤਨ ਜੀਂਵਦਿਆਂ ਕਿਉਂ ਕੋਈ ਆਣੈ
ਆਰਣ ਲੋਹਾ ਤਾਈਐ ਘੜੀਐ ਜਿਉਂ ਵਗਦੇ ਵਾਦਾਣੈ
ਸੂਰਣ ਮਾਰਣ ਧਾਈਐ ਖਾਹਿ ਸਲਾਹਿ ਪੁਰਖ ਪਰਵਾਣੈ
ਪਾਨ ਸੁਪਾਰੀ ਕੱਥ ਮਿਲ ਚੂਨੇ ਰੰਗ ਸੁਰੰਗ ਸਿਵਾਣੈ
ਅਉਖਧ ਹੋਵੈ ਕਾਲ ਕੂਟ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਨ ਵੈਦ ਸੁਜਾਣੈ
ਮਨ ਪਾਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸ ਆਣੈ ॥ ੨੨ ॥ ੩੩ ॥

* * *

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ ਹੈ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਲਾ
ਜਾਣਹੁ ਧਰਤੀ ਧਰਮ ਕੀ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲਾ
ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ ਫਲ ਕਰਮ ਸਮਾਲਾ
ਜਿਉਂਕਰ ਨਿਰਮਲ ਆਰਸੀ ਜਗ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ
ਜੇਹਾ ਮੁਹ ਕਰ ਭਾਲੀਐ ਤੇਹੋ ਵੇਖਾਲਾ
ਸੇਵਕ ਦਰਗਹ ਸੁਰਖਰੂ ਵੇਮੁਖ ਮੁਹਕਾਲਾ ॥ ੧ ॥
ਜੇ ਗੁਰੁ ਗੋਪੇ ਆਪਣਾ ਕਿਉਂ ਸਿੱਝੈ ਚੇਲਾ
ਸੰਗਲ ਘੱਤ ਚਲਾਈਐ ਜਮ ਪੰਥ ਇਕੇਲਾ

ਲਹੈਂ ਸਜਾਈਂ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਓਹ ਖਰਾ ਦੁਹੇਲਾ
ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਭਉਂਦਿਆਂ ਫਿਰ ਹੋਇ ਨ ਮੇਲਾ
ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਹਾਰਿਆ ਜਿਉਂ ਜੂਏ ਖੇਲਾ
ਹੱਥ ਮਰੋੜੈ ਸਿਰ ਧੁਣੈ ਓਹ ਲਹੈ ਨ ਵੇਲਾ ॥ ੨ ॥
ਆਪ ਨ ਵੰਞੈ ਸਾਹੁਰੈ ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਸੁਣਾਵੈ
ਕੰਤ ਨ ਪੁੱਛੈ ਵਾਤੜੀ ਸੋਹਾਗ ਗਣਾਵੈ
ਚੂਹਾ ਖੁੱਡ ਨ ਮਾਵਈ ਲੱਕ ਛੱਜ ਵਲਾਵੈ
ਮੰਤ ਨ ਹੋਇ ਅਠੂਹਿਆਂ ਹੱਥ ਸੱਪੀਂ ਪਾਵੈ
ਸਰ ਸਾਂਧੈ ਆਗਾਸ ਨੌਂ ਫਿਰ ਮੱਥੈ ਆਵੈ
ਦੁਹੀਂ ਸਰਾਈਂ ਜ਼ਰਦਰੂ ਬੇਮੁਖ ਪਛੁਤਾਵੈ ॥ ੩ ॥
ਰਤਨ ਮਣੀ ਗਲ ਬਾਂਦਰੈ ਕਿਹੁ ਕੀਮ ਨ ਜਾਣੈ

ਕੜਛੀ ਸਾਉ ਨ ਸੰਮਲੈ ਭੋਜਨ ਰਸ ਖਾਣੈ
ਡੱਡੂ ਚਿੱਕੜ ਵਾਸ ਹੈ ਕਵਲੈ ਨ ਸਿਞਾਣੈ
ਨਾਭਿ ਕਥੂਰੀ ਮਿਰਗ ਦੇ ਫਿਰਦਾ ਹੈਰਾਣੈ
ਗੁੱਜਰ ਗੋਰਸ ਵੇਚਕੈ ਖਲ ਸੂੜ੍ਹੀ ਆਣੈ
ਬੇਮੁਖ ਮੂਲਹੁੰ ਘੁੱਥਿਆਂ ਦੁਖ ਸਹੈ ਜਮਾਣੈ ॥ ੪ ॥
ਸਾਵਣ ਵਣ ਹਰੀਆਵਲੇ ਸੁੱਕੈ ਜਾਵਾਹਾ
ਸਭ ਕੋ ਸਰਸਾ ਵਰਸਦੇ ਝੂਰੈ ਜੋਲਾਹਾ
ਸਭਨਾਂ ਰਾਤਿ ਮਿਲਾਵੜਾ ਚਕਵੀ ਦੋਰਾਹਾ
ਸੰਖ ਸਮੁੰਦਹੁੰ ਸੱਖਣਾ ਰੋਵੈ ਦੇ ਧਾਹਾ
ਰਾਹਹੁੰ ਉੱਜੜ ਜੋ ਪਵੈ ਮੁੱਸੈ ਦੇ ਫਾਹਾ
ਤਿਉਂ ਜਗ ਅੰਦਰ ਬੇਮੁਖਾਂ ਨਿਰਉੱਤੇ ਸਾਹਾ ॥ ੫ ॥

ਗਿੱਦੜ ਦਾਖ ਨ ਅੱਪੜੈ ਆਖੈ ਥੂ ਕਉੜੀ
ਨੱਚਣ ਨੱਚ ਨ ਜਾਣਈ ਆਖੈ ਭੁਇ ਸਉੜੀ
ਬੋਲੇ ਅੱਗੈ ਗਾਵੀਐ ਭੈਰਉ ਸੋ ਗਉੜੀ
ਹੰਸਾਂ ਨਾਲ ਟਟੀਹਰੀ ਕਿਉਂ ਪਹੁੰਚੈ ਦਉੜੀ
ਸਾਵਣ ਵਣ ਹਰੀਆਵਲੇ ਅਕ ਜੰਮੈ ਅਉੜੀ
ਬੇਮੁਖ ਸੁਖ ਨ ਦੇਖਈ ਜਿਉਂ ਛੁੱਟੜ ਛਉੜੀ ॥ ੬ ॥
ਭੇਡੈ ਪੂਛਲ ਲੱਗਿਆਂ ਕਿਉਂ ਪਾਰ ਲੰਘੀਐ
ਭੂਤੇ ਕੇਰੀ ਦੋਸਤੀ ਨਿਤ ਸਹਸਾ ਜੀਐ
ਨਦੀ ਕਨਾਰੈ ਰੁੱਖੜਾ ਵੇਸਾਹੁ ਨ ਕੀਐ
ਮਿਰਤਕ ਨਾਲ ਵਿਵਾਹੀਐ ਸੋਹਾਗ ਨ ਥੀਐ
ਵਿਸੁ ਹਲਾਹਲ ਬੀਜਕੈ ਕਿਉਂ ਅੰਬ ਲੁਣੀਐ

ਬੇਮੁਖ ਸੇਤੀ ਪਿਰਹੜੀ ਜਮ ਡੰਡ ਸਹੀਐ ॥ ੭ ॥
ਕੋਰੜ ਮੋਠ ਨ ਰਿੱਝਈ ਕਰ ਅਗਨੀ ਜੋਸ਼
ਸਹਸ ਫਲਾਂ ਇਕ ਵਿਗੜੈ ਤਰੁਵਰ ਕੀ ਦੋਸ
ਟਿੱਬੈ ਨੀਰ ਨ ਠਾਹਰੈ ਘਣ ਵਰਸ ਗਇਓਸ
ਵਿਣ ਸੰਜਮ ਰੋਗੀ ਮਰੈ ਚਿਤ ਵੈਦ ਨ ਰੋਸ
ਅਵਿਆਵਰਨ ਵਿਆਪਈ ਮਸਤਕ ਲਿਖਿਓਸ
ਬੇਮੁਖ ਪੜ੍ਹੈ ਨ ਇਲਮ ਜਿਉਂ ਅਵਗੁਣ ਸਭ ਓਸ ॥੮॥
ਅੰਨ੍ਹੈ ਚੰਦ ਨ ਦਿਸਈ ਜਗ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ
ਬੋਲਾ ਰਾਗ ਨ ਸਮਝਈ ਕਿਹੁ ਘੱਟ ਨ ਜਾਈ
ਵਾਸ ਨ ਆਵੈ ਗੁਣਗੁਣੈ ਪਰਮਲ ਮਹਕਾਈ
ਗੁੰਗੈ ਜੀਭ ਨ ਉੱਘੜੈਂ ਸਭ ਸਬਦ ਸੁਣਾਈ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਗਰ ਸੇਵਕੈ ਨਿਧ ਸਭਨਾਂ ਪਾਈ
ਬੇਮੁਖ ਹੱਥ ਘਘੂਟਿਆ ਤਿਸ ਦੋਸ ਕਮਾਈ ॥ ੯ ॥
ਰਤਨ ਉਪੰਨੇ ਸਾਇਰਹੁੰ ਭੀ ਪਾਣੀ ਖਾਰਾ
ਸੁੱਝਹੁੰ ਸੁੱਝਨ ਤਿੰਨ ਲੋਅ ਅਉਲੰਗ ਵਿਰਕਾਰਾ
ਧਰਤੀ ਉਪਜੈ ਅੰਨ ਧਨ ਵਿਚ ਕਲੱਰ ਭਾਰਾ
ਈਸਰ ਤੁੱਸੈ ਹੋਰਨਾਂ ਘਰ ਖੱਪਰ ਛਾਰਾ
ਜਿਉਂ ਹਨੁਵੰਤ ਕਛੋਟੜਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਵਿਚਾਰਾ
ਬੇਮੁਖ ਮਸਤਕ ਲਿਖਿਆ ਕਉਣ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ॥ ੧੦ ॥
ਗਾਂਈਂ ਘਰ ਗੋਸਾਈਆਂ ਮਾਧਾਣ ਘੜਾਏ
ਘੋੜੇ ਸੁਣ ਸੌਦਾਗਰਾਂ ਚਾਬਕ ਮੁਲ ਆਏ
ਦੇਖ ਪਰਾਏ ਖੱਲਵਾੜ ਘਰ ਗੋਹੁ ਘਤਾਏ

ਸੁਇਨਾਂ ਹੱਟ ਸਰਾਫ ਦੇ ਸੁਨਿਆਰ ਸਦਾਇ
ਅੰਦਰ ਢੋਈ ਨਾ ਲਹੈ ਬਾਹਰ ਬਾਫਾਇ
ਬੇਮੁਖ ਬੱਦਲ ਚਾਲ ਹੈ ਕੂੜੋ ਆਲਾਇ ॥ ੧੧ ॥
ਮੱਖਣ ਲਇਆ ਵਰੋਲਕੈ ਛਾਹਿ ਛੁੱਟੜ ਹੋਈ
ਪੀੜ ਲਈ ਰਸ ਗੰਨਿਅਹੁੰ ਛਿੱਲ ਛੂਹੈ ਨ ਕੋਈ
ਰੰਗ ਮਜੀਠਹੁੰ ਨਿੱਕਲੈ ਅੱਢ ਲਹੈ ਨ ਸੋਈ
ਵਾਸਲਈ ਫੁਲਵਾੜੀਅਹੁੰ ਫਿਰ ਮਿਲੈ ਨਢੋਈ
ਕਾਇਆਂ ਹੰਸ ਵਿਛੁੰਨਿਆਂ ਪਿਸ ਕੌਨ ਸਥੋਈ
ਬੇਮੁਖ ਸੁੱਕੇ ਰੁੱਖ ਜਿਉਂ ਵੇਖੈ ਸਭ ਲੋਈ ॥ ੧੨ ॥
ਜਿਉਂ ਕਰ ਖੂਹਹੁੰ ਨਿੱਕਲੈ ਗਲ ਬੱਧੇ ਪਾਣੀ
ਜਿਉਂ ਮਣਿ ਕਾਲੇਸੱਪਸਿਰ ਹੱਸਦੇਇ ਨ ਜਾਣੀ

ਜਾਣ ਕਥੂਰੀ ਮਿਰਗ ਤਨ ਮਰ ਮੁੱਕੈ ਆਣੀ
ਤੇਲ ਤਿਲਹੁੰਕਿਉਂ ਨਿਕਲੈ ਵਿਣ ਪੀੜੈ ਘਾਣੀ
ਜਿਉਂ ਮੂੰਹ ਭੰਨੇ ਗਰੀ ਦੇ ਨਲੀਏਰ ਨੀਸਾਣੀ
ਬੇਮੁਖ ਲੋਹਾਂ ਸਾਧੀਐ ਵਗਦੀ ਵਾਦਾਣੀ ॥ ੧੩ ॥
ਮਹੁਰਾ ਮਿੱਠਾ ਆਖੀਐ ਰੱਠੀ ਨਾਂ ਤੁੱਠੀ
ਬੁਝਿਆ ਵਡਾ ਵਖਾਣੀਐ ਸਾਵਾਰੀ ਕੁੱਠੀ
ਜਲਿਆ ਠੰਢੇ ਗਈ ਨੋਂ ਆਈ ਤੇ ਉੱਠੀ
ਅਹਮਕ ਭੋਲਾ ਆਖੀਐ ਸਭ ਗੱਲਅਪੁੱਠੀ
ਉਜੜ ਤੱਟੀ ਬੇਮੁਖਾਂ ਤਿਸ ਆਖਣ ਵੁੱਠੀ
ਚੋਰੈ ਸੰਧੀ ਮਾਉਂ ਜਿਉਂ ਲੁਕ ਰੋਵੈ ਮੁੱਠੀ ॥ ੧੪ ॥
ਵੜੀਐ ਕੱਜਲ ਕੋਠੜੀ ਮੂੰਹ ਕਾਲਖ ਭਰੀਐ

ਕੱਲਰ ਖੇਤੀ ਬੀਜੀਐ ਕਿਹੁ ਕਾਜ ਨ ਸਰੀਐ
ਟੱਟੀ ਪੀਂਘੈ ਪੀਂਘੀਐ ਪੈ ਟੋਏ ਮਰੀਐ
ਕੰਨਾਂ ਫੜ ਮਣਤਾਰੂਆਂ ਕਿਉਂ ਦੁੱਤਰ ਤਰੀਐ
ਅੱਗਲਾਇ ਮੰਦਰ ਸਵੈਂ ਪਿਸ ਨਾਲਨਫਿਰੀਐ
ਤਿਉਂ ਠਗ ਸੰਗਤਿ ਬੇਮੁਖਾਂ ਜੀਅ ਜੋਖਹੁੰ ਡਰੀਐ ॥ ੧੫ ॥
ਬਾਹਮਣ ਗਾਈਂ ਵੰਸ ਘਾਤ ਅਪਰਾਧ ਕਰਾਰੇ
ਮਦ ਪੀ ਜੂਏ ਖੇਲਦੇ ਜੋਹਨ ਪਰ ਨਾਰੇ
ਮੋਹਨ ਪਰਾਈ ਲੱਖਮੀ ਠੱਗ ਚੋਰ ਚਗਾਰੇ
ਵਿਸ੍ਵਾਸ ਧ੍ਰੋਹੀ ਅਕਿਰਤਘਣ ਪਾਪੀ ਹਤਿਆਰੇ
ਲੱਖ ਕਰੋੜੀ ਜੋੜਿਅਨ ਅਣਗਣਤ ਅਪਾਰੇ
ਇੱਕਤ ਲੂਇੰ ਨ ਪੁੱਜਨੀ ਬੇਮੁਖ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ॥ ੧੬ ॥

ਗੰਗ ਜਮਨ ਗੋਦਾਵਰੀ ਕੁਲਖੇਤ ਸਧਾਰੇ
ਮਥੁਰਾ ਮਾਇਆ ਅਜੁੱਧਿਆ ਕਾਂਸ਼ੀ ਕੇਦਾਰੇ
ਗਇਆ ਪਰਾਗ ਸੁਰਸੂਤੀ ਗੋਮਤੀ ਦੁਆਰੇ
ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਹੋਮ ਜੱਗ ਸਭ ਦੇਵ ਜੁਹਾਰੇ
ਅਖੀਂ ਪਰਣੈ ਜੇ ਭਵੈ ਤਿਹੁ ਲੋਅ ਮਝਾਰੇ
ਮੂਲ ਨ ਉਤਰੈ ਹੱਤਿਆ ਬੇਮੁਖ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ॥ ੧੭ ॥
ਕੋਟੀਂ ਸਾਦੀਂ ਕੇਤੜੇ ਜੰਗਲ ਭੂਪਾਲਾ
ਥਲੀਂ ਵਰੋਲੈ ਕੇਤੜੇ ਪਰਬਤ ਬੇਤਾਲਾ
ਨਦੀਆਂ ਨਾਲੇ ਕੇਤੜੇ ਸਰਵਰ ਅਸਰਾਲਾ
ਅੰਬਰ ਤਾਰੇ ਕੇਤੜੇ ਬਿਸੀਅਰ ਪਾਤਾਲਾ
ਭੰਬਲ ਭੂਸੇ ਭੁੱਲਿਆਂ ਭਵਜਲ ਭਰਨਾਲਾ

ਇੱਕਸ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਾਹਰੇ ਸਭ ਆਲ ਜੰਜਾਲਾ ॥ ੧੮ ॥

ਬਹੁਤੀਂ ਘਰੀਂ ਪਰਾਹੁਣਾ ਜਿਉਂ ਰਹਿੰਦਾ ਭੁੱਖਾ
ਸਾਂਝੀ ਥਿੱਤ ਨ ਰੋਈਐ ਚਿਤ ਚਿੱਤ ਨ ਚੁੱਖਾ
ਬਹਲੀ ਡੂੰਮੀ ਢੱਢ ਜਿਉਂ ਓਹ ਕਿਸੈ ਨ ਧੁੱਖਾ
ਵਣ ਵਣ ਕਾਂਉਂ ਨ ਸੋਹਈ ਕਿਉਂ ਮਾਣੈ ਸੁੱਖਾ
ਜਿਉਂ ਬਹੁ ਮਿੱਤੀ ਵੇਸੁਆ ਤਨ ਵੇਦਨ ਦੁੱਖਾ
ਵਿਣ ਗੁਰੁ ਪੂਜਨ ਹੋਰਨਾਂ ਬਰਨੇ ਬੇਮੁੱਖਾ ॥ ੧੯ ॥

ਵਾਇ ਸੁਣਾਏ ਛਾਣਨੀ ਤਿਸ ਉੱਠ ਉਠਾਲੇ
ਤਾੜੀ ਮਾਰ ਡਰਾਇੰਦੇ ਮੈਗਲ ਮਤਵਾਲੇ
ਬਾਸਕ ਨਾਗੈ ਸਾਹਮਣਾਂ ਜਿਉਂ ਦੀਵਾ ਬਾਲੇ
ਸ਼ੀਂਹ ਮਰੱਸੈ ਸਹਾ ਜਿਉਂ ਅੱਖੀਂ ਵੇਖਾਲੇ

ਸਾਇਰ ਲੈਹਰ ਨ ਪੁਜਨੀ ਪਾਨੀ ਪਰਨਾਲੇ
ਅਣਹੋਂਦਾ ਆਪ ਗਣਾਇੰਦੇ ਬੇਮੁਖ ਬੇਤਾਲੇ ॥ ੨੦ ॥

ਨਾਰਿ ਭਤਾਰਹੁੰ ਬਾਹਰੀ ਸੁਖ ਸੇਜ ਨ ਚੜ੍ਹੀਐ
ਪੁੱਤ ਨ ਮੰਨੈ ਮਾਪਿਆਂ ਕਮਜਾਤੀ ਵੜ੍ਹੀਐ
ਵਣਜਾਰਾ ਸ਼ਾਹਹੋਂ ਫਿਰੈ ਵੇਸਾਹੁ ਨ ਜੜੀਐ
ਸਾਹਿਬ ਸਉਹੇਂ ਆਪਣੇ ਹਥੀਆਰੁ ਨ ਫੜੀਐ
ਕੂੜ ਨ ਪਹੁੰਚੈ ਸੱਚ ਨੋਂ ਸਉ ਘਾੜਤ ਘੜੀਐ
ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਕੰਨ ਜਿਨ੍ਹਾੜੀਆਂ ਤਿਨ ਨਾਲ ਨ ਅੜੀਐ ॥੨੧॥੩੪॥

* * *

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕੱਤਾ ਰਾਜ ਬਹਾਲੀਐ ਫਿਰ ਚੱਕੀ ਚੱਟੈ
ਸੱਪੈ ਦੁੱਧ ਪੀਆਲੀਐ ਵਿਹੁ ਮੁੱਖ ਥੀਂ ਸੱਟੈ
ਪੱਥਰ ਪਾਣੀ ਰੱਖੀਐ ਮਨ ਹਠ ਨ ਘੱਟੈ
ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਪਰਹਰੈ ਖਰ ਖੇਹ ਪਲੱਟੈ
ਤਿਉਂ ਨਿੰਦਕ ਪਰਨਿੰਦਹੂੰ ਹਰਿ ਮੂਲ ਨਹੱਟੈ
ਆਪਣ ਹਥੀਂ ਆਪਣੀ ਜੜ੍ਹ ਆਪ ਉਪੱਟੈ ॥ ੧ ॥
ਕਾਉਂ ਕਪੂਰ ਨ ਚੱਖਈ ਦੁਰਗੰਧ ਸੁ ਖਾਵੈ
ਹਾਥੀ ਨੀਰ ਨੁਵਾਲੀਐ ਸਿਰ ਛਾਰ ਉਡਾਵੈ

ਤੁੰਮੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਜੀਐ ਕਉੜਤੁ ਨ ਜਾਵੈ
ਸਿੰਮਲ ਰੁੱਖ ਸਰੇਵੀਐ ਫਲ ਹੱਥ ਨ ਆਵੈ
ਨਿੰਦਕ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਿਆਂ ਸਤਸੰਗ ਨ ਭਾਵੈ
ਅੰਨ੍ਹਾ ਆਗੂ ਜੇ ਥੀਐ ਸਭ ਸਾਥ ਮੁਹਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਲਸਨਲੂਕਾਇਆਨਾ ਲੁਕੈ ਬਹਿਖਾਜੈ ਕੂਣੈ
ਕਾਲਾ ਕੰਬਲ ਊੱਜਲਾ ਕਿਉਂ ਹੋਇ ਸਬੂਣੈ
ਡੇਮੂੰ ਖੱਖਰ ਜੇ ਛੁਹੈ ਦਿੱਸੈ ਮੁਹਿ ਸੂਣੇ
ਕਿਤੈ ਕੰਮ ਨ ਆਵਈ ਲਾਵਨ ਬਿਨ ਲੂਣੈ
ਨਿੰਦਕ ਨਾਮ ਵਿਸਾਰਿਆਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੈ
ਹਲਤ ਪਲਤਸੁਖ ਨਾ ਲਹੈਦੂਖੀਆਸਿਰ ਭੂਣੈ ॥ ੩ ॥
ਡਾਇਣ ਮਾਣਸ ਖਾਵਣੀ ਪੁਤ ਬੁਰਾ ਨ ਮੰਗੈ

ਵਡਾ ਵਿਕਰਮੀ ਆਖੀਐ ਧੀ ਭੈਣਹੁੰ ਸੰਗੈ
ਰਾਜੇ ਧ੍ਰੋਹ ਕਮਾਂਵਦੇ ਰੈਬਾਰ ਸੁਰੰਗੈ
ਬੱਜਰ ਪਾਪ ਨ ਉੱਤਰਨਿਜਾਇਕੀਚਨਗੰਗੈ
ਥਰਹਰ ਕੰਬੈ ਨਰਕ ਜਮ ਸੁਣਨਿੰਦਕ ਡੰਗੈ
ਨਿੰਦਾ ਭਲੀ ਨ ਕਿਸੈਦੀ ਗੁਰੁ ਨਿੰਦਕੂ ਵੰਗੈ ॥ ੪ ॥
ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਹਰਣਾਖਸੈ ਵੇਖਹੁ ਫਲ ਵੱਟੈ
ਲੰਕ ਲੁਟਾਈ ਰਾਵਣੈ ਮਸਤਕ ਦਸ ਕੱਟੈ
ਕੰਸਗਇਆਸਣ ਲਸ਼ਕਰੈ ਸਭਦੈਤ ਸੁ ਘੱਟੈ
ਵੰਸ ਗਵਾਇਆ ਕੈਰਵਾਂ ਖੂਹਣ ਲੱਖ ਫੱਟੈ
ਦੰਤ ਬਕਰ ਸਿਸ ਪਾਲਦੇ ਦੰਦ ਹੋਏ ਖੱਟੈ
ਨਿੰਦਾ ਕੋਇ ਨ ਸਿੱਝਿਓ ਜਿਉਂ ਵੇਦ ਉਘੱਟੈ

ਦੁਰਬਾਸੇ ਨੇ ਸਰਾਪ ਦੇ ਜਾਦਵ ਸਭ ਤੱਟੈ ॥ ੫ ॥
ਸਭਨਾਂਦੇ ਸਿਰ ਗੁੰਦੀਅਨਿ ਗੰਜੀਗੁਰੜਾਵੈ
ਕੰਨ ਤਨਉੜੇ ਕਾਮਣੀ ਬੂੜੀ ਬੁਰੜਾਵੈ
ਨੱਥਾਂ ਨੱਕ ਨਵੇਲੀਆਂ ਨਕਟੀ ਨ ਸੁਖਾਵੈ
ਕਜਲਾਂਖੇ ਹਰਣਾਖੀਆਂ ਕਾਣੀ ਕੁਰਲਾਵੈ
ਸਭਨਾਂ ਚਾਲ ਸੁਹਾਵਣੀ ਲੰਗੜੀ ਲੰਗੜਾਵੈ
ਗਣਤ ਗਣੈ ਗੁਰਦੇਵਦੀ ਤਿਸ ਦੁਖ ਵਿਹਾਵੈ ।੬॥
ਅਪਤ ਕਰੀਰ ਨ ਮਉਲੀਐ ਦੇ ਦੋਸ ਬਸੰਤੈ
ਸੰਢ ਸਪੁੱਤੀ ਨਾ ਥੀਐ ਕਣਤਾਵੈ ਕੰਤੈ
ਕੱਲਰ ਖੇਤ ਨ ਜੰਮਈ ਘਨਹਰ ਵਰਸੰਤੈ
ਪੰਗਾ ਪਿਛੈ ਰੰਨਿਆਂ ਅਵਗੁਣ ਗੁਣ ਵੰਤੈ

ਸਾਇਰ ਵਿੱਚ ਘੰਘੂਟਿਆਂ ਬਹੁ ਰਤਨ ਅਨੰਤੈ
ਜਨਮ ਗਵਾਇ ਅਕਾਰਥਾ ਗੁਰੁ ਗਣਤ ਗਣੰਤੈ ॥ ੭ ॥
ਨਾ ਤਿਸ ਭਾਰੇ ਪਰਬਤਾਂ ਅਸਮਾਨ ਖਹੰਦੇ
ਨਾ ਤਿਸ ਭਾਰੇ ਕੋਟ ਗੜ੍ਹ ਘਰ ਬਾਰ ਦਿਸੰਦੇ
ਨਾ ਤਿਸ ਭਾਰੇ ਸਾਇਰਾਂ ਨਦ ਵਾਹ ਵਹੰਦੇ
ਨਾ ਤਿਸ ਭਾਰੇ ਤਰਵਰਾਂ ਫਲ ਸੁਫਲ ਫਲੰਦੇ
ਨਾ ਤਿਸ ਭਾਰੇ ਜੀਅਜੰਤ ਅਣਗਣਤ ਫਿਰੰਦੇ
ਭਾਰੇ ਭੁਈ ਅਕਿਰਤਘਣ ਮੰਦੀ ਹੂੰ ਮੰਦੇ ॥ ੮ ॥
ਮਦ ਵਿਚ ਰਿਧਾ ਪਾਇ ਕੈ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਮਾਸ
ਧਰਿਆ ਮਾਣਸ ਖੋਪਰੀ ਤਿਸ ਮੰਦੀ ਵਾਸ
ਰੱਤੂ ਭਰਿਆ ਕੱਪੜਾ ਕਰ ਕੱਜਣ ਤਾਸ

ਫੱਕ ਲੈ ਚੱਲੀ ਚੂਹੜੀ ਕਰ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ
ਆਖ ਸੁਣਾਏ ਪੁੱਛਿਆ ਲਾਹੇ ਵਿਸਵਾਸ
ਨਦਰੀਪਵੈਅਕਿਰਤਘਣ ਮਤ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸ ॥ ੯ ॥
ਚੋਰਗਇਆ ਘਰ ਸ਼ਾਹਦੇ ਘਰ ਅੰਦਰਵੜਿਆ
ਕੱਛਾਂ ਕੂਨਾਂ ਭਾਲਦਾ ਚਉਬਾਰੇ ਚੜ੍ਹਿਆ
ਸੁਇਨਾਂ ਰੁਪਾ ਪੰਡ ਬੰਨ੍ਹ ਅਗਲਾਈ ਅੜਿਆ
ਲੋਭਲਹਿਰਹਲਕਾਇਆ ਲੂਣ ਹਾਂਡਾ ਫੜਿਆ
ਚੁੱਖਕੁ ਲੈਕੇ ਚੱਖਿਆ ਤਿਸ ਕੱਖ ਨ ਖੜਿਆ
ਲੂਣਹਰਾਮੀ ਗੁਨਹਗਾਰ ਧੜ ਧੰਮਣ ਧੜਿਆ ॥ ੧੦ ॥
ਖਾਧੇ ਲੂਣ ਗੁਲਾਮ ਹੋਇ ਪੀਹ ਪਾਣੀ ਢੋਵੈ
ਲੂਣ ਖਾਇ ਕਰ ਚਾਕਰੀ ਰਣ ਟੁਕ ਟੁਕ ਹੋਵੈ

ਲੂਣ ਖਾਇ ਧੀ ਪੁੱਤ ਹੋਇ ਸਭ ਲੱਜਾਂ ਧੋਵੈ
ਲੂਣ ਵਣੋਟਾ ਖਾਇਕੈ ਹਥ ਜੋੜ ਖੜੋਵੈ
ਵਾਟ ਵਟਾਊ ਲੂਣ ਖਾਇ ਗੁਣ ਗੰਠ ਪਰੋਵੈ
ਲੂਣ ਹਰਾਮੀ ਗੁਨਹਗਾਰ ਮਰ ਜਨਮ ਵਿਗੋਵੈ ॥ ੧੧ ॥
ਜਿਉਂ ਮਰਜਾਦਾ ਹਿੰਦੂਆਂ ਗਊ ਮਾਸ ਅਖਾਜ
ਮੁਸਲਮਾਣਾਂ ਸੂਅਰਹੁੰ ਸਉਗੰਦ ਵਿਆਜ
ਸਹੁਰਾ ਘਰ ਜਾਵਾਈਐ ਪਾਣੀ ਮਦਰਾਜੁ
ਸਹਾ ਨ ਖਾਈ ਚੂਹੜਾ ਮਾਇਆ ਮੁਹਤਾਜ
ਜਿਉਂ ਮਿਠੈ ਮੱਖੀ ਮਰੈ ਤਿਸ ਹੋਇ ਅਕਾਜੁ
ਤਿਉ ਧਰਮ ਸਾਲ ਦੀ ਝਾਕ ਹੈ ਵਿਹੁ ਖੰਡੂ ਪਾਜੁ ॥ ੧੨ ॥
ਖਰਾ ਦੁਹੇਲਾ ਜੱਗ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਝਾਕ

ਸੋਨੇ ਨੋਂ ਹੱਥ ਪਾਇੰਦਾ ਹੁਇ ਵੰਞੈ ਖਾਕ
ਇੱਠ ਮਿੱਤ ਪੁਤ ਭਾਇਰਾ ਵਿਹਰਨ ਸਭ ਸਾਕ
ਸੋਗ ਵਿੰਜੋਗ ਸਰਾਪ ਹੈ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਪਾਕ
ਵੱਤੈ ਮੁੱਤੜ ਰੰਨ ਜਿਉਂ ਦਰ ਮਿਲੈ ਤਲਾਕ
ਦੁੱਖ ਭੁੱਖ ਦਾਲਦਘਣਾ ਦੋਜ਼ਕ ਅਉਤਾਕ ॥ ੧੩ ॥
ਵਿਗੜੇ ਚਾਟਾ ਦੁਧ ਦਾ ਕਾਂਜੀ ਦੀ ਚੁੱਖੈ
ਸਹਸ ਮਣਾ ਰੂਈ ਜਲੈ ਚਿਨਗਾਰੀ ਧੁੱਖੈ
ਬੂਰ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਪਾਣੀਐ ਖਉਲਾਖਹੁੰ ਰੁੱਖੈ
ਜਿਉਂ ਉਦਮਾਦੀ ਅਤੀਸਾਰ ਖਈ ਰੋਗ ਮਨੁੱਖੈ
ਜਿਉਂ ਜਾਲ ਪੰਖੇਰੂ ਫਾਸਦੇ ਚੁਗਣ ਦੀ ਭੁੱਖੈ
ਤਿਉਂ ਅੱਜਰ ਝਾਰ ਭੰਡਾਰ ਦੀ ਵਿਆਪੈ ਵੇਮੁੱਖੈ ॥ ੧੪ ।

ਅਉਚਰ ਝਾਕ ਭੰਡਾਰ ਦੀ ਚੁੱਖ ਲੱਗੈ ਚੱਖੀ
ਹੋਇ ਦੁਕੁੱਧਾ ਨਿੱਕਲੈ ਭੋਜਨ ਮਿਲ ਮੱਖੀ
ਰਾਤ ਸੁਖਾਲਾ ਕਿਉਂ ਸਵੈ ਤਿਣ ਅੰਦਰ ਅੱਖੀ
ਕੱਖਾਂ ਦੱਬੀ ਅੱਗ ਜਿਉਂ ਓਹ ਰਹੇ ਨ ਰੱਖੀ
ਝਾਕ ਝਕਾਈਐ ਝਾਕਵਾਲ ਕਰ ਭਖ ਅਭੱਖੀ
ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖਾਂ ਲੱਖੀ ॥ ੧੫ ॥
ਜਿਉਂ ਘੁਣ ਖਾਧੀ ਲੱਕੜੀ ਵਿਣ ਤਾਣ ਨਿਤਾਣੀ
ਜਾਣ ਡਰਾਵਾ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਨਿਰ ਜੀਤ ਪਰਾਣੀ
ਜਿਉਂ ਧੂਅਰ ਝੜਵਾਲ ਦੀ ਕਿਉਂ ਵਰਸੈ ਪਾਣੀ
ਜਿਉਂ ਥਣਗਲ ਵਿਚ ਬੱਕਰੀ ਦੁਹਿ ਦੁੱਧ ਨ ਆਣੀ
ਝਾਕੈ ਅੰਦਰ ਝਾਕਵਾਲ ਤਿਸ ਕਿਆ ਨੀਸਾਣੀ

ਜਿਉਂ ਚੰਮ ਚਟੈ ਗਾਇ ਮੋਹ ਓਹ ਭਰਮ ਭੁਲਾਣੀ ॥੧੬॥
ਗੁੱਛਾ ਹੋਇ ਧ੍ਰਿਕੋਨਿਆਂ ਕਿਉਂ ਵੜੀਐ ਦਾਖੈ
ਅੱਕੈ ਕੇਰੀ ਖੱਖੜੀ ਕੋਈ ਅੰਬ ਨ ਆਖੈ
ਗਹਣੇ ਜਿਉਂ ਜਰਪੋਸਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਇਨ ਸਾਖੈ
ਫਟਕ ਨ ਪੁੱਜਨ ਹੀਰਿਆਂ ਓਇ ਭਰੇ ਬਿਆਖੈ
ਧਉਲੇ ਦਿੱਸਨ ਛਾਹਿ ਦੁੱਧ ਸਾਦਹੁ ਗੁਣ ਗਾਖੈ
ਤਿਉਂ ਸਾਧ ਅਸਾਧ ਪਰੱਖੀਅਨਿ ਕਰਤੂਤ ਸੁਭਾਖੈ ॥੧੭॥
ਸਾਵੇ ਪੀਲੇ ਪਾਨ ਹਹਿ ਉਇ ਵੇਲਹੁੰ ਤੁੱਟੈ
ਚਿੱਤ ਮਿਤਾਲੇ ਫੋਫਲੇ ਫਲ ਬਿਰਖਹੁੰ ਛੁੱਟੈ
ਕੱਥਹੁੰ ਰੇਹੀ ਭੂਸਲੇ ਦੇ ਚਾਵਲ ਚੁੱਟੈ
ਚੂਨਾਂ ਦਿਸੈ ਉਜਲਾ ਦਹ ਪੱਥਰ ਕੁੱਟੈ

ਆਪ ਗਵਾਇ ਸਮਾਇ ਮਿਲ ਰੰਗ ਚੀਰ ਵਹੁੱਟੈ
ਤਿਉਂ ਰਹੁੰ ਵਰਨਾਂ ਵਿਚ ਸਾਧ ਹਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਹ ਜੁੱਟੈ ॥ ੧੮ ॥
ਚਾਕਰ ਸੱਭ ਸਦਾਇੰਦੇ ਸਾਹਿਬ ਦਰਬਾਰੇ
ਨਿਵ ਨਿਵ ਕਰਨ ਜੁਹਾਰੀਆਂ ਸਭਸੈ ਹਥੀਆਰੇ
ਮਜਲਸ ਬਹਿ ਬਾਫਾਇਦੇ ਬੋਲ ਬੋਲਨਿ ਭਾਰੇ
ਗਲੀਏਂ ਤੁਰੇ ਨਚਾਂਇੰਦੇ ਗਜ ਗਾਹ ਸਵਾਰੇ
ਰਣ ਵਿੱਚ ਪਇਆਂ ਜਾਣੀਅਨਿ ਜੋਧ ਭੱਜਨਹਾਰੇ
ਤਿਉਂ ਸਾਂਗ ਸਿਵਾਪਨ ਸਨਮੁਖਾਂ ਬੇਮੁਖ ਹਤਿਆਰੇ ॥੧੯।
ਜੇ ਮਾਂ ਹੋਵੈ ਜਾਰਨੀ ਕਿਉਂ ਪੁੱਤ ਪਤਾਰੇ
ਗਾਈਂ ਮਾਣਕ ਨਿਗਲਿਆ ਪੇਟ ਪਾੜ ਨ ਮਾਰੇ
ਜੇ ਪਿਰ ਬਹੁ ਘਰ ਹੰਢਣਾ ਸਤ ਰੱਖੈ ਨਾਰੇ

ਅਮਰ ਚਲਾਵੈ ਚੰਮ ਦੇ ਚਾਕਰ ਵੇਚਾਰੇ
ਜੇ ਮਦ ਪੀਤਾ ਬਾਹਮਣੀ ਲੋਇ ਲੁੱਝਣ ਸਾਰੇ
ਜੇ ਗੁਰੁ ਸਾਂਗ ਵਰੱਤਦਾ ਸਿੱਖ ਸਿਦਕ ਨ ਹਾਰੇ ॥ ੨੦ ॥
ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਕੋਟ ਗੜ ਭੁਇ ਚਾਲਕ ਮੰਦੇ
ਝੱਖੜ ਆਏ ਤਰਵਰਾਂ ਸਰਬੱਤ ਹਲੰਦੇ
ਡਵ ਲੱਗੈ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਘਾਹ ਜਲੰਦੇ
ਹੜ ਆਏ ਕਿਨ ਥੰਮੀਅਨਿ ਦਰੀਆਉ ਵਹੰਦੇ
ਅੰਦਰ ਪਾਟੇ ਥਿਗਲੀ ਕੂੜਿਆਰ ਕਰੰਦੇ
ਸਾਂਗੈ ਅੰਦਰ ਸਾਬਤੇ ਕੋ ਵਿਰਲੇ ਬੰਦੇ ॥ ੨੧ ॥
ਜੇ ਮਾਂ ਪੁੱਤੈ ਵਿਸ ਦੇਇ ਤਿਸਤੇ ਕਉਣ ਪਿਆਰਾ
ਜੇ ਘਰ ਭੰਨੈ ਪਾਹਰੂ ਕਉਣ ਰੱਖਣ ਹਾਰਾ

ਆਗੂ ਲੈ ਉਝੜ ਪਵੈ ਕਿਸ ਕਰੈ ਪੁਕਾਰਾ
ਜੇਕਰ ਖੇਤੈ ਖਾਇ ਵਾੜ ਕੋ ਲਹੈ ਨ ਸਾਰਾ
ਜੇ ਗੁਰੂ ਭਰਮਾਏ ਸਾਂਗ ਕਰ ਕਿਆ ਸਿੱਖ ਵਿਚਾਰਾ ॥੨੨॥
ਜਲ ਵਿਚ ਕਾਗਦ ਲੂਣ ਜਿਉਂ ਘਿਉ ਚੋਪੜ ਪਾਏ
ਦੀਵੇ ਵੱਟੀ ਤੇਲ ਦੇ ਸਭ ਰਾਤ ਜਲਾਏ
ਵਾਇ ਮੰਡਲ ਜਿਉਂ ਡੋਰ ਫੜ ਗੁੱਡੀ ਓਡਾਏ
ਮੁਹ ਵਿਚ ਗਰੁੜ ਦੁਗਾਰ ਪਾਇ ਜਿਉਂ ਸੱਪ ਲੜਾਏ
ਰਾਜਾ ਫਿਰੈ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਸੁਣ ਦੁੱਖ ਮਿਟਾਇ
ਸਾਂਗੈ ਅੰਦਰ ਸਾਬਤਾ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਸਹਾਇ ॥ ੨੩ ॥੩੫॥

* * *

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤੀਰਥ ਮੰਝ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਬਗੁਲਾ ਅਪਤੀਣਾ
ਲਵੈ ਬੰਬੀਹਾ ਵਰਸਦੈ ਜਲ ਜਾਇ ਨ ਪੀਣਾ
ਵਾਂਸ ਸੁਗੰਧ ਨ ਹੋਵਈ ਪਰਮਲ ਸੰਗਲੀਣਾ
ਘੁੱਘੂ ਸੁੱਝ ਨ ਸੁੱਝਈ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹੀਣਾ
ਨਾਭਿ ਕਥੂਰੀ ਮਿਰਗਦੇ ਵੱਤੈ ਓਡੀਣਾ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੱਚਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੁ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਮੀਣਾ ॥ ੧ ॥
ਨੀਲਾਰੀ ਦੇ ਮੱਟ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿੱਦੜ ਰੱਤਾ
ਜੰਗਲ ਅੰਦਰ ਜਾਇਕੈ ਪਾਖੰਡ ਕਮੱਤਾ

ਦਰ ਸੇਵੈ ਮਿਰਗਾਵਲੀ ਹੋਇ ਬਹੈ ਅਵੱਤਾ
ਕਰੈ ਹਕੂਮਤ ਅੱਗਲੀ ਕੂੜੈ ਮਦ ਮੱਤਾ
ਬੋਲਣ ਕਾਜ ਵਿਗਾੜਿਆ ਜਿਉਂ ਮੂਲੀ ਪੱਤਾ
ਤਿਉਂ ਦਰਗਹ ਮੀਣਾ ਮਾਰੀਐ ਕਰ ਕੂੜ ਕੁਧੱਤਾ ॥ ੨ ॥
ਚੋਰ ਕਰੈ ਨਿੱਤ ਚੋਰੀਆਂ ਓੜਕ ਦੁਖ ਭਾਰੀ
ਨੱਕ ਕੰਨ ਫਿਰ ਵੱਢੀਐ ਰਾਵੈ ਪਰ ਨਾਰੀ
ਅਉਘਟਰੁੱਧੇ ਮਿਰਗ ਜਿਉਂ ਵਿਤਹਾਰ ਜੂਹਾਰੀ
ਲੰਡੀ ਕੋਹਿਲ ਨ ਆਵਈ ਪਰਵੇਲ ਪਿਆਰੀ
ਵੱਗ ਨ ਹੋਵਨਿ ਕੱਤੀਆਂ ਮੀਣੇ ਮੁਰਦਾਰੀ
ਪਾਪਹੁੰ ਮੂਲ ਨ ਤੱਗੀਐ ਹੋਇ ਅੰਤ ਖੁਆਰੀ ॥ ੩ ॥
ਚਾਨਣ ਚੰਦ ਨ ਪੁਜਈ ਚਮਕੈ ਟਾਨਾਣਾ

ਸਾਇਰ ਬੂੰਦ ਬਰਾਬਰੀ ਕਿਉਂ ਆਖ ਵਖਾਣਾ
ਕੀੜੀ ਇੱਭ ਨ ਅੱਪੜੈ ਕੂੜਾ ਤਿਸ ਮਾਣਾ
ਨਾਨੇ ਹਾਲ ਵਖਾਣਦਾ ਮਾਂ ਪਾਸ ਇਆਣਾ
ਜਿਨ ਤੂੰ ਸਾਜ ਨਿਵਾਜਿਆ ਦੇ ਪਿੰਡ ਪਰਾਣਾ
ਮੁੰਢਹ ਘੁੱਥਹੁ ਮੀਣਿਆਂ ਤੁਧ ਜਮ ਪੁਰ ਜਾਣਾ ॥ ੪ ॥
ਕੈਹਾਂ ਦਿਸੈ ਉੱਜਲਾ ਮਸੁ ਅੰਦਰ ਚਿੱਤੈ
ਹਰਿਆ ਤਿਲ ਬੂਆੜ ਜਿਉਂ ਫਲ ਕੰਮ ਨ ਕਿਤੈ
ਜੇਹੀ ਕਲੀ ਕਨੇਰ ਦੀ ਮਨ ਤਨ ਦੁਹੁ ਫਿਤੈ
ਪੇਂਝੂ ਦਿੱਸਨ ਰੰਗੁਲੇ ਮਰੀਐ ਅਗ ਲਿਤੈ
ਖਰੀ ਸੁਆਲਿਓ ਵੇਸੁਆ ਜੀਅ ਬੱਝਾ ਇਤੈ
ਖੋਟੀ ਸੰਗਤਿ ਮੀਣਿਆਂ ਦੁਖ ਦੇਂਦੀ ਮਿਤੈ ॥ ੫ ॥

ਬੱਧਕ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇਕੈ ਜਿਉਂ ਮਿਰਗ ਵਿਣਾਹੈ
ਝੀਵਰ ਕੁੰਡੀ ਮਾਸ ਲਾਇ ਜਿਉਂ ਮੱਛੀ ਫਾਹੈ
ਕਵਲ ਵਿਖਾਲੈ ਮੁੰਹੁ ਖਿੜਾਇ ਭੰਵਰੈ ਵੇਸਾਹੈ
ਦੀਪਕ ਜੋਤਿ ਪਤੰਗ ਨੋਂ ਦੁਰਜਨ ਜਿਉਂ ਦਾਹੈ
ਕਾਲਾ ਰੂਪ ਹੋ ਹਸਤਨੀ ਮੈਗਲ ਓਮਾਹੈ
ਤਿਉਂ ਨਕਟ ਪੰਥ ਹੈ ਮੀਣਿਆਂ ਮਿਲ ਨਰਕ ਨਿਬਾਹੈ ॥ ੬ ।
ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ ਦੇਖ ਕੇ ਕਰਦੇ ਭਰਵਾਸਾ
ਥਲ ਵਿਚ ਤੱਪਨ ਭੱਠੀਆਂ ਕਿਉਂ ਲਹੈ ਪਿਆਸਾ
ਸੁਹਣੈ ਰਾਜ ਕਮਾਈਐ ਕਰ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸਾ
ਛਾਇਆ ਬਿਰਖ ਨ ਰਹੈ ਥਿਰ ਪੁਜੇ ਕਿਉਂ ਆਸਾ
ਬਾਜੀਗਰ ਦੀ ਖੇਡ ਜਿਉਂ ਸਭ ਕੂੜ ਤਮਾਸ਼ਾ

ਰਲੇ ਜੋ ਸੰਗਤਿ ਮੀਣਿਆਂ ਉਠ ਚਲੈ ਨਿਰਾਸਾ ॥ ੭ ॥
ਕੋਇਲ ਕਾਉਂ ਰਲਾਈਅਨ ਕਿਉਂ ਹੋਵਨ ਇੱਕੇ
ਤਿਉਂ ਨਿੰਦਕ ਜਗ ਜਾਣੀਅਨ ਬੋਲ ਬੋਲਨ ਫਿੱਕੇ
ਬਗੁਲੇ ਹੰਸ ਬਰਾਬਰੀ ਕਿਉਂ ਮਿੱਕਨ ਮਿੱਕੇ
ਤਿਉਂ ਬੇਮੁਖ ਚੁਣ ਕਢੀਅਨ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਟਿੱਕੇ
ਕਿਆ ਨੀਸਾਣੀ ਮੀਣਿਆਂ ਖੋਟਸਾਲੀ ਸਿੱਕੇ
ਸਿਰੇ ਸਿਰ ਪਹਣੀ ਮਾਰੀਅਨ ਉਇ ਪੀਰ ਫਿਟਿੱਕੇ । ੮ ॥
ਰਾਤੀਂ ਨੀਂਗਰ ਖੇਲਦੇ ਸਭ ਹੋਇ ਇਕੱਠੇ
ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਹੋਂਵਦੇ ਕਰ ਸਾਂਗ ਉਪੱਠੇ
ਇਕ ਲਸ਼ਕਰ ਲੈ ਧਾਂਵਦੇ ਇਕ ਫਿਰਦੇ ਨੱਠੇ
ਠੀਕਰੀਆਂ ਹਾਲੈ ਭਰਨ ਓਇ ਖਰੇ ਅਸੱਠੇ

ਖਿਨ ਵਿਚ ਖੇਤ ਉਜਾੜਦੇ ਘਰ ਘਰ ਨੂੰ ਤ੍ਰੁੱਠੇ
ਵਿਣ ਗੁਣ ਗੁਰੂ ਸਦਾਇੰਦੇ ਓਇ ਖੋਟੇ ਮੱਠੇ ॥ ੯ ॥
ਉਚਾ ਲੰਮਾ ਝੂੰਟਲਾ ਵਿਚ ਬਾਗ ਦਿਸੰਦਾ
ਮੋਟਾ ਮੁੱਢ ਪਤਾਲ ਜੜ੍ਹ ਬਹੁ ਗਰਬ ਕਰੰਦਾ
ਪੱਤ ਸੁਪੱਤਲ ਸੋਹਣੇ ਵਿਸਥਾਰ ਬਣੰਦਾ
ਫੁੱਲ ਰੱਤੇ ਫਲ ਬਕਬਕੇ ਹੋਇ ਅਫਲ ਫਲੰਦਾ
ਸਾਵਾ ਤੋਤਾ ਚੁਹਚੁਹਾ ਤਿਸ ਦੇਖ ਭੁਲੰਦਾ
ਪਿੱਛੋਂ ਦੇ ਪਛੁਤਾਇੰਦਾ ਓਹ ਫਲ ਨ ਲਹੰਦਾ ॥ ੧੦ ॥
ਪੈਹਨੈ ਪੰਜੇ ਕੱਪੜੈ ਪੁਰ ਸ਼ਾਵਾ ਵੇਸ
ਮੁੱਛਾਂਦਾਹੜੀ ਸੋਹਣੀ ਬਹੁ ਦੁਰਬਲ ਵੇਸ
ਸੈ ਹਥੀਆਰੀਂ ਸੂਰਮਾਂ ਪੰਚੀਂ ਪਰਵੇਸ

ਮਾਹਰੁ ਵੜਦੀ ਬਾਣ ਵਿਚ ਜਾਣੈ ਸਭ ਵੇਸ
ਪੁਰਖ ਨਗਨ ਪੁਰਖੱਤ ਵਿਣ ਕਾਮਣ ਕਿ ਕਰੇਸ
ਵਿਣਗੁਣਗੁਰੂਸਦਾਇੰਦੇਕਉਣਕਰੇਅਦੇਸ ॥ ੧੧ ॥
ਗੱਲੀਂ ਜੇ ਸ਼ਹੁ ਪਾਈਐ ਤੋਤਾ ਕਿਉਂ ਫਾਸੈ
ਮਿਲੈ ਨ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣਪੈਕਾਉਂ ਗੂੰਹ ਗਿਰਾਸੈ
ਜੋਰਾਵਰੀ ਨ ਜਿੱਪਈ ਸਿੰਸਾਹ ਵਿਣਾਸੈ
ਗੀਤ ਕਵਿੱਤ ਨ ਭਿੱਜਈ ਭੱਟ ਭੇਖ ਉਦਾਸੈ
ਜੋਬਨ ਰੂਪ ਨ ਮੋਹੀਐ ਰੰਗ ਕੁਸੰਭ ਦੁਰਾਸੈ
ਵਿਣ ਸੇਵਾ ਦੋਹਾਗਣੀ ਪਿਰ ਮਿਲੈ ਨ ਹਾਸੈ ॥ ੧੨ ॥
ਸਿਰ ਤਲਵਾਏ ਪਾਈਐ ਚਮਗਿੱਦੜ ਜੂਹੇ
ਮਣੀ ਮਸਾਣੀ ਜੇ ਮਿਲੈ ਵਿਚ ਖੁੱਡਾਂ ਚੂਹੇ

ਮਿਲੈਨਾ ਵੱਡੀ ਆਰਜਾ ਬਿਸੀਅਰ ਵਿਹੁਲੂਹੇ
ਹੋਇ ਕੁਚੀਲ ਵਰੱਤੀਐ ਖਰ ਸੂਰ ਭਸੂਹੇ
ਕੰਦ ਮੂਲ ਚਿਤ ਲਾਈਐ ਅਈਅੜ ਵਣ ਧੂਹੇ
ਵਿਣ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜਿਉਂ ਘਰ ਵਿਣ ਬੂਹੇ ॥ ੧੩ ॥
ਮਿਲੈ ਨ ਤੀਰਥ ਨ੍ਹਾਤਿਆਂ ਡੱਡਾਂ ਜਲ ਵਾਸੀ
ਵਾਲ ਵਧਾਈਐ ਪਾਈਐ ਵੜ ਜਟਾਂ ਪਲਾਸੀ
ਨੰਗੇ ਰਹਿਆਂ ਜੇ ਮਿਲੈ ਵਣ ਮਿਰਗ ਉਦਾਸੀ
ਭਸਮ ਲਾਇ ਜੇ ਪਾਈਐ ਖਰ ਖੇਹ ਨਿਵਾਸੀ
ਜੇ ਪਾਈਏ ਚੁਪ ਕੀਤਿਆਂ ਪਸੂਆਂ ਜੜ ਹਾਸੀ
ਵਿਣ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਗੁਰੁ ਮਿਲੇ ਖਲਾਸੀ ॥ ੧੪ ॥
ਜੜੀ ਬੂਟੀ ਜੇ ਜੀਵੀਐ ਕਿਉਂ ਮਰੈ ਧਨੰਤਰ

ਤੰਤ ਮੰਤ ਬਾਜੀਗਰਾਂ ਓਇ ਭਵਹਿ ਦਿਸੰਤਰ
ਰੁਖੀਂ ਬਿਰਖੀਂ ਪਾਈਐ ਕਾਸਟ ਬੈਸੰਤਰ
ਮਿਲੈ ਨ ਵੀਰਾਰਾਧ ਕਰ ਠੱਗ ਚੋਰ ਨ ਅੰਤਰ
ਮਿਲੈ ਨ ਰਾਤੀਂ ਜਾਗਿਆਂ ਅਪਰਾਧ ਭਵੰਤਰ
ਵਿਣ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਮਰੰਤਰ ॥੧੫॥
ਘੰਟ ਘੜਾਇਆ ਚੂਹਿਆਂਗਲ ਬਿੱਲੀ ਪਾਈਐ
ਮਤਾ ਪਕਾਇਆ ਮੱਖੀਆਂਘਿਉਅੰਦਰਨ੍ਹਾਈਐ
ਸੂਤਕ ਲਹੈਨਕੀੜਿਆਂ ਕਿਉਂ ਝੁੱਥ ਲੰਘਾਈਐ
ਸਾਵਣ ਰਹਿਣ ਭੰਬੀਰੀਆਂ ਜੇ ਪਾਰਵਸਾਈਐ
ਕੂੰਜੜੀਆਂ ਵੈਸਾਖ ਵਿੱਚ ਜਿਉਂ ਜੂਹਪਰਾਈਐ
ਵਿਣ ਗੁਰੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਫਿਰਿਆਈਐ ਜਾਈਐ ॥੧੬

ਜੇ ਖੁੱਥੀ ਬਿੰਡਾ ਬਹੈ ਕਿਉਂ ਹੋਇ ਬਜਾਜ
ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਗਲ ਵਾਸਣੀ ਨ ਸਰਾਫੀ ਸਾਜ
ਰਤਨਮਣੀ ਗਲ ਬਾਂਦਰੈ ਜਉਹਰੀ ਨ ਕਾਜ
ਗੱਦਹੁ ਚੰਦਨ ਲੱਦੀਐ ਨਹਿ ਗਾਂਧੀ ਗਾਜ
ਜੇ ਮੱਖੀ ਮੁਹਿ ਮੱਕੜੀ ਕਿਉਂ ਹੋਵੈ ਬਾਜ
ਸੱਚ ਸੱਚਾਵਾ ਕਾਢੀਐ ਕੂੜ ਕੂੜਾ ਪਾਜ ॥ ੧੭ ॥
ਅੰਙਣ ਪੁੱਤ ਗੁਵਾਂਢਣੀ ਕੂੜਾਵਾ ਮਾਣਾ
ਪਾਲੀ ਚਉਣ ਚਾਰਦਾ ਘਰ ਵਿੱਤ ਨ ਜਾਣਾ
ਬਦਰਾ ਸਿਰ ਵੇਗਾਰੀਐ ਨਿਰਧਨ ਹੈ ਰਾਣਾ
ਜਿਉਂ ਕਰਰਾਖਾ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਨਾਹੀਂ ਕਿਰਸਾਣਾ
ਪਰ ਘਰ ਜਾਣੈ ਆਪਣਾ ਮੂਰਖ ਮਹਿਮਾਣਾ

ਅਣਹੋਂਦਾ ਆਪਗਣਾਇੰਦਾਓਹਵਡਾ ਅਜਾਣਾ ॥ ੧੮ ॥
ਕੀੜੀ ਵਾਕ ਨ ਥੰਮ੍ਹੀਐ ਹਸਤੀ ਦਾ ਭਾਰ
ਹੱਥ ਮਰੋੜੈ ਮੱਖ ਕਿਉਂ ਹੋਵੈ ਸ਼ੀਂਹ ਮਾਰ
ਮੱਛਰ ਡੰਗ ਨ ਪੁੱਜਈ ਬਿਸੀਅਰ ਬੁਰਿਆਰ
ਚਿਤ੍ਰੈ ਲੱਕ ਮਕੌੜਿਆਂ ਕਿਉਂ ਹੋਇ ਸ਼ਿਕਾਰ
ਜੇ ਜੂਹ ਸਉੜੀ ਸੰਜਰੀ ਰਾਜਾ ਨ ਭਤਾਰ
ਅਣਹੋਂਦਾਆਪਗਣਾਇੰਦਾਓਹਵਡਾਗਵਾਰ ॥ ੧੯ ॥
ਪੁੱਤ ਜਣੈ ਵੜ ਕੋਠੜੀ ਬਾਹਰਿ ਜਗ ਜਾਣੈ
ਧਨਧਰਤੀਵਿੱਚ ਦੱਬੀਐ ਮਸਤਕ ਪਰਵਾਣੈ
ਵਾਟ ਵਟਾਊ ਆਖਦੇ ਵੁੱਠੇ ਇੰਦ੍ਰਾਣੈ
ਸਭ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇੰਦਾ ਚੜ੍ਹਿਐ ਚੰਦ੍ਰਾਣੈ

ਗੋਰਖ ਦੇ ਗਲ ਗੋਦੜੀ ਜਗਨਾਥ ਵਖਾਣੈ
ਗੁਰੁ ਪਰਚੈ ਗੁਰ ਆਖੀਐ ਸਚ ਸੱਚ ਸਿਵਾਣੈ ॥ ੨੦ ॥
ਹਉਂ ਅਪਰਾਧੀ ਗੁਨਹਗਾਰ ਹਉਂ ਬੇਮੁਖ ਮੰਦਾ
ਚੋਰ ਯਾਰ ਜੂਆਰ ਹਉਂ ਪਰ ਘਰ ਜੋਹੰਦਾ
ਨਿੰਦਕ ਦੁਸ਼ਟ ਹਰਾਮਖ਼ੋਰ ਠਗ ਦੇਸ ਠਗੰਦਾ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰੰਦਾ
ਬਿਸਾਸ ਘਾਤੀ ਅਕਿਰਤਘਣ ਮੈਂ ਕੌਨ ਰਖੰਦਾ
ਸਿਮਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਢਾਢੀਆਂ ਸਤਿਗੁਰ ਬਖਸ਼ੰਦਾ॥੨੧॥੩੬॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਕਰ ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਬਨਾਯਾ
ਅੰਬਰ ਧਰਤਿ ਵਿਛੋੜਕੈ ਵਿਣ ਥੰਮਾਂ ਆਗਾਸ ਰਹਾਯਾ
ਜਲ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਰੱਖੀਅਨਿ ਧਰਤੀ ਅੰਦਰ ਨੀਰ ਧਰਾਯ
ਕਾਠੈ ਅੰਦਰ ਅੱਗ ਧਰ ਅੱਗੀ ਹੋਂਦੀ ਸੁਫਲ ਫਲਾਯਾ
ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੋ ਤਿੰਨੇ ਵੈਰੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਯਾ
ਰਾਜਸ ਸਾਂਤਕ ਤਾਮਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨੁ ਮਹੇਸ਼ ਉਪਾਯਾ
ਚੋਜ ਵਿਡਾਣ ਚਲਿੱਤ ਵਰਤਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਰੂਪ ਕਰ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਚਰਾਗ ਬਲਾਯਾ

ਰਾਤੀਂ ਤਾਰੇ ਚਮਕਦੇ ਘਰ ਘਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤਿ ਜਗਾਯਾ
ਸੂਰਜ ਏਕੰਕਾਰ ਦਿਹ ਤਾਰੇ ਦੀਪਕ ਰੂਪ ਲੁਕਾਯਾ
ਲਖ ਦਰਯਾਉ ਕਵਾਉ ਵਿੱਚ ਤੋਲ ਅਤੋਲਨ ਤੋਲ ਤੁਲਾਯਾ
ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਜਿਸ ਪਰਵਰਦ ਗਾਰ ਅਪਾਰ ਅਲਾਯਾ
ਅਬਿਗਤਿ ਗਤਿ ਅਗੰਮਹੈ ਅਕਥਕਥਾਨਹਿੰਅਲਖ ਲਖਾਯਾ
ਸੁਣ ਸੁਣ ਆਖਣ ਆਖ ਸੁਣਾਯਾ ॥ ੨ ॥

ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਚਾਰ ਜੁਗ ਜਲ ਥਲ ਤਰਵਰ ਪਰਬਤ ਸਾਜੇ
ਤਿੰਨ ਲੋਅ ਚੌਦਹ ਭਵਨ ਕਰ ਇਕੀਹ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨਿਵਾਜੇ
ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾਂ ਦੀਪ ਸਤ ਨਉਂ ਖੰਡ ਦਹਦਿਸ ਵੱਜਨ ਵਾਜੇ
ਇੱਕਸ ਇੱਕਸ ਖਾਣਿ ਵਿੱਚ ਇੱਕੀਹ ਇੱਕੀਹ ਲੱਖ ਉਪਾਜੇ
ਇੱਕਤ ਇੱਕਤ ਜੁਨਿ ਵਿੱਚ ਜੀਅ ਜੰਤ ਅਣਗਣਤ ਬਿਰਾਜੇ

ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਰੂਪ ਕਰ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗ ਤਰੰਗ ਅਗਾਜੇ
ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਘਰ ਨਉਂ ਦਰਵਾਜੇ ॥ ੩ ॥
ਕਾਲਾ ਧਉਲਾ ਰੱਤੜਾ ਨੀਲਾ ਪੀਲਾ ਹਰਿਆ ਸਾਜੇ
ਰਸ ਕਸ ਕਰ ਵਿਸਮਾਦ ਸਾਦਜੀਭਹੁੰ ਜਾਪਨ ਖਾਜਅਖਾਜੇ
ਮਿੱਠਾ ਕਉੜਾ ਖਟ ਤੁਰਸ ਫਿੱਕਾ ਸਾਉ ਸਲੂਣਾ ਛਾਜੇ
ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਅਵੇਸ ਕਰ ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਕੇਸਰ ਕਾਜੇ
ਮੇਦ ਕਥੂਰੀ ਪਾਨ ਫੁੱਲ ਅੰਬਰਚੂਰ ਕਪੂਰ ਅੰਦਾਜੇ
ਰਾਗ ਨਾਦ ਸੰਬਾਦ ਬਹੁ ਚਉਦਹ ਵਿਦਿਆ ਅਨਹਦ ਗਾਜੇ
ਲੱਖ ਦਰੀਆਉ ਕਰੋੜ ਜਹਾਜੇ ॥ ੪ ॥
ਸੱਤ ਸਮੁੰਦ ਅਥਾਹ ਕਰ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ
ਮਹੀਅਲ ਖੇਤੀ ਅਉਖਧੀ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਬਿਸਥਾਰਾ

ਤਰਵਰ ਛਾਇਆ ਫੁੱਲ ਫਲ ਸਾਖਾ ਪੱਤ ਮੂਲ ਬਹੁ ਭਾਰਾ
ਪਰਬਤ ਅੰਦਰ ਅਸਟ ਧਾਤ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਪਾਰਸ ਪਾਰਾ
ਚਉਰਾਸੀਹ ਲਖ ਜੋਨਿ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਮਿਲ ਵਿਛੜੇ ਵਡ ਪ੍ਰਵਾਰਾ
ਜੰਮਣ ਜੀਵਣ ਮਰਣ ਵਿਚ ਭਵਜਲ ਪੂਰ ਭਰਾਇ ਹਜਾਰਾ
ਮਾਣਸ ਦੇਹੀ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ॥ ੫ ॥
ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਦੁਲੱਭ ਹੈ ਛਿਣ ਭੰਗਰ ਛਲ ਦੇਹੀ ਛਾਰਾ
ਪਾਣੀ ਦਾ ਕਰ ਪੁੱਤਲਾ ਉਡੈ ਨ ਪਵਣ ਖੁਲੇ ਨਉਂ ਦੁਆਰਾ
ਅਗਨ ਕੁੰਡ ਵਿਚ ਰਖਿਅਨ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿਉਦਰ ਮੰਝਾਰਾ
ਕਰੈ ਉਰਧ ਤਪ ਗਰਭ ਵਿਚ ਚਸਾ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰਾ
ਦਸੀਂ ਮਹੀਨੀਂ ਜੰਮਿਆਂ ਸਿਮਰਣ ਕਰੀ ਕਰੇ ਨਿਸਤਾਰਾ
ਜੰਮਦੋ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਨਦਰ ਨ ਆਵੈ ਰੱਖਣ ਹਾਰਾ

ਸ਼ਾਹਹੋਂ ਵਿਛੁੜਿਆ ਵਣਜਾਰਾ ॥ ੬ ॥
ਰੋਵੈ ਰਤਨ ਗਵਾਇਕੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਅਨ੍ਹੇਰ ਗੁਬਾਰਾ
ਓਹ ਰੋਵੈ ਦੁਖ ਆਪਣਾ ਹਸ ਹਸ ਗਾਵੈ ਸਭ ਪਰਵਾਰਾ
ਸਭਨਾਂ ਮਨ ਵਾਧਾਈਆਂ ਰੁਣ ਝੁੰਝਨੜਾ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰਾ
ਨਾਨਕ ਦਾਦਕ ਸੋਹਲੇ ਦੇਨ ਅਸੀਸਾਂ ਬਾਲ ਪਿਆਰਾ
ਦੁੱਖਹੁੰ ਬਿਦਕ ਬਿੰਦ ਕਰ ਬਿੰਦਹੁੰ ਕੀਤਾ ਪਰਬਤ ਭਾਰਾ
ਸਤਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮਅਰਥ ਸੁਗਰਥ ਵਿਸਾਰ ਵਿਸਾਰਾ
ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਵਿਰੋਧ ਵਿਚ ਲੋਭ ਮੋਹ ਧ੍ਰੋਹ ਅਹੰਕਾਰਾ
ਮਹਾਂ ਜਾਲ ਫਾਥਾ ਵੇਚਾਰਾ ॥ ੭ ॥
ਹੋਇ ਸੁਚੇਤ ਅਚੇਤ ਇਵ ਅੱਖੀਂ ਹੋਂਦੀ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋਆ
ਵੈਰੀ ਮਿੱਤ ਨਾਂ ਜਾਣਦਾ ਡਾਇਣ ਮਾਂਊਂ ਸੁਭਾਉ ਸਮੋਆ

ਬੋਲਾ ਕੰਨੀਂ ਹੋਂਦਈ ਜਸ ਅਪਜਸ ਮੋਹ ਧੋਹ ਨ ਸੋਆ
ਗੁੰਗਾ ਜੀਭੈ ਹੁੰਦੀਐ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਵਿੱਸ ਘੋਲ ਮੁਹਿ ਚੋਆ
ਵਿਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਸਮ ਸੂਪੀਐ ਮਰਨ ਜੀਵਣਆਸਤ੍ਰਾਸ ਨ ਢੋਆ
ਸਰਪ ਅਗਨਿਵਲਹੱਥ ਪਾਇ ਕਰੈ ਮਨੋਰਥ ਪਕੜ ਖਲੋਆ
ਸਮਝੈ ਨਾਂਹੀਂ ਟਿੱਬਾ ਟੋਆ ॥ ੮ ॥

ਲੂਲ੍ਹਾ ਪੈਰੀ ਹੋਂਦਈ ਟੰਗਾਂ ਮਾਰਨ ਉੱਠ ਖਲੋਆ
ਹੱਥੋ ਹੱਥ ਨਚਾਈਐ ਆਸਾਬੰਧੀ ਹਾਰ ਪਰੋਆ
ਉੱਦਮ ਉਕਤਿ ਨ ਆਵਈ ਦੇਹ ਬਿਦੇਹ ਨ ਨਵਾਂ ਨਿਰੋਆ
ਹੱਗਣ ਮੂਤਣ ਛੱਡਣਾ ਰੋਗ ਸੋਗ ਵਿਚ ਦੁਖੀਆ ਰੋਆ
ਘੁੱਟੀ ਪੀਐ ਨਾਂ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਸਪਹੁੰ ਰੱਖ ਅੜਾਇਣ ਖੋਆ
ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਨ ਵਿਚਾਰਦਾ ਨਉਪਕਾਰ ਵਿਕਾਰ ਅਲੋਆ

ਸਮਸਰ ਤਿਸ ਹਥਿਆਰ ਸੰਜੋਆ ॥ ੯ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮਿਲ ਨਿੰਮਿਆ ਆਸਾ ਵੰਣੀ ਉਦਰ ਮੰਝਾਰੇ
ਰਖਕਸਖਾਇਨਿਲੱਜਹੋਇਛੁਹਿਛੁਹਿ ਧਰਣਿ ਧਰੈ ਪਗ ਧਾਰੇ
ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਦਸ ਮਾਹ ਰੱਖ ਪੀੜਾ ਖਾਇ ਜਣੈ ਪੁੱਤ ਪਿਆਰੇ
ਜਣਕੈ ਪਾਲੈ ਕਸਟ ਕਰ ਖਾਨ ਪਾਨ ਵਿਚ ਸੰਜਮ ਸਾਰੇ
ਗੁੜ੍ਹਤੀ ਦੇਇ ਪਿਆਲ ਦੁੱਧ ਘੁੱਟੀ ਵੱਟੀ ਦੇਇ ਨਿਹਾਰੇ
ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਪੋਖਿਆ ਭੱਦਨ ਮੰਗਨ ਪੜ੍ਹਨ ਚਿਤਾਰੇ
ਪਾਂਧੇ ਪਾਸ ਬਹਾਲਿਆ ਖੱਟ ਲੁਟਾਇ ਹੋਇ ਸੁਰਿਆਰੇ
ਉਰਿਣਤ ਹੋਏ ਭਾਰ ਉਤਾਰੇ ॥ ੧੦ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਆਨੰਦ ਵਿੱਚ ਪੁੱਤੈ ਦੀ ਕੁੜਮਾਈ ਹੋਈ
ਰਹਸੀ ਅੰਗ ਨ ਮਾਵਈ ਗਾਵੈ ਸੋਹਿਲੜੈ ਸੁਖ ਸੋਈ

ਵਿਗਸੀ ਪੁਤ੍ਰ ਵਿਵਾਹਿਐ ਘੋੜੀ ਲਾਵਾਂ ਗਾਵ ਭਲੋਈ
ਸੁੱਖਾਂ ਸੁੱਖੈ ਮਾਵੜੀ ਪੁੱਤ ਨੂੰਹ ਦਾ ਮੇਲ ਅਲੋਈ
ਨੋਂਹ ਨਿੱਤ ਕੰਤ ਕੁਮੰਤ ਦੇਇ ਵਿਹਰੇ ਹੋਵਨ ਸੱਸ ਵਿਗੋਈ
ਲਖਉਪਕਾਰ ਵਿਸਾਰ ਕੈ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਪੁੱਤ ਚੱਕੀ ਉਠ ਝੋਈ
ਹੋਵੈ ਸਰਵਣ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ॥ ੧੧ ॥

ਕਾਮਣਿ ਕਾਮਣ ਆਰੀਐ ਕੀਤੇ ਕਾਮਣ ਕੰਤ ਪਿਆਰੇ
ਜੰਮੇ ਸਾਈਂ ਵਸਾਰਿਆ ਵੀਵਾਹਿਆਂ ਮਾਂ ਪਿਉ ਵਿਸਾਰੇ
ਸੁੱਖਾਂ ਸੁਖ ਵਿਵਾਹਿਆ ਸਉਣ ਸੰਜੋਗ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚਾਰੇ
ਪੁੱਤ ਨੂਹੈਂ ਦਾ ਮੇਲ ਵੇਖ ਅੰਗ ਨ ਮਾਵਨ ਮਾਂ ਪਿਉ ਵਾਰੇ
ਨੋਂਹ ਨਿਤ ਮੰਤ ਕੁਮੰਤ ਦੇਇ ਮਾਂ ਪਿਉ ਛਡ ਵੱਡੇ ਹਤਿਆਰੇ
ਵੱਖ ਹੋਵੈ ਪੁਤ ਰੰਨ ਲੈ ਮਾਂ ਪਿਉਂ ਦੇ ਉਪਕਾਰ ਵਿਸਾਰੇ

ਲੋਕਾਚਾਰ ਹੁਇ ਵਡੇ ਕੁਚਾਰੇ ॥ ੧੨ ॥
ਮਾਂ ਪਿਉ ਪਰਹਰ ਸੁਣੈ ਵੇਦ ਭੇਦ ਨ ਜਾਣੈ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ
ਮਾਂ ਪਿਉਂ ਪਰਹਰ ਕਰੈ ਤਪ ਵਣ ਖੰਡ ਭੁੱਲਾ ਫਿਰੈ ਬਿਬਾਣੀ
ਮਾਂ ਪਿਉ ਪਰਹਰ ਕਰੈ ਪੂਜ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਨ ਸੇਵ ਕਮਾਣੀ
ਮਾਂ ਪਿਉ ਪਰਹਰ ਨ੍ਹਾਵਣਾ ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਘੁੰਮਣ ਵਾਣੀ
ਮਾਂ ਪਿਉ ਪਰਹਰ ਕਰੈ ਦਾਨੁ ਬੇਈਮਾਨੁ ਅਗਿਆਨਪਰਾਣੀ
ਮਾਂ ਪਿਉ ਪਰਹਰ ਵਰਤ ਕਰ ਮਰਮਰਜੰਮੈ ਭਰਮ ਭੁਲਾਣੀ
ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥ ੧੩ ॥
ਕਾਦਰ ਮਨਹੁੰ ਵਿਸਾਰਿਆ ਕੁਦਰਤਿ ਅੰਦਰ ਕਾਦਰ ਦਿਸੈ
ਜੀਉ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਜਿਆ ਸਾਸ ਮਾਸ ਦੇ ਜਿਸੈ ਕਿਸੈ
ਅੱਖੀਂ ਮੂੰਹੁ ਨਕ ਕੰਨ ਦੇਇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਸਭ ਦਾਤ ਸੁਤਿਸੈ

ਅੱਖੀਂ ਵੇਖੈ ਰੂਪ ਰੰਗ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਮੁਹਿ ਕੰਨ ਸਰਿਸੈ
ਨੱਕ ਵਾਸ ਹੱਥੀਂ ਕਿਰਤ ਪੈਰੀਂ ਚੱਲਣ ਪਲ ਪਲ ਖਿਸੈ
ਵਾਲ ਦੰਦ ਨਹੁੰ ਰੋਮ ਰੋਮ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ਸਮਾਲ ਸਲਿਸੈ
ਸਾਦੀਂ ਲੱਬੈ ਸਾਹਿਬੋ ਤਿਸ ਤੂੰ ਸੰਮਲ ਸੇਵੈ ਹਿਸੈ
ਲੂਣ ਪਾਇ ਕਰ ਆਟੈ ਮਿੱਸੈ ॥ ੧੪ ॥
ਦੇਹੀ ਵਿੱਚ ਨ ਜਾਪਈ ਨੀਂਦ ਭੁੱਖ ਤਿਹ ਕਿੱਥੈ ਵੱਸੈ
ਹੱਸਣ ਰੋਵਣ ਗਾਵਣਾ ਛਿੱਕ ਡਕਾਰ ਖੰਘੂਰਣ ਦੱਸੈ
ਆਲਕ ਤੈ ਅਗਵਾੜੀਆਂ ਹਿਡਕੀ ਖੁਰਕਣ ਖਰਸ ਪਰੱਸੈ
ਉੱਭੇਸਾਹ ਉਬਾਸੀਆਂ ਚਟਕਾਰੀ ਤਾੜੀ ਸੁਣ ਕਿੱਸੈ
ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਜੋਗ ਭੋਗ ਦੁਖ ਸੁਖ ਨ ਵਿਣੱਸੈ
ਜਾਗਦਿਆਂ ਲਖ ਚਿਤਵਣੀ ਸੁੱਤਾ ਸੁਹਣੇ ਅੰਦਰ ਧੱਸੈ

ਸੁੱਤਾ ਹੀ ਬਰੜਾਂਵਦਾ ਕਿਰਤ ਵਿਰਤ ਵਿਚ ਜਸ ਅਪਜੱਸੈ
ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਅੰਦਰ ਘਣਾ ਤਰੱਸੈ ॥ ੧੫ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਦੁਰਮਤਿ ਵਰਤਣਾ ਸਾਧਅਸਾਧਸੰਗਤਿਵਿੱਚ ਵੱਸੈ
ਤਿੰਨ ਵੇਸ ਜਮਵਾਰ ਵਿਚ ਹੋਇ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਮੁਣੱਸੈ
ਸਹਸ ਕੁਬਾਣ ਨ ਵਿੱਸਰੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਵਿਸਾਰ ਵਿਗੱਸੈ
ਪਰਨਾਰੀ ਪਰ ਦਰਬ ਹੇਤ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਪਰਪੰਚ ਰਹੱਸੈ
ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ਤਜ ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਨ ਸਾਧ ਪਰੱਸੈ
ਕੁੱਤਾ ਚਉਕ ਚੜ੍ਹਾਈਐ ਚੱਕੀ ਚੱਟਣ ਕਾਰਣ ਨੱਸੈ
ਅਵਗੁਣਿਆਰਾ ਗੁਣ ਨ ਸਰੱਸੈ ॥ ੧੬ ॥

ਜਿਉਂ ਬਹੁਵਰਨ ਵਣਾਸਪਤਿ ਮੂਲ ਪਤ੍ਰ ਫਲ ਫੁੱਲ ਘਨੇਰੇ
ਇਕ ਵਰਣ ਬੈਸੰਤਰੈ ਸਭ ਸੈ ਅੰਦਰ ਕਰਦਾ ਡੇਰੇ

ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਰੰਗ ਸੁਰੰਗ ਸੁਵਾਸ ਚੰਗੇਰੇ
ਵਾਂਸਹੁ ਉੱਠ ਉਪੱਠ ਕਰ ਜਾਲ ਕਰੰਦਾ ਭਸਮੈ ਢੇਰੇ
ਰੰਗ ਬਿਰੰਗੀ ਗਊ ਵੰਸ ਅੰਗ ਅੰਗ ਧਰ ਨਾਂਉਂ ਲਵੇਰੇ
ਸੱਦੀ ਆਵੈ ਨਾਂਉਂ ਸੁਣ ਪਾਲੀ ਚਾਰੈ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ
ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰੰਗ ਦੁੱਧ ਘਿਉ ਪਟ ਭਾਂਡੈ ਦੋਖ ਨ ਹੇਰੇ
ਚਿੱਤੈ ਅੰਦਰਿ ਚੇਤ ਚਤੇਰੇ ॥ ੧੭ ॥

ਧਰਤੀ ਪਾਣੀ ਵਾਸ ਹੈ ਫੁੱਲੀਂ ਵਾਸ ਨਿਵਾਸ ਚੰਗੇਰੀ
ਤਿਲ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਪਤਤਿ ਪੁਨੀਤ ਫੁਲੇਲ ਘਵੇਰੀ
ਅੱਖੀਂ ਦੇਖ ਅਨ੍ਹੇਰ ਕਰ ਮਨ ਅੰਧੇ ਤਨ ਅੰਧ ਅੰਧੇਰੀ
ਛਿਅ ਰੁੱਤ ਬਾਰਹ ਮਾਹ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜ ਇੱਕਨ ਘੁਘੂ ਹੇਰੀ
ਸਿਮਰਣ ਕੂੰਜ ਧਿਆਨ ਕੱਛ ਪੱਥਰ ਕੀੜੇ ਰਿਜਕ ਸਵੇਰੀ

ਕਰਤੇ ਨੋ ਕੀਤਾ ਨ ਚਤੇਰੀ ॥ ੧੮ ॥

ਘੁੱਘੂ ਚਾਮ ਚੜਿੱਕ ਨੋਂ ਦਿਹ ਨ ਸੁਝੈ ਚਾਨਣ ਹੋਂਦੇ
ਰਾਤ ਅਨ੍ਹੇਰੀ ਦੇਖਦੇ ਬੋਲ ਕੁਬੋਲ ਅਬੋਲ ਖਲੋਂਦੇ
ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਨ੍ਹੇ ਰਾਤ ਦਿਹੁ ਸੁਰਤਿ ਵਿਹੂਣੇ ਚੱਕੀ ਝੋਂਦੇ
ਅਉਗੁਣ ਚੁਣ ਚੁਣ ਛੱਡ ਗੁਣ ਪਰਹਰ ਹੀਰੇਫਟਕ ਪਰੋਂਦੇ
ਨਾਉਂ ਸੁਜਾਖੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਤਵਾਲੇ ਰੋਂਦੇ
ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਚਾਰੇ ਪੱਲੇ ਭਰ ਭਰ ਧੋਂਦੇ
ਪੱਥਰ ਪਾਪ ਨ ਛੁੱਟਹਿ ਢੋਂਦੇ ॥ ੧੯ ॥

ਥਲਾਂ ਅੰਦਰ ਅੱਕ ਉਗੱਵਨ ਵੁੱਠੈ ਮੀਂਹ ਪਵੈ ਮੁਹਿ ਮੋਆ
ਪੱਤ ਟੁਟੈਂ ਦੁੱਧ ਵਹਿ ਚਲੈ ਪੀਤੇ ਕਾਲ ਕੂਟ ਓਹ ਹੋਆ
ਅੱਕਹੁੰ ਫਲ ਹੁਇ ਖੱਖੜੀ ਨਿਹਫਲ ਸੋਫਲਅਕਤਿਡ ਹੋਆ

ਵਿਹੁ ਨੱਸੈ ਅਕ ਦੁੱਧ ਤੇ ਸੱਪ ਖਾਧਾ ਖਾਇ ਅੱਕ ਨਿਰੋਆ
ਸੋ ਅੱਕ ਚਰ ਕੈ ਬੱਕਰੀ ਦੇਇ ਦੁੱਧ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੁਹਿ ਚੋਆ
ਸੱਪੈ ਦੁੱਧ ਪੀਆਲੀਐ ਵਿੱਸ ਉਗਾਲੈ ਪਾਸ ਖੜੋਆ
ਗੁਣ ਕੀਤੇ ਅਵਗੁਣ ਕਰ ਢੋਆ ॥ ੨੦ ॥

ਕੁਹੈ ਕਸਾਈ ਬੱਕਰੀ ਲਾਇ ਲੂਣ ਸੀਖ ਮਾਸ ਪਰੋਆ
ਹਸ ਹਸ ਬੋਲੈ ਕੁਹੀ ਦੀ ਖਾਧੇ ਅੱਕ ਹਾਲ ਇਹੁ ਹੋਆ
ਮਾਸ ਖਾਨ ਗਲ ਛੁਰੀ ਦੇ ਹਾਲ ਤਿਨਾੜਾ ਕਉਨ ਅਲੋਆ
ਜੀਭੈ ਹੰਦਾ ਫੇੜਿਐ ਖਉ ਦੰਦਾਂ ਮੂੰਹ ਭੰਨ ਵਿਗੋਆ
ਪਰਤਨ ਪਰਧਨ ਨਿੰਦ ਕਰ ਹੋਇ ਦੁਜੀਭਾ ਬਿਸੀਅਰ ਭੋਆ
ਵੱਸ ਆਵੈ ਗੁਰੁ ਮੰਤ ਸਚੁ ਨਿਗੁਰਾ ਮਨਮੁਖ ਸੁਣੈ ਨ ਸੋਆ
ਵੇਖ ਨ ਚੱਲੈ ਅੱਗੈ ਟੋਆ ॥ ੨੧ ॥

ਆਪ ਨ ਵੰਞੈ ਸਾਹੁਰੈ ਲੋਕਾਂ ਮਤੀਂ ਦੇ ਸਮਝਾਏ
ਚਾਨਣ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੀਵਿਅਹੁੰ ਹੇਠਅੰਨ੍ਹੇਰ ਨ ਸਕੈ ਮਿਟਾਏ
ਹੱਥ ਦੀਵਾ ਫੜਿਆ ਖੁੜੈ ਹੁਇ ਚਕ ਚਉਧੀ ਪੈਰ ਥਿੜਾਏ
ਹੱਥ ਕੰਙਣ ਲੈ ਆਰਸੀ ਅਉਖਾ ਹੋਵੈ ਦੇਖ ਦਿਖਾਏ
ਦੀਵਾ ਇਕਤੁ ਹੱਥ ਲੈ ਆਰਸੀ ਦੂਜੈ ਹੱਥ ਫੜਾਏ
ਹੁੰਦੇ ਦੀਵੇ ਆਰਸੀ ਆਖੁੜ ਟੋਇ ਪਉਂਦਾ ਜਾਏ
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਕੁਦਾਉ ਹਰਾਏ ॥ ੨੨ ॥

ਅਮਿਅ ਸਰੋਵਰ ਮਰੈ ਡੁਬ ਤਰੈ ਨ ਮਨਤਾਰੂ ਸੁ ਅਵਾਈ
ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਨ ਪੱਥਰਹੁੰ ਕੰਚਨ ਹੋਇ ਨ ਅਘੜ ਘੜਾਈ
ਬਿਸੀਅਰ ਵਿੱਸ ਨ ਪਰਹਰੈ ਅੱਠ ਪੈਹਰ ਚੰਨਣ ਲਪਟਾਈ
ਸੰਖ ਸਮੁੰਦਹੁੰ ਸੱਖਣਾ ਰੋਵੈ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ ਸੁਣਾਈ

ਘੁੱਘੂ ਸੁੱਝ ਨ ਸੁੱਝਈ ਸੂਰਜ ਜੋਤਿ ਨ ਲੁਕੈ ਲੁਕਾਈ
ਮਨਮੁਖ ਵਡਾ ਅਕਿਰਤਘਣ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਸੁਆਇ ਲੁਭਾਈ
ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਨ ਚਿਤ ਵਸਾਈ ॥ ੨੩ ॥
ਮਾਂ ਗੱਭਣ ਜੀਅ ਜਾਣ ਦੀ ਪੁੱਤ ਸਪੁੱਤ ਹੋਵੈ ਸੁਖਦਾਈ
ਪੁੱਤਹੁੰ ਧੀ ਰੰਗੇਰੜੀ ਪਰ ਘਰ ਜਾਇ ਵਸਾਇ ਨ ਆਈ
ਧੀਅਹੁੰ ਸੱਪ ਸਕਾਰਥਾ ਜਾਉ ਜਣੇਂਦੀ ਜਣ ਜਣ ਖਾਈ
ਮਾਂ ਡਾਇਣ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈ ਕਪਟੀ ਪੁੱਤੈ ਖਾਇ ਅਘਾਈ
ਬਾਮਨ ਗਾਈਂ ਖਾਇ ਸੱਪ ਫਲ ਗੁਰ ਮੰਤ ਪਵਾਇ ਪਿੜਾਈ
ਨਿਗੁਰੇ ਤੁੱਲ ਨ ਹੋਰ ਕੋ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰੈ ਸਿਰਠ ਉਪਾਈ
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨ ਗੁਰੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ੨੪ ॥
ਨਿਗੁਰੇ ਲੱਖਨ ਤੁੱਲ ਤਿਸ ਨਿਗੁਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣ ਨ ਆਏ

ਜੋ ਗੁਰ ਗੋਪੈ ਆਪਣਾ ਤਿਸ ਡਿਠੇ ਨਿਗੁਰੇ ਸ਼ਰਮਾਏ
ਸ਼ੀਂਹ ਸਉਹਾਂ ਜਾਣਾ ਭਲਾ ਨਾ ਤਿਸ ਬੇਮੁਖ ਸਉਹਾਂ ਜਾਏ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੇ ਜੋ ਮੁਹੁਫਿਰੈਤਿਸਮੁਹਿ ਲੱਗਣਵਡੀਬਲਾਏ
ਜੋ ਤਿਸ ਮਾਰੈ ਧਰਮ ਹੈ ਮਾਰ ਨ ਹੰਘੈ ਆਪ ਹਟਾਏ
ਸੁਆਮਿਧ੍ਰੋਹੀਅਕਿਰਤਘਣ ਬਾਮਣਗਊ ਵਿਸਾਹ ਮਰਾਏ
ਬੇਮੁਖ ਲੂੰਅ ਨ ਤੁੱਲ ਤੁਲਾਏ ॥ ੨੫ ॥
ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਦੁਲੱਭ ਹੈ ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰ ਆਵੈ ਵਾਰੀ
ਉੱਤਮ ਜਨਮ ਦੁਲੱਭ ਹੈ ਇਕ ਵਾਕੀ ਕੋੜਮਾ ਵੀਚਾਰੀ
ਦੇਹ ਅਰੋਗ ਦੁਲੱਭ ਹੈ ਭਾਗਠ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਦੁਲੰਭ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਭਗਤ ਪਿਆਰੀ
ਫਾਥਾ ਮਾਇਆ ਮਹਾਂ ਜਾਲ ਪੰਜ ਦੂਤ ਜਮ ਕਾਲ ਸੁ ਭਾਰੀ

ਜਿਉਂ ਕਰ ਸਹਾ ਵਹੀਰਵਿਚ ਪਰਹੱਥ ਪਾਸਾ ਪਉਛ ਕਿਸਾਰੀ
ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕੁਦਾਇ ਅੜ ਜਮ ਜੰਦਾਰ ਸਾਰ ਸਿਰ ਮਾਰੀ
ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਵਾਈਐ ਭਵਜਲ ਅੰਦਰ ਹੋਇ ਖੁਆਰੀ
ਹਾਰੈ ਜਨਮ ਅਮੋਲ ਜੂਆਰੀ ॥ ੨੬ ॥

ਇਹ ਜਗ ਚਉਪੜ ਖੇਲ ਹੈ ਆਵਾਗਉਣ ਭਉਜਲਸੈਂਸਾਰੇ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋੜਾ ਸਾਧ ਸੰਗ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ
ਲੱਗ ਜਾਇ ਸੋ ਪੁੱਗ ਜਾਇ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪੰਜ ਨਿਵਾਰੇ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਉ ਹੈ ਆਪਹੁੰ ਬੁਰਾ ਨ ਕਿਸੈ ਵਿਚਾਰੇ
ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵ ਸਾਧਸੰਗਗੁਰਮੁਖਿਪੰਥ ਚਲੈ ਪਗਧਾਰੇ
ਲੋਕਵੇਦਗੁਰੁ ਗਜਾਨ ਮਤਿ ਭਾਇਭਗਤਿਗੁਰਸਿੱਖ ਪਿਆਰੇ
ਨਿਜ ਘਰ ਜਾਇ ਵਸੈ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨੭ ॥

ਵਾਂਸ ਸੁਗੰਧ ਨ ਹੋਵਈ ਚਰਣੋਦਕ ਬਾਵਨ ਬੋਹਾਏ
ਕੱਚਹੁੰ ਕੰਚਨ ਨਾ ਥੀਐ ਕੱਚਹੁੰ ਕੰਚਨ ਪਾਰਸ ਲਾਏ
ਨਿਹਫਲ ਸਿੰਮਲ ਜਾਣੀਐ ਅਫਲ ਸਫਲਕਰ ਸਭ ਫਲਪਾਏ
ਕਾਉਂ ਨ ਹੋਵਨ ਉਜੱਲੇ ਕਾਲੀ ਹੂੰ ਧੌਲੇ ਸਿਰ ਆਏ
ਕਾਗ ਹੰਸ ਹੁਇ ਪਰਮਹੰਸ ਨਿਰਮੋਲਕ ਮੋਤੀ ਚੁਣ ਖਾਏ
ਪਸੂ ਪਰੇਤਹੁੰ ਦੇਵ ਕਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਮਾਏ
ਤਿਸ ਗੁਰੁ ਸਾਰ ਨ ਜਾਤੀਆ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਲੁਭਾਏ
ਅੰਨ੍ਹਾ ਆਗੂ ਸਾਥ ਮੁਹਾਏ ॥ ੨੮ ॥
ਮੈ ਜੇਹਾ ਨ ਅਕਿਰਤ ਘਣ ਹੈ ਭਿ ਨ ਹੋਆ ਹੋਵਨ ਹਾਰਾ
ਮੈ ਜੇਹਾ ਨ ਹਰਾਮ ਖ਼ੋਰ ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ ਅਵਗੁਣਿਆਰਾ
ਮੈ ਜੇਹਾ ਨਿੰਦਕ ਨ ਕੋਇ ਗੁਰ ਨਿੰਦਾ ਸਿਰ ਬੱਜਰ ਭਾਰਾ

ਮੈ ਜੇਹਾ ਬੇਮੁਖ ਨ ਕੋਇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੱਤਿਆਰਾ
ਮੈ ਜੇਹਾ ਕੋ ਦੁਸਟ ਨਾਂਹਿ ਨਿਰਵੈਰੈ ਸਿਉਂ ਵੈਰ ਵਿਕਾਰਾ
ਮੈ ਜੇਹਾ ਨ ਵਿਸਾਸ ਧ੍ਰੋਹ ਬਗਲ ਸਮਾਧੀ ਮੀਨ ਅਹਾਰਾ
ਮੈ ਜੇਹਾ ਨ ਦੁਬਾਜਰਾ ਤਜ ਗੁਰਮਤਿ ਦੁਰਮਤਿ ਹਿਤਕਾਰਾ
ਬੱਜਰ ਲੇਪ ਨ ਉਤਰੈ ਪਿੰਡ ਅਪਰਚੇ ਅਉਚਰ ਚਾਰਾ
ਨਾਂਉਂ ਮੁਰੀਦ ਨ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੨੯ ॥
ਬੇਮੁਖ ਹੋਵਨ ਬੇਮੁਖਾਂ ਮੈ ਜੇਹੇ ਬੇਮੁਖ ਮੁਖ ਡਿਠੇ
ਬੱਜਰ ਪਾਪਾਂ ਬਜਰ ਪਾਪ ਮੈ ਜੇਹੇ ਕਰ ਵੈਰੀ ਇੱਠੇ
ਕਰ ਕਰ ਸਿੱਠਾਂ ਬੇਮੁਖਾਂ ਆਪਹੁੰ ਬੁਰੇ ਜਾਣ ਕੈ ਸਿੱਠੇ
ਲਿੱਖ ਨ ਸੱਕਨ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਸੱਤ ਸਮੁੰਦ ਸਮਾਵਨ ਚਿੱਠੇ
ਚਿੱਠੀ ਹੂੰ ਤੂੰ ਮਾਰ ਲਿਖ ਲਖ ਲਖ ਇਕਦੂੰ ਇਕ ਦੁਧਿੱਠੇ

ਕਰ ਕਰ ਸਾਂਗਹੁਰੇਹਿਆ ਹੁਇ ਮਸਕਰਾ ਸਭਾ ਸਭ ਠਿੱਠੇ
ਮੈਥਹੁੰ ਬੁਰਾ ਨ ਕੋਇ ਸਰਿੱਠੇ ॥ ੩੦ ॥
ਲੈਲੀ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਕੁੱਤਾ ਮਜਨੂੰ ਦੇਖ ਲੁਭਾਣਾ
ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਵੈ ਹੜ ਹੜ ਹੱਸੈ ਲੋਕ ਵਿਡਾਣਾ
ਮੀਰਾਸੀ ਮੀਰਾਸੀਆਂ ਨਾਵ ਧਰੀਕ ਮੁਰੀਦ ਬਬਾਣਾ
ਕੁੱਤਾ ਡੂਮ ਵਖਾਣੀਐ ਕੁੱਤਾ ਵਿਚ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨਿਮਾਣਾ
ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਆਸ਼ਕ ਸਬਦ ਦੇ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਪੜਕੁੱਤਾ ਭਾਣਾ
ਕੱਟਨ ਚੱਟਣ ਕੁੱਤਿਆਂ ਮੋਹੁ ਨ ਧੋਹ ਧ੍ਰਿਗਸਟੁ ਕਮਾਣਾ
ਅਵਗੁਣਿਆਰੇ ਗੁਣਕਰਨਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੁਰਬਾਣਾ
ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਬਿਰਦ ਵਖਾਣਾ ॥ ੩੧ ॥ ੩੭ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਮ ਲੱਖ ਕਰ ਕਾਮਨਾ ਬਹੁ ਰੂਪੀ ਸੋਹੈ
ਲੱਖ ਕਰੋਧ ਕਰੋਧ ਕਰ ਦੁਸ਼ਮਨ ਹੁਇ ਜੋਹੈ
ਲੱਖ ਲੋਭ ਲੱਖ ਲਖਮੀ ਹੁਇ ਧੋਵਣ ਧੋਹੈ
ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕਰੋੜ ਮਿਲ ਹੋਇ ਬਹੁ ਗੁਣ ਸੋਹੈ
ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰ ਹੰਕਾਰ ਲੱਖ ਹਉਮੈ ਕਰ ਛੋਹੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਸੁਣ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਨ ਪੋਹੈ ॥ ੧ ॥
ਲਖ ਕਾਮਣ ਲਖ ਕਾਵਰੂ ਲਖ ਕਾਮਣਿਆਰੀ
ਸੰਗਲ ਦੀਪਹੁੰ ਪਦਮਣੀ ਬਹੁ ਰੂਪ ਸੀਂਗਾਰੀ

ਮੋਹਣੀਆਂ ਇੰਦ੍ਰਾਪੁਰੀ ਅਪਛਰਾਂ ਸੁਚਾਰੀ
ਹੂਰਾਂ ਪਰੀਆਂ ਲੱਖ ਲੱਖ ਬਾਹਿਸ਼ਤ ਸਵਾਰੀ
ਲਖ ਕਉਲਾਂ ਨਵ ਯੋਬਨੀ ਲਖ ਕਾਮ ਕਰਾਰੀ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੋਹ ਨ ਸੱਕਨੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਭਾਰੀ ॥ ੨ ॥
ਲਖ ਦੁਰਯੋਧਨ ਕੰਸ ਲੱਖ ਲਖ ਦੈਂਤ ਲੜੰਦੇ
ਲਖ ਰਾਵਣ ਕੁੰਭਕਰਣ ਲੱਖ ਲਖ ਰਾਕਸਮੰਦੇ
ਪਰਸਰਾਮ ਲਖ ਸਹਸਬਾਹੁ ਕਰ ਖੁਦੀ ਖਹੰਦੇ
ਹਰਨਾਖਸ ਹਰਨਾਖਸਾ ਨਰਸਿੰਘ ਬੁਕੰਦੇ
ਲੱਖ ਕਰੋਧ ਵਿਰੋਧ ਲੱਖ ਲਖ ਵੈਰ ਕਰੰਦੇ
ਗੁਰੁਸਿਖ ਪੋਹ ਨ ਸੱਕਈ ਸਾਧ ਸੰਗ ਮਿਲੰਦੇ ॥ ੩ ॥
ਸੁਇਨਾ ਰੁੱਪਾ ਲੱਖ ਮਣਾਂ ਲਖ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ

ਮੋਤੀ ਮਾਣਕ ਹੀਰਿਆਂ ਬਹੁ ਮੋਲ ਅਪਾਰਾ
ਦੇਸ ਵੇਸ ਲਖ ਰਾਜ ਭਾਗ ਪਰਗਣੇ ਹਜਾਰਾ
ਰਿੱਧੀ ਸਿੱਧੀ ਜੋਗ ਭੋਗ ਅਭਰਣ ਸੀਂਗਾਰਾ
ਕਾਮਧੇਣ ਲਖ ਪਾਰਜਾਤ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਪਾਰਾ
ਚਾਰਪਦਾਰਥ ਸਗਲ ਫਲ ਲਖ ਲੋਭ ਲੁਭਾਰਾ
ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਪੋਹ ਨ ਹੰਘਨੀ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰਾ ॥ ੪ ॥
ਪਿਉ ਪੁਤ ਮਾਵੜ ਧੀਵੜੀ ਹੁਇ ਭੈਣ ਭਿਰਾਵਾ
ਨਾਰ ਭਤਾਰ ਪਿਆਰ ਲੱਖ ਮਨ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ
ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਚਿਤ੍ਰਸਾਲ ਬਾਗ ਫੁੱਲ ਸੁਹਾਵਾ
ਰਾਗ ਰੰਗ ਰਸ ਰੂਪ ਲਖ ਬਹੁ ਭੋਗ ਭੁਲਾਵਾ
ਲਖ ਮਾਇਆ ਲਖ ਮੋਹਿ ਮਿਲ ਹੋਇ ਮੁੱਦਈ ਦਾਵਾ

ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਪੋਹਿ ਨ ਹੰਘਨੀ ਸਾਧ ਸੰਗ ਸੁਹਾਵਾ ॥ ੫ ॥
ਵਰਨਾਵਰਨ ਨ ਭਾਵਨੀ ਕਰ ਖੁਟੀ ਖਹੰਦੇ
ਜੰਗਲ ਅੰਦਰ ਸੀਂਹ ਹੁਇ ਬਲਵੰਤ ਬੁਕੰਦੇ
ਹਾਥੀ ਹਥਿਆਈ ਕਰਨਮਤਵਾਲੇ ਹੋਇਅੜੀ ਅੜੰਦੇ
ਰਾਜ ਭੂਪ ਰਾਜੇ ਵਡੇ ਮਲ ਦੇਸ ਲੜੰਦੇ
ਮੁਲਕ ਅੰਦਰ ਪਤਸਾਹ ਹੁਇ ਜਾਇ ਜੰਗ ਜੁੜੰਦੇ
ਹਉਮੈ ਕਰ ਹੰਕਾਰ ਲੱਖ ਮਲ ਮੱਲ ਘੁਲੰਦੇ
ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਪੋਹ ਨ ਸੱਕਨੀ ਸਾਧ ਸੰਗ ਵਸੰਦੇ ॥ ੬ ॥
ਗੋਰਖ ਜਤੀ ਸਦਾਇੰਦਾ ਤਿਸ ਗੁਰ ਘਰਬਾਰੀ
ਸੁੱਕਰ ਕਾਣਾ ਹੋਇਆ ਦੁਰਮੰਤ੍ਰ ਵੀਚਾਰੀ
ਲਖਮਣ ਸਾਧੀ ਭੁੱਖ ਤ੍ਰਿਹ ਹਉਮੈ ਹੰਕਾਰੀ

ਹਨੂਮਾਨ ਬਲਵੰਤ ਹੋਇ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਖਾਰੀ
ਭੈਰਉ ਭੂਤ ਕਸੂਤ ਸੰਗ ਦੁਰਮਤਿ ਉਰਧਾਰੀ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਜਤੀ ਸਲਾਹੀਅਨ ਜਿਨ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ॥ ੭ ॥
ਹਰੀਚੰਦ ਸਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਇ ਖਾਸ ਵਿਕਾਣਾ
ਬਲ ਛਲਿਆ ਸਤ ਪਾਲਦਾ ਪਾਤਾਲ ਸਿਧਾਣਾ
ਕਰਨ ਸੁ ਕੰਚਨ ਦਾਨ ਕਰ ਅੰਤ ਪੱਛੋਤਾਣਾ
ਸਤ ਵਾਦੀ ਹੁਇ ਧਰਮ ਪੁੱਤ ਕੂੜ ਜਮ ਪੁਰ ਜਾਣਾ
ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀਆ ਹਉਮੈ ਗਰਬਾਣਾ
ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਰੋਮ ਨ ਪੁੱਜਨੀ ਬਹੁ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣਾ ॥ ੮ ॥
ਮੁਸਲਮਾਣਾਂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੁਇ ਰਾਹ ਚਲਾਏ
ਮਜ਼ਹਬ ਵਰਨ ਗਣਾਇੰਦੇ ਗੁਰੁ ਪੀਰ ਸਦਾਏ

ਸਿੱਖ ਮੁਰੀਦ ਪਖੰਡ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਏ
ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਧਿਆਇੰਦੇ ਹਉਮੈ ਗਰਬਾਏ
ਮੱਕਾ ਗੰਗ ਬਨਾਰਸੀ ਪੂਜ ਜ਼ਾਰਤ ਆਏ
ਰੋਜੇ ਵਰਤ ਨਿਮਾਜ ਕਰ ਡੰਡਉਤ ਕਰਾਏ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਰੋਮ ਨ ਪੁੱਜਨੀ ਜੋ ਆਪ ਗਵਾਏ ॥ ੯ ॥
ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਵਰਤਾਇਆ ਚਉਦਹ ਖਨਵਾਦੇ
ਘਰੈ ਘੂੰਮ ਘਰਬਾਰੀਆ ਅਸਵਾਰ ਪਿਆਦੇ
ਸਨਿਆਸੀ ਦਸ ਨਾਮ ਧਰ ਕਰ ਵਾਦ ਕਵਾਦੇ
ਰਾਵਲ ਬਾਰਹ ਪੰਥ ਕਰ ਫਿਰਦੇ ਉਦਮਾਦੇ
ਜੈਨੀ ਜੂਠ ਨ ਉੱਤਰੈ ਜੂਠੇ ਖਾਂਦੇ ਨਿਤ ਪਰਸਾਦੇ
ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਰੋਮ ਨ ਪੁੱਜਨੀ ਧੁਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੇ ॥ ੧੦ ॥

ਬਹੁ ਸੁੰਨੀ ਸ਼ੀਅ ਰਾਵਜ਼ੀ ਮਜ਼ਹਬ ਮਨ ਭਾਣੇ
ਮੁਲਹਦ ਹੋਇ ਮੁਨਾਫ਼ਕਾ ਸਭ ਭਰਮ ਭੁਲਾਣੇ
ਈਸਾਈਮੂਸਾਈਆਂ ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਫਿਰਨਹੈਰਾਣੇ
ਹੋਇ ਫਿਰੰਗੀ ਅਰਮਨੀ ਰੂਮੀ ਗਰਬਾਣੇ
ਕਾਲੀਪੋਸ਼ ਕਲੰਦਰਾ ਦਰਵੇਸ਼ ਦੂਗਾਣੇ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਰੋਮ ਨ ਪੂਜਨੀ ਗੁਰ ਹੱਟ ਵਿਕਾਣੇ॥ ੧੧ ॥
ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਸਾਧਨਾਂ ਹਠ ਨਿਗ੍ਰਹ ਕਰਣੇ
ਵਰਤ ਨੇਮ ਤੀਰਥ ਘਣੇ ਅਧਿਆਤਮ ਧਰਣੇ
ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ਦੇਹੁਰੇ ਪੂਜਾ ਪੂਜ ਪੂਜ ਪਰਵਰਣੇ
ਹੋਮ ਜੱਗ ਬਹੁ ਦਾਨ ਕਰ ਮੁਖ ਵੇਦ ਉਚਰਣੇ
ਕਰਮ ਧਰਮ ਭੈ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁ ਜੰਮਣ ਮਰਣੇ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖਫਲ ਸਾਧਸੰਗ ਮਿਲਦੁੱਤਰ ਤਰਣੇ ॥ ੧੨ ॥
ਉਦੈ ਅਸਤ ਵਿਚ ਰਾਜ ਕਰ ਚੱਕ੍ਰ ਵਰਤਿ ਘਨੇਰੇ
ਅਰਬ ਖਰਬ ਲੈ ਦਰਬ ਨਿਧਿ ਰਸ ਭੋਗ ਚੰਗੇਰੇ
ਨਰਪਤਿ ਸੁਰਪਤਿ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਘੇਰੇ
ਸਿਵ ਲੋਕਹੁੰ ਚੜ੍ਹ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਬੈਕੁੰਠ ਵਸੇਰੇ
ਚਿਰ ਜੀਵਣ ਬਹੁ ਹੰਢਣਾ ਹੋਇ ਵੱਡ ਵਡੇਰੇ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖਫਲ ਅਗਮ ਹੈ ਹੋਇ ਭਲੇ ਭਲੇਰੇ ॥ ੧੩ ॥
ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਰੂਪ ਲੱਖ ਹੋਇ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗੀ
ਰਾਗ ਨਾਦ ਸੰਬਾਦ ਲੱਖ ਸੰਗੀਤ ਅਭੰਗੀ
ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਮਿਲਾਪ ਲੱਖ ਅਰਗਜੈ ਅਵੰਗੀ
ਛੱਤੀਹ ਭੋਜਨ ਪਾਕਸਾਲ ਰਸ ਭੋਗ ਸੁਢੰਗੀ

ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਗਹਣਿਆਂ ਸੋਹਹਿ ਸਰਬੰਗੀ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖਫਲ ਅਗਮਹੈਗੁਰਸਿਖਿ ਸਹਲੰਗੀ ॥ ੧੪ ॥
ਲਖ ਮਤਿ ਬੁੱਧਿ ਸੁਧ ਉਕਤ ਲੱਖ ਲਖ ਲਖ ਚਤੁਰਾਈ
ਲਖ ਬਲ ਬਰਨ ਬਿਬੇਕ ਲੱਖ ਪਰਕਿਰਤਿ ਕਮਾਈ
ਲੱਖ ਸਿਆਨਪ ਸੁਰਤਿ ਲੱਖ ਲਖ ਸੁਰਤਿ ਘੜਾਈ
ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਸਿਮਰਣ ਸਹਸ ਲਖ ਪਤਿ ਵਡਿਆਈ
ਹਉਮੈ ਅੰਦਰ ਵਰਤਣਾ ਦਰ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖਫਲ ਅਗਮ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ੧੫ ॥
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮ ਲਖ ਅਰਥ ਮਿਲਾਹੀ
ਧਰਤਿ ਅਗਾਸਿ ਪਾਣੀ ਪਵਣ ਲਖ ਤੇਜ ਤਪਾਹੀ
ਖਿਮਾਂ ਧੀਰਜ ਲਖ ਲੱਖ ਮਿਲ ਸੋਭਾ ਸਰਮਾਹੀ

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖ ਸੁਕ੍ਰਿਤਾ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰਾਹੀ
ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ ਸਗਲ ਫਲ ਆਨੰਦ ਵਧਾਹੀ
ਗੁਰਮੁਖਸੁਖਫਲਪਿਰਮਰਸਇਕਤਿਲ ਨ ਪੁਜਾਹੀ ॥ ੧੬ ॥
ਲਖ ਲਖ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਮਿਲ ਧਰ ਧਿਆਨ ਬਹੰਦੇ
ਲਖ ਲਖ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਸਾਧ ਨਿਜ ਆਸਣ ਸੰਦੇ
ਲੱਖ ਸੇਖ ਸਿਮਰਣ ਕਰਹਿੰ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਗਣੰਦੇ
ਮਹਿਮਾਂ ਲੱਖ ਮਹਾਤਮਾ ਨਮਸਕਾਰ ਜੈਕਾਰ ਕਰੰਦੇ
ਉਸਤਤਿ ਉਪਮਾਂ ਲੱਖ ਲੱਖ ਲਖ ਭਗਤ ਜਪੰਦੇ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖਫਲਪਿਰਮਰਸਇਕਪਲਨਲਹੰਦੇ ॥ ੧੭ ॥
ਅਚਰਜ ਨੋ ਆਚਰਜ ਹੈ ਅਚਰਜ ਹੋਵੰਦਾ
ਵਿਸਮਾਦੇ ਵਿਸਮਾਦ ਹੈ ਵਿਸਮਾਦ ਰਹੰਦਾ

ਹੈਰਾਣੈ ਹੈਰਾਣ ਹੈ ਹੈਰਾਣ ਕਰੰਦਾ
ਅਬਿਗਤਹੁੰ ਅਬਗਤੀ ਹੈ ਨਹਿੰ ਅਲਖ ਲਖੰਦਾ
ਅਕੱਥਹੁੰ ਅਕਥ ਅਲੇਖ ਹੈ ਨਿਤ ਨੇਤਿ ਸੁਣੰਦਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖਫਲ ਪਿਰਮਰਸ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਚਵੰਦਾ ॥ ੧੮ ॥
ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਸਾਰੇ
ਕਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਰੋੜ ਲੱਖ ਰੋਮ ਰੋਮ ਸੰਜਾਰੇ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੁ ਰੂਪ ਮੁਰਾਰੇ
ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਚ ਖੰਡ ਹੈ ਵਾਸਾ ਨਿਰੰਕਾਰੇ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖਫਲ ਪਿਰਮਰਸ ਦੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ॥ ੧੯ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਉ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਸੋਈ

ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਗੁਰੁ ਅੰਗਤੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮੋਈ
ਅਮਰਾਪਦ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦਹੁੰ ਹੋਇ ਜਾਣ ਜਣੋਈ
ਗੁਰੁ ਅਮਰਹੁੰ ਗੁਰੁਰਾਮਦਾਸਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਭੋਈ
ਰਾਮ ਦਾਸਹੁੰ ਅਰਜਨ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਸਬਦਸਬੋਈ
ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰੁਅਰਜਨਹੁੰ ਗੁਰੁਗੋਵਿੰਦਹੋਈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖਫਲਪਿਰਮਰਸ ਸਤਸੰਗ ਅਲੋਈ
ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦਹੁੰ ਬਾਹਿਰਾ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ॥ ੨੦ ॥ ੩੯ ॥

* * *

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਏਕੰਕਾਰ ਇਕਾਂਗ ਲਿਖ ਊੜਾ ਓਅੰਕਾਰ ਲਖਾਇਆ
ਸੱਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖਨਿਰਭਉਹੁਇਨਿਰਵੈਰ ਸਦਾਇਆ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਪਰਤੱਖ ਹੋਇ ਨਾਂਉਂ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਭਾਇਆ
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਆਦਿ ਸਚ ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰ ਹੋਂਦਾ ਆਇਆ
ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਸੱਚ ਨਾਂਉਂ ਸੱਚ ਦਰਸਣਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ
ਸਬਦਸੁਰਤ ਲਿਵਲੀਣ ਹੁਇ ਗੁਰੁਚੇਲਾਪਰਚਾਪਰਚਾਇਆ
ਗੁਰੁਚੇਲਾ ਰਹਿਰਾਸ ਕਰ ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਚੜ੍ਹਾਉ ਚੜ੍ਹਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਕਰ ਏਕੰਕਾਰ ਅਪਾਰ ਸਦਾਇਆ
ਓਅੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਕਰ ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਕਰਾਇਆ
ਪੰਜ ਤੱਤ ਪਰਵਾਣ ਕਰ ਪੰਜ ਮਿਤ੍ਰ ਪੰਜ ਸਤ੍ਰ ਮਿਲਾਇਆ
ਪੰਜੇ ਤਿੰਨ ਅਸਾਧ ਸਾਧ ਸਾਧ ਸਧਾਇਸਾਧੂ ਬਿਰਦਾਇਆ
ਪੰਜੇ ਏਕੰਕਾਰ ਲਿਖ ਅੱਗੋਂ ਪਿੱਛੀ ਸਹਸ ਫਲਾਇਆ
ਪੰਜ ਅੱਖਰ ਪਰਧਾਨਕਰਪਰਮੇਸਰ ਹੁਇ ਨਾਂਉ ਧਰਾਇਆ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਉ ਹੈ ਗੁਰੁਅੰਗਦ ਅੰਗਹੁ ਉਪਜਾਇਆ
ਅੰਗਦ ਤੇ ਗੁਰੁ ਅਮਰਪਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਰੁਭਾਇਆ
ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੁ ਅਰਜਣ ਛਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਦਸਤਗੀਰ ਹੁਇ ਪੰਜ ਪੀਰ ਹਰਿਗੁਰੁਹਰਿਗੋਵਿੰਦ ਅਤੋਲਾ
ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਡੋਲਾ

ਪੰਜ ਪਿਆਲੇ ਅਜਰ ਜਰ ਹੋਇ ਮਸਤਾਨ ਸੁਜਾਣ ਵਿਚੋਲਾ
ਤੁਰੀਆ ਚੜ੍ਹ ਜਿਣ ਪਰਮ ਤੱਤ ਛਿਅ ਵਰਤਾਰੇ ਕੋਲੋ ਕੋਲਾ
ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਛਿਅਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਇੱਕਸਦਰਸਨ ਅੰਦਰ ਗੋਲਾ
ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ਸਿੱਧ ਨਾਥ ਅਵਤਾਰ ਨਿਰੋਲਾ
ਗਿਆਰਹ ਰੁਦ੍ਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਿਚ ਮਰ ਜੀਵੇ ਤਿਸ ਰਤਨ ਅਮੋਲਾ
ਬਾਰਹ ਸੋਲਾਂ ਮੇਲ ਕਰ ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਚੜ੍ਹਾਉ ਹਿੰਡੋਲਾ
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਬਾਲਾ ਭੋਲਾ ॥ ੩ ।
ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦ ਖੁਦਾਇ ਪੀਰ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰੁ ਹੋਆ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਕਰ ਏਕੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਪਛੋਆ
ਓਅੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਲੱਖ ਲਖ ਦਰਯਾਉ ਕਰੇਂਦੇ ਢੋਆ
ਲਖ ਦਰਯਾਉ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਿਚ ਸੱਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਗੜਾੜ ਸਮੋਆ

ਲੱਖ ਗੜਾੜ ਕੜਾਹ ਵਿਚ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੱਝਹਿੰ ਸੀਖ ਪਰੋਆ
ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਬੂੰਦ ਇਕ ਠੰਢੇ ਤੱਤੇ ਹੋਇ ਖਲੋਆ
ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਲੱਖ ਲੱਖ ਚਰਣ ਕਵਲ ਚਰਣੋਦਕ ਹੋਆ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ ਅਲੋਆ
ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰੁ ਛਤ੍ਰ ਚੰਦੋਆ ॥ ੪ ॥

ਸੂਰਜ ਦੇ ਘਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਉਠਾਵੈ ਕੇਤੇ
ਸੂਰਜ ਆਵੈ ਚੰਦ੍ਰ ਘਰ ਵੈਰ ਵਿਸਾਰ ਸਮਾਲੈ ਹੇਤੇ
ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇਕੈ ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਚਿਤ ਚੇਤੇ
ਲੋਕਵੇਦ ਗੁਣਗਿਆਨਮਿਲਪਿਰਮ ਪਜਾਲਾ ਮਜਲਸ ਭੇਤੇ
ਛਿਅਰੁੱਤੀਛਿਅ ਦਰਸਣਾਂਇਕ ਸੂਰਜ ਗੁਰੁ ਗਿਆਨ ਸਮੇਤੇ
ਮਜ਼ਹਬ ਵਰਨ ਸਪਰਸ ਕਰ ਅਸ਼ਟ ਧਾਤ ਇਕ ਧਾਤ ਸੁਖੇਤੇ

ਨਉਂ ਘਰ ਥਾਪੇ ਨਵੇਂ ਅੰਗ ਦਸਵਾਂ ਸੁੰਨ ਲੰਘਾਇ ਅਗੇਤੇ
ਨੀਲ ਅਨੀਲ ਅਨਾਹਦੋ ਨਿੱਝਰ ਧਾਰ ਅਪਾਰ ਸਨੇਤੇ
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਅਲੇਖ ਲੇਖ ਸੰਖ ਅਸੰਖ ਨ ਸਤਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤੇ
ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੰਬੋਲ ਰਸ ਦੇਵ ਕਰੇਂਦਾ ਪਸੂ ਪਰੇਤੇ
ਫ਼ੱਕਰ ਦੇਸ ਕਿਉਂ ਮਿਲੈ ਦਮੇਤੇ ॥ ੫ ॥
ਚਾਰ ਚਾਰ ਮਜ਼ਹਬ ਵਰਨ ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਵਰਤੈ ਵਰਤਾਰਾ
ਸ਼ਿਵਸ਼ਕਤੀਵਿਚ ਵਣਜ ਕਰਚਉਦਹ ਹੱਟ ਸ਼ਾਹ ਵਣਜਾਰਾ
ਸੱਚ ਵਣਜ ਗੁਰੁ ਹੱਟੀਐ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀਰਤ ਕਰਤਾਰਾ
ਗਜਾਨਧਜਾਨਸਿਮਰਣਸਦਾਭਾਉਭਗਤ ਭਉ ਸਬਦ ਵਿਚਾਰਾ
ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੰਥ ਰਤਨਵਾਪਾਰਾ
ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚ ਖੰਡ ਵਾਸਾ ਨਿਰੰਕਾਰਾ

ਚਉਦਹ ਵਿੱਦਿਆ ਸੋਧਕੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖਫਲਸੱਚ ਪਿਆਰਾ
ਸੱਚਹੁੰ ਉਰੈ ਸਭ ਕਿਛੁ ਉੱਪਰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੱਚ ਅਚਾਰਾ
ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਵਿਣਾਸਪਤਿ ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਤਰੈ ਸੈਂਸਾਰਾ
ਅਪਿਉ ਪੀਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹੁਸ਼ਿਆਰਾ ॥ ੬ ॥
ਅਮਲੀ ਸੂਫ਼ੀ ਚਾਕਰਾਂ ਆਪ ਆਪਨੇ ਲਾਗੇ ਬੰਨੇ
ਮਹਰਮ ਹੋਇ ਵਜੀਰ ਸੋ ਮੰਤ੍ਰ ਪਿਆਲਾ ਮੂਲ ਨ ਮੰਨੇ
ਨਾ ਮਹਿਰਮ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਮਸਤ ਮਰਦਾਨੀ ਮਜਲਸ ਕਰ ਭੰਨੇ
ਤਕ਼ਰੀਰੀ ਤਹਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪੀਰ ਪਰੱਸਤ ਮੁਰੀਦ ਉਪੰਨੇ
ਗੁਰਮਤਿ ਅਲਖ ਨ ਲਖੀਐ ਅਮਲੀ ਸੂਫ਼ੀ ਲੱਗਨ ਕੰਨੇ
ਅਮਲੀ ਜਾਂਣਨ ਅਮਲੀਆਂ ਸੂਫ਼ੀ ਜਾਣਨ ਸੂਫ਼ੀ ਵੰਨੇ
ਹੇਤ ਵਜ਼ੀਰੈ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਦੁਹਿ ਪੌੜੀ ਵਿਚ ਜੀਉ ਸਿਧੰਨੇ

ਜਿਉਂ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਮਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕਤ ਥੇਕਸੁਰਨਦੁਇ ਖੰਨੇ
ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਜਿਵੈਂ ਰਸ ਗੰਨੇ ॥ ੭ ॥

ਚਾਕਰ ਅਮਲੀ ਸੂਫ਼ੀਆਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਦੀ ਚਉਕੀ ਆਏ
ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਜ਼ਰਾ ਲਿਖੀਅਨ ਗ਼ੈਰ ਹਾਜ਼ਰਾਂ ਹਾਜ਼ੰਰ ਲਾਏ
ਲਾਇਕ ਦੇ ਵੀਚਾਰ ਕੈ ਵਿਰਲੈ ਮਜਲਸ ਵਿੱਚ ਸਦਾਏ
ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਮਸਤ ਖੁਸ਼ ਫ਼ਹਮੀ ਦੋਵੈਂ ਪਰਚਾਏ
ਦੇਨ ਪਿਆਲੇ ਅਮਲੀਆਂ ਸੂਫ਼ੀ ਸੱਭ ਪਿਆਵਣ ਲਾਏ
ਮਤਵਾਲੇ ਅਮਲੀ ਹੁਏ ਪੀ ਪੀ ਚੜ੍ਹੇ ਸਹਿਜ ਘਰ ਜਾਏ
ਸੂਫ਼ੀ ਮਾਰਨ ਟੱਕਰਾਂ ਪੂਜ ਨਿਵਾਜ਼ੈ ਸੀਸ ਨਿਵਾਏ
ਵੇਦ ਕਿਤਾਬ ਅਜ਼ਾਬ ਵਿੱਚ ਕਰ ਕਰ ਖ਼ੁਦੀ ਬਹਸ ਬਹਸਾਏ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ॥ ੮ ॥

ਬਹੈ ਝਰੋਖੈ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਖਿੜਕੀ ਖੋਲ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਵੈ
ਅੰਦਰ ਚਉਕੀ ਮਹਲ ਦੀ ਬਾਹਰ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਲ ਆਵੈ
ਪੀਐ ਪਿਆਲਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੁ ਅੰਦਰ ਖ਼ਾਸਾਂ ਮਹਲ ਪਿਲਾਵੈ
ਦੇਵਨ ਅਮਲੀ ਸੂਫ਼ੀਆਂ ਅੱਵਲ ਦੋਮ ਦੇਖਿ ਦਿਖਲਾਵੈ
ਕਰੇ ਮਨਾਹ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਪੀਐ ਆਪ ਨ ਹੋਰ ਸੁਖਾਵੈ
ਉਲਸ ਪਿਆਲਾ ਮਿਹਰ ਕਰ ਵਿਰਲੇ ਦੇਇ ਨ ਪੱਛੋਤਾਵੈ
ਕਿਹੁ ਨ ਵਸਾਵੈ ਕਿਸੈ ਦਾ ਗੁਨਹ ਕਰਾਇ ਹੁਕਮ ਬਖ਼ਸ਼ਾਵੈ
ਹੋਰ ਨ ਜਾਣੈ ਪਿਰਮ ਰਸ ਜਾਣੈ ਆਪ ਕੈ ਜਿਸੈ ਜਣਾਵੈ
ਵਿਰਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਅਲਖ ਲਖਾਵੈ ॥ ੯ ॥
ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਵਖਾਣਦੇ ਸੂਫ਼ੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁੱਸਲਮਾਣਾ
ਮੁੱਸਲਮਾਣ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਹਰਿ ਪਰਮੇਸਰ ਭਾਣਾ

ਕਲਮਾਂ ਸੁੰਨਤ ਸਿਦਕ ਧਰ ਪਾਇ ਜਨੇਊ ਤਿਲਕ ਸੁਖਾਣਾ
ਮੱਕਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾ ਗੰਗ ਬਨਾਰਸ ਦਾ ਹਿੰਦਵਾਣਾ
ਰੋਜ਼ੇ ਰਖ ਨਿਮਾਜ਼ ਕਰ ਪੂਜਾ ਵਰਤ ਅੰਦਰ ਹੈਰਾਣਾ
ਚਾਰ ਚਾਰ ਮਜ਼ਹਬ ਵਰਨ ਛਿਅਘਰ ਗੁਰਉਪਦੇਸਵਖਾਣਾ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਰੀਦ ਪੀਰ ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਹਿੰਦੂ ਲੋਭਾਣਾ
ਹਿੰਦੂ ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਕਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਇਕੋ ਰਹਿਮਾਣਾ
ਖਿੰਜੋ ਤਾਣ ਕਰੇਨਿ ਧਿਙਾਣਾ ॥ ੧੦ ॥

ਅਮਲੀ ਖਾਸੇ ਮਜਲਸੀ ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ
ਮਾਲਾ ਤਸਬੀ ਤੋੜਕੈ ਜਿਉਂ ਸਉ ਤਿਵੈਂ ਅਠੋਤਰ ਲਾਯਾ
ਮੇਰੁ ਇਮਾਮ ਰਲਾਇਕੈ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਨ ਨਾਉਂ ਗਣਾਯਾ
ਦੁਇ ਮਿਲ਼ ਇੱਕੁ ਵਜੂਦ ਹੁਇ ਚਉਪੜਸਾਰੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਯਾ

ਸਿਵਸਕਤੀ ਨੋ ਲੰਘਕੈ ਪਿਰਮ ਪਿਆਲੇ ਨਿਜ ਘਰ ਆਯਾ
ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਾਂਤ ਕੋ ਤੀਨੋ ਲੰਘ ਚਉਥਾ ਪਦ ਪਾਯਾ
ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦ ਖ਼ੁਦਾਇ ਪੀਰ ਗੁਰਸਿਖਪੀਰਮੁਰੀਦ ਲਖਾਯਾ
ਸਚੁ ਸਬਦ ਪਰਗਾਸ ਕਰ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਸਚ ਸੱਚ ਮਿਲਾਯਾ
ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਸਚੁ ਭਾਯਾ ॥ ੧੧ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚਵੱਸੈ
ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਆਰਾਧੀਐ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਭੈ ਸਹਜ ਵਿਗੱਸੈ
ਨਾ ਓਹ ਮਰੈ ਨ ਸੋਗ ਹੋਇ ਦੇਂਦਾ ਰਹੈ ਨ ਭੋਗ ਵਿਣੱਸੈ
ਗੁਰੂ ਸਮਾਣਾ ਆਖੀਐ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੱਸੈ
ਛਿਅਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਕੋ ਦੱਸੈ
ਸੱਚ ਨਾਂਉਂ ਸੱਚ ਦਰਸਨੋਂ ਸਚ ਖੰਡ ਸਤਸੰਗ ਸਰੱਸੈ

ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਗਤ ਵਛਲ ਪਾਰਸ ਪਰਸੈ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਕਰ ਹੋਇ ਅਕਾਲ ਅਜੋਨੀ ਜੱਸੈ
ਸੱਚਾ ਸੱਚ ਕਸਉਟੀ ਕੱਸੈ ॥ ੧੨ ॥

ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਕਰ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਪੰਜ ਤੱਤ ਉਪਜਾਯਾ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨਮਹੇਸ ਸਾਜਦਸ ਅਵਤਾਰਚਲਿਤ ਵਰਤਾਯਾ
ਛਿਅ ਰੁਤਿ ਬਾਰਹ ਮਾਹ ਕਰ ਸੱਤਵਾਰ ਸੈਂਸਾਰ ਉਪਾਯਾ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਲੇਖ ਲਿਖ ਸਾਸਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸੁਣਾਯਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਦਾ ਆਦਅੰਤ ਥਿੱਤ ਨ ਵਾਰ ਨ ਮਾਹ ਲਿਖਾਯਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਚੁਖੰਡ ਹੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਵਸਾਯਾ
ਬਿਰਖਹੁੰਫਲਫਲਤੇ ਬਿਰਖਅਕਲਕਲਾਕਰਅਲਖਲਖਾਯਾ
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ ਕਰ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ ਕਰਾਯਾ

ਪੁਰਖ ਪੁਰਾਤਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਓਤ ਪੋਤ ਇਕ ਸੂਤ੍ਰ ਬਣਾਯਾ
ਵਿਸ਼ਮਾਦੈ ਵਿਸਮਾਦ ਮਿਲਾਯਾ ॥ ੧੩ ॥

ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਿਤੇ ਵੇਦ ਚਾਰ ਚਾਰ ਵਰਨ ਆਸ਼੍ਰਮ ਉਪਜਾਏ
ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਛਿਅ ਸਾਸਤਾ ਛਿਅ ਉਪਦੇਸ ਭੇਸ ਵਰਤਾਏ
ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾਂ ਦੀਪ ਸੱਤ ਨਉ ਖੰਡ ਦਹ ਦਿਸ ਵੰਡ ਵੰਡਾਏ
ਜਲ ਥਲ ਵਣਖੰਡ ਪਰਬਤਾਂ ਤੀਰਥ ਦੇਵ ਸਥਾਨ ਬਣਾਏ
ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਹੋਮ ਜੱਗ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰ ਦਾਨ ਕਰਾਏ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਨ ਪਛਾਣਿਆ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਦਿੱਸੈ ਨ ਦਸਾਏ
ਸੁਣ ਸੁਣ ਆਖਣ ਆਖ ਸੁਣਾਏ ॥ ੧੪ ॥

ਦਸ ਅਵਤਾਰੀ ਬਿਸਨੁ ਹੋਇ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਜੋਧ ਲੜਵਾਏ
ਦੇਵ ਦਾਨਉ ਕਰੁ ਦੁਇ ਧੜੇ ਦੈਤ ਹਰਾਏ ਦੇਵ ਜਿਤਾਏ

ਮੱਛ ਕੱਛ ਵੈਰਾਹ ਰੂਪ ਨਰਸਿੰਘ ਬਾਵਨ ਬੋਧ ਉਪਾਏ
ਪਰਸਰਾਮਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੋਇ ਕਿਲਕ ਕਲੰਕੀਨਾਉਂ ਗਣਾਏ
ਚੰਚਲ ਚਲਿਤ ਪਖੰਡਬਹੁ ਵਲ ਛਲ ਕਰ ਪਰਪੰਚ ਵਧਾਏ
ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨ ਦਿਖਾਏ
ਖਤ੍ਰੀ ਮਾਰ ਸੰਘਾਰ ਕਰ ਰਾਮਾਯਣ ਮਹਾਂਭਾਰਥ ਭਾਏ
ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਨ ਮਾਰਿਓ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ਨ ਜਾਏ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਣ ਜਨਮ ਗਵਾਏ ॥ ੧੫ ॥

ਇੱਕਦੂੰ ਗਜਾਰਹ ਰੁੱਦ੍ਰ ਹੋਇ ਘਰ ਬਾਰੀ ਅਉਧੂਤ ਸਦਾਯਾ
ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ਸਿੱਧ ਨਾਥ ਕਰ ਪਰਚਾ ਲਾਯਾ
ਸੰਨਿਆਸੀ ਦਸ ਨਾਵ ਧਰ ਜੋਗੀ ਬਾਰਹ ਪੰਥ ਚਲਾਯਾ
ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿੱਧਿ ਰਸਾਂਇਣਾ ਤੰਤ ਮੰਤ ਚੇਟਕ ਵਰਤਾਯਾ

ਮੇਲਾ ਕਰ ਸ਼ਿਵਰਾਤ ਦਾ ਕਰਾਮਾਤ ਵਿੱਚ ਵਾਦ ਵਧਾਯਾ
ਪੋਸਤ ਭੰਗ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਚਲੈ ਪਿਆਲਾ ਭਗਤ ਭੁੰਚਾਯਾ
ਵੱਜਨ ਬੁਰਗੂ ਸਿੰਙੀਆਂ ਸੰਖ ਨਾਦ ਰਹਰਾਸ ਕਰਾਯਾ
ਆਦਿਪੁਰਖਆਦੇਸ ਕਰ ਅਲਖਜਗਾਇਨ ਅਲਖ ਲਖਾਯਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਣ ਭਰਮ ਭੁਲਾਯਾ ॥ ੧੬ ॥
ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰਾਂ ਗੁਰੂ ਅਬਿਨਾਸੀ
ਪੀਰਾਂ ਪੀਰ ਵਖਾਣੀਐ ਨਾਥਾਂ ਨਾਥ ਸਾਧ ਸੰਗ ਵਾਸੀ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੰਥਚਲਾਇਆ ਗੁਰੁਸਿਖਮਾਇਆਵਿੱਚ ਉਦਾਸੀ
ਸਨਮੁਖਿ ਮਿਲਪੰਚਆਖੀਅਨਿਬਿਰਦਪੰਚ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਾਸੀ
ਗੁਰਮੁਖਮਿਲਪਰਵਾਣਪੰਚ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਚਖੰਡ ਬਿਲਾਸੀ
ਗੁਰੁਦਰਸਨਗੁਰੁਸਬਦਹੈਨਿਜਘਰ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਰਹਿਰਾਸੀ

ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣ ਨਿਵਚਲਣ ਖੱਟ ਖੁਲਾਵਣ ਆਸ ਨਿਰਾਸੀ
ਸਦਾ ਸਹਜ ਬੈਰਾਗ ਹੈ ਕਲੀ ਕਾਲ ਅੰਦਰ ਪਰਗਾਸੀ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਬੰਦ ਖਲਾਸੀ ॥ ੧੭ ॥
ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਪਿਆਰ ਹੈ ਪੁਰਖ ਪਿਆਰ ਕਰੇਂਦੈ ਨਾਰੀ
ਨਾਰਿ ਭਤਾਰ ਸੰਜੋਗ ਮਿਲ ਪੁੱਤ ਸਪੁੱਤ ਕਪੁੱਤ ਸੈਂਸਾਰੀ
ਪੁਰਖਾ ਪੁਰਖਾਂ ਜੋ ਰਚਨ ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰੰਕਾਰੀ
ਪੁਰਖਹੁੰ ਪੁਰਖਾਂ ਉਪਜਦਾ ਗੁਰੁ ਤੇ ਚੇਲਾ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰੀ
ਪਾਰਸ ਹੋਇਆ ਪਾਰਸਹੁੰ ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਣਕਾਰੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਵੰਸੀ ਪਰਸ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਸਾਧ ਸੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ
ਗੁਰੁ ਭਾਈ ਗੁਰੁ ਭਾਈਆਂ ਸਾਕ ਸਚਾ ਗੁਰੁ ਵਾਕ ਜੁਹਾਰੀ
ਪਰਤਨ ਪਰਧਨ ਪਰਹਰੈ ਪਰਨਿੰਦਾ ਹਉਮੈ ਪਰਹਾਰੀ

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿੱਟਹੁ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੧੮ ॥
ਪਿਉ ਦਾਦਾ ਪੜਦਾਦਿਓਂ ਪੁਤ ਪੋਤਾ ਪੜਪੋਤਾ ਨੱਤਾ
ਮਾਂ ਦਾਦੀ ਪੜਦਾਦੀਓਂ ਫੁੱਫੀ ਭੈਣ ਧੀਅ ਸਣਖੱਤਾ
ਨਾਨਾ ਨਾਨੀ ਆਖੀਐ ਪੜਨਾਨਾ ਪੜਨਾਨੀ ਪੱਤਾ
ਤਾਇਆ ਚਾਚਾ ਜਾਣੀਐ ਤਾਈ ਚਾਚੀ ਮਾਇਆ ਮੱਤਾ
ਮਾਮੇ ਤੈ ਮਾਮਾਣੀਆਂ ਮਾਸੀ ਮਾਸੜ ਦੇ ਰੰਗ ਰੱਤਾ
ਮਾਸੜ ਫੁਫੜ ਸਾਕ ਸਭ ਸਹੁਰਾ ਸੱਸ ਸਾਲੀ ਸਾਲੱਤਾ
ਤਾਏਰ ਪਿਤੀਏਰ ਮੇਲ ਮਿਲਮਉਲੇਰ ਫੁਫੇਰ ਅਵੱਤਾ
ਸਾਂਢੂ ਕੁੜਮ ਕੁਟੰਬ ਸਭ ਨਦੀ ਨਾਵ ਸੰਜੋਗ ਨਿਸੱਤਾ
ਸੱਚਾ ਸਾਕ ਨ ਵਿੱਛੜੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਭਾਈ ਭੱਤਾ
ਭੋਗ ਭੁਗਤਿ ਵਿਚ ਜੋਗ ਜੁਗੱਤਾ ॥ ੧੯ ॥

ਪੀਊ ਦੇ ਨਾਂਹ ਪਿਆਰ ਤੁੱਲ ਨਾਂ ਫੁਫੀ ਨਾਂ ਪਿਤੀਏ ਤਾਏ
ਮਾਊ ਹੇਤ ਨ ਪੁੱਜਨੀ ਹੇਤ ਨ ਮਾਮੇ ਮਾਸੀ ਜਾਏ
ਅੰਬਾਂ ਸੱਧਰ ਨਾ ਲਹੈ ਆਣ ਅੰਬਾਕੜੀਆਂ ਜੇ ਖਾਏ
ਮੂਲੀ ਪਾਨ ਪਟੰਤਰਾ ਵਾਸ ਡਕਾਰ ਪਰਗਟੀ ਆਏ
ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨ ਪੁੱਜਨੀ ਦੀਵੇ ਲੱਖ ਤਾਰੇ ਚਮਕਾਏ
ਰੰਗ ਮਜੀਠ ਕੁਸੁੰਭ ਦਾ ਸਦਾ ਸਥੋਈ ਵੇਸ ਵਟਾਏ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁੱਲ ਨ ਮਿਹਰਵਾਣਮਾਤਾਪਿਤਾ ਨ ਦੇਵਸਬਾਏ
ਡਿੱਠੇ ਸੱਭੇ ਠੋਕ ਵਜਾਏ ॥ ੨੦ ॥

ਮਾਪੇ ਹੇਤ ਨ ਪੁੱਜਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੇਤ ਸੁਚੇਤ ਸਹਾਈ
ਸ਼ਾਹਵਿਸਾਹਨਪੁੱਜਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸ਼ਾਹ ਅਥਾਹ ਸਮਾਈ
ਸਾਹਿਬ ਤੁੱਲ ਨ ਸਾਹਿਬੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਸਾਈਂ

ਦਾਤੇ ਦਾਤਿ ਨ ਪੁੱਜਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਸੱਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਈ
ਵੈਦ ਨਪੁਜਨਿ ਵੈਦਗੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਮਿਟਾਈ
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਨ ਸੇਵ ਤੁਲ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ
ਸਾਇਰ ਰਤਨ ਨ ਪੁੱਜਨੀਸਾਧਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੁਭਾਈ
ਅਕਥ ਕਥਾ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨੧ ॥ ੩੯ ॥

* * *

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਉਦਾ ਇੱਕਤ ਹੱਟ ਹੈ ਪੀਰਾਂ ਪੀਰ ਗੁਰਾਂ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ
ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਦੁਖਹਰਣਅਸਰਣ ਸਰਣ ਵਚਨ ਦਾ ਸੂਰਾ

ਅਉਗੁਣ ਲੈ ਗੁਣਵਿੱਕਣੈ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਵਿਸਰਾਇ ਵਿਸੂਰਾ
ਕੱਟ ਵਿਕਾਰ ਹਜਾਰ ਲੱਖ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸਦਾ ਹਜੂਰਾ
ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸੱਤ ਸਰੂਪ ਨ ਕਦਹੀ ਊਰਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸੱਚ ਖੰਡ ਵਸ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਾਏ ਤੂਰਾ
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਕਰੇ ਚਕ ਚੂਰਾ ॥ ੧ ॥

ਪਾਰਸ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਰ ਜਾਤ ਨ ਅਸ਼ਟ ਧਾਤ ਵੀਚਾਰੇ
ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਬੋਹਦਾ ਅਫਲ ਸਫਲ ਨ ਜੁਗਤਿ ਉਰਧਾਰੇ
ਸਭ ਤੇ ਇੰਦਰ ਵਰਸਦਾ ਬਾਉਂ ਕੁਥਾਉਂ ਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੇ
ਸੂਰਜ ਜੋਤਿ ਉਦੋਤ ਕਰ ਓਤ ਪੋਤ ਹੇ ਕਿਰਣ ਪਸਾਰੇ
ਧਰਤੀ ਅੰਦਰ ਸਹਨ ਸੀਲ ਪਰਮਲ ਹਰੈ ਅਵਗੁਣ ਨ ਚਿਤਾਰੇ
ਲ਼ਾਲ਼ ਜਵਾਹਰ ਮਣ ਲੋਹਾ ਸੁਇਨਾ ਪਾਰਸ ਜਾਇ ਬਿਚਾਰੇ

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰੇ ॥ ੨ ॥
ਪਾਰਸ ਧਾਤ ਕੰਚਨ ਕਰੈ ਹੋਇ ਮਨੂਰ ਨ ਕੰਚਨ ਝੂਰੈ
ਬਾਵਨ ਬੋਹੈ ਬਨਾਸਪਤਿ ਬਾਂਸ ਨਿਗੰਧ ਨ ਬਹੈ ਹਜੂਰੈ
ਖੇਤੀ ਜੰਮੈ ਸਹਸ ਗੁਣ ਕੱਲਰ ਖੇਤ ਨ ਬੀਜ ਉਗੂਰੈ
ਉੱਲੂ ਸੁੱਝ ਨ ਸੁੱਝਈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁੱਝ ਸੁਝਾਇ ਹਜੂਰੈ
ਧਰਤੀ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਸਭ ਫਲ ਚੂਰੈ
ਬੋਹਿਥ ਪਵੈ ਸੋ ਨਿੱਕਲੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਧ ਅਸਾਧ ਨ ਦੂਰੈ
ਪਸੂ ਪਰੇਤਹੁ ਦੇਵ ਵਿਚੂਰੈ ॥ ੩ ॥
ਕੰਚਨ ਹੋਵੈ ਪਾਰਸਹੁੰ ਕੰਚਨ ਕਰੈ ਨ ਕੰਚਨ ਹੋਰੀ
ਚੰਦਨ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨਹੁੰ ਓਦੂੰ ਹੋਰ ਨ ਪਵੈ ਕਰੋਰੀ
ਵੁਠੇ ਜੰਮੇ ਬੀਜਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਮਤਿ ਰਿਤਵੈ ਫਲ ਭੋਰੀ

ਰਾਤ ਪਵੈ ਦਿਹ ਆਥਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਨ ਧੁਰ ਧੋਰੀ
ਬੋਹਥ ਪਰਬਤ ਨਾ ਚੜ੍ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਠ ਨਿਗ੍ਰਹ ਨ ਲਹੋਰੀ
ਧਰਤੀ ਨੋ ਭੁੰਚਾਲ ਡਰ ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਹਚਲ ਚਲੈ ਨ ਚੋਰੀ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਬੋਰੀ ॥ ੪ ॥

ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਿਐ ਜਾਨ ਲੁਕ ਉੱਲੂ ਅੰਧ ਕੰਧ ਜਗ ਮਾਹੀਂ
ਬੁੱਕੇ ਸਿੰਘ ਉਦਿਆਨ ਮਹਿੰਜੰਬੁਕ ਮਿਰਗ ਨ ਖੋਜੈ ਪਾਹੀਂ
ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੰਦ ਅਕਾਸ ਤੇ ਵਿੱਚ ਕੁਨਾਲੀ ਲੁਕੈ ਨਾਹੀਂ
ਪੰਖੀ ਜੇਤੇ ਬਨ ਵਿਖੈ ਡਿੱਠੇ ਬਾਝ ਨ ਠਉਰ ਰਹਾਹੀਂ
ਚੋਰ ਯਾਰ ਹਰਾਮਖ਼ੋਰ ਦਿਹ ਚੜ੍ਹਿਐ ਕੋ ਦਿੱਸੈ ਨਾਹੀਂ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿੱਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਹੀਂ ॥ ੫ ॥

ਰਾਤ ਅਨ੍ਹੇਰੀ ਚਮਕਦੇ ਲੱਖ ਕਰੋੜੀ ਅੰਬਰ ਤਾਰੇ

ਚੜ੍ਹਿਐ ਚੰਦ ਮਲੀਣਿ ਹੋਨਿ ਕੋ ਲੁਕੈ ਕੋ ਬੁਕੈ ਬਬਾਰੇ
ਸੂਰਜ ਜੋਤਿ ਉਦੋਤ ਕਰ ਤਾਰੇ ਚੰਦ ਨ ਰੈਣ ਅੰਧਾਰੇ
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਨ ਸੇਵਕਾ ਤੰਤ ਨ ਮੰਤ ਨ ਫੁਰਨ ਵਿਚਾਰੇ
ਵੇਦ ਕਤੇਬਾਂ ਅਸ਼ਟ ਧਾਤ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦ ਸਵਾਰੇ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੰਥ ਸੁਹਾਵੜਾ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਪਰਗਟ ਸੰਸਾਰੇ ॥ ੬ ॥

ਚਾਰ ਵਰਨ ਚਾਰ ਮਜ਼ਹਬਾ ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਵਰਤਨ ਵਰਤਾਰੇ
ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਨਾਵ ਥਾਨ ਮੁਕਾਮ ਸੱਭੇ ਵਣਜਾਰੇ
ਇੱਕਤ ਹੱਟਹੁੰ ਵਣਜ ਲੈ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ਕਰਨ ਪਸਾਰੇ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸ਼ਾਹੁ ਹੈ ਬੇਪਰਵਾਹੁ ਅਥਾਹੁ ਭੰਡਾਰੇ
ਲੈ ਲੈ ਮੁੱਕਰ ਪਾਨ ਸਭ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਇ ਨ ਦੇਂਦਾ ਹਾਰੇ

ਇਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਕਰ ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਸਵਾਰੇ
ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੭ ॥
ਪੀਰ ਪੈਕੰਬਰ ਔਲੀਏ ਗੌਸ ਕੁਤਬ ਉਲਮਾਉ ਘਨੇਰੇ
ਸ਼ੇਖ਼ ਮੁਸਾਇਖ਼ ਸਾਦਕਾ ਸ਼ੁਹਦੇ ਔਰ ਸ਼ਹੀਦ ਬਹੁਤੇਰੇ
ਕਾਜ਼ੀ ਮੁੱਲਾਂ ਮਉਲਵੀ ਮੁਫ਼ਤੀ ਦਾਨਸ਼ਵੰਦ ਬੰਦੇਰੇ
ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਦਿਗੰਬਰਾ ਕਾਲਖ ਕਰਾਮਾਤ ਅਗਲੇਰੇ
ਸਾਧਕ ਸਿੱਧ ਅਗਣਤ ਹੈਨਿ ਆਪ ਜਣਾਇਨ ਵਡੇ ਵਡੇਰੇ
ਬਿਨ ਗੁਰੁ ਕੋਇ ਨ ਸਿੱਝਈ ਹਉਮੈਂ ਵਧਦੀ ਜਾਇ ਵਧੇਰੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨ ਹਉਮੈ ਹੇਰੇ ॥ ੮ ॥
ਕਿਸੈ ਰਿੱਧਿ ਸਿੱਧਿ ਕਿਸੈ ਦੇਇ ਕਿਸੈ ਨਿਧਿ ਕਰਾਮਾਤ ਸੁ ਕਿਸੈ
ਕਿਸੈ ਰਸਾਇਣ ਕਿਸੈ ਮਣਿ ਕਿਸੈ ਪਾਰਸ ਕਿਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਿਸੈ

ਤੰਤ ਮੰਤ ਪਾਖੰਡ ਕਿਸੈ ਵੀਰਾਰਾਧ ਦਿਸੰਤਰ ਦਿਸੈ
ਕਿਸੈ ਕਾਮਧੇਣੁ ਪਾਰਜਾਤ ਕਿਸੈ ਲੱਖਮੀ ਦੇਵੈ ਜਿਸੈ
ਨਾਟਕ ਚੇਟਕ ਆਸਣਾ ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਭਰਮ ਭਉ ਮਿਸੈ
ਜੋਗੀ ਭੋਗੀ ਜੋਗ ਭੋਗ ਸਦਾ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਸਲਿਸੈ
ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਸੁ ਤਿੱਸੈ ॥ ੯ ॥

ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਜੁੱਗ ਚਾਰ ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੂਨਿ ਉਪਾਈ
ਉੱਤਮ ਜੂਨਿ ਵਖਾਣੀਐ ਮਾਣਸ ਜੂਨਿ ਦੁਲੰਭ ਦਖਾਈ
ਸਭ ਜੂਨੀ ਕਰ ਵੱਸ ਤਿਸ ਮਾਣਸ ਨੋਂ ਦਿੱਤੀ ਵਡਿਆਈ
ਬਹੁਤੇ ਮਾਣਸ ਜਗਤ ਵਿਚ ਪਰਾਧੀਨਕਿਛ ਸਮਝ ਨ ਪਾਈ
ਤਿਨ ਮੈਂ ਸੋ ਅਧੀਨ ਕੋ ਮੰਦੀ ਕੰਮੀ ਜਨਮ ਗਵਾਈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਦੇ ਵੁੱਠਿਆਂ ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਫੇਰ ਮਿਟਾਈ

ਗੁਰੁ ਸਬਦੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨੦ ॥
ਗੁਰੁਸਿੱਖ ਭਲਕੇ ਉੱਠਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸਰ ਨ੍ਹਾਵੰਦਾ
ਗੁਰੁ ਕੇ ਬਚਨ ਉਚਾਰ ਕੈ ਧਰਮ ਸ਼ਾਲਾ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਕਰੰਦਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ ਜਾਇਕੈ ਗੁਰੁਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤ ਸੁਣੰਦਾ
ਸ਼ੰਕਾ ਮਨਹੁੰ ਮਟਾਇਕੈ ਗੁਰੁਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵ ਕਰੰਦਾ
ਕਿਰਤ ਵਿਰਤ ਕਰ ਧਰਮਦੀ ਲੈ ਪਰਸਾਦਿ ਆਣ ਵਰਤੰਦਾ
ਗੁਰੁਸਿੱਖਾਂ ਨੋ ਦੇਇਕਰ ਪਿਛੋਂ ਬਚਿਆ ਆਪ ਖਵੰਦਾ
ਕਲੀਕਾਲ ਪਰਗਾਸ ਕਰ ਗੁਰੁਚੇਲਾ ਚੇਲਾਗੁਰੁ ਸੰਦਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਡੀ ਰਾਹੁ ਚਲੰਦਾ ॥ ੧੧ ॥
ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖ ਸਿਰੰਦਾ ਸੋਈ
ਇੱਕ ਕਵਾਉ ਪਸਾਉ ਜਿਸ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿਸਤਸੰਗਿ ਵਿਲੋਈ

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸ ਮਿਲ ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਵੀਚਾਰ ਨ ਹੋਈ
ਭੇਦ ਨ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਨੋ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨ ਜਾਣੋਈ
ਉੱਤਮ ਜਨਮਸਕਾਰਥਾਚਰਣਸਰਣ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਿਰਲੋਈ
ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਸੁਣ ਗੁਰੁਸਿਖ ਹੋਇ ਮੁਰਦਾਹੋਇਮੁਰੀਦ ਸੁਕੋਈ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੋਰਿਸਤਾਨ ਸਮੋਈ ॥ ੧੨ ॥

ਜਪ ਤਪ ਹਠ ਨਿਗ੍ਰਹ ਘਣੇ ਚਉਦਹਵਿੱਦਿਆ ਵੇਦ ਵਖਾਣੇ
ਸੇਖਨਾਗ ਸਨਕਾਦਿਕਾ ਨੋ ਮਸ ਅੰਤ ਅਨੰਤ ਨ ਜਾਣੇ
ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀਆ ਸਿੱਧ ਨਾਥ ਹੁਇ ਨਾਥ ਭੁਲਾਣੇ
ਪੀਰ ਪੈਕੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਬੁਜਰਗ ਵਾਰ ਹਜਾਰ ਹੈਰਾਣੇ
ਜੋਗ ਭੋਗ ਲਖ ਰੋਗ ਸੋਗ ਲਖ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਵਿਡਾਣੇ
ਦਸ ਨਾਂਉਂ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਭੰਭਲਭੂਸੇ ਪਾਇ ਭੁਲਾਣੇ

ਗੁਰਸਿਖ ਜੋਗੀ ਜਾਗਦੇ ਹੋਰ ਸਭੇ ਬਨਵਾਸ ਲੁਕਾਣੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਨਾਮ ਵਖਾਣੇ ॥ ੧੩ ॥
ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਲਖ ਚਾਨਣੇ ਤਿੱਲ ਨ ਪੁੱਜਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੱਤੀ
ਲਖ ਪਾਤਾ ਨ ਅਕਾਸ ਲੱਖ ਉੱਚੀ ਨੀਵੀਂ ਕਿਰਣ ਮਰੱਤੀ
ਲਖ ਪਾਣੀਲੱਖ ਪਉਣਮਿਲ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗ ਤਰੰਗ ਨ ਵੱਤੀ
ਆਦਿ ਨ ਅੰਤ ਨ ਮੰਤ ਪਲਲਖ ਪਰਲਉ ਲਖਲਖ ਉਤਪੱਤੀ
ਧੀਰਜ ਧਰਮ ਨ ਪੁੱਜਨੀ ਲਖ ਲਖ ਪਰਬਤ ਲੱਖ ਧਰੱਤੀ
ਲਖਗਿਆਨਧਿਆਨਲਖਤੁੱਲ ਨ ਤੁਲੀਐ ਤਿਲ ਗੁਰ ਮੱਤੀ
ਸਿਮਰਣ ਕਿਰਣ ਘਣੀ ਘੋਲ ਘੱਤੀ ॥ ੧੪ ॥
ਲਖ ਦਰਯਾਉਕਵਾਉਵਿੱਚ ਲਖ ਲਖ ਲਹਰ ਤਰੰਗ ਉਠੰਦੇ
ਇੱਕਤ ਲਹਰ ਤਰੰਗ ਵਿੱਚ ਲੱਖ ਲੱਖ ਦਰਿਯਾਉ ਵਹੰਦੇ

ਇਕਸਇਕਸ ਦਰਯਾਉਵਿੱਚਲਖਅਵਤਾਰ ਅਕਾਰ ਫਿਰੰਦੇ
ਮੰਛ ਕੱਛ ਮਰਜੀਵੜੇ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਨ ਥਾਹ ਲਹੰਦੇ
ਪਰਵਰਦਗਾਰ ਅਪਾਰ ਹੈ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨ ਲਹਿਰ ਤਰੰਦੇ
ਅਜਰਾਵਰਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖਗੁਰਮਤਿਗੁਰਸਿਖ ਅਜਰ ਜਰੰਦੇ
ਕਰਨ ਬੰਦਗੀ ਵਿਰਲੇ ਬੰਦੇ ॥ ੧੫ ॥

ਇੱਕਕਵਾਉ ਅਮਾਉ ਜਿਸ ਕੇਵਡ ਵੱਡੇ ਦੀ ਵਡਿਆਈ
ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਜਿਸ ਤਿਸਦਾ ਅੰਤ ਨ ਕੋਊ ਪਾਈ
ਅੱਧਾ ਸਾਹੁ ਅਥਾਹੁ ਜਿਸ ਵਡੀ ਆਰਜਾ ਗਣਤ ਨ ਆਈ
ਕੁਦਰਤਿ ਕੀਮ ਨ ਜਾਣੀਐ ਕਾਦਰਅਲਖਨਲਖਿਆਜਾਈ
ਦਾਤ ਨ ਕੀਮ ਨ ਰਾਤ ਦਿਹੁ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਦਾਤਾਰ ਖ਼ੁਦਾਈ
ਅਬਗਤਿਗਤਿਅਨਾਥਨਾਥਅਕਥਕਥਾ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿਅਲਾਈ

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸ ਕਰਾਈ ॥ ੧੬ ॥
ਸਿਰ ਕਲਵਤ ਲੈ ਲੱਖ ਵਾਰ ਹੋਮੇ ਕਟ ਕਟਤਿਲਤਿਲ ਦੇਹੀ
ਗਲੈ ਹਿਮਾਚਲ ਲੱਖਵਾਰ ਕਰੈ ਉਰਧਤਪ ਜੁਗਤਿ ਸਨੇਹੀ
ਜਲ ਤਪ ਸਾਧੇ ਅਗਨਿ ਤਪਅਰਧ ਤਾਪ ਕਰ ਹੋਇ ਵਿਦੇਹੀ
ਵਰਤ ਨੇਮ ਸੰਜਮ ਘਣੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਥਾਨ ਭਵੇਹੀ
ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਚੰਗਿਆਈਆਂ ਸਿੱਧਾਸਣ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬੇਹੀ
ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਭੁਇਅੰਗਮਾ ਪੂਰਕ ਕੁੰਭਕ ਰੇਚਕ ਰੇਹੀ
ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਸਰਨ ਸਭੇਹੀ ॥ ੧੭ ॥
ਸਹਸ ਸਿਆਣੇਸਪੁਰਸ ਸਹਸ ਸਿਆਣਪ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈ
ਸਹਿਸ ਸੁਘੜਸੁਘੜਾਈਆਂਤੁੱਲ ਨ ਸਹਿਸ ਚਤੁਰ ਚਤੁਰਾਈ
ਲੱਖ ਹਕੀਮ ਲਖਹਿਕਮਤੀ ਦੁਨੀਆਦਾਰ ਵਡੇ ਦੁਨਿਆਈ

ਲੱਖ ਸ਼ਾਹ ਪਤਿਸ਼ਾਹ ਲੱਖ ਲੱਖ ਵਜ਼ੀਰ ਨ ਮਸਲਤ ਕਾਈ
ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ਸਿੱਧ ਨਾਥ ਮਿਲ ਹਾਥ ਨ ਪਾਈ
ਚਾਰਵਰਨਚਾਰਮਜ਼ਹਬਾਛਿਅਦਰਸਨ ਨਹਿੰ ਅਲਖ ਲਖਾਈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ ੧੮ ॥
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਗਾਖੜੀ ਪੀਰਾਂ ਪੀਰ ਗੁਰਾਂ ਗੁਰ ਜਾਣੈ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈ ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਉਲੰਘ ਸਿਵਾਣੈ
ਮੁਰਦਾ ਹੋਇ ਮੁਰੀਦ ਸੋ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਜਾਇ ਸਮਾਇ ਬਬਾਣੈ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਪਾਖ਼ਾਕ ਹੋਇ ਤਿਸ ਪਾਖ਼ਾਕ ਪਾਕ ਪਤੀਅਣੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਅਗੰਮ ਹੈ ਮਰ ਮਰ ਜੀਵੈ ਜਾਇ ਪਛਣੈ
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਵੇਸ ਕਰ ਕੀੜੀ ਭ੍ਰਿੰਗੀ ਵਾਂਗ ਵਿਡਾਣੈ
ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਉ ਆਖ ਵਖਾਣੈ ॥ ੧੯ ॥

ਚਾਰ ਵਰਨ ਮਿਲ ਸਾਧ ਸੰਗ ਚਾਰ ਚਵੱਕਾ ਸੋਲਹਿ ਜਾਣੈ
ਪੰਜ ਸਬਦ ਗੁਰ ਸਬਦ ਲਿਵ ਪੰਜੂ ਪੰਜੇ ਪੰਜੀਹ ਲਾਣੈ
ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਇਕ ਦਰਸਨੋ ਛਿਅ ਛੱਕੇ ਛਤੀਹ ਸਮਾਣੈ
ਸੱਤ ਦੀਪ ਇਕ ਦੀਪ ਕੋ ਸੱਤ ਸਤੇ ਉਣਵੰਜਹਿ ਭਾਣੈ
ਅਸ਼ਟ ਧਾਤ ਇਕ ਧਾਤ ਕਰ ਅੱਠੂ ਅੱਠੇ ਚਉਹਠ ਮਾਣੈ
ਨਉਂ ਨਾਥ ਇੱਕਿ ਨਾਥ ਹੈ ਨਉਂ ਨਾਇ ਏਕਾਸੀਹ ਦਾਣੈ
ਦਸ ਦੁਆਰ ਨਿਰਧਾਰ ਕਰ ਦਾਹੋਂ ਦਾਹੇ ਸਉ ਪਰਵਾਣੈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣੈ ॥ ੨੦ ॥
ਸਉ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਸਿੱਖ ਸੰਤ ਇੱਕੋਤ੍ਰ ਸੌ ਸਤਿਗੁਰ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ
ਸਦਾ ਸਦੀਵ ਦੀਬਾਣ ਜਿਸ ਅਸਥਿਰ ਸਦਾ ਨ ਆਵੈ ਜਾਸੀ
ਇਕਮਨ ਜਿਨ੍ਹੇਂ ਧਿਆਇਆ ਕਾਟੀ ਗਲਹੁੰ ਤਿਸੈ ਜਮਫਾਸੀ

ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਰਤਦਾ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਣਾਸੀ
ਬਿਨ ਦਰਸਨੁਗੁਰ ਮੂਰਤੋ ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰੇ ਲਖਜੂਨਿ ਚਉਰਾਸੀ
ਬਿਨਦੀਖਿਆ ਗੁਰਦੇਵਕੀ ਮਰ ਜਨਮੇ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਪਵਾਸੀ
ਨਿਰਗੁਣਸਰਗੁਣ ਸਤਿਗੁਰੂਵਿਰਲਾਕੋ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਸਮਾਸੀ
ਬਿਨ ਗੁਰੁ ਓਟ ਨ ਹੋਰ ਕੋ ਸੱਚੀ ਓਟ ਨ ਕਦੇ ਬਿਨਾਸੀ
ਗੁਰਾਂ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖਆਦਿ ਅੰਤ ਥਿਰ ਗੁਰੂ ਰਹਾਸੀ
ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਿਜ ਸਮਾਸੀ ॥ ੨੧ ॥
ਧਿਆਨਮੂਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰੂ ਪੂਜ ਮੂਲ ਗੁਰੁ ਚਰਣ ਪੁਜਾਏ
ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲ ਗੁਰੁ ਵਾਕ ਹੈ ਸੱਚ ਸਬਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਏ
ਚਰਣੋਦਕ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈ ਚਰਣ ਕਮਲ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਧੁਆਏ
ਚਰਣਾਮ੍ਰਿਤ ਕਸਮਲ ਕਟੇ ਗੁਰਧੂੜੀ ਬੁਰੇ ਲੇਖ ਮਿਟਾਏ

ਸੱਤਨਾਮੁ ਕਰਤਾਪੁਰਖੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਰਿਦੈ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ
ਬਾਰਹਤਿਲਕ ਮਿਟਾਇਕਰਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਲਕਨੀਸਾਣ ਚੜ੍ਹਾਏ
ਰਹੁਰਾਸੀ ਰਹੁਰਾਸਿ ਏਹੁ ਇੱਕੋ ਜਪੀਐ ਹੋਰ ਤਜਾਏ
ਬਿਨ ਗੁਰੁ ਦਰਸਣ ਦੇਖਣਾ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰੇ ਠਉਰਨਹੀਂ ਪਾਏ
ਬਿਨ ਗੁਰੁ ਪੂਰੈ ਆਏ ਜਾਏ ॥ ੨੨ ॥ ੪੦ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਹਰਿ ਸੱਚੇ ਤਖਤ ਰਚਾਇਆ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾ

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਚ ਸਿੱਧਾਂ ਖੇਲਾ
ਗੁਰੂ ਸਿਮਰ ਮਨਾਈ ਕਾਲਕਾ ਖੰਡੇ ਕੀ ਵੇਲਾ
ਪੀਓ ਪਾਹੁਲ ਖੰਡ ਧਾਰ ਹੁਇ ਜਨਮ ਸੁਹੇਲਾ
ਸੰਗਤਿ ਕੀਨੀ ਖਾਲਸਾ ਮਨਮੁਖੀ ਦੁਹੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਚੇਲਾ ॥ ੧ ॥
ਸੱਚਾ ਅਮਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸੁਣ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰੇ
ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਪ ਕਰ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸੰਘਾਰੇ
ਵਿਚਸੰਗਤਿ ਢੋਈ ਨਾਂ ਲਹਿਨ ਜੋ ਖਸਮ ਵਿਸਾਰੇ
ਗੁਰੂ ਸਿੱਖਾਂ ਮੱਥੇ ਉੱਜਲੇ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰੇ
ਹਰਿਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਧਿਆਈਐ ਸਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਚੇਲਾ ॥੨॥

ਹਉਮੈ ਅੰਦਰ ਵਰਤਦੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਬਾਈ
ਇਕ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖ ਕੀਤਿਅਨ ਜਿਨ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈ
ਇਕ ਆਪੇ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇਅਨੁ ਦੂਜੈ ਚਿਤ ਲਾਈ
ਇਕਨਾ ਨੂੰ ਨਾਮੁ ਬਖਸਿਆ ਹੁਇ ਆਪ ਸਹਾਈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਥਾ ਮਨਮੁਖੀ ਦੂਹੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰੁ ਬਾਣੀ ਤਿਨ ਭਾਈਆਂ ਜਿਨ ਮਸਤਕ ਭਾਗ
ਮਨਮੁਖ ਛੁੱਟੜ ਕਾਮਣੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੁਹਾਗ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਉੱਜਲ ਹੰਸ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਹੈ ਕਾਗ
ਮਨਮੁਖ ਊਂਧੇ ਕਵਲ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੁਜਾਗ
ਮਨਮੁਖ ਜੂਨਿ ਭਵਾਇਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਮੇਲਾ

ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੪ ॥
ਸੱਚਾ ਸਾਹਿਬ ਅਮਰ ਸੱਚ ਸੱਚੀ ਗੁਰੁ ਬਾਣੀ
ਸੱਚੇ ਸੇਤੀ ਰੱਤਿਆਂ ਦਰਗਹ ਸੁਖ ਮਾਣੀ
ਜਿਨਸਤਿਗੁਰੁਸੱਚ ਧਜਾਇਆਤਿਨਸੁੱਖਬਿਹਾਣੀ
ਮਨਮੁਖ ਦਰਗਹਿ ਮਾਰੀਅਹਿੰ ਤਿਲ ਪੀੜੈ ਘਾਣੀ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਮਨਮੁਖੀ ਦੁਹੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੫ ॥
ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਅਮੋਲ ਹੈ ਵਡਭਾਗੀ ਸੁਣੀਐ
ਸਤਸੰਗਤਿ ਵਿਚ ਪਾਈਐਨਿਤਹਰਿਗੁਣ ਗੁਣੀਐ
ਧਰਮ ਖੇਤ ਕਲਜੁਗ ਸਰੀਰ ਬੋਈਐ ਸੋਲੁਣੀਐ
ਸੱਚਾ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚ ਨਜਾਉਂ ਪਾਣੀ ਜਿਉਂ ਪੁਣੀਐ

ਵਿਚ ਸੰਗਤਿ ਸੱਚ ਵਰੱਤਦਾ ਨਿਤ ਨੇਹੁੰ ਨਵੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੬ ॥
ਓਅੰਕਾਰ ਹਰਿ ਆਪ ਹੈ ਹੋਸੀ ਭੀ ਆਪੈ
ਓਹ ਆਪ ਉਪਾਵਨ ਹਾਰ ਹੈ ਗੁਰੁ ਸਬਦੀਂ ਜਾਪੈ
ਖਿਣ ਮਹਿ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰਦਾ ਤਿਸ ਭਉ ਨ ਵਿਆਪੈ
ਕਲੀਕਾਲ ਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਨਹਿੰ ਦੁਖ ਸੰਤਾਪੈ
ਸਭ ਜਗ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਹੈ ਤੂੰ ਗੁਣੀ ਗਹੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ॥ ੭ ॥
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਨਭੈ ਅਨੰਤ ਗੁਰੁ ਅੰਤ ਨ ਪਾਈਐ
ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਅਗੰਮ ਆਦਿ ਜਿਸਲਖੈਨ ਜਾਈਐ
ਅਮਰ ਅਜਾਚੀ ਸੱਤਿਨਾਮੁ ਸਦ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ

ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਨਿਰਭੈ ਪਦ ਪਾਈਐ
ਅਨਿਕ ਰੂਪ ਧਰ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਹੈ ਏਕ ਅਕੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੮ ॥
ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਨੰਤ ਪੁਰਖ ਘਟ ਘਟ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ
ਅਬਨਾਸੀ ਆਤਮ ਅਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਭੁਲੈ ਭੁਲਾਇਆ
ਹਰਿ ਅਲਖ ਅਕਾਲਅਡੋਲ ਹੈ ਗੁਰੁਸਬਦ ਲਖਾਇਆ
ਵਹਿ ਸਰਬਬਿਆਪੀ ਹੈ ਅਲੇਪ ਤਿਸ ਲਗੇ ਨ ਮਾਇਆ
ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਜਹਲੰਘਵਹੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੯ ॥
ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਰ ਹਰਿ ਨਿਧਾਨ ਨਿਰਵੈਰ ਧਿਆਈਐ
ਨਾਰਾਇਣ ਨਿਰਬਾਣ ਨਾਥ ਮਨ ਅਨ ਦਿਨ ਗਾਈਐ

ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਣ ਦੂਖ ਦਲਣਜਪਨਰਕ ਨ ਜਾਈਐ
ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਨਿਰਭਉ ਪਦ ਪਾਈਐ
ਵਹਿਅਨਿਕਰੂਪ ਹੁਇਪ੍ਰਗਟਿਆ ਹੈ ਆਪ ਇਕੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੧੦ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾਤਾ
ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਧਰਮਾਤਮਾ ਸਭ ਅੰਤਰ ਜਾਤਾ
ਹਰਿ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤ ਬਿਧਾਤਾ
ਬਨਵਾਰੀ ਬਖਸਿੰਦ ਹੈ ਆਪੇ ਪਿਤ ਮਾਤਾ
ਇਹ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਅਮੋਲ ਹੈ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਵੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੧੧ ॥
ਭੈ ਭੰਜਨ ਭਗਵਾਨ ਭਜ ਭੈ ਨਾਸਨ ਭੋਗੀ

ਭਗਤ ਵਛਲ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ਜਪ ਸਦਾ ਅਰੋਗੀ
ਮਨ ਮੋਹਨ ਮੂਰਤਿ ਮੁਕੰਦ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋਗ ਸੰਜੋਗੀ
ਰਸੀਆ ਰਖਵਾਲਾ ਰਚਨਹਾਰ ਜੋ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਗੀ
ਮਧੁ ਸੂਦਨ ਮਾਧੋ ਮੁਰਾਰਿ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਖੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੧੨ ॥
ਲੋਚਾ ਪੂਰਨ ਲਿਖਨਹਾਰ ਲੈ ਲੇਖ ਲਿਖਾਰੀ
ਹਰਿਲਾਲਨਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਸੱਚ ਸੱਚਾ ਵਾਪਾਰੀ
ਰਾਵਨਹਾਰ ਰਹੀਮ ਰਾਮ ਆਪੇ ਨਰ ਨਾਰੀ
ਰਿਖੀ ਕੇਸ਼ ਰਘੁਨਾਥ ਰਾਇ ਜਪੀਏ ਬਨਵਾਰੀ
ਹਰਿ ਪਰਮਹੰਸ ਭੈ ਨਾਸਨਾ ਜਪ ਰਿਦੇ ਸੁਹੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੧੩ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਮੀਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਖੋਤਮ ਪੂਰਾ
ਹਰਿ ਪੇਖਨਹਾਰਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲਨ ਊਰਾ
ਵਹਪ੍ਰਗਟਿਓਪੁਰਖਭਗਵੰਤਰੂਪ ਗੁਰੁਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ
ਵਹਿ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦੀ ਚੋਜੀਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਰਪੂਰਾ
ਵਹਿ ਨਿਸ ਦਿਨ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਈਐਸਚਸੱਚੀਵੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੧੪ ॥
ਓਹਗੁਰੁਗੋਬਿੰਦਹੁਇ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਦਸਵੇਂ ਅਵਤਾਰਾ
ਜਿਨ ਅਲਖ ਅਕਾਲ ਨਿਰੰਜਨਾ ਜਪਿਓ ਕਰਤਾਰਾ
ਨਿਜ ਪੰਥ ਚਲਾਇਓ ਖ਼ਾਲਸਾ ਧਰ ਤੇਜ ਕਰਾਰਾ
ਸਿਰ ਕੇਸ ਧਾਰ ਗਹਿ ਖੜਗ ਕੋ ਸਭ ਦੁਸ਼ਟਪਛਾਰਾ
ਸੀਲ ਜਤ ਕੀ ਕੱਛ ਪਹਿਰ ਪਕੜੋ ਹਥੀਆਰਾ

ਸਚ ਫ਼ਤੇ ਬੁਲਾਈ ਗੁਰੂਕੀ ਜੀਤਿਓ ਰਣ ਭਾਰਾ
ਸਭ ਦੈਤ ਅਰਿਣ ਕੋ ਘੋਰ ਕਰ ਕੀਓ ਪਰਿਹਾਰਾ
ਤਬ ਸਹਿਜੇ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਜਗਤ ਮੈਂ ਗੁਰੁ ਜਾਪ ਅਪਾਰਾ
ਇਉਂ ਉਪਜੇ ਸਿੰਘ ਭੁਜੰਗੀਏ ਨੀਲ ਅੰਬਰ ਧਾਰਾ
ਤੁਰਕ ਦੁਸ਼ਟ ਸਭ ਛੈ ਕੀਏ ਹਰ ਨਾਮ ਉਚਾਰਾ
ਤਿਨ ਆਗੈ ਕੋਇ ਨ ਠਹਿਰਿਓ ਭਾਗੇ ਸਿਰਦਾਰਾ
ਤਹ ਰਾਜੇ ਸ਼ਾਹ ਅਮੀਰੜੇ ਹੋਏ ਸਭ ਛਾਰਾ
ਫਿਰ ਸੁਨ ਕਰ ਐਸੀ ਧਮਕ ਕਉ ਕਾਂਪੈ ਗਿਰਭਾਰਾ
ਤਬ ਸਭ ਧਰਤੀ ਹਲਚਲ ਭਈ ਛਾਡੇ ਘਰ ਬਾਰਾ
ਇਉਂ ਐਸੇ ਦੁੰਦ ਕਲੇਸ ਮੈਂ ਖਪਿਓ ਸੰਸਾਰਾ
ਤਿਹ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ ਭੈ ਕਾਟਣਹਾਰਾ

ਇਉਂ ਐਸੇ ਖੜਗ ਦਿਖਾਈਐ ਕੋ ਸਕੈ ਨ ਝੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੧੫ ॥
ਗੁਰੁਬਰ ਅਕਾਲ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸਿਉਂ ਉਪਜਿਓ ਬਿਗਿਆਨਾ
ਤਬ ਸਹਿਜੇ ਰਚਿਓ ਖਾਲਸਾ ਸਾਬਤ ਮਰਦਾਨਾ
ਇਉਂ ਉਠੇ ਸਿੰਘ ਭਬਕਾਰ ਕਰ ਸਭ ਜਗ ਡਰਪਾਨਾ
ਮੜ੍ਹੀ ਦੇਵਲ ਗੋਰ ਮਸੀਤ ਢਾਹਿ ਕੀਏ ਮੈਦਾਨਾ
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾ ਫੁਨ ਮਿਟੇ ਕੁਰਾਨਾ
ਬਾਂਗ ਸਲਾਹਤ ਹਟਾਇ ਕਰ ਮਾਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ
ਮੀਰ ਪੀਰ ਸਭ ਛਪ ਗਏ ਸਭ ਮਜ਼ਹਬ ਉਲਟਾਨਾ
ਮਲਵਾਨੇ ਕਾਜ਼ੀ ਪੜ੍ਹ ਥਕੇ ਕਖ ਮਰਮ ਨ ਜਾਨਾ
ਲਖ ਪੰਡਿਤ ਬ੍ਰਹਮਨ ਜੋਤਕੀ ਬਿਖ ਸਿਉਂ ਉਰਝਾਨਾ

ਫੁਨ ਪਾਥਰ ਦੇਵਲ ਪੂਜ ਕਰ ਅਤਿ ਹੀ ਭਰਮਾਨਾ
ਇਉਂ ਦੋਨੋਂ ਫ਼ਿਰਕੇ ਕਪਟ ਮੋਂ ਰਚ ਰਹੇ ਨਿਦਾਨਾ
ਇਉਂ ਤੀਸਰ ਮਜ਼ਹਬ ਖ਼ਾਲਸਾ ਉਪਜਿਓ ਪਰਧਾਨਾ
ਜਿਨ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸਿਉਂ ਗਹਿ ਖੜਗ ਦਿਖਾਨਾ
ਤਿਹ ਸਭ ਦੁਸ਼ਟਨ ਕਉ ਛੇਦਕਰ ਆਕਾਲ ਜਪਾਨਾ
ਫਿਰ ਐਸਾ ਹੁਕਮ ਅਕਾਲ ਕਾ ਜਗ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟਾਨਾ
ਤਬ ਸੁੰਨਤ ਕੋਇ ਨ ਕਰ ਸਕੈ ਕਾਂਪਤ ਤੁਰਕਾਨਾ
ਇਉਂ ਉੱਮਤ ਸਭ ਮੁਹੰਮਦੀ ਖਪ ਗਈ ਨਿਦਾਨਾ
ਤਬ ਫ਼ਤੇ ਡੰਕ ਜਗ ਮੋਂ ਘੁਰੇ ਦੁਖ ਦੁੰਦ ਮਿਟਾਨਾ
ਭੀਸਰ ਪੰਥ ਚਲਾਇਅਨ ਵਡ ਸੂਰ ਗਹੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੧੬ ॥

ਵਾਰ ੪੧

ਜਗੇ ਸਿੰਘ ਬਲਵੰਤ ਬੀਰ ਸਭ ਦੁਸ਼ਟ ਖਪਾਏ
ਦੀਨ ਮਹੰਮਦੀ ਉਠ ਗਏ ਹਿੰਦਕ ਠਹਿਰਾਏ
ਤਹਕਲਮਾਂਕੋਈਨ ਪੜ੍ਹਸਕੈਨਹੀਂ ਜ਼ਿਕਰਅਲਾਏ
ਨਿਮਾਜ ਦਰੂਦ ਨ ਫਾਇਤਾ ਨਹਿ ਲੰਡ ਕਟਾਏ
ਧਹਿ ਰਾਹਸ਼ਰੀਅਤ ਮੇਟਕਰ ਮੁਸਲਮਭਰਮਾਏ
ਗੁਰੁ ਫ਼ਤੇ ਬੁਲਾਈ ਸਭਨ ਸੋਂ ਸੱਚ ਖੇਲ ਰਚਾਏ
ਨਿਜ ਸੂਰਸਿੰਘ ਵਰਿਆਮੜੇ ਬਹੁ ਲਾਖਜਗਾਏ
ਸਭ ਜਗ ਤਿਨਹੂ ਲੂਟ ਕਰ ਤੁਰਕਾਂ ਚੁਣ ਖਾਏ
ਫਿਰ ਸੁਖ ਉਪਜਾਇਓ ਜਗਤ ਮਹਿੰ ਸਭ ਦੁਖ ਬਿਸਰਾਏ
ਨਿਜ ਦੋਹੀ ਫਿਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਆਕਾਲ ਜਪਾਏ
ਤਹ ਨਿਰਭੈ ਰਾਜ ਕਮਾਇਅਨੁਸਾਰ ਅਦਲ ਚਲਾਏ

ਇਉਂ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਅਉਤਾਰ ਧਰ ਸਤਿਜੁਗ ਵਰਤਾਏ
ਸਭ ਤੁਰਕ ਮਲੇਛ ਖਪਾਇ ਕਰ ਸਚ ਬਨਤ ਬਨਾਏ
ਤਬ ਸਕਲ ਜਗਤ ਕੋ ਸੁਖ ਦੀਏ ਦੁਖ ਮਾਰ ਹਟਾਏ
ਇਉਂ ਹੁਕਮ ਭਯੋ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਸਭ ਦੂੰਦ ਮਿਟਾਏ
ਤਬ ਸਹਿਜੇ ਧਰਮ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਏ
ਵਹਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਮਰਦ ਅਗੰਮੜਾ ਵਰਿਯਾਮ ਇਕੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੧੭ ॥
ਨਿਜ ਫ਼ਤੇ ਬੁਲਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀਨੋ ਉਜਿਆਰਾ
ਝੂਠ ਕਪਟ ਸਭ ਛਪ ਗਏ ਸਚ ਸਚ ਵਰਤਾਰਾ
ਫਿਰ ਜੱਗ ਹੋਮ ਠਹਿਰਾਇ ਕਰ ਨਿਜ ਧਰਮ ਸਵਾਰਾ
ਤੁਰਕ ਦੂੰਦ ਸਭ ਉਠ ਗਇਓ ਚਹਿਓ ਜੈਕਾਰਾ

ਜਾਂ ਉਪਜੇ ਸਿੰਘ ਮਹਾਂਬਲੀ ਖ਼ਾਲਸ ਨਿਰਧਾਰਾ
ਸਭ ਜਗ ਤਿਨਹੂ ਬਸ ਕੀਓ ਜਪ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ
ਗੁਰ ਧਰਮ ਸਿਮਰ ਜਗਮਗ ਰਕਜੋ ਮਿਟਿਓ ਅੰਧਿਆਰਾ
ਤਬ ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਆਨੰਦ ਸਿਉਂ ਬਸਿਓ ਸੰਸਾਰਾ
ਹਰਿ ਵਾਹਗੁਰੂ ਹਰਿ ਵਾਹਗੁਰੂ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰ ਤਾਰਨ ਹਾਰਾ
ਜੋ ਸਿਮਰੈ ਨਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉਂ ਪਹੁੰਚੈ ਦਰਬਾਰਾ
ਸਭ ਪਕੜੋ ਚਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਛਾਡੋ ਜੰਜਾਰਾ
ਨਿਤਹੀ ਦਰਗਹ ਕੁੱਟੀਅਨਿ ਮਨਮੁਖਿ ਕੂੜਿਆਰਾ
ਤਹ ਪਹੁੰਚੈ ਸੋਈ ਜੋ ਹਰਿ ਭਜੈ ਸਭ ਤਜੈ ਬਿਕਾਰਾ
ਇਸ ਮਨ ਚੰਚਲ ਕਉ ਘੇਰ ਕਰ ਸਿਮਰੈ ਕਰਤਾਰਾ
ਫਿਰਤਬਪਹੁੰਚੈ ਹਰਿਹੁਕਮ ਸਿਉਂ ਨਿਜਦਰਸ ਦੇਂ ਦੁਆਰਾ

ਫਿਰ ਸਹਜੇ ਭੇਟੈ ਗਗਨ ਮੈਂ ਆਤਮ ਨਿਰਧਾਰਾ
ਤਬ ਵਹ ਨਿਰਖ਼ੈ ਸੁਰਗ ਮੈਂ ਆਨੰਦ ਸੁਹੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੧੮ ॥
ਵਹਿ ਉਪੰਜਿਓ ਚੇਲਾ ਮਰਦ ਕਾ ਮਰਦਾਨ ਸਦਾਏ
ਜਿਨ ਸਭ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਕਉ ਜੀਤ ਕਰ ਨੀਸਾਣ ਝੂਲਾਏ
ਤਬ ਸਿੰਘਨ ਕਉ ਬਖ਼ਸ਼ ਕਰ ਬਹੁ ਸੁਖ ਦਿਖਲਾਏ
ਫਿਰ ਸਭ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕੇ ਊਪਰੇ ਹਾਕਮ ਠਹਿਰਾਏ
ਤਿਨਹੁੰ ਜਗਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਆਨੰਦ ਰਚਾਏ
ਤਿਹਸਿਮਰਸਿਮਰਅਕਾਲਕਉ ਹਰ ਹਰ ਗੁਣ ਗਾਏ
ਵਹਿ ਗੁਰਗੋਬਿੰਦ ਗ਼ਾਜ਼ੀ ਸਬਲ ਜ਼ਿਨ ਸਿੰਘ ਜਗਾਏ
ਤਬ ਭਇਓ ਜਗਤ ਸਭ ਖ਼ਾਲਸਾ ਸਨਮੁਖ ਭਰਮਾਏ

ਇਉਂ ਉਠ ਭਭਕ ਬਲਬੀਰਸਿੰਘ ਸ਼ਸਤਰ ਚਮਕਾਏ
ਤਬ ਸਭ ਤੁਰਕਨ ਕਉ ਛੇਦ ਕਰ ਅਕਾਲ ਜਪਾਏ
ਸਭ ਛਤ੍ਰਪਤੀ ਚੁਣ ਚੁਣ ਹਨੇ ਕਹੂੰ ਟਿਕਨ ਨ ਪਾਏ
ਤਬ ਜਗ ਮੈਂ ਧਰਮ ਪ੍ਰਗਾਸਿਓ ਸੱਚ ਹੁਕਮ ਚਲਾਏ
ਯਹ ਬਾਰਾਂ ਸਦੀ ਨਿਬੇੜ ਕਰ ਗੁਰੁ ਫ਼ਤੇ ਬੁਲਾਏ
ਤਬ ਦੁਸ਼ਟ ਮਲੇਛ ਸਹਜੇ ਖਪੇ ਛਲ ਕਪਟ ਉਡਾਏ
ਇਉਂ ਫ਼ਤੇ ਭਈ ਜਗਜੀਤ ਕਰ ਸੱਚ ਤਖ਼ਤ ਰਚਾਏ
ਬਹੁ ਦੀਓ ਦਿਲਾਸਾ ਜਗਤ ਕਉ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦਿੜਾਏ
ਤਬ ਸਭ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੁਖਿ ਭਈ ਦੁਖ ਦਰਦ ਗਵਾਏ
ਫਿਰ ਹੁਇ ਨਿਹਚਲ ਬਖਸਿਓ ਜਗਤ ਭੈ ਤ੍ਰਾਸ ਚੁਕਾਏ
ਗੁਰਦਾਸ ਖੜਾ ਦਰ ਪਕੜ ਕਰ ਇਉਂ ਉਚਰ ਸੁਨਾਏ

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ਸੋਂ ਮੋਹਿ ਲੇਹੁ ਛਡਾਇ
ਹਉਂ ਦਾਸਨ ਕੋ ਦਾਸਰੋ ਗੁਰੁ ਟਹਿਲ ਕਮਾਇ
ਤਬ ਛੂਟੇਂ ਬੰਧਨ ਸਕਲ ਫੁਨ ਨਰਕ ਨ ਜਾਇ
ਹਰਿ ਦਾਸਾਂ ਰਿੰਦਿਆ ਸਦ ਸਦਾ ਦਾਸਾਂ ਗੁਰੁ ਮੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ॥ ੧੯ ॥
ਸੰਤ ਭਗਤ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਹੈਂ ਜਗ ਤਾਰਣ ਆਇ
ਸੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਜਗਤ ਮੋਂ ਗੁਰੁ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪਾਇ
ਸੇਵਕ ਸੋ ਪਰਵਾਨ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ
ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਸਾਧਨਾਂ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਮਾਇ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਫੁਨ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ਚੁਕਾਇ
ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਘਟ ਸੋਧ ਕਰ ਪਵਣਾਂ ਠਹਿਰਾਇ

ਤਬ ਖਟ ਚਕ੍ਰ ਸਹਿਜ ਘੁਰੇ ਗਗਨਾ ਘਰ ਛਾਏ
ਤਬ ਦਰਗਹਿਮੁਖਉੱਜਲੇ ਪਤਿ ਸਿਉਂ ਘਰਜਾਏ
ਕਲੀਕਾਲ ਮਰਦਨ ਮਰਦ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਏ
ਯਹ ਵਾਰ ਭਗਉਤੀ ਜੋ ਪੜ੍ਹੈ ਅਮਰਾਪਦ ਪਾਏ
ਤਿਹ ਦੂਖ ਸੰਤਾਪ ਨਕਛੁਲਗੈਆਨੰਦ ਵਰਤਾਏ
ਫਿਰ ਜੋ ਚਿਤਵੈ ਸੋਈਲਹੈਘਟ ਅਲਖ ਲਖਾਏ
ਤਬ ਨਿਸਦਿਨ ਇਸਵਾਰ ਸੋਂ ਮੁਖ ਪਾਠ ਸੁਣਾਏ
ਸੋ ਲਹੈਪਦਾਰਥ ਮੁਕਤਿਪਦਚੜ੍ਹਗਗਨ ਸਮਾਏ
ਤਬਕਛੁਨਪੂਛੈਜਮਧਰਮਤਿਸਸਭ ਪਾਪ ਮਿਟਾਏ
ਤਬਲਗੈਨਤਿਸ ਜਮਡੰਡਦੁਖ ਨਹਿੰ ਹੋਇ ਦੁਹੇਲਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਚੇਲਾ ॥ ੨੦ ॥

ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ
ਅੰਗਦ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ
ਪ੍ਰਿਥਮ ਮਹਿਲ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਇਓ
ਦੁਤੀਏ ਅੰਗਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਓ
ਤੀਸਰ ਮਹਿਲ ਅਮਰ ਪਦ ਧਿਆਨਾ
ਜਿਨ ਘਟ ਮੈਂ ਨਿਰਖੇ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨਾ
ਜਲ ਭਰਿਓ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਦੁਆਰੇ
ਤਬ ਯਹ ਪਾਇਓ ਮਹਲ ਅਪਾਰੇ
ਗੁਰੁ ਰਾਮ ਦਾਸ ਚੌਥੇ ਪਰਗਾਸਾ
ਜਿਨ ਰਟੇ ਨਿਰੰਜਨ ਹਰਿ ਅਬਿਨਾਸ਼ਾ
ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪੰਚਮ ਠਹਿਰਾਇਓ

ਜਿਨ ਸ਼ਬਦ ਸੁਧਾ ਰਸੁ ਗ੍ਰੰਥ ਬਨਾਇਓ
ਗ੍ਰੰਥ ਬਨਾਇ ਉਚਾਰ ਸੁਨਾਇਓ
ਤਬ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪਾਠ ਰਚਾਇਓ
ਕਰ ਪਾਠ ਗ੍ਰੰਥ ਜਗਤ ਸਭ ਤਰਿਓ
ਜਿਹ ਨਿਸ ਬਾਸਰ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਰਿਓ
ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਖਸ਼ਟਮ ਅਉਤਾਰੇ
ਜਿਨ ਪਕੜ ਤੇਗ ਬਹੁ ਦੁਸ਼ਟ ਪਛਾਰੇ
ਯੌਂ ਸਭ ਮੁਗਲਨ ਕਾ ਮਨ ਬਉਰਾਨਾ
ਤਬ ਹਰਿ ਭਗਤਨ ਸਿਉਂ ਦੁੰਦ ਰਚਾਨਾ
ਯੌਂ ਕਰ ਹੈ ਗੁਰਦਾਸ ਪੁਕਾਰਾ
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰਾ ॥ ੨੧ ॥

ਸਪਤਮ ਮਹਲ ਅਗਮ ਹਰਿਰਾਇਆ
ਜਿਨ ਸੁੰਨ ਧਿਆਨ ਕਰ ਜੋਗਕਮਾਇਆ
ਚੜ੍ਹ ਗਗਨ ਗੁਫਾ ਮਹਿੰ ਰਹੈ ਸਮਾਈ
ਜਹਿੰ ਬੈਠ ਅਡੋਲ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਈ
ਸਭ ਕਲਾ ਖੈਂਚ ਕਰ ਗੁਪਤ ਰਹਾਯੰ
ਤਹਿ ਅਪਨ ਰੂਪ ਕੋ ਨਹਿੰ ਦਿਖਲਾਯੰ
ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਗੁਬਾਰ ਮਚਾਯੰ
ਜਗ ਦੇਵ ਅੰਸ ਕੋ ਬਹੁ ਚਮਕਾਯੰ
ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਯੋ ਅਸ਼ਟਮ ਬਲਬੀਰਾ
ਜਿਨ ਪਹੁੰਚ ਦੇਹਲੀ ਤਜਿਓ ਸਰੀਰਾ
ਬਾਲ ਰੂਪ ਧਰ ਸ੍ਵਾਂਗ ਮੰਡਾਯੋ

ਤਬ ਸਹਿਜੇ ਤਨ ਕੋ ਛਡ ਸਿਧਾਯ
ਯੌਂ ਮੁਗਲਨ ਸੀਸ ਪਰੀ ਬਹੁ ਛਾਰਾ
ਵੁਇ ਖੁਦ ਪਤਿ ਸਿਉਂ ਪਹੁੰਚੇ ਦਰਬਾਰਾ
ਅਉਰੰਗੇ ਇਉਂ ਬਾਦ ਰਚਾਇਓ
ਤਿਨ ਅਪਨਾਕੁਲ ਸਭ ਨਾਸ ਕਰਾਇਓ
ਇਉਂ ਠਹਕ ਠਹਕ ਮੁਗਲਨਸਿਰਝਾਰੀ
ਫੁਨਿ ਹੁਇ ਪਾਪੀ ਸਭ ਨਰਕ ਸਿਧਾਰੀ
ਇਉਂ ਕਰ ਹੈ ਗੁਰਦਾਸ ਪੁਕਾਰਾ
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰਾ ॥ ੨੨ ॥
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਤਾਜਾ
ਜਿਸ ਕਉ ਸਿਮਰ ਸਰੇ ਸਭ ਕਾਜਾਂ

ਗੁਰੁ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸ੍ਵਾਂਗ ਰਚਾਯੋ
ਤਹ ਆਪਨ ਸੀਸ ਦੇ ਜਗ ਠਹਿਰਾਯੋ
ਇਸ ਬਿਧ ਮੁਗਲਨ ਕੋ ਭਰਮਾਯੋ
ਤਹ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਬਲ ਨ ਜਨਾਯੋ
ਪ੍ਰਭ ਹੁਕਮ ਬੂਝ ਪਹੁੰਚੇ ਦਰਬਾਰਾ
ਤਹ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀਨੀ ਮਿਹਰ ਅਪਾਰਾ
ਇਉਂ ਮੁਗਲਨ ਕੋ ਦੋਸ ਲਗਾਨਾ
ਹੁਇ ਖਰਾਬ ਖਪ ਗਏ ਨਿਦਾਨਾ
ਯਹ ਉਨ ਮਹਿਲੋਂ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਸੁਨਾਈ
ਜਿਹ ਕਰ ਸਿਮਰਨਹਰਿਭਗਤਿਰਚਾਈ
ਹਰਿਭਗਤਿ ਰਚਾਇ ਨਾਮ ਨਿਸਤਾਰੇ

ਤਬ ਸਭ ਜਗ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਜੈਕਾਰੇ
ਇਉਂ ਕਰ ਹੈ ਗੁਰਦਾਸ ਪੁਕਾਰਾ
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰਾ ॥ ੨੩ ॥
ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦਸਵਾਂ ਅਵਤਾਰਾ
ਜਿਨ ਖ਼ਾਲਸ ਪੰਥ ਅਜੀਤ ਸੁਧਾਰਾ
ਤੁਰਕ ਦੁਸ਼ਟ ਸਭ ਮਾਰ ਬਿਦਾਰੇ
ਸਭ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕੀਨੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰੇ
ਪ੍ਰਗਟੇ ਸਿੰਘ ਮਹਾਂ ਬਲਿਬੀਰਾ
ਤਿਨ ਆਗੈ ਕੋਈ ਧਰੈ ਨ ਧੀਰਾ
ਫ਼ਤੇ ਭਈ ਦੁਖ ਦੁੰਦ ਮਿਟਾਏ
ਹਰਿ ਅਕਾਲ ਕਾ ਜਾਪ ਜਪਾਏ

ਪ੍ਰਿਥਮ ਮਹਲ ਜਪਿਓ ਕਰਤਾਰਾ
ਸਭ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕੋ ਲਿਯੋ ਉਬਾਰਾ
ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਇ ਨਰੂ ਸਭ ਤਾਰੇ
ਜਬ ਆਗਜਾ ਕੀਨੀ ਅਲਖ ਅਪਾਰੇ
ਸਤਸੰਗਤਿ ਕਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਯੰ
ਨਿਸਬਾਸਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਯੰ
ਇਉਂ ਕਰ ਹੈ ਗੁਰਦਾਸ ਪੁਕਾਰਾ
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰਾ ॥ ੨੪ ॥
ਤੂੰ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵਾ
ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਸ਼ਨ ਸ਼ਿਵ ਲਖੈਂ ਨ ਭੇਵਾ
ਤੁਮ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੇ

ਤੁਮ ਚਰਨਨ ਸਿਉਂ ਬਾਂਧਜੋ ਧੀਰੇ
ਗਹਿ ਪਕੜਜੋ ਤੁਮਰਾ ਦਰਬਾਰਾ
ਜਿਉਂ ਜਾਨਹੁੰ ਤਿਉਂ ਲੇਹੁ ਸੁਧਾਰਾ
ਹਮ ਕਾਮੀ ਹੈਂ ਕ੍ਰੋਧੀ ਕੂੜਜਾਰੇ
ਤੁਮ ਹੀ ਠਾਕੁਰ ਬਖਸਨਹਾਰੇ
ਨਹਿੰ ਕੋ ਤੁਮ ਬਿਨ ਅਵਰ ਹਮਾਰਾ
ਜੋ ਕਰ ਹੈ ਹਮਰੀ ਪ੍ਰਿਤਪਾਰਾ
ਤੁਮ ਅਗਮ ਅਡੋਲਅਤੋਲਨਿਰਾਲੇ
ਸਭ ਜਗ ਕੀ ਕਰ ਹੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ
ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਹੁਕਮਤੁਮਾਰਾ
ਤੁਮ ਕੋ ਸਿਮਰ ਤਰਿਓ ਸੰਸਾਰਾ

ਇਉਂ ਕਰ ਹੈ ਗੁਰਦਾਸ ਪੁਕਾਰਾ
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰਾ ॥ ੨੫ ॥
ਤੁਮ ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਕਹਾਯੰ
ਬੈਠ ਤਖ਼ਤ ਪਰ ਹੁਕਮ ਚਲਾਯੰ
ਤੁਮ ਬਿਨ ਦੂਸਰ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ
ਤੁਮ ਏਕੋ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਸੋਈ
ਓਅੰਕਾਰ ਧਰ ਖੇਲ ਰਚਾਯੰ
ਆਪ ਅਗੋਚਰ ਗੁਪਤ ਰਹਾਯੰ
ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰਾ ਖੇਲ ਅਗਮ ਨਿਰਧਾਰੇ
ਸਭ ਘਟ ਭੀਤਰ ਸਭ ਤੇ ਨਜਾਰੇ
ਤੁਮ ਐਸਾ ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਬਨਾਇਓ

ਜਿਹਲਖਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕੋ ਧਾਰਖਪਾਇਓ
ਬਿਨ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਛੂਟੇ ਨ ਕੋਈ
ਤੁਮ ਕੋ ਭਜੈ ਸੁ ਮੁਕਤਾ ਹੋਈ
ਗੁਰਦਾਸ ਗਰੀਬ ਤੁਮਨ ਕਾ ਚੇਲਾ
ਜਪ ਜਪ ਤੁਮ ਕੋ ਭਇਓ ਸੁਹੇਲਾ
ਭੂਲ ਚੂਕ ਸਭ ਬਖਸ਼ ਕਰੀਜੈ
ਗੁਰਦਾਸ ਗੁਲਾਮ ਅਪਨਕਰਲੀਜੈ
ਇਓਂ ਕਰ ਹੈ ਗੁਰਦਾਸ ਪੁਕਾਰਾ
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰਾ ॥ ੨੬ ॥
ਯਹ ਕਉਨ ਕੀਟਗੁਰਦਾਸਵਿਚਾਰਾ
ਜੋ ਅਗਮ ਨਿਗਮਕੀ ਲਖੈਸੁਮਾਰਾ

ਜਬਕਰ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੁਬੂਝ ਬੁਝਾਈ
ਤਬ ਯਹ ਕਥਾ ਉਚਾਰ ਸੁਣਾਈ
ਬਿਨਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਝੂਲੈ ਨ ਪਾਤਾ
ਹੋਵੈ ਸੋ ਜੋ ਕਰੈ ਬਿਧਾਤਾ
ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਸਗਲ ਅਕਾਰੇ
ਬੂਝੈ ਹੁਕਮ ਸੁ ਉਤਰੈ ਪਾਰੇ
ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਸੁਰ ਨਰ ਸ਼ੇਸ਼ਾ
ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼ਾ
ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਬਿਸ਼ਨੁ ਬਨਾਯੇਂ
ਹੁਕਮੈ ਪਾਇ ਦੀਵਾਨਲਗਾਯੇਂ
ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਧਰਮ ਰਚਾਯੇਂ

ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਇੰਦ੍ਰ ਉਪਾਧੰ
ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਸਸੀਅਰ ਸੂਰੇ
ਸਭਹਰਿਚਰਨਨਕੀਬਾਛਹਿ ਧੂਰੇ
ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਧਰਨਿ ਅਕਾਸਾ
ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ
ਬਿਨਾਂ ਹੁਕਮ ਕੋ ਮਰੈ ਨ ਜੀਵੈ
ਬੂਝੈ ਹੁਕਮ ਸੁ ਨਿਹਚਲ ਥੀਵੈ
ਇਉਂ ਕਰਹੈ ਗੁਰਦਾਸਪੁਕਾਰਾ
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰਾ ॥ ੨੭ ॥
ਯਹਵਾਰਭਗਉਤੀਮਹਾਂਪੁਨੀਤੇ
ਜਿਸ ਉਚਰਤਉਪਜਤਪਰਤੀਤੇ

ਜੋ ਇਸ ਵਾਰਸੋਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਵੈ
ਸੋ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਇੱਛੈਫਲਪਾਵੈ
ਮਿਟੈਂ ਸਗਲ ਦੁਖਦੁੰਦਕਲੇਸ਼ਾ
ਫੁਨ ਪ੍ਰਗਟੈਂ ਬਹੁ ਸੂਖ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਾ
ਜੋ ਅਹਿਨਿਸ ਰਟ ਹੈ ਯਿਹ ਵਾਰੇ
ਸੋ ਪਹੁੰਚੈ ਧੁਰ ਹਰਿ ਦਰਬਾਰੇ
ਯਹ ਵਾਰਭਗਉਤਿਸਮਾਪਤਿਕੀਨੀ
ਘਟ ਬਿੱਦਿਆ ਕੀਸਭਬਿਧਹੀਨੀ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਭਏ ਦਯਾਲਾ
ਛੂਟ ਗਏ ਸਭ ਹੀ ਜੰਜਾਲਾ
ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਗਿਰਧਾਰੇ

ਪਕੜ ਬਾਂਹ ਭਉਜਲ ਸੋਂ ਤਾਰੇ
ਇਉਂ ਕਰ ਹੈ ਗੁਰਦਾਸ ਪੁਕਾਰਾ
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰਾ ॥ ੨੮ ॥ ॥ ੪੧ ॥

ਸੰਪੂਰਣੰ ਸੁਭੰ

ਪ੍ਰਿਥਮ ੩੯ ਵਾਰਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਭੱਲੇ ਜੀ ਦੀਆਂ ਕ੍ਰਿਤ ਹਨ, ਉਪਰੰਤ ੪੦ ਵੀਂ ਵਾਰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਬੁਧਿਵਾਨ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਛੇਕੜਦੀ ੧ ਵਾਰ ਹੋਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਹੈ ॥

ਵਿਗਜਾਪਨ

ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਪੁਸਤਕ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ, ਦਸ ਗ੍ਰੰਥੀ, ਗੁਟਕੇ ਆਦਿਕ ਤੇ ਹੋਰ ਕਿੱਸੇ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਹਕੀਮੀ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਤਰਾਂ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੇ ਪੁਸਤਕ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪਤੇ ਤੋਂ ਰਿਐਤ ਵੰਦੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਪਤਾ ਯਾਦ ਰਖੋ ☞

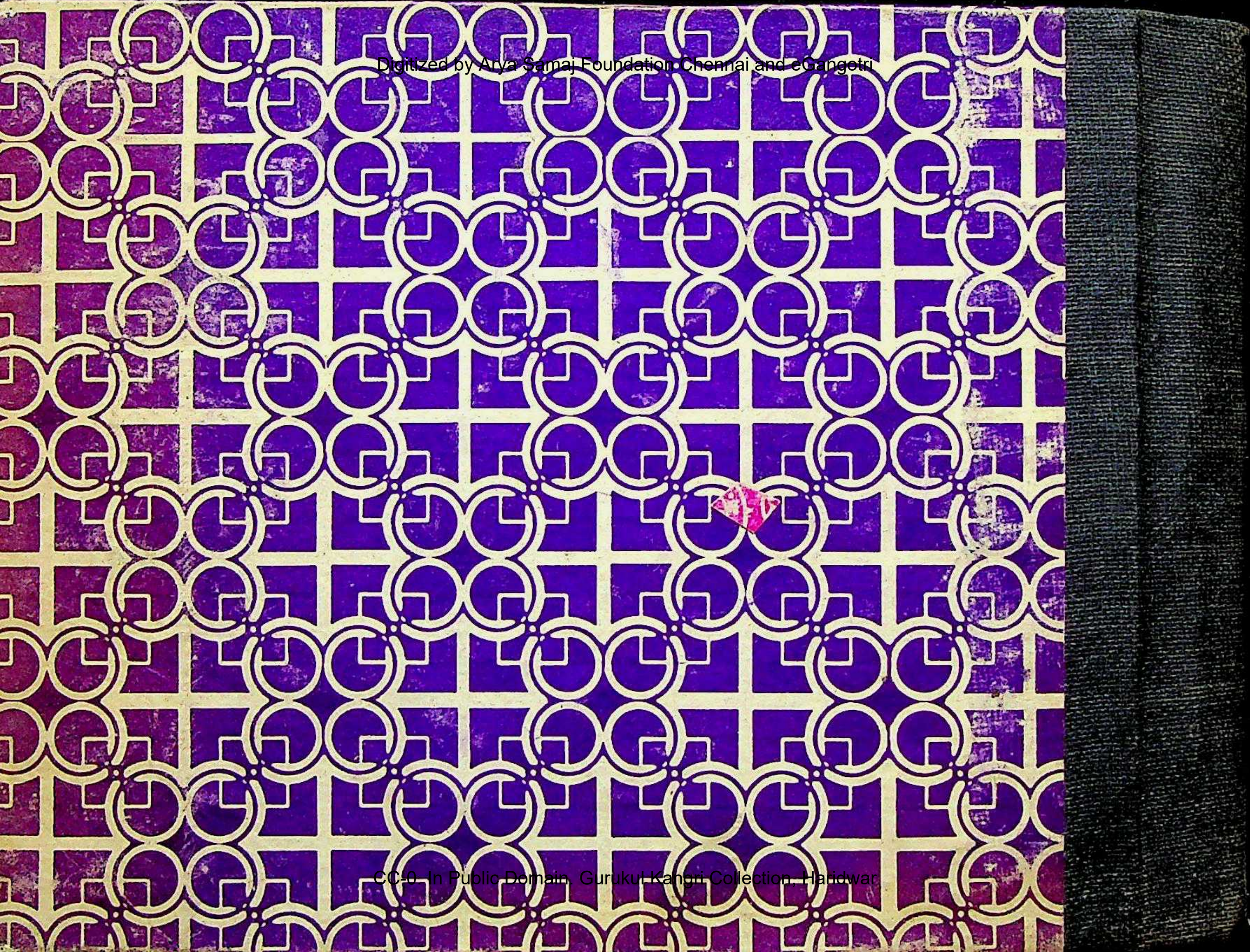ਭਾਈ ਚਤ੍ਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ
ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ